M. Enis Tayman



NOTA BENE

ŞANS

M. Enis Tayman



NotaBene Yayınları

ŞANS

M. Enis Tayman

Kapak Tasarımı: Canis Döşemeci Başsüllü

Baskı ve Cilt: Hermes Tanıtım Ofset Baskı Hiz. Kağ. Ltd. Şti. Sertifika No: 14847
Büyük Sanayi 1. Cad. No: 105 İskitler / ANKARA Tel: 0.312 384 34 32

1. Baskı
2014
Ankara

ISBN : 978-605-5513-78-8

ŞANS

M. Enis Tayman



M. Enis Tayman

1970'te doğdu. 13 yaşındayken kendine bir hayat planı kurguladı; ama bu planı henüz hayata geçiremedi. 1991'de gazetecilik yapmaya başladı. Yıldız Üniversitesi Kocaeli Mühendislik Fakültesi Jeofizik Mühendisliği Bölümü'nü 11 yılda bitirdi; ama okul içi kıdem rekorunu kıramadı. Diplomasını annesine hediye ederek halihazırda Hürriyet'te süren gazetecilik serüvenine kaldığı yerden devam etti. 2007'de ilk romanı *Bin Delikli Ev* yayımlandı. Fırat ve Meriç adlı iki oğlu var ve eşini hala seviyor. Hakkındaki Oidipius kompleksi ile ilgili suçlamalara da sadece gülüp geçiyor.

Çocuklarıma...

Boyu aşan suda yüzerken
dikkatli olmaları için...

1
Boyunu aşan suda yüzme

"İnsan iki kere şanslı olmalı bu ayatta be Duvan. Öle olmalı ki bu şansın birincisi, boyunu aşan suya girsen bile mesela iç su yutmamalı insan. Su yutarsan boolursun çünküm. Ama mecbur kalırsın bazan girmen gerekir o suya. İşte şans burada çok lazımdır. İkinci lazım olduuu yer şansın lokmanı tek başına atabilmektir azına Duvan. Uyuma! Boyunu aşan suda yüzdün sonra lokmanı tek başına yedin. De ki 'Allaam senin en şanslı kulunum ben.' Ama ööle diildir ayat. Ep su yutar boyunu geçen suya giren, ep yani. Aazından girmez kıçından girer. Tam lokmanı atarsın aazına biri sokuverir elcezini boaazına çekip çıkarır aazından..."

Roman Rıza'nın hem yetiştirmesi hem hizmetçisi hem de dert ortağı Doğan, işlettikleri kostümcünün mutfak olarak ayrılan kısmında kaminetonun kısık ateşinde demlendire demlendire pişirip köpüğünü yükselttiği kahve yerine ustasına bakınca taşmasına mani olamadı. "Tu alla belanı versin" diye söylendi. Rıza içeriden "Ulan Duvan, gene mi taşırdın be şopar?" diye ünledi. Sonra ekledi: "Bi gün döken bi gün taşıran! Yapma bi gün tek gün bile yapma, şerefsizim o gün başbakan

çıkardıı gün olur cıganların ba..." Doğan sesini çıkarmadı. Kalan kahveyi fincana doldurdu ve bu kez son derece dikkatli biçimde ayağa kalktı. Cevap vermeye kalkarsa bu kez kalan kahvenin daha büyük bir bölümünü dökeceğini biliyordu. Dikkatlice getirdiği kahveyi, Rıza'nın serildiği sedirin önündeki bakır tepsiden devşirme sehpanın üzerine bıraktı. Sonra hasır taburelerden birini aldı ve Rıza'nın karşısına oturdu. Rıza, son zamanlarda aldığı kilolar nedeniyle her zamanki gibi kahvesine yine zorlukla uzandı. Höpürdeterek aldığı ilk yudumun ardından uzun bir "oh" çekti. Kahve köpüksüzdü; ama her zamanki gibi nefisti.

Nuh Nebi'den kalma pilli radyosundaki spikerin sesini duyunca kahveyi unuttu. Bu, Rıza'nın en sevdiği programdı. Spiker, "Azz sona birlikteyiz sevgili dinleyenler. Ama şimdi Deli Selim'in oğlu Akıllı Selim'den Ne Yemeği Yaptın'ı dinliyoruz" diyerek şarkıyı anons etti ve "günün konusunu" açıkladı: Sayısal Loto... Haftalardır devreden loto sonunda 10 milyon TL sınırına dayanmıştı. Son yılların en büyük ikramiyesiydi. Terör, işsizlik, hükümet krizleri bile ikinci plandaydı. İkramiyeye kilitlenen ülke, Milli Piyango'dan sonra en büyük heyecanı yaşıyordu. Spikerin o günkü konusu da 10 milyon lira ile yapılabileceklerdi. Edirneli Deli Selim'in oğlu Akıllı Selim'den gelen şarkının ardından spiker saymaya başladı: "Size bir şey söyleyeyim mi çok bir şey sanıyorsunuz siz bu 10 milyon TL'yi... Tabii sizin için çok bir şey bu para, ama mesela orta halli bir Amerikan savaş uçağı 40 milyon dolar, yani sizin ikramiye buna yetmiyor. F-16'nın en yenisinden yapayım, yengeyi de arkaya atayım derseniz bu sefer en az 80-90 milyon dolar vereceksiniz ki toplu fiyat bu. Gidip bir tane alayım diyorsanız en az yüz çekerler. Ivırı zıvırı nakliyesiyle sizin ikramiyeyi ona katlar yani. Ha bu arada F-16'nın bir saatlik uçuşu da 25 bin dolarmış sayın dinleyenler. 40 saat bir milyon dolar. 400 saatiniz var bu hesapla yani. Mesela MK-82 diye bomba varmış sevgili dinleyenler, 26 bin dolarcık. Ya da 200 tane mi ne ediyor... Bomba işi pahalı diyorsanız size Keleş verelim. Irak'ta tanesini 50 dolara satıyorlardı bir ara. Gazeteci bir arkadaşıma satmaya kalkmışlar; almamış ama... 500 mermi alırsan hani o mafya filmlerindeki gibi tamburalar, o yuvarlak şarjörler var ya onu hediyesi diye veriyorlarmış. 500 mermi de 20 dolar filan. Bakın

bu olur. 10 milyon liranız var. Yani takribi 5 küsur milyon dolar. 50 dolardan tüfek derseniz, 200 bin filan tüfek, ama mermi de alacaksınız ya 100 bin alın, mermi de... ooo at at dur. Silah sevmiyorsunuz, peki sevgili dinleyenler, o zaman yalı alayım diye geçirin aklınızdan da karışlayayım o alnınızı... Hani para çıktı, burnunuz kalkar sizin şimdi. 5 milyon dolarım var ulen diyorsunuzdur ya... Efenim 2007 senesinde bir gazeteci kardeşimiz araştırmış bu meselenin iç yüzünü. Mesela Hasip Paşa diye bir yalı varmış; 160 milyon dolarmış fiyatı sayın dinleyenler. 160 bölü 5 bakalım, en az 30 ikramiye filan e vergisi de var ya... O kadar param yok mu diyorsunuz Nuri Paşa Yalısı verelim size, nam-ı diğer Rahmi Koç Yalısı, Beykoz'da ve 80 milyon dolar! Biraz da borç harç alırsınız vallahi belki de... Ama sınırınızı bilecekseniz, boyu geçmeden orta halli bir hayat sürebilirsiniz. Mesela 1 milyonu ile Boğaz'da nefis bir yalı katı ile süper araba yaparsınız, evli değilseniz bir de Reina meienadan bir abla... Haa yatlara bakmayı unuttuk. En garibanı yani batmayanı; ama kıçınızı da sağdan sola çeviremeyecek kadar bir şey 20-30 bin TL. Eski parayla çalışan kafalar için açayım bunu da 20-30 milyar. Ama siz zenginsiniz ya bir milyon da verin yata, ohhhh ata ata..."

Rıza da oynamıştı haliyle. Kuponu kuşağından çıkardı ve "Cıgar mı lan Duvan?" diye ortaya sordu. Cevap beklemediği sorulardandı. Doğan sesini çıkarmadan Rıza'nın kendi sorusunu cevaplamasını bekledi. "Cıgana alla kolaylık versin be... Ani diyodum ya, insan iki kere şanslı olmalı bu ayatta, diye. İşte mesela çıkarsa bu Sayısal o iki kere en lazım olandır ha. Çünküm o kadar büyük şans geliyorsa insanın başına, kesin bit yenii vardır işin içinde ba. Çünküm tek başına gelmez o kesin. Bak iyi dinle beni be kara şopar. Ayat, başını okşayan sübyancı gibidir ba. Başını okşar, bi yandan elinden tutar sona bi takar sana. Felek bile aalar. Ama n'aparsın sen? Birlik olursun. Ayat o zaman yine vurur. Ama yıkamaz bu sefer. Tutar biri seni, sudan çıkarır, lokmanı yutturur. Ayatın tek ilacı vardır birlik olmaktır Duvan. Yoksam ne lokmanı yedirir sana tek başına bu ayat, ne suya sokturur. Ööle kıyıda kıçın kıçın oturtur adamı. A bak ne anlatacam lan Duvan sana; sen iç ekmeeni bölüşmeyen lavuğun ikayesini duydunnu?"

Duymamıştı. Rıza kahvesinden iştahla ikinci yudumu alırken Doğan'ın gözü kirli camların ardından Haliç'in üzerinde batmakta olan kan portakalı güneşe takıldı. Güneş bütün dünyayı kızıla boyamış gibi geldi Doğan'a. Rıza da dükkânının havada asılı duran tozlarından süzülüp gelen kan portakalı renkli güneş ışıklarına bir süre baktı. Yaşlı bedeni gözünü yormayan; ama dokunduğu yeri büyüsü altına alan kan portakalı ışık demetleri altında hüzne bulandı. Üçüncü yudumunu iştahsız biçimde aldı. Ekmeğini bölüşmeyen lavuğun hikâyesini unuttu. Onun yerine aklına babasından miras o cümle geldi: "Biz güneşin cocuklarıyız esasen. O bizi ep korur böylecene. Misal batarsa bööle bu güneş bil ki yakın zamanda cigan kanı dökülür. Birileri döker o kanı. Güneş bilir bunu dayanamaz ama; bööle kan portakalı gibi olur cinayeti okur bize. Der ki dikkat et de götü gaptırma. Angi cıgan görür bu güneşi yaştır onun işi..."

2
İstanbul'u soymak

Hemit, kendisini Diyarbakır'dan getiren Lüks Diyarbakır Seyahat otobüsü, İstanbul İl Sınırı yazan tabelanın yanından hızla geçerken düşündü. Her mahallesi bir Diyarbakır eden İstanbul'du burası... Ne demişti ustası Yangeç Fahri, "Her sokağı arasında on Hançepek çakalını yutar da 'daha yok mi?' der. Dikkatli olasan oğlım, kendi nefesinden bile korkasen."

Gaspçı bir katile hele ki Hemit gibi 7 leşi de olan bir gaspçı katile verilmemesi gereken öğütlerdi bunlar. Ama Yangeç'in muhakkak bir bildiği vardı. Otobüs Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nün üzerinden geçerken manzaranın muazzam güzelliğinden ürktü. Yangeç, "Allah güzelleri ğayrına yaratmaz" derdi. "Güzeller kulun imtihanıdır Allah huzurunda. Buradan çıkarılacak tek ders vardır. Güzele kapılmamak lazımdır. Gayrimeşrunun en ğeybetli düşmanı polis de hakim de değildir. Güzellerdir. Kendini uzak tut, olmadı gözüni açık tut; olmadı göti duvara tut... Şansını iyi kullan!"

Fahri, "Şansını iyi kullan" demişti ya; aslında biraz daha şanslı olabilirdi ya da hayat bir miktar daha adil davranabilirdi kendisine...

En azından o böyle düşünüyordu. Oysa hayat en azından başlangıç çizgisinde güzel bir surat, kuvvetli bir beden, bolca pratik zekâ ile donatmıştı kulunu. Bir kere suratına bakanlar karşılarında suçlu birini görmezdi. Beyaz tenliydi. Siyah pırasa saçlarını uzatsa kuşkusuz insani hüviyeti biraz daha öne çıkardı; ama o kısa, çok kısa, haddinden fazla kısa kestirmeye alışkındı. Erkek güzeli sayılmazdı. Ama yakışıklı dememek de haksızlık olurdu. Erkeksi bir güzellikti yüzündeki. Buna yol açan da düzgün, geniş ve dolgun dudakların mühürlediği çenesinden bir miktar daha önde duran kemerli fakat ince burnuydu. Düz ve uzun el parmakları ise aynen artistlerinkilere benziyordu. Hemit, biri boynunda ikisi sağ elinde olmak üzere üç faça taşıyordu bedeninde. Giysilerin gizlediği bölümlerde omzunda bir kurşun yarası, kalçasında iki bıçak, bacağında da derin bir keser yarası vardı. Bu sonuncusu hayatta aldığı ilk yaraydı. Çocukluğunda gitmek zorunda kaldığı bir tahsilatta evin kadını tarafından açılmış ve kapanması hayli uzun sürmüştü. Boyu bir seksen iki civarındaydı. Uzun bacakları ve yağsız vücuduna ek uzun kolları, hem kadınlar nezdinde hem kavga anında oldukça faydalıydı. Rakiplerini yanına yaklaştırmadan atabildiği yumrukları ve tekmelerdeki uzun menziline karşın, yine de fazla dövüşken sayılmazdı; en azından çıplak elle... O daha çok aletli mücadeleden yana kurardı oyununu.

İstanbul'da kendisini nelerin beklediğini ise hiç bilmiyordu. Bunları düşünecek vakti de yoktu. Şimdi yeni patronu Fesat'a hediye götürmeliydi...

Otobüs kargaşa içindeki Esenler Otogarı'na vardığında öğle olmak üzereydi. Hemit'in işi Taksim'deydi. Bir taksi çevirdi. "Taksim" dedi. Taksim'de biraz dolanıp üç beş cüzdan toparlamak gerekliydi.

Dolaşırken karnı acıktı. İstiklal'in ara sokaklarına dalarak ilk izlenimleri kafasına kaydetmeye başladı. Çok geçmeden Lades 2 diye bir tavukçuda karar kıldı. Diyarbakır'da vardı buna benzer yerler. En azından yemek esnasında yabancılık çekmek istemiyordu, yaban ellerde iştah kapatacak bir deneyim için henüz çok erkendi. Karnını doyurduktan sonra işe İstiklal ve ara sokaklarından başlamaya karar verdi. Akşam saat sekiz buçukta ilk gaspını gerçekleştirmek üzere ara sokaklara

daldı. Ama önce çevreyi tanımak gayesiyle iki uzun tur attı. Bu yaklaşık bir saatini aldı. Sonra bir kahvehane buldu ve iki bardak çayı üstüste içti. Artık hazırdı. İstiklal Caddesi'ne çıkarak yürümeye başladı. On dakika kadar sonra orta boy büyüklükte bir meydana geldi, sol tarafında demir büyük bir kapısı bulunan duvarın önünden yürüyerek sola yokuş aşağı meyilli bir sokağa saptı. Galatasaray Lisesi yazıyordu duvarın bitimindeki daha küçük bir kapının önünde. Galatasaray'ı seviyordu. Diyarbakır'daki arkadaşları da Galatasaraylıydı. Gerçi onların Galatasaraylı olmasının en önemli nedeni sarı kırmızı yeşilden mütevellit renklerin ikisini barındırmasıydı bayrağın... Yanına yeşili koydun mu Kürt oluyordun, çıkardın mı Cimbom. Polis de yemiyordu haliyle bu numarayı; ama gargara yapmak durumunda kalıyordu genelde.

Böyle böyle yürürken arkasından doğru sesler duydu. Çaktırmadan süzdü sesin sahibini. Sevgilisiyle yürüyen atkuyruk saçlı gençten bir adamdı. Heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyordu yanındaki kadına. "Faça tamam, cukka sağlam" diye düşündü. Böyle tiplere daha bir uyuz olurdu. Sokak, tenhaydı. Hemen kapanı kurmaya karar verdi. Yanlarından geçerken omuz atacak, atkuyruk laf söylemeye kalkarsa tepesine biniverecekti, hoş laf söylemese de bir yolunu bulup indirecekti ya, eğer laf atacak olursa bıçağı çekip saldırabilirdi. Bu arada arbede hemen çıkacağı için kendi suratını hatırlamaları da zorlaşacaktı; öbür türlü muhabbet doğacak, yüzü açığa çıkacak, tarifi kolaylaşacaktı. Planı acilen uygulamaya koydu. Muhtemel kurbanıyla sevgilisi, bu arada yolun sağındaki kitapçının vitrinine bakıyordu. Geri döndü, yürümeye başladı; ama yanlarından kayıp geçti önce; çünkü o sırada genç adamın"Kürtler" dediğini duydu; tam da anlayamadı. Kitapçıyı az geçince, normal bir şey yapıyormuşçasına gördüğü ilk içerlikli girişi olan binanın kapısına yöneldi. İçerliğin hemen dibine sotalandı ve dinlemeye çalıştı. Atkuyruk, "Mesela bir keresinde sebze arabasını devirmiş özel harekatçılar. Limon, domates ve yeşilbiber yan yana diye hem de..." diyordu.

Kızın halinden böyle konularla pek ilgilenmediği ortadaydı.. Babası, her tarafa Kürtler dolduğundan beri rahatın huzurun kaçtığını söylüyordu; ama o zaten Kürtleri de umursamıyordu. Kitap vitrininde

başka bir şeye "Bin Delikli Ev" adında bir kitaba takılmıştı. Atkuyruk hala konuşuyordu. "İç savaş var. Ama niye? Amerika öyle istiyor çünkü. Biz de burada birbirimizi yiyoruz."

Hemit genç kadına gizlendiği yerden bakarken dudaklardaki isterik kıvrımları hemen fark etti. Yok o da o kadar kaşar sayılmazdı; ama bunu zaten çocuk da bilirdi. O iştahlı dudakları memleket meseleleriyle doyurmak mümkün değildi.

Düşünceleri dağılmaya başladı. Daha derine dalmadan, işi bitirmesi gerekiyordu. İçerlikten çıktı; dosdoğru ve hızla çiftin üzerine yürüdü. Yanlarından geçerken omuzu usulünden biraz daha sert koydu. Kurban, omuzu yiyince, ufaktan bir sarsıldı ve hemen "Dikkat etsene kardeşim" diye diklenmeden ama kendinden emin bir ifadeyle seslendi. İşte şans böyle bir şeydi, istifade etmek gerekliydi. Hemit, arkasını dönerken, normalde pek kullanmadığı ama gasp sırasında oldukça işe yarayan Diyarbakır ağzıyla "Ne diyersen oğlım sen" diye adeta tısladı. Bu arada elini beline götürdü ve öne doğru attığı tek adımla kurbanın dibinde bitiverdi. Sokak hala boştu. Ne var ki yolunda gitmeyen bir şey var gibiydi. Genç adam korkmuş görünmüyordu. Hemit geri adım atamazdı; sertçe "Sökül cukkayı" diye tısladı. Ancak karşısındaki hafif bir gülümsemeyle "Diyarbakırlı mısın?" diye soruverdi. Hemit'in canı iyice sıkıldı. "Sana ne lan. Sökül sen" diye tısladı yeniden. Genç adam, korkudan gözleri büyümüş sevgilisini arkasına çekti. Genç kadın, put gibi kaldı. Hemit, sol kolunu uzattı. Kurbanının boğazına yapışarak kendine doğru çekti ve İstanbul'daki ilk hatasını böylece yaptı. Planı atkuyruğun boğazını sıkarken öteki koluyla önce sıkı bir tokat patlatmak, sonra manitaya dönerek "Sakın ses etme, senin çırtonun kuyruğu eline verirem" diye ikinci kez tıslamaktı. Oysa olaylar hiç de beklediği gibi gelişmedi.

Atkuyruk, önce sağ eliyle Hemit'in sol elini üstten kavradı. Bu esnada yarım tur sağa döndü ve sol dirseğiyle ilk olarak Hemit'in tokat hamlesini kesti; ardından kesme yaptığı sol elini rakibinin boğazına vurdu. Sonra da hala boğazındaki ele ait kolu, pazunun altından sertçe aşağı çekerken geriye doğru bir adım attı. İlk anda nefesi kesilen Hemit, bu kez can acısıyla dizleri üzerine çökmek zorunda kaldı.

Nefes alışverişi bile değişmeyen rakibi, sükûnetini muhafaza ederek konuştu. "Zarar vermek istemiyorum. Yoksa âdem kemiğine daha sert vururdum. Kolunu da kırardım. Ama yapmadım. Bizi unut. Seni bırakacağım; peşimizden gelme. Tamam mı?" Hemit sesini çıkarmadı. Hem canı yanıyordu hem öfkelenmişti. Soruyu bir kez daha duydu: "Tamam mı?" Kafasıyla onayladı. Ama yalan söylüyordu ilk fırsatta yeniden saldıracaktı. Öyle iki numarayla tırsıp kalamazdı.

Elinin kurtulduğunu hissetti. Eski kurban yeni düşman şimdi yine genç kadınla arasında duruyordu. Bu arada kendi suratı da tescillenmişti ki bu hiç iyi değildi. Fırsat bulursa ikisini de deşmesi lazım gelecekti. Zaman yoktu, her an biri geçebilirdi. Hissettirmemeye çalışarak belindeki kemer altı yuvadan modifiye kelebeği çıkardı. Sonra bir kertenkele hızıyla karşısındakinin boğazına dayadı. Bu hamle esnasında göğsüyle de iterek rakibini yüz yüze gelecek şekilde duvara yasladı. Böylece yeniden başa dönüldü. Kurban yine kurban haline geldi. "Daha da sökül demem" diye üçüncü kez tısladı Hemit. Atkuyruğun yelkenleri bu kez suya indi; ama hala sinmiş görünmüyordu. Yavaş hareketlerle kıç cebini gösterdi ve şişkin cüzdanı usulca çıkarıp verdi. Hemit, hızla içine göz attı ve dört ellilik ile üç yirmiliği gördü. Genç kadın hala put gibi duruyordu.

Yukarıdan gelenler vardı. O anda gitmesi uygun olmazdı. "Gık çıkar öldürüyüm" diyerek gözdağı verdikten sonra boştaki kolu atkuyruktan uzaklaştırıp genç kadını sakince kavradı ve hep beraber vitrine bakmaya başladılar. İki kişi yürüyerek yanlarından geçip gitti. Sokak bir kez daha ıssızlaştı. Hemit saati de istedi. Ama "Saatim yok cevabını aldı." "Neyin war lan çülluz?" diye sordu bu kez. "Yok bir şeyim" lafını duyar duymaz, karşısındakinin burnunun üzerine bir tane patlattı. Normalde yumruğu yer yemez diz çökmesi gereken kurban yalnızca hafif biçimde sallandı. Hatta burnunu bile tutmadı. Burnundan dökülen kanlar gömleğine aceleyle bulaştı. Hemit kızgın bir ifadeyle genç kadına "Dön vula cama, bırah çantayı da yere çabuk" diye komut verince hemen cama döndü ve çantasını yere bıraktı. Hemit, atkuyruğa "Arattırma üst baş vula yavşak, çıkar" diye tısladı. Cep telefonunu da aldı ve yerdeki çantaya baktı. Sonra kadına "Çıkar çantanın içindekileri" diye

emretti. Kadın çantanın içinden çıkan cüzdanını alırken Hemit ikinci hatasını yaptı ve dikkati bir anlığına dağıldı.

Bu hatanın sonucunda olaylar şöyle gelişti. Atkuyruk, önce kendi elini Hemit'in bıçağı tutan eli üzerine koydu; bu arada çenesini olabildiğince aşağı bastırdı. Hemit istese bile bıçağı oynatamayacağını çok geç algıladı. Zaten o sırada atkuyruk bir adım geri atıp kendi sağına doğru dönerken rakibinin dirseğine sol dirseğiyle şiddetli bir darbe indirdi ve kendi çevresinde dönüş hareketini tamamladı. Hemit güçlü kuvvetli biriydi. Ama bozulan dengesi ve dirseğine yediği darbenin ardından boş bulunup savruldu. İkinci kez dizleri üzerine çöktü. Bu kez iki el bıçağı tutan elini kavradı ve hızla kendi tarafına çevirirken bilekten içe doğru da kıvırdı. Bıçak düştü. Hemit yüzünü acıyla buruştururken atkuyruğun diziyle vurduğu şiddetli darbe tam göğsüne geldi. Bu son hareket yeri öpmesine yol açtı. Kolu hala atkuyruğun elindeydi ve atkuyruk artık diziyle üzerine bastırmış vaziyetteydi.

Atkuyruk yine sakin sakin konuştu: "Bu son uyarım. Bu kez de istesem dirseğini kırardım. Öteki tarafa dönsem bıçağı senin böğrüne sokardım. Yapmadım. Biliyorum, ellerinle iş yapıyorsun ve açık konuşalım, sen ve senin gibilerin ne yaptıkları hiç umurumda değil. Bu politik bir görüş. Tabii ki seni aç bırakandan hıncını böyle alacaksın. Beni rahatsız etmiyorsun. Kendimi koruyorum. Ve tabii seni de anlıyorum, atkuyruk gördün, manitayı gördün, indiririm lavuğu dedin. Ama olaylar böyle gelişmedi. Sonunda alta düştün. Para senin olsun. Kalanları geri alacağım. Ama ne olur sana daha fazla zarar vermeme yol açma. Bak sokakta bir sürü hıyar var. Git zengin piçlerini sövüşle benim gibilerle uğraşacağına. Ben askerlik yapmıyorum kardeşim, senin amcalarını dayılarını yeğenlerini öldürmeyeyim diye. Vicdani Ret duydun mu hiç? Duymadın değil mi? Ben askerliği reddettim sırf o kirli savaşa bulaşmamak için. Zenginler kazanır fakirler ölür diye... Sen ölürsün ben ölürüm diye.... Zenginler daha da zengin olur bu sayede diye... Onların askeri olmadım yani... Şimdi seni bırakıyorum. Sen yerinden kalkma. Zaten bıçak benim sana olan uzaklığımdan daha ötede. Tamam mı?"

Hemit zorlukla konuşurken "N'aptın bana sen?" diye hırıldadı. Atkuyruk gülümsedi: "KravMaga derler buna. İsrail'den gelme...

Tavsiye etmem ustasıyla karşılaşmanı. Ben usta değilim daha hesap et" dedi.

Hemit için söylenecek fazla laf yoktu. Sinirden kuduruyordu, ama sineye çekmeye de hazırdı bu yenilgiyi. Üzerindeki ağırlığın kalktığını hissetti. Yerden cüzdanları alan atkuyruk, hala put gibi duran sevgilisinin koluna girerek hızla uzaklaştı. Hemit arkalarından baktı. Yere tükürdü. Doğrulurken "Kralının da amına koyayım İstanbul'un da..." diye söylendi. Bıçakla olmayacak gibiydi. Tabanca iyi olurdu. atkuyruğa tabancaya ne yapacağını sormadığına kızdı. Paraları aldı, bıçağını toparladı. İstanbul sürprizlerle dolu bir kentti. Bakalım neler olacaktı daha...

Gece devam ediyordu. Hemit, her başarısızlığı dert etse çoktan cavlağı çekmiş olurdu. Bu yüzden istifini bozmayarak önceden kestirdiği gibi sola döndü. Nasıl olsa parayı almıştı. Gururu kırılmıştı; ama kimse tanık olmadığı için sorun yoktu. Bir yandan da az önce dinledikleri aklından geçmeye başladı. "Ben askerlik yapmıyorum kardeşim senin amcalarını dayılarını yeğenlerini öldürmeyeyim..." tamı tamına böyle demişti. "Zatan gelmen saçma idi. 'Gelmiyorum' diyorsun puan istiyorsun; vermem lan o puanı. Beni vurmadın diye ben sana gebe kalayım... Hassiktir. Zatan ne işin var ki benim toprağımda!" diye söylendi içinden. Hırsını alamamıştı. Devam etti: "Madem benden tarafsın, git madem dövüş benden yana. Öyle ben sopa yerken sen 'karışmam' dersen... Nah bendensin. Sen kendi yanındasın." Vicdani Ret de demişti. Vicdanla askerliğin ne alakası vardı ki? "Vicdanlıyım falan dedi herhal. Köpeğiz lan sanki. Yavşak!.."

Böyle düşünerek duvarın dibindeki otoparkı geçtikten sonra soldaki merdivenlerden yöneldi; ancak arkasından biri "Birader bir bak hele" diye seslendi. Cümle açık açık bela kokuyordu. İki adım daha attı; sonra hızla arkasına dönüp sesin geldiği yöne doğru ilerledi. Bu arada cebindeki paketi çıkarıp içinden bir sigara çekti ve paketin içindeki çakmakla yaktı.

İki metre kadar uzağında gençten iki tip duruyordu; ancak hareketten dolayı şaşırmışlardı. Üstünlük Hemit'in olunca işler daha kolay yürüyebilirdi artık... Hafızası yanıltmıyorsa bu ikisi az önce

de yanlarından geçmişti. Sesine olabildiğince soğuk bir ton vererek "Buyur kardaş!" diye diklendi. İkili, ilk anki şaşkınlığı atmış olarak yekten konuya girdi. İstanbul'da işler hızlı çözülüyordu demek ki. İnce uzun olanı, "Demin ne iş o sokkakta?" diye sordu. Kerize yatmak maçı vermekti: "Çok mu merak ettin?"

Konuşmasından ince uzun olanın da muhtemelen Kürt olduğunu tahmin ederek anadilinde devam etti, "Buralarda herkes her şeyi merak mı eder, sen özel cins misin?" İnce uzun da hiç bozuntuya vermeden Kürtçe konuşmaya başladı ve "Yenisen... Göçerken mi geçtin, buraları yurt mu edindin?" Ağzı tanıyordu; Batman civarındandı. Gırtlak Arapça'ya dönüktü.

Hemit'in kaybedecek vakti vardı; az önceki yenilginin izlerini silmek için bu iki tıfılı yerle bir etmek iyi bile gelebilirdi.

"Merak adamı öldürür bilmiyor musun?" diye hiç de alttan almayarak cevap verdi Hemit, "Bu kez öteki, yani kalın ve kısa olanı söze girdi ve "Canına mı susadın lan it!" diye ünledi. Hemit'in beklediği de böyle bir andı. İnce ve uzun olana dönerek, "İtini iyi bağla, kurtlar kulağını alır sonra" diye sırıtarak cevap verdi. Aradaki mesafe bir atağı önleyecek kadar uzaktı. Bu, hiçbirinin o anda saldırmaya niyetli olmadığını gösteriyordu.

Ne var ki hiç beklemediği bir şey oldu ve ikisi birden göz açıp kapayıncaya kadar aradaki mesafeyi hiçe sayarak saldırmaya yeltendi. Hemit, kısa olana sigarayı savururken uzun olanın tarafına iki adım kayıp kemerinden çıkardığı kelebeği havada iki tur döndürdü. İnce çelik savruldu, hedefine uzandı. Birkaç saniye içinde uzunun köprücük kemiğiyle boynu arasına üç santim kadar gömüldü; ama beklemeden çıktı. Uzun "ah" ederken, kısa olanı arkadaşının başına gelenden hiç etkilenmemiş gibi yönünü değiştirerek hamlesini sürdürdü. Oysa Hemit çoktan uzunu kendine çekmiş, bıçağı boynuna dayamıştı. Öteki durdu. Hemit, ana diliyle konuştu: "Kimsiniz, bilmem; ama ya iki ceset çıkar buradan, ya tek yaralı. Arkadaşın iyileşir. Gelirsen seninki iyileşmez."

Kısa, mantıklı birine benziyordu. "Tamam" dedi sükûnet içinde. "Sakiniz..." sonra devam etti, "O benim amca oğludur; belimde

makine var, onu çıkartırsam çok ses olur. Şimdi git, seni görmedik. Bir daha da buralarda dolaşma, konu kapandı sayarız."

Hemit, "Tamam, o vakit" dedi, "Gidiyorum, ama amca oğlunu da on adım sürerim kendimle; sen kıpırdama." "Kabul" cevabını aldı. Geri geri merdivenlere yürüdü. Hemit, rehinesini merdivenlerin başında bıraktı. Bırakırken de "Kral mı mıral mı acaip bir dövüş var. Öğren uzun yaşa" dedi ve hızla gözden kayboldu. Kısa hemen koştu ve ayakta zor duran amca oğlunu koltuk altından yakaladı. Uzun, "Kirkor'u buldur" diyerek inledi.

İkili geldikleri yoldan geri dönerken az öncekinin nereli olduğu hususunu tartışmaya başladılar. Yara profesyonelce açılmıştı. "Diyarbakırlı mıydı?" diye sordu uzun, yanıt tatmin ediciydi, "Cizre'ye yakındır" Uzun bu kez, kendi kendine söylendi, "Ulan peki kim kaldı bizim oralarda; yakın zamanda kendimizi soymaya başlarız billah..."

Birbirlerine sarılmış yürürlerken az önce rehine olan, bu kez "Kral dövüşü ne lan?" diye sordu ötekine.

"Ne bilem"

"Herif dedi. 'Öğren, uzun yaşa' dedi."

"Ne bilem; bıçaklı mıçaklı bir numaradır." İkili uzaklaştı.

Hemit, iyi sıyırmıştı. Tabelasında Fransız Sokağı yazan sağlı sollu lokantaların bulunduğu mekana sakin adımlarla daldıktan sonra durmadı; arkasına da bakmadı. Biliyordu ki gelmeyecekler; ama yine de bu saatten sonra sokaklarda dolaşması pek hayırlı olmayacaktı. Turnacıbaşı yokuşunu aramalıydı. Gece yarısına doğru Fesat'ın adamlarıyla buluşacaktı. Turnacıbaşı'nda bir apartman adı vermişlerdi, kağıtta yazıyordu. On biri iki geçe Turnacıbaşı'nı ve söz konusu apartmanı buldu. Sokak bomboş görünüyordu. Tam zili çalacakken yukarı köşeden yükselen ayak seslerini duydu. "Bu da cilası" diyerek apartman boşluğuna gizlendi.

3
Son durak

Medet Abe, ağır ve sallanan adımlarla İstiklal Caddesi'ne Fransız Konsolosluğu tarafından girdi. Cadde boş görünüyordu; alkolün etkisiyle kaymış gözlerini sol bileğindeki Seiko marka saate dikti. Akreple yelkovan birbirine yakın duracak biçimde, on bire on ile beş var arasında bir yerlerdeydi. Ritmini bozmamaya çalışarak caddenin sol tarafına geçti. Niyeti Büyük Parmakkapı'dan girip Hasnun Galip'e kıvrılmak; oradan da Ahududu tarikiyle Tumacıbaşı'na çıkmaktı. Uzun zamandır uğramadığı Sevda oralarda bir apartmandaydı. Fesat'ın yanına geçtiğinden bu yana yüz bulamıyordu eski gediklisinden. Sevda eski sermayesi, eski sevgilisi ve hala aşık olduğu tek kadındı. Şimdi de Fesat'ın Tumacıbaşı'nda açtığı evde yaşıyordu.

Düşüne düşüne Ahududu Sokak'a kadar gelmişti ki bir dükkan camında silüetini gördü. Sevda'nın, "Göbeğin çükünü kuru tutuyor yağmurda" dediği aklına geldi. Göbeğini içeri çekerek yürüme başladı. Dikkati dağınıktı ama yine de Sevda'nın oturduğu soldan üçüncü apartmanın kapı boşluğundaki karaltıyı fark etti. İstifini bozmadı. Kırk yılın Medet Abe'si her karaltıdan ürkerek gelmemişti buralara.

Her zaman yaptığı gibi etrafı kolay kolaçan edebilmek için kolunu kaldırıp saatine baktı. Yelkovan, beş geçeye yakın bir yerdeydi. Biraz sağa açılması gerektiğini kendi kendine tartışıyordu ki önünde bir gölge belirdi. İlk anda sarhoşluğun verdiği abuslukla baktı karşısındaki karaltıya. Önünde yay gibi bir şekil vardı. Yayın elinde de sokak lambasının ışığıyla şavk yaratan bir bıçak.

İlk anda elini beline atacak oldu; ama o daha harekete geçemeden yay zemberekten boşaldı; bıçak da boğazına dayandı. Medet Abe, soğukkanlılığını korumaya çalışarak bıçaktan kimlik tahlili yapmaya kalktı. Ucuzundan bir kelebek sanılsa da başka bir şey duruyor gibiydi şah damarının hemen dibinde. Yine de profesyonel bir katil değildi bıçağın sahibi; zaten aksi olsa çoktan ölmüştü. Büyük ihtimalle bir gaspla karşı karşıyaydı. Herifin vücuduyla sarılışına, duruşuna bakılırsa bu işi incelikle yapanlardan olduğu söylenemezdi. Ama şah damarındaki bir bıçağa rağmen mücadeleye girişmek için artık yeterince genç değildi. O bu hesapları yaparken yay bozulmuş bir Diyarbakır ağzıyla "Sökkül" diye tısladı.

Medet Abe haklı olmaktan dolayı şişinecek durumda değildi; aksine pisipisine bir gaspın ortasında dağılmayı da istemiyordu! Ne ki ağır alemin kendine has kuralları vardı; bu yüzden cümlesine "Ulan" diye başlamayı tercih etti. Fakat cümle bitmeden bıçaksız elden çıkan kuvvetli bir yumrukla burnundan kan boşandı. Yay bir yandan da öteki elindeki bıçağı kurbanının boğazına iyice gömmeye hazırlanır gibi bir hareket yaptı. Medet Abe, buna önlem alayım derken bu kez de kasıklarına gömülen sıkı bir diz darbesiyle iki büklüm oldu. Kurtuluş yok gibiydi. Sokakta da kimsecikler görünmüyordu. "Son durak amına koyuyum" dedi kendine. Bir elin üzerini araştırdığını, belinden tabancanın çıktığını, sonra ceketinin sol üstündeki tabakanın, son olarak da cebindeki kağıt paraların üzerinden alındığına tanık oldu. Aşağı yukarı altı yüz lirası vardı. Bileğinden saatinin de çıkarıldığını hissetti. Adamları bulmasın diye cep telefonunu yanına almamıştı. Ama kaybettiklerinin yanında cep telefonun pek kıymeti yoktu. Son takatiyle "Medet'im lan ben... Medet Abe'yim lan... Medet Abe'yim lan ben"" diyebildi.

Yay, buna karşılık bıçağı bu arada kurbanının boğazından çekip ense köküne yaklaştırdı. "Sikerim Medet'ini... Konuşma almayım dilini" diye karşılık verdi. Sonra kağıtları karıştırmaya başladı. Birden "Vay Sayısal hee" diyerek sırıttı. "Bugün ne? Cuma... yani yarındır çekiliş. Bah moruk, çıkarsa helal et tamam mı?" dedi. Sonra kurbanının böğrüne bir tekme daha savurdu. Medet Abe yediği tekmeyle birkaç dakikalığına kendinden geçti. Gözlerini açtığında sokak hala boştu. Medet Abe, ayağa kalkmaya çalışsa da o son tekmenin ama daha çok alkolün tesiriyle olduğu yerde bir miktar kustu, sonra da boylu boyunca Turnacıbaşı'nın orta yerine yığıldı. Burnundan sızan kan, meyilli yolda ığıl ığıl akarken son bir kez daha "Medet Abe'yim lan ben" diyebildi. Sonra kendinden geçti. Boynuna dolanan sıcak bir kolun varlığını hissetti. O da kola dolandı. Kol Sevda'nındı. Sevda her şeyiydi.

Hemit, avıyla işini bitirip Medet Abe de sızarken Sevda'nın evinin karşısındaki binanın üçüncü katında bir perde hafifçe kıpırdadı. Hemit, ihtiyatlıca yukarıya baktı. Bir perdenin kıpırdadığına yemin edebilirdi. Ne var ki en ufak iz bile yoktu. Üçüncü katın penceresini aklına yazdı. Her ihtimale karşı pencereyi bir dakika kadar izledi. Hareket göremeyince işine baktı.

4
Medet Abe

Turnacıbaşı'nda başına gelen ilk değilse de en gurur kırıcısıydı. Muhtemelen kendine geldiğinde yaşadıklarından ötürü gururu iki kez kırılacaktı. Birincisi koskoca Medet Abe olmakla birlikte sokağın ortasında bir tıfıl tarafından egavlanmaktı. İkincisi, eskiden olsa o bıçağı alıp tıfılın kıçına soktuktan sonra sermaye etmeden evvel sevabına tedavi ettirecek kadar sağlam karakterli Medet Abe'nin görüldüğü üzre artık bunları yapamayacak kadar yaşlanmasıydı... Ve yine muhtemelen; hatta muhakkak yavaş yavaş yaşlandığını anlamak başka üzüntülere de yol açacaktı. Her ne kadar bunu kabul etmese de gururu bir kez de bu yüzden kırılacaktı. Üç yerinden kırık bir gururu tamir etmek için de açıkçası hayli çaba sarf etmesi gerekecekti.

Medet Abe, aslen Mardinliydi; baba tarafından Arap, anne tarafından Süryani'ydi. Hayatı Diyarbakırlıların yanında geçtiği için hem Kürtçe'yi hem Türkçe'yi Diyarbakırlı gibi konuşurdu. Araplıktan mütevellit kıvırcıklığının ve Süryanilikten miras sabrının hayrını hiç görmediğinden olsa gerek kendini bildi bileli asker tıraşıyla dolaşır, her işte de aceleci davranırdı. Bir tek konuşurken tane tane söylemeye bakardı kelimeleri.

Medet Abe, hayatta elinden tutanı hiç olmayanlardandı. Üstelik tipinin mi talihinin mi daha makus olduğu hususunda yarışma açılsa foto finiş gerekirdi kaybedeni bulmak için. Ama kafası zehir gibi çalışırdı. Zekası dışındaki özelliklerini kısaca tarif etmek gerekirse orta boylu, esmer, kahverengi gözlü, dar alınlı, iri burunlu, yine kendi deyişiyle bıyıksız halde soyunuk göte benzeyen, öküz gibi kuvvetli, kalın bilekli, yeri geldiğinde yumuşak yürekli, küçük çapta bir karanlık işler erbabıydı. Hayatının uzunca bir bölümünde pezevenklikle iştigal etmiş, fırsatını bulur bulmaz da karanlık işlere terfi ettirmişti kendini.

Ufak da bir çetesi vardı. Elemanları çocukluktan seçip öyle yetiştirirdi. Solak İbrahim ve Polat Diyarbakırlıydı. Tırışka Mahmut ve Kibar da Adanalı. Hepsi Kürttü. Bir tek İbrahim, aynı zamanda Aleviydi. Zamanelerden de eski tinerci Rıza'yı ve yine eski imam hatipli Serhat'ı tutuyordu.

Adamları Medet Abe'nin her türlü girdi çıktısına vakıftı. Bir Sevda'ya olan sevdası muaftı bundan. Hepsi Sevda'yı bilir, adını ağızlarına salavatla alırdı. Çünkü Medet Abe'ye; bir tek o ana avrat dümdüz gidebilirdi. Gerçi Fesat'ın yanına kapılanmasından da kuvvet alarak son seferinde "Bin tane amım olsa birini bile vermem sana artık lan!" diye kapının önüne koymuştu kendisini... "

Ama o her fırsatta yediği halt yüzünden kaybettiği Sevda'sını kazanmaya çalıştı. O Cuma gecesi de bir kez daha şansını denemek için Turnacıbaşı'ndaydı. Ama neticede sokağın ortasında yığılı bir çuval gibi kalakaldı.

5
Aşk

Hemit, tekmeyi savurduktan hemen sonra yerde yatan şişkonun etrafında bir tur döndü. Kurban kendinden geçmiş görünüyordu. Elbisesinden, ayakkabısından fakir biri olmadığını tahmin etti, ama belindeki silah neyin nesiydi acaba? Yine de konuyu fazla kurcalamaya gerek duymadı. Hiç yoktan bir tabancası olmuştu ya asıl piyango buydu. Saat 11'i geçiyordu. İşi tam olarak bitirdiğinden emin olduktan sonra hızla etrafı kolaçan etti. Bir hareket görünmüyordu... Bir anlık bir perde kıpırtısı hariç. Gireceği apartmanın tam karşısına düşen blokta, üçüncü katta kırmızı perde bir anlığına kıpırdamış gibiydi. Ya kıpırdadıysa! Dikkatini topladı. Perdenin bulunduğu pencereye ve devamına baktı. Herhangi bir kıpırtı göremedi. Perdenin arkasında bir karaltı var mı diye baktı. Yoktu... "İyi" dedi kendine. Sokakta yürüyerek ya da kaçarak değil bir apartmana girerek kaybolacaktı şimdi.

Az önce pusu attığı apartman boşluğuna yeniden girdi, bir sigara yaktı. Çakmağını yakıp zillere yaklaştırdı ve 7 yazan zile iki kez uzun bir kez de kısa bastı. Çok geçmeden kapının otomatiği tok bir sesle kilidi açtı. Hemit sigarasından son nefesi çekip dışarı fırlattı, ardından

içeri süzüldü. Apartmanın ışığını yakmadan el yordamıyla ilerleyerek merdivenleri buldu, yarı açık kapısından ışık sızan dairenin önünde durdu. Kapıyı açıp içeri girmesinin doğru olup olmadığını düşündü; kapı tokmağında 7 yazsa da emin olamadı. Evde karşısına ne çıkacağını bilmiyordu. Kapıyı fütursuzca açıp girerse karnına iki kurşun yemeyeceğini kimse garanti edemezdi. Bu yüzden iki defa tıklatmayı uygun buldu. Ama ikinciye gerek kalmadan, kapı arkadaki bir el tarafından ardına kadar açıldı. Açılır açılmaz da Hemit olduğu yere çakıldı kaldı.

Sanki cennetin kapısı açılmış hem de bir huri açmıştı. Hurinin beyaza yakın bukleli sarı saçları vardı ve tümü bir süt sütunu gibi boynunun sol yanında birikmişti. Hemit çarpıldı. Eğer "son dakikan" deselerdi, yine bu dakikayı seçerdi; bundan emindi, hem de hiçbir şeyden olmadığı kadar. Sarı bukleleri geçip dolgun dudaklı, kırmızı, ama sımsıkı kapalı ağza kayan gözlerini, birkaç saniyeliğine yumdu. Açtığında o güzelliğin, yine karşısında durmasını diledi. Sonra gözlerini korka korka açtı ve daha çok çarpıldı. O andan itibaren ne buklelerin, ne o süt sütunu gibi akan boynun, ne dudakların önemi kalmadı. Çünkü artık bir çift göz vardı yalnızca dünyayı var eden. Dimdik bakıyor, baktığı yeri sırılsıklam ediyordu. Açtı mı kaçılacak kadar hızlı olamazdı kimse. Kapandı mı içinden kimse çıkamazdı o gözlerin. Bu gözler adamı hızlı öldürürdü. Hiçbir faninin o iri mavi gözlerle böyle, yekten, aniden, bilmeden karşılaşmaması gerekirdi. Bir de Dicle'ye düştüğü gün böyle olmuştu Hemit. Kaybolmuş bir halde, çırpınmadan, ikinci kez suyun kendisini sarmasına, yutmasına, boğmasına ses çıkaramadan durdu öylece.

İçindeki nehir taşalı birkaç saniye olmuştu ki duyduğu çağıltılı, sert, soğuk ve yutan bir sesle kendine gelmek yerine daha derine battı ruhu. Sonra bir el uzandı ve kolunu yakalayarak suyun yüzeyine çeker gibi yaptı Hemit'i. Suspus kendisini çeken kola riayet ederek kapıdan içeri girdi...

Ses bir kez daha kulaklarının uğuldamasına yol açacaktı ama ardından kapanan kapının tok, sesi gerçek dünyaya dönmesine yardım etti. Bu kapıyı öldürmeliydi... Sonra şaşkınlıkla etrafına bakındı. Bir holde duruyordu. Karşısında da yine o gözler vardı. Kendini toparlamalıydı,

toparladı da... Her şey sadece bir dakika sürmüştü; ama Hemit'e göre o dakikanın her saniyesi için bir dünya yakmalıydı adam gibi olan adam... Sesinin nasıl çıkacağından emin olmasa da uzattığı elinin ardından "Hemit" diyebildi.

Ama demeden hemen önce, dedikten de hemen sonra boğazını temizleme ihtiyacı duyarak becerebildi bunu. Karşısındaki gözler, buna karşılık "Çavzer" deyiverdi önce; ama sonra buna kendi de şaşırdı. Aslında herkes onu Sevda diye bilirdi. Çavzer, anılarının en tozlu çekmecesinden çıkıp dilinin ucuna gelivermiş, oradan da dudaklarından gayri ihtiyari dökülmüştü. Ama kendini toparladı hemen. "Sevda yani... Herkes öyle der bana" diyerek durumu toparlamaya çalıştı. Hemit için fark etmezdi. Dicle, hemen yanı başında, kulağının dibinde çağıldasın yeterdi... Kulaklarının uğultusu geçmemişti ki Dicle yeniden çağladı: "Ayakkabı çıkarma, gir öyle..."

Hemit, sesin büyüsüyle hala elini elinde tuttuğu genç kadının gözlerine bakıyordu. Genç kadın, elini çekmek istediğinde, Hemit bu kez boğazını temizlemeye ihtiyacı olmadan, "Bırakma Allahı'nı seversen" diyebildi zor bela.

"Niye ki?"

"Bıraksan ayağım kesilir yerden; korkarım, uçarım havaya vallah billah."

Gülümsedi Sevda, sonra da "Aman kafayı kolla, alçaktır tavan" diye ters ya da ilgisiz olmasa bile cilveli de sayılmayacak bir tonda cevabı yapıştırdı. Kolay lokma değildi, zaten Hemit'in kursağından da bugüne kadar bir kez bile kolay lokma geçmemişti... "Çavzer" diye düşündü, sonra devam etti, "Baban yanlış komuş adını, Mavzer diyecekmiş, Çavzer demiş herhal... Benim Hemit gibi aynı."

Genç adam, elin elinden kurtulduğunu ancak gözlerin kaybolmasından ve kadın elbiselerine özgü hışırtıdan anladı. Gözleri göremese de hayalini takip edebilirdi nasıl olsa... Sevda'nın peşinden dar koridorda ilerleyerek sarı bir ampulün aydınlattığı salona yürüdü. İçeriden yükselen Müslüm Gürses "Paramparça" diyordu. Sanki Hemit'i tarif ediyordu o uzun paramparçanın tam kıyısında...

Sevda misafirin notunu erkenden verdi: Gözleri göz değildi. Böyle gözleri çok ama hep kısa sürelerle görmüştü. Sahipleri kırışığa izin vermeyecek kadar az yaşardı. Yaşamaya aç kapanır kalırlardı bir kuytuda... Ya o gözlere kapılanlar ne olurdu? Hayatı kaymaktan başka bir şey gelmezdi başına o gözlere kapılanların? Peki herifi görünce niye ıslanmıştı? Bu sorunun cevabını vermek için çok erken olmakla birlikte belki de vermemek için çaba harcamasının daha iyi olacağını biliyordu. Yapacak mıydı? Hiç sanmıyordu.

6
Sevda

Çavzer Kürtçe'de çakır göz demekti. O da Kulp'luydu. Her yeri biçimli ve güzel olmasına karşın eğer gözleri açıksa o gözlere tutulmayan erkeğin erkekliğine bir daha baktırması gerekliydi.

Sevda'nın hayatta kalmasına ve bugünlere gelmesine en büyük sebep de Medet Abe'ydi. Sevda'yı tinercilerin arasında yaşarken bulduğunda henüz 14 yaşında, Kulptakiler dahil toplam 11 kez tecavüze uğramış bir çocuktu. Medet Abe, bunu hiç bilmedi. Yüzü kir pas içindeydi. Yaralı bir ceylan gibi bakıyor sanırdınız ilk görüşte; ama aslında köşeye sıkıştığı halde ne yapacağına karar verememiş bir kedi gizliydi o ceylan gözlerin ardında. Medet Abe yılların insan sarrafı olarak kediyi hemen tespit etti.

"Adın ne bakkayım?" diye sorduğunda önce cevap alamadı kediden. Araya, Ketum Kadir girdi ve "Konuşmaz abe. Bi de dokundurmuyo kimseye. İşine yaramaz" diye görüş bildirdi. Medet Abe "dokundurmuyor"un anlamını hemen çözdü; bir daha da bununla ilgili soru sormadı. O an da yalnızca baktı küçük kediye. Kedi, belli belirsiz ilk kelimeyi çıkardı ağzından: "Çavzer" Medet Abe, "Çakır

değil gibi gözlerin yaw?" diye takıldı. Çavzer Türkçe'ye pek hakim sayılmazdı o yıllarda, "mavidır" diyebildi.

Çavzer, o günden sonra Medet Abe'nin himayesine girdi. Yeni adını da Medet Abe koydu. Zamanla beyaz tenli sıska çakır çocuk gitti yerine dolgun bir afet geldi.

Ancak Medet Abe kızı kendine saklamadı ve bu kararından ömrü boyunca pişman oldu. Ne ki o zamanlar bir pezevenkti. Bir pezevenge uygun tek hareket de buydu. Aslan ceylanı bulduğu anda yemek kalanını da paylaşmak için yaratılmıştı, saklamak için değil... Öte yandan Sevda'yı sermaye yapmasına karşın hiçbir zaman her önüne gelen hırboya göndermedi. Hatta önce liseye sonra İngilizce kursuna yolladı, yemek yapmayı öğrenmesini sağladı. Tarlabaşılı Madam Anita'dan da görgü dersleri aldırdı. Bütün bunları kıza olan aşkı yüzünden yaptığını ise hep gizledi.

Gerçi birçok kez de kendi kendine sordu "Ne yapıyorum lan ben?" diye. Ya da şöyle sormalıydı soruyu gazeteci Osman'ın deyişiyle "Abe balık denizde kalsa başka balık yiyecekti, senin oltana takıldı şimdi sen yiyorsun. Kurtardım deme istersen..."

Sevda uzun zaman Medet'e aşık olarak yaşadı. Onu orospuluk mesleği için hazırlarken, hatta çalıştırırken bile aşıktı. Taa ki aralarında geçen üç cinsi münasebetten sonuncusuna kadar. Sevda bu sırada hamile kaldı. Şans mıydı? Bilerek mi böyle yaptı hiç tartışmadı. Çocuğu doğurdu. Buna karşılık Medet'ten kaçtı, Fesat'a sığındı. Fesat ona ev açtı ve gasp çetesine katılmak için gelen çaylakların zevk ve iaşesini sağlayan mamalardan biri haline getirdi. O günden sonra da yaklaşık üç yıl boyunca eline bir erkek eli değmedi. Gelip giden kim olduysa hepsinin zevki için oturak alemlerinden orji partilerine kadar ne isteniyorsa organize etti; ama hiçbirinin mezesi olmadı.

Fesat'ın görünürdeki işi pavyonculuktu. Asıl olarak da bir gasp ve kaçakçılık çetesini yönetmekteydi. Çete, genellikle Van, Diyarbakır, Hakkari ve çevresinden gözü pek, nam salmaya aday çocukları kiralama yoluyla İstanbul'a getirtiyor ve işlerinde kullanıyordu. Çocuklar bir ikisi hariç genellikle iş dışında sokağa çıkarılmazlardı. Önce Sevda

gibi yaklaşık 11 kadın tarafından idare edilen evlerde tutulur, sonra otel denilen bir nevi yurda alınırlardı. İşte başarı gösterenler ara sıra bu evlerde ağırlanır, bu sayede stres atmaları sağlanırdı.

Sevda'nın evi daha çok önemli elemanlar içindi. Hemit de bu önemli elemanlardan biriydi. Sevda ise önemli olmadığının bilinciyle fırsat kolluyordu. Bir bilete bakıyordu iş. Kendisini buradan götürecek iki ayaklı bir bilete.

Bu arada Medet Abe'yle alakası da hep sürdü. Zamanla aşkının söndüğünü, Medet'in onu meze ederek harcadığını düşünmeye başladı. Öfkesi giderek büyüdü, büyüdü, büyüdü... Hatta bir aralık nefret bile etti Medet'ten... Sonra affetti. Hatta arada bir özlediği de oldu. Fakat hiçbir şey Medet'i betona gömülmüş vaziyette içinde saklamasına mani olmadı.

Ayrıca o üç kerelik münasebetin sonuncusundan ortaya çıkan meyve olan Fırat, Medet'i o betonun içinde bile olsa hep canlı tuttu... Fırat'ın varlığını pek kimse bilmiyordu. Zaten bilinse büyük problem olurdu. Problemi başta Medet çıkarırdı. Medet'in çevresinde konuyu bilen tek kişi Solak'tı. Solak sırrı tutacağına dair yemin etmişti. Sevda yemine güveniyordu. Fırat'a anneannesi bakıyordu. Genç kadın, annesini yıllar önce Kulp'tan kurtardığı için kendiyle gurur duyuyordu. Fırat, annesini ilk zamanlar Almanya'da çalışıyor bildi. Sonra İstanbul'da bir yalıda hizmetçi olarak çalıştığı yalanını attı Sevda. Fırat küçük apartman dairesinde anneannesiyle başka bir hayat yaşamayı öğrendi. Genç kadının kurduğu yalan daha ne kadar sürebilirdi, hesap yapmak mümkün değildi. Esasen fazla uzun sürmesi beklenemezdi. En büyük korkusu da Medet'in çocuğu bulmasıydı. Emindi, Medet bunu öğrense canı yerine koyardı çocuğu, ama bu çocuk için ne kadar hayırlı olurdu, Sevda bunu tartamıyordu. Bu yüzden de gizli tutuyordu. Medet'in yanından uzaklaşmasının nedeni biraz da buydu. Oğlunun ne bir orospunun ne bir mafya babasının evladı olarak yetişmesini istemiyordu. Solak'la birlikte durumu idare etmek için hayli çaba sarf etmişlerdi...

7
İlk gece

İşte böyle bir ortamda her iki tarafı da çalan telefon sesi gerçeklere döndürdü. Arayan Fesat'tı. Sevda, cilvesiz bir sesle konuştu. Ardından Hemit'e döndü ve "Fesat'ın işi çıkmış, yarın akşamüstü görüşeceksiniz. Keyfine baksın dedi senin için" diyerek kısaca bilgi verdi; sonra çakır gözlerini dikip sordu:

-"Aç mısın?"

Evet açtı. Ama açlığını dindirecek ne vardı, bilmiyordu. Aynen böyle, "Açım ama neye açım, neden açım bilmekte değilim" deyiverdi o da... Sevda "İşimiz var" diye düşünürken Hemit, çakır gözlerdeki telaşlı gölgelenmeyi fark ederek durumu toparlamaya çalıştı. "Yani demem o ki..." Telefon bir kez daha çaldı. Bu kez başka makamdan müzik yükseldi. "Senden bilirim yok bana bir faide" Sevda, eliyle karşısındaki genç adama otur işareti yaparken kapıya doğru yürüdü. Koridorda giderek kaybolan sesi ve attığı kahkaha Hemit'i bir kez daha Dicle'nin kıyısına götürdü.

Müslüm Baba, yeniden "paramparça" diye inledi müzik setinden. Hemit, "Amma uzun şarkıymış be!" diye düşündü. Onun da Sevda'nın

dönmesini beklerken oturmayı akıl etmesi uzun sürdü. Oturduğu anda da verdiği acıyla belindeki tabancayı hatırladı. Çıkarıp kısaca inceledi; kabzası sedef kakmalı, nikelajlı bir 38'likti. Tabanca temiz duruyordu, aceleyle namluya baktı, ucunu elledi, barut izi de kokusu da yoktu. Kurşunlara baktı, yağlı ve açık tonda görünmüyorlardı. Bu da hatırı sayılır bir süredir orada durduklarının kanıtıydı. Taşıyan emniyet için tutuyordu demek ki. Aslında pek de öyle koftiden birine benzemiyordu ya neticede avlanmıştı. "Her av keriz olmak durumunda değil zaten" diye düşündü. Bazen aslanlar da av olabilirdi. Yine de sık kullanılmayan bir tabancayı taşıyan adamların en azından kendi sandıkları kadar sıkı olmadıklarını düşündü.

Dudaklarını büzdü, bir süre tabancayı ne yapacağını tarttı. Güzel bir kadınla emniyetli bir evde bu tabancaya en azından bu gecelik ihtiyacı olmayacaktı. Uygun bir yer bakındı. Ama sonra işkillenerek kendisine yakın durmasını istedi ve koltuğun altına doğru itti. Kelebek cebindeydi; oradan çıkması mümkün görünmüyordu. Ne de olsa dünyanın bin türlü hali vardı. Sonra ceketini çıkardı, pencerenin kenarındaki sandalyeye astı. Beyaz tüllerin üzerine kalın kadife perdeler çekilmişti. Etraf oldukça temiz görünüyordu. Eşyalar eski olmasına karşın kırık dökük değildi. Tavan beyaz plastik, duvarlar şampanya rengi yağlı boyaydı. Odada göz gezdirirken gözleri, baca deliğinin civarındaki neme takıldı. Kabarıklık küfe dönmek üzereydi. Sonra perdeyi kaldırıp camdan dışarı bakmak istedi; ama aynı anda aşağıda bıraktığı şişkoyla karşılaşacağını sandı; ne var ki pencere sokağa bakmıyordu. Camlar pek temiz görünmüyordu. Kafasını perdeyle cam arasına sokarak içinde irili ufaklı ışıkların yandığı karanlığa göz gezdirdi. "İstanbul ha!" diye düşündü içinden. "Amına koyacam lan senin" diye söylendi kendi kendine. Ardından perdeyi eskisi gibi kapatıp geldiğinde çöktüğü üçlü kanepedeki eski yerine döndü. Sevda hala ortalarda görünmüyordu.

Sağ tarafındaki televizyona bakmaya başladı. Televizyondakiler Kürtçe konuşuyordu. Ama bu güneydekilerin Kürtçesine benziyordu. Demek Sevda Soranca da biliyordu. Hazır Fesat gelmemişken bela dışarıdayken önlerindeki uzun geceye medetle sarıldı Hemit. Konuşacak

konular bulmalıydı. Sevda'nın parfümü yeniden burnuna dolduğunda elinde bir çilingir sofrasıyla o mavi gözler yeniden zuhur etti. Sevda zorla açtığı kapıdan içeri girerken, "Şu sehpanın üzerindekileri alsana" diye emirle karışık ricasını iletti. Hemit hemen davrandı ve sehpanın üzerindekileri toparlamaya girişti. Az sonra Müslüm Baba bilmem kaçıncı kez "Paramparça" diye bağırırken Sevda'nın kadehi havaya kalktı ve "Haydi şerefe bakalım; yarasın" diyerek rakı kadehinin üçte birini yuttu. Hemit'in nazlandığını görünce, bu kez bardağına vurdu ve "Burası İstanbul koçum, rakının tadına dudakla değil gırtlakla bakarlar burada" diyerek ufaktan gaz verdi. Hemit içmeliydi; aksi halde Fesat'ın "Çek bir lavman bakalım, varsa yamuğu önçeden bilelim" talimatı güme gidebilirdi. Çare rakıya dayanmaktı. Sevda, rakı ve kadın kumpasına giren hiçbir erkeğin direnemeyeceğini küçük yaşlardan beri bilirdi. Rakının şişede, kılıcın kınında, azgının sınırda durduğu hiç vaki değildi.

Hemit, rakıdan irice bir yudum aldıktan sonra kendine gelir gibi oldu. Gözlerinin hemen altında ufak bir alev topu vardı da oradan inip bütün vücudunu sarıyordu sanki. Oda fazla aydınlık değildi. Arkadaki aplik, karşı duvarda iki canavarın varlığını ispatlar gibiydi ve aslında ikisi de biliyorlardı ki duvardaki gölgeler o anda odada bulunanlar arasında en masumlardı. İkinci yudumda Hemit, sessizliğin limite ulaştığını hissederek sehpanın üzerine duran kısa Marlboro paketinden bir dal çekti, cebinden Zippo'sunu çıkarıp yaktı. Ardından derin bir nefes çekerek arkasına yaslandı ve olabilecek en soğukkanlı haliyle bir iki saniye Sevda'ya baktı, ardından gözlerini televizyona çevirdi.

Sevda bir kez daha "Gözleri göz değil bunun" diye düşündü. Ne var ki Fesat böyle afaki tespitlere prim verenlerden değildi. Sevda, konsomatrise yatmaya hazırlandı; ama ilk cümleyi kurmadan vazgeçti. Karşısındaki hakikaten havaleli baroysa numarayı çakıp pozisyon alabilirdi.

Aslında böyle bir yol izlemeyi istemiyordu da. Hemit'in kapının önündeki ıslanmış aşık görüntüsü, içeri girerkenki çekingen damat adayı tavrı ve şimdi otururken erkeksi sigara içişi...

Sevda, "Ulan herif iyi ki baktı iki dakika hemen suyun aktı" diye kendine kızarak düşündü. Sonra gayri ihtiyari, "Sofra kurdum ama

yorgunsan yat istersen" deyiverdi. Hemit'in hele de şu an uyumayı düşünecek hali yoktu. Bu yüzden gülümseyerek, "Yok, iyi böyle, hem böyle sofrayı bırakıp kalkmak ihanettir, yazıktır" diyerek Sevda'nın içini rahatlattı. "E o zaman afiyet olsun" diyen kadın kadehini bir kez daha kaldırdı. Hemit dünden razı bir tavırla sarıldı kadehe ve irice bir yudum daha aldı. Cesareti yavaş yavaş yerine geliyordu sanki. Yine de karşısındaki kadının kim olduğunu bilmeden fazla açılması iyi olmayacaktı.

Her şeye karşın uzun zamandır tanışıyorlarmış hissini bir kez daha duydu içinde. O tanıdık koku bir kez yeniden burnuna doldu. Paketten bir sigara daha almaya yeltenirken Sevda'nın "Herkes merak ediyor mu Hemit ne diye?" sorusunu duydu. Gollük pastı bu Hemit meselesi. Niyeyse o tanıdık koku yeniden burnuna doldu. Koku Hemit'e yalanı unutturdu:

15 Ağustos'ta doğmuşim. 1984 imiş vakıt. Bilisen o tarihi. Anam doğurmuş beni, babam erzak için Kulp'a indiginde kafa kaadı çıkaram demış. Memur sormuş "Ne yazalım?" demiş, "Apocular saldırdi ya Eruh'a; aha o gece dogmiştir oglan." Memur bunu duymiş, babayı hemen merkeze çektirmiş. Bir araba sopa yemiş. Sopa bitmiş, babayı salmışlar. Getmiş bu gene dikilmiş memurun karşısına. Memur sündürmemiş işi Allah'tan. "Adı ne?" diye sormuş. Benim baba da demiş ki Hemit. Dememiş haliynen Hamit diyermiş o; ama hani bizim orda böle a'yı e gibi diyersin ya... O gavat da yazmış öylecene iyi mi... Anlayacaan bu PKK tam ortasına sıçmıştır hayatımın. Ama çok da fena sıçmadı esasen yani"

Sevda, gülsün mü gülerse ne kadar gülsün bilemedi. Konuyu değiştirse daha iyi bile olabilirdi. Sıkılmıştı da ayrıca her Kürdün enteresan bir hikayesi olmasından.

Kendi hikayesini sonra bir çırpıda anlatırdı. Derdi ki "Benim baba örgüttendi. Komutandı hem. O komutan ya sanma ki bizim bir elimiz yağda öteki balda. Önce Irak'a kaçtık. Sonra babamı vurdular. Kulp'ta amcam vardı. Geldi. Anamla beni aldı geri getirdi. Anamı o götürmeye başladı. İki de piçi vardı bunun. Biri Tahir, öteki Salih. Neyse işte... Ben gözünü çıkardım o ikincinin... Sorma işte niye diye... Sonra bir minibüse atlayıp Diyarbakır'a gittim. Mutfakta bunların bi zulası

vardı. İçinde bir tomar para. Taziyedeydi hepsi. Aldım parayı, kaçtım İstanbul'a. Bir filmde duymuştum. "Ha İstanbul'da adam ara ha samanlıkta iğne" diyordu. Samanlıktı yani..."

Demedi haliyle. Hemit sormamıştı; zaten sorsa da bunları anlatamazdı...

Hemit'se tam bu anda hikayesinin pek işe yaramadığını biraz da bozularak fark etti. Yeni bir fırsat beklemeliydi...

Sevda'nın "Televizyona bakmak istersen değiştireyim kanalı" cümlesiyle sanki bir anahtar kilide girerek içeride döndü. Hemit, en azından pası alabilecek kapasitede hissetti kendini ve "Yok kalsın da bu Soranca'dır, nereden biliyorsun Soranca'yı?" diye Kürtçe lafa girdi.

Sevda paketten bir sigara alıp arkasına yaslanırken Hemit'i beklemeden sehpanın üzerindeki çakmağa uzandı. Sigarasını yaktı. Küçük bir nefes alıp, "Ben güneyde büyüdüm, ikisini de bilirim" dedi. Sonra ekledi, "Sen indin mi hiç güneye?" İnmişti ama o inişlerin nedenini açıklamak hiç işine gelmiyordu en azından şu an. Bu yüzden ilk yalanını yüzü hiç kızarmadan söyleyiverdi. "Yok, ama Zaho'ya gittim bir keresinde, bir de bizim iki arkadaş vardı Soranca bilen, onlardan da kaptım bir iki kelime işte. Sen niye orada büyüdün?"

Sevda zaten "Orada büyüdüm" derken yüzü zerre kızarmayarak ilk yalanını attığı için ikincisinde de hiç zorlanmadı. "Bizimkiler aslında Süleymaniye'dendir." Ama konu Sevda için kolayca mayınlı tarlaya dönüşebilirdi. Bu yüzden sohbetin yönünü çevirmeye karar verdi ve soruyu yanıtlar gibi yaparak konuyu değiştirdi. "Bağlar'da kaldım ama çok değil. Peki sen? İstanbul'da turist misin, çalışmaya mı geldin?

"Sen söyle?"

Balık zokayı yutmuş görünüyordu; bundan sonra lavmana geçilebilirdi... Fesat, lavmanın neticesini bekliyordu. Bu yüzden ortadan konuşması en iyisiydi, biraz deşecek, biraz dökecek, birazını Fesat'a anlatacak birazını da kendine saklayacaktı. Yolunu bilmek rahatlattığından olsa gerek "Valla adam dediğin öyle karpuz değil ki anlayasın iki şaplak atıp. Ne bileyim, neye geldin. Ama Fesat'a geldiysen sen de tekin pabuç değilsindir muhakkak. Hangisini iyi yaparsın esasen?"

"Çal, çırp, vur, kır."

"Ne iş olsa yani?"

"Sen de şimdi ayıp etmektesin ama... Ben her mevkide oynarım." İstanbul'u fethetmek için geldiğini söylememesi gerektiğini biliyordu. Ama Sevda'ya da bir şekilde bunu hissettirmeliydi ki... Sonra... Sonrasını bilmiyordu şu an. Tek bildiği kadın denilen varlığın olsa olsa Sevda gibi olması gerektiğiydi... Ve Sevda onun kadını olmalıydı.

Peki ne demekti bir kadının Sevda gibi olması? Birinci saat bile dolmamıştı daha tanışalı. Bu Yangeç'in bahsini ettiği kadın sarhoşluğu olsa gerekti. Ama gerçekte Yangeç tam olarak böyle söylememişti. O bunu tarif ederken aynen şöyle demişti:

"Oğlım, orospu sarhoşluğu vardır hiç duydun mu? Nereden duyacaksın ki, senin gittiğin orospular gir çık. Yedi çeşit orospu vardır dünyada, en garibanı da orasına vizite açar. Altı daha var ha aslanıma söyleyim. Bu alemde öyle orospular var ki gir içine kal orda, öyle yani... Ha anca o isterse çıkarsın oradan onu da diyeyim. Seni sarhoş eder karı içirmeden, bir bakar içine akar, için yanar, için bir yudum su arar, bulamaz. Bak benden sana baba tavsiyesi. Yangeç testi yap böyle karılara. Eğer içine akan bir karı olursa günün birinde, bak iyi dinle beni lan; serindir böyle karıların dudakları, dikkat et. Eğer bir karının dudakları ateşini alıyorsa öptüğünde, ama bıraktığında da hemen yeniden basıyorsa o ateş, o karıdan hemen uzaklaş; kaç, arkana bakmadan kaç, donunu toplamadan seke seke kaç. Yangeç aben bu kadar zaman ayakta kaldıysa bu serin dudaklı karılardan kaçmayı bildiği için ayakta. Oğlum dikkat et... Orospu sarhoşluğu kötüdür. Yoldan, maldan, candan eder adamı... Kaç anladın mı kaç."

Hemit, uyanık çocuktu uyanık olmasına; ama hangi uyanık çocuk isterdi ki kaçmayı. Hangi uyanık çocuk gitmezdi ki belaların üzerine? Boşuna mı uyanık olurdu insan...

Sevda'nın dudaklarını tatma şansı vardı. Ya serinse... Peki ya Yangeç yanılıyorsa... Ama ya yanılmıyorsa... Hemit, karşısındaki dolgun dudaklara baktı. Sonra her şey birden gelişti. Uzandı; hızlı ve kesintisiz bir hareketle herhangi bir direnişe de mahal vermeden o dudaklara

bir öpücük kondurdu. Abartmadı, sırnaşmadı, uzatmadı. Kesin, kısa ama baskılı bir şekilde öptü. Sevda'nın çakır gözleri kocaman açıldı. Ama kendini çok çabuk toparladı ve bekletmeden Hemit'in yanağına fazla sert olmayacak şekilde kısa, kesin ve edepli bir tokat attı. Şaşırma sırası Hemit'teydi. Yanağını ovuşturmasına gerek olmayacak kadar hafif tokadı yedikten birkaç saniye sonra "Neden yaptın" diye sordu. Sevda, "Sen neden yaptın?" diye soruyla karşılık verdi. Hemit, dürüst olmak gerektiğini düşündü ve "Sıcak mı soğuk mu bakmam lazımdı" diye yanıtladı. "Ölü müyüm ki soğuk olsun be. Hasta mısın sen?" diye çıkıştı. "Yokk" dedi Hemit, "Değil."

"Ee, ne o zaman?"

"Kötü kadın dudağı soğuktur derler... O bakımdan yani..."

"La havle... Sen de inandın"

"Soğuk değil de serin yani."

"Ya hastasın sen ha..." Sevda bunu söyledikten sonra içinden gelen gülme hissine engel olamadı ve kahkahayı bastı. Yarım dakika kadar güldükten sonra "Ee, sıcak mı soğuk mu bari" diye sordu.

"Iscak gibi"

"Ne demek ıscak gibi"

"Neticede kötü kadın dudağı değil yani..."

Sevda'nın gülmesi azaldı. Test yanlıştı. Bunu söylemek isterdi esasında; ama hiç sırası değildi. Onun yerine "E iyi o zaman madem... Hadi iyilerin şerefine" diyerek rakı kadehini kaldırdı.

Ortam sakinleştikten sonra Hemit, sıcak soğuk sorusuna "Bilemedim yeniden denesem" demediğine biraz bozuldu. Ama böylesi daha hayırlı da olabilirdi. Bu yüzden pek kafasına takmadı. Zaten sıcak dudaklar yüzünden ziyadesiyle rahatlamıştı. Dudakları sıcaksa daha fazla düşünmeye gerek yoktu. Bir sigara yaktı, rakı kadehini eline aldı. Bir şey yokmuş gibi sohbeti kaldığı yerden sürdürmeye çalıştı ve "Sen ne iş yaparsın peki?" diye sordu.

Sevda'nın her soruya zengin meze tabağı misali çeşit çeşit cevabı vardı. O hayatta kalmaktan öte ayakta kalmayı da bilen bir kadındı.

Bu da her soruya birden fazla cevap bulabilmekle mümkündü. "Çalanı gözler, kaçanı saklarım; açı doyurur, uyuyana yatak açarım."

Sohbet yeniden başlamak üzereydi, Hemit mal bulmuş mağribi gibi atladı cevabın üzerine, "Ha bak her mevkide oynarım derken kalede oynayamam bir tek, ama sen de diyorsun ki 'Ben kalede iyiyim.' Bu da demektir ki ben çalarım sen gözetirsin, ben kaçarım sen saklarsın, açsam doyurursun, uyursam yatak açarsın." Sevda, rakıya uzanırken, "Kaçan topu kim alır peki" diye sordu. Hemit, cevabı yapıştırdı: "En kerizi..."

Bu cevapla Sevda'nın keyfi yerine geldi. Akıllı çocuktu Hemit... Hemit... Hemit... Adı üç kez aklından geçirdikten sonra sorma ihtiyacı hissetti sonunda, "Ne demek bu Hemit yahu?" Hemit için hava hoştu, anlatabilirdi sabaha kadar; üstelik iyi de geyik başlatıyordu bu ad meselesi. Kadınların bu tür hikayeleri sevdiğini öğrendiğinden beri hikayesini daha allı pullu hale de getirmişti. Her balık farklıydı ama hepsi de aynı oltaya geliyordu; daha doğrusu Hemit böyle sanıyordu. Gerçi Yangeç bunu da anlatmış ve şunları söylemişti:

"Sen ki Diyarbakır çocuğusan. Bak oglım, her balık her oltaya gelmez. Ayriyeten balık esasen yeme gelir. Olta o balığa göreyse akşama tavaya atarsın, değilse avucunu yalarsın"

Hemit de kendince haklıydı. Diyarbakır'da bir tek balık vardı, o da sazandı. Hemit'in şansı aslında hikayenin gerçek olmasından kaynaklanıyordu. İnandırıcılığını biraz da bu gerçeklikten gelen güven duygusu sağlıyordu.

Nitekim Sevda da hikayeyi duyduğu zaman gülmekle üzülmek arasında gidip geldi. Oraların bir çocuğu olarak böyle vakalara o da aşinaydı. Hatta kendi hikayesi bile vardı çocukluk soyadıyla ilgili. Ortamı yumuşatmak için bu özdeşleşme duygusu gayet başarılıydı; hemen anlatmaya başladı.

"Benim soyadımın da hikayesi böyle ha. Dedemin babası zamanında nüfus memuru gelmiş bizim köye, herkese soyadı vermeye... Bizimki haliyle Kürtçe söylemiş, memur 'olmaz' demiş, dede kızmış, ama devletin memuruna da laf etmek istememiş durup dururken.

Memur da yanında getirdiği sözlüğü açmış, bütün köyün erkeklerini sıraya dizmiş soyadı alması gerekenlerin hepsine sıradan dayamış isimleri. Neticede memur bizimkine demiş ki 'Senin soyadın Diz olacak.' Bizimkiler celallenmiş tabii, memurun üzerine yürümüşler, dövmüşler. Jandarma araya girmiş, bizim dedeyi alıp götürmüşler. Ama olay tatlıya bağlanmamış. Dede içerideyken kütüğe de yazıldığı için bizim soyadı Diz kalmış. Bizimkiler de hiç kullanmamışlar soyadını."

Dız, Kürtçe'nin Kırmançi lehçesinde hırsız anlamına geliyordu. Söylerken ağızdan Diz şeklinde çıkan kelime de haliyle tepki çekmişti. Bu arada Hemit'in gözleri üçüncü kadehle birlikte bir parça baygınlaşmış gibiydi. İçinden kadını kaldırmak geliyordu; ama dudak hadisesinin ardından buna cesaret etmesi söz konusu olamazdı böyle. Aslında aynı şey Sevda'nın da içinden geçiyordu ve eğer Hemit böyle bir hareket yapsa çok da direnmezdi. Ama bu gecenin bir de sabahı olacaktı. Bu tür bir sabah önceki hayatlarında köprünün altından tonlarca suyun akması anlamına geliyordu. Peki şimdi öyle miydi? Hemit, hayatında üçüncü kez kaybedecek bir şeyi olduğundan şüphe etti. Biliyordu ki kaybedecek bir şeyi olan kimse onu kaybetmemek için çılgıncasına direnirdi; hem direnirdi hem kaybetmemek için hareket etmezdi. İki şeyi olan ya da hiçbir şeyi olmayan birisi ise risk de alırdı, gerekirse direnmezdi de... Ne ki bu bir şey meselesiydi; iki şey değil... Haliyle de müşkül bir durumdu.

Bu arada Sevda televizyonu kapattı, hemen altta duran portatif müzik setine bir CD koydu. Hemit şarkıyı iyi biliyordu. Mın Briya Tekıriye! Çok severdi türküyü, kız da iyi okuyordu doğrusu. İçinden söylerken yavaş yavaş sesinin de farkına vardı. Sanki odanın içinde Sevda'yı arıyordu. Türküyü onun şerefine söylüyordu Hemit. "Seni özlemişim..." Sonlara doğru, ayağa kalkıp Sevda'nın yanına gitmeye çalıştı. O kokuyu bir kez daha duymak istiyordu kaçınılmaz biçimde. Ne var ki yorgunluk, stres ve alkol, ayaklarının birbirine dolanmasına yol açtı. Sonuçta kokunun içine daha doğrusu kucağına sendeleyerek yuvarlandı. Sevda böyle bir atağı beklemediği için önce "ay" diye kısa bir çığlık attı. Hemit'in başı şu an tam rahminin üzerinde duruyordu. Sevda başı sıkıca kavradı ve yarı bilinçli bir refleksle durduğu yerde biraz

daha bastırdı. Bu bile meme uçlarını dikleştirmeye yetmişti. Baş halen rahmiyle bacak arasının ortasında bir yerlerde, hareketsiz, ama kendi verdiği baskıyla karışık bir basınç oluşturmuş halde duruyordu. Genç adamın nefes alışverişinin pubik tüyleri üzerindeki etkisini her geçen saniye biraz daha hissederken, hararet kendisini kasık bölgesinde kısa bir ıslaklıkla belli etti. Yavaşça kucağındaki başın üzerine doğru üst gövdesiyle abandı. 10 saniye kadar nefesi dinledi ve uykuya dalmış bir insanın düzenli nefes alışverişlerini duyduğu anda yüzünde yarı hayal kırıklığı ile birlikte anaç bir ifade aynı anda belirdi. Erkek sızmıştı.

Sevda yavaşça kucağındaki kafadan sıyrıldı ve Hemit'i çok da zorlanmayarak oturduğu kanepeye uzattı. Ayakkabılarını çıkarttı. Çoraplar temiz görünüyordu. Yolculuk yapmış biri için böyle temiz kalmak pek mümkün olmazdı ve eve gelenler genellikle ahırdan çıkmış gibi olurlardı. Ama bu temizdi. Yavaşça üzerine eğilip ter kokup kokmadığına baktı, hayır kokmuyordu, daha doğrusu kokuyordu da çok az erkekte daha önce duyduğu bir kokuyu alıyordu; burnuyla da değil üstelik kasıklarıyla... Ama kendisini toparlaması gerekiyordu. Şimdi Hemit'e otopsi zamanıydı.

Saç kesimi bir modeli çağrıştırmasa da ense tıraşı düzgündü. Genç adamı kanepeye doğru itelerken bacağına değdi ve sağ cepteki madeni sertliğe takıldı. Genç kadın alışkanlıkla tüyden hafif parmaklarını cebe sokarak modifiye kelebeği eline aldı. Yavaşça çevirdi ve bir tarafı jilet gibi keskin, ötekisi testere gibi şekilli ince demir parçasına baktı. Hemit, hakikaten sıradan biri değildi galiba. Bıçağı usulca eski şeklini vererek yeniden cebe kaydırdı. Böyle birinin sızmış olmasına hafif şaşarak doğruldu ve sandalyeye asılı ceketin yanına gitti. Hemit'i sık sık keserek profesyonel hareketlerle cepleri karıştırmaya başladı. 1000 liraya yakın para, bir Sayısal kuponu, iki anahtarın asılı olduğu sıradan bir anahtarlık, sol üst cebinde ince bir sigara tabakası vardı. Tabakayı eline aldığında hiç yabancı gelmedi. Ama bunun Medet Abe'nin tabakası olduğunu tahmin etmesi mümkün değildi. Gümüştü; pahalı görünse bile yine de sıradan bir tabakaydı çünkü. Gerçi içini açıp bakmayı akıl etse muhtemelen o oynak işli S harfini görüp çakozlayabilirdi durumu. Bu da işlerin hayli karışmasına yol açardı. Hemit, tabancayı saklamamış olsa durum yine karışırdı. Sevda, tabancayı da tanıyordu.

Bereket, ne tabancayı gördü ne tabakayla fazla ilgilendi. Hemit'e uzaktan bir kez daha baktı.

Madam Anita, Her orospunun üç erkeği vardır hayatta" derdi: "Paralı, belalı, sevdalı..." Hemit'te ilkinin olmadığı kesindi. İkinci ve üçüncü arasında da burun farkıyla süren bir yarış vardı içerlerde bir yerde. Beklemeye karar verdi. Sonra aklı Medet'e takıldı. Onda ne vardı? Para, bela, sevda... "Yok lan" dedi hırsla "Sevda olsa siktirmezdi o kadar hıyara." Bunu her düşündüğünde olduğu gibi Medet'ten yine bir anlığına nefret etti. Sonra nefreti geçti. Bunlar olurken yavaş yavaş ortalığı toparladı, Sonra ışığı kapatarak Hemit'i bir süre daha seyretti. İçinde sürekli olarak iki kelime yankılanıyordu: Belalı, sevdalı... Belalı, sevdalı...

Düşüne düşüne odasına yürüdü. Normalde evde insan varken hep kilitli tuttuğu kapısını bu kez aralık bırakarak çift kişilik pirinç başlıklı, kuş tüyü yastıklı yatağına uzandı. Karanlıkta az önce Hemit'in başının kasıklarının üzerine düştüğü ana geri döndü ve birkaç saniye içinde aynı karıncalanmayı hissetti. Uykuya gömülmeden önce o iki meşum kelime yeniden hayalinde belirdi: Belalı, sevdalı... Belalı, sevdalı...

8

Alafortanfonisi vardir devletin elinde, adi da hukuktir!

Medet Abe saldırıya uğradığı gecenin sabahında gözlerini Taksim İlkyardım Hastanesi'nde açtı. Açar açmaz da karşısında abullabut hemşire Sevim'i gördü. Bu hemşireyi tanıyordu. Suçluların yatırıldığı koğuşun hemşiresiydi. Peki kendi niye buradaydı? Belki yararı olur diye gözlerini kapadı. Bir kabusun içinde bulunup bulunmadığından emin değildi. Gözlerini sımsıkı yummaya çalışsa da sağ yanındaki bandaj buna izin vermedi. Sol gözünü kapatmayı akıl etmek yerine sunturlu bir küfürle merhaba dedi Sevim'e. Sevim oralı bile olmadı ilkin, sonradan "Hoşt" diye hırladı. Ardından da "Ağzını topla; sıkıysa seni benzeten o hıyartoyu bul da onun anasına söv" diyerek açılışı yaptı.

Tanışıklıkları Medet Abe daha pezevenkken ve ilk kez bıçaklandığında başlamıştı. Bu hesapla yaklaşık 15 yıldır tanışıyorlardı. Haliyle Medet Abe de biliyordu Abullabut Sevim'i. Ama şimdi Sevim'den daha önemli bir hadise vardı hayatında. Çünkü suçlular koğuşundaydı.

Medet Abe'nin aklı birden başına geldi... "Yav Sevim Hemşire, günaydın diyecektim işte kusura bakma sen" diye alttan almaya baktı.

Sevim Hemşire, aksilik edenlerin kıçına iğneyi cart diye sokar, küfür işitirse serum iğnesine hava kaçırıverirdi.

Medet Abe bunu bildiğinden, alttan almayı sürdürerek konuştu;

"Nedir durum göynü büyük hemşirem?"

"Hoşt, nereden senin hemşiren oluyorum ben be"

"Yav bak zaten canım burnumdadır, bir de sen etme be hemşirem be, neye buradayım ben, bir onu deyiver hele?"

Ne var ki Sevim Hemşire, cevap vermek yerine uğraştığı işi bırakmadan kafasını omuzlarının üzerinde çevirerek kapı aralığına baktı. Odada biri daha vardı. Kafasını zorlukla Sevim Hemşire'nin başının döndüğü kapı aralığına çevirdi ve orada kendisine muzip bir ifadeyle bakmakta olan komiser yardımcısı Batak Nabi'yi gördü. Kral bir polisti Nabi. Narkotikçiydi ve racon adamıydı. Onun çöplüğü kumarhaneler, randevu evleri, meyhaneler, travestiler, kapkaççılar. Kısacası Beyoğlu ve civarındaki tüm batakhaneler ve bataklardı. Boyunu aşan hiçbir işe giriştiği ise görülmemişti.

Kuşkusuz başarılı bir polisti, ama hep kendi çöplüğünde kalması ve sadece batakhanelerle boğuşması yüzünden adı "Batak Nabi"ye çıkmış ve sanki altı yıldır hem komiser yardımcılığında hem karakolunda unutulmuştu. Ama her yıl bir takdiri mutlaka kapardı. Bunun için de açıkçası fazla uğraşması gerekmezdi. Çünkü bereketli bir göldü Beyoğlu, balığı boldu. Oltayı şöyle bir sallaması bile yeterliydi birkaç yıllık takdir için. Beyoğlu'nu seviyordu; ama komiser olsa daha çok sevebilirdi. Mühür kimdeyse Süleyman oydu. Ancak Nabi'nin, mesleği hakkındaki fikirleri pek parlak sayılmıyordu teşkilatta. Ona göre iyi polis, esasen hakkı hukukun üzerinde bir yerlerde dengeleyebilmeliydi. Başka teorileri de vardı Nabi'nin. Ne yazık ki hiçbiri komiser olmasına yetmiyordu.

İşte o Nabi, şimdi kapının hemen yanında ayakta duruyor ve Medet Abe'ye bakıyordu.

İkisi için arkadaş denilebilirdi. Her iki alemde de kabul görmeyecek bir mahiyeti vardı ama arkadaşlıklarının. Oysa kendilerine göre gayet

sağlam bir arkadaşlıkları vardı. Bu tam olarak şöyle gerçekleşmişti. Arkadaşlıklarını bir kavanoza dönüştürmüşler; içine önce büyük taşı atmışlardı. Büyük taş, ikisinin de hukuktan önce hakkı gözetmeleriydi. Sonra küçük taşlar geliyordu... Uyuşturucudan hoşlanmamak, zayıfa fazla vurmamak... diye gidiyordu küçük taşlar tek tek kavanozun içine.

Gerçi Nabi'nin Medet, hakkında fazladan bilgisi de mevcuttu. Mesela Sevda'dan olma oğlu Fırat'tan dahi haberdardı. Ancak bunu söylemek işine gelmiyordu. Bunu söylemesi Medet'in Sevda'ya sıçraması demekti. Sevda, Fesat'ın malıydı. Fesat, kim olursa olsun malına göz dikilmesinden hoşlanmazdı. Yani Medet'in Sevda konusunda atacağı en ufak adım bile meydan savaşı demek olurdu.

Nabi'ye göre Medet, batak aleminde hayatta kalmayı ve dokunulmamayı hak edenlerden biri sayılabilirdi.

Kuşkusuz Sevim Hemşire bunları bilmiyordu ve durum onun açısından dövülmüş bir kabadayı ile bunu soruşturan polisten ibaretti. Tabii Nabi'yi tanıdığı kadarıyla o narkotikçiydi. Medet Abe'nin kanında ise bugüne kadar hiç rastlamadığı bir kirdi uyuşturucu. Meselenin burası merak edilebilir. Bu da Sevim Hemşire'nin gizli görevlerinden biriydi. İzinsiz adam dinlenen bir memlekette izinsiz kan ya da idrar tahlili de yapılabilirdi. Bir kanıt oluşturmazdı bunlar; ama neticeye giden yolda her zaman işe yarardı. Sevim Hemşire kimi zaman istihbarattan, kimi zaman emniyetten gelen bu tür talepleri görev bilinciyle ve severek yapıyordu. Böylece kendini bir nevi gizli ajan gibi de hissediyordu. Çirkin, fakir ve yalnız bir kadındı. Her yerde övülen veya saygı gören niteliklerin hiçbirini haiz olmayan bir hayatın anlamını idrak edebilmenin tek çıkar yolu da buydu. Bu yüzden Nabi Medet buluşmasını bir parça garip bulsa da sesini çıkarmamayı uygun gördü.

Hastane odasında ise Medet Abe yüz hatları iyice yumuşamış halde, "Vay komserim, ziyarata gelmişsen, şu yaralı kardaşını..." diyerek sırıttı. Nabi, bir kaş işaretiyle Abullabut Sevim'i göstererek, ufak bir tonda, öksürdü. Yılların kurdu Sevim, sorgunun başlayacağını düşünerek, "İyi bari siz konuşun ne konuşacaksanız, sonra çağırın iğne yapayım" dedi ve sessizce odadan çıktı.

Medet Abe, lafa nereden başlayacağını bilmiyordu; ama hala içini kemiren soruyu bir kez de Nabi'ye sormadan edemedi. "Yav Nabi, faça var mı suratta, kardaş, deyiver hele..."

"Bir güzel benzetmişler işte. Faça yok; ama karizma az biraz çizik derim sorarsan."

"Ben var ya o karizmayı alıp kıçına sokacam o orospu çocuğunun. Sona lime lime edecem; Taksim'de ne kadar it varsa hepsinin önüne lokma lokma atacam etlerini. İşkembesini de Apik'e verecem cümle şopara ziyafet çektirecem."

Medet Abe coşmuştu. Yatağın içinde bir yandan elleriyle hırsızı nasıl deşeceğini gösteriyor, bir yandan da ayaklarıyla havayı tekmeliyordu. Ama daha öldürücü darbe gelmemişti. Nabi, hakikaten merak ediyormuş gibi can alıcı cümleyi kurdu. "Valla ne yaparsın onu bilemem, ama seni çarpan lavuk sokakta orada burada senden yürüttüklerini sererse tezgaha, bak sen o zaman gör şamatayı."

Medet Abe, bunu duyunca yatakta hareketsiz kaldı ve arkadaşına boş boş baktı, sonra da "Ben dımdızlak gelmişem he?" diye sordu.

"Vallahi o kadarını bilmiyorum, ama üzerinden hiçbir şey çıkmamış"

"Hiç mi?" Soru tabancayı işaret ediyordu.

"Hiç."

"Yani bizim makine de sizlere ömürdür he?"

"Hangisi? sedef kakmalı olan mı? Ulan bak bana vermedin elin itine uğursuzuna kaptırdın ha."

"Yahu Nabi, ayıp etmektesin vallah. Ulan biz burada... Neyse. Bak sen bul o piçi, tabanca sende kalsın bana onu ver he mi?"

"Yok artık, deve! Ulan oğlum sen de beni iyice sokak iti ettin ha... Dur bakalım hele bir bulalım şunu. Aslında ben de merak ettim. Sen gördün mü hiç tipini falan?"

"Yok."

"Bak eğer gördüysen robot resim filan çizdiririz, herifi daha kolay buluruz."

"He oldu canım, bi de savcıya çıkam, şikayat dilekçesi verem he! De get işine"

"Ha hakikaten ya, savcı da senin durumunla ilgileniyor, herhalde birazdan burada olur."

Savcı lafını duyunca Medet Abe'de bet beniz atıverdi. Hukuk, Allah'tan bile daha fazla korktuğu tek şeydi. Hukuk demek, savcı, hakim, avukat demekti ki bu da insanın insana ettiği en büyük hıyanetti ve dolayısıyla eyvah kere eyvahtı...

Medet Abe'nin siniri katlandı; sinirli zamanlarında olduğu gibi hem de konuşmaya özen gösterdiği İstanbul ağzını kenara bırakarak patladı. "Yav ne geragi var şimdi savcının! Bilisen ki bu agubat takimina özel bir gıcıgım vardır yani. Bilisen ki, en iyi bir agubat ölü bir agubattır. Ne diysiz siz, ele hukuk adami filan; nah diyim saa hukuk adami, bunlar var ya alafortanfoni, alafortanfoni..."

Nabi gülmemek için kendini zor tutuyordu. Şu alafortanfoniyi de merak etmişti; ama daha çok agubat meselesini. "İyi de Medet Abe savcı dedim avukat demedim ki..."

"Yav sen ne diyersen, bilmisen savci de hakim de agubattir neticede, ama bunlar şeytaninkilerdir ha."

Nabi oyunu biraz daha sürdürmeye kararlıydı: "Peki alafortanfoni ne ki Medet Abe"

"Yav bilmisen, tüfengin önüne takan da alevi kesen ya, alef orten huni... Bizim Yozgatli vardi esgerde, dili dönmezdi eşegin, beyle derdi. Ordan miras; sen konuyu kariştirme şimdi. Bak öyle savci mavci istemem. Bilisen devlet en böyük mafyasıdır memleketin, her yere ataş eder ama kimse görmez tüfengi, sesi herkes duyar ama, sora biri düşer; düşeni görirsen, ateş eden sırdır. Niye?"

"Niye?"

"Çünküm alafortanfonisi vardir devletin elinde, adi da hukuktir! Devlet ateş eder, hukuk adami alevi örter; sen görmezsin, sen ateş edersin, hukuk adamin yoktır devlet görür, hukuk adami bulursen, bu sefer de o puşt görir, kafasının bir yerine yazar seni. Kırk yıl geçer; sen

unutursun o unutmaz. Sen para bastirdikça, o kafasinin gerisine iter senin açigini, para bastirmazsin daşı çözülmüş leş gibin çikar suyun üzerine suçin... Kim çıkarir? Agubatin, kime kusar? Savciya, savci ne yapar? Seni tutuklatır. Kime? Hakıme... E ne anladım ben hukuktan? Yav kardaşım bırak bu savci işini ben gidem, ha bak bir daha o rakıları nah içirirem vallah da billah da."

Bu kadar yeterdi, çünkü Medet Abe iyiden iyiye rahatsız olmuştu durumdan. Göbeğini kaşıya kaşıya şikayet edişini izlemek zevkli olsa da neticede arkadaşını böyle bir durumda daha da gerginleştirmek istemiyordu, bu yüzden gerçeği söyledi: "Neyse hadi acıdım sana Medet Abe... Savciye diyacagim ki 'sen gidesen, ben ifadesini alaram' okey mi Medet Abe?"

Bunu duyan Medet Abe, işin içinde oyun olduğunu anlamış ve acayip rahatlamıştı. Rahatlık kendini sıkı bir gazla belli etti. Medet Abe, çarşafın içini koklar gibi yaptı ve intikamını da hemen aldı. "Yav Nabi, yaptigin espiri neyin var ya, aha kokutmuştur ortalıgi vallaha"

"Hadi oradan bet beniz attı sende..."

Medet Abe rahatlamayla birlikte yeniden kelimelerini olabildiğince düzelterek sarf etmeye başladı. "Kim, Allah utandırmasın, yahu ben de seninle dalga geçiydim kardaş, dedim Nabi kardaşım gelmiş buraya, boş göndermeyek."

"Hadi ordan Medet Abe, iki bakla kaçırıyordun az kaldı valla..."

Konuşmayı bölen kapının gıcırdayarak açılması oldu ve gerçekten de bir savcı, Savcı Ali İhsan Metin içeriye girdi.

Medet Abe ile Nabi, birbirlerine baktı. Nabi, bir mafya babası ile içli dışlı muhabbetinin duyulmadığı ümidiyle resmi bir ifade ile savcıya "Hoş geldiniz" dedi. Savcı ortamı pek hayırlı olmayan nazarlarla süzdükten sonra Nabi'ye dönerek, "Bu pezevenk Medet değil mi? Ne halt etmiş? Hem sen niye buradasın, narkotikten değil misin sen?" diye peşpeşe sordu. Soru savcının özellikle Medet Abe için orada olmadığını kanıtlıyordu ve bu rahat bir nefes almak için bile yeterliydi.

Nabi, "Ee ben nöbetçiydim de savcım o yüzden yani... İsterseniz ben size dışarıda arz edeyim efendim" diyerek çıkmaya yeltendi. Ali İhsan Metin suçlular arasında pek sevilmeyen bir savcıydı. Eğip bükülecek bir tarafı yoktu. Ne var ki hiç olmazsa sabah Medet Abe için şanslı başlamıştı; çünkü savcı elini sinirli sinirli oynatarak, "Gerek yok gerek yok, zaten iki vakaya gideceğim bugün. Neyse sen ifadesini al, pazartesi sabah uğra bakalım, şimdi de bir özet geçiver aklımda bulunsun" dedi ve Medet Abe'ye sırtını dönerek Nabi'yi dinlemek üzere hazırlandı. Nabi, kısaca olayı özetledi, Medet Abe'nin ettiği bir halt yoktu, soyulmuş, darp edilmiş, ardından da hastaneye getirilmişti. Ama saldıranı görmediği için yapılacak fazla bir şey de yoktu. Ayrıca şikayetçi olmayacaktı.

Savcı göz ucuyla Medet Abe'ye kısa bir bakış fırlattıktan sonra "İlahi adalet" diye sırıttı; sonra aklına yeni gelmiş gibi sordu, "Peki bu koğuşta ne işi var bunun?" Nabi en büyük vartayı atlatmıştı, hemen bu sorunun da cevabını yapıştırdı, "Savcım, gece baygın durumda getirilmiş hastaneye, bizimkiler de ne olur ne olmaz diye buraya koymuşlar. Malum tanınır buralarda. Bir halt karıştırmış olabileceğinden şüphelenmişler, o bakımdan yani..." Savcı eliyle Nabi'yi susturup Medet Abe'ye döndü. Medet Abe suçlu bir çocuk gibi yatağın içinde büzüldü. Savcı hala gitmediğine göre kendisinin şans olarak nitelediği dönem bitmiş görünüyordu. Ama savcı yalnızca, "Ee Medet Efendi, gördün mü bak, adın çıkacağına canın çıksın derler ya seninki de o hesap; mağdur olduğun zaman bile mücrim muamelesine maruz kalıyorsun" dedi sonra hızlı adımlarla kapıya doğru yöneldi. Kapıyı açıp tam çıkacakken bir kez daha Medet Abe'ye baktı ve "Bana bak Medet Efendi, eğer biliyorsan, ama saklıyorsan, kendi hesabını kendin görmeye niyetliysen filan hiç acımam haberin ola" dedi. Savcının odada olduğu süre boyunca ağzı açılmayan Medet Abe, bu kez bir şeyler söylenmeye yeltenmişti ki savcı hızla kapıyı açıp çıktı.

Medet Abe ağzı açık bakakaldı sertçe kapanan kapıya, ardından Nabi'ye döndü ve "Ee n'oldu şimdi allasen?" diye sordu. Nabi de bilmiyordu; ama artık ifade almak şart olmuştu. Çünkü savcı pazartesi sabahı Nabi'yi bekliyordu. Anlaşılan Medet Abe polis kayıtlarına bir

kez de mağdur olarak girecekti. Çok hayırlı bir şey değildi bu. Üzgün bir ifadeyle Medet Abe'ye bakıp, "Seni bugün taburcu ederler zaten, ifadeni almak gerekecek. Savcı gördü; artık ifadesiz olmaz" diye homurdandı. Medet Abe kollarını iki yana açıp alt dudağını sarkıtarak güçenikliğini belli ettikten sonra "İyi ya gidek, ne dicez peki ifadede. Malum karizmayı çizmeyek bi de" dedi.

Nabi, "Bakarız çaresine dert etme sen, düşünürüm ben bir ifade yazarım sen de onu söylersin" diyerek avuttu, ama bu işe canı sıkılmıştı. Hem Medet'i madara etmeyecek hem zevahiri kurtaracak hem de savcının şüphesini çekmeyecekti. "Yuh" diye tısladı. Camları uzun zamandır silinmeyen pencereden dışarı baktı, canı sigara çekti. Bu boku bırakamayacaktı anlaşılan. Yanında paket de yoktu. Dışarı çıkıp sigara almaya da üşeniyordu; ama hakikaten ihtiyacı vardı. Kafasını toplamalıydı. Böyle şeyler çabuk duyulurdu. Eğer Medet Abe'nin, sokak ortasında bir gaspçı tarafından ufalandığı duyulacak olursa, karizması fena çizilirdi. O zaman da çarşı karışırdı. Savcıya ilk anda olanları anlatırken gasp deyip demediğini düşündü. Galiba gasp demişti. Kendine kızdı. Böyle bir acemilik yapmasına hiç gerek yoktu halbuki. Bunun nedeni sigarasızlıktı. Kaç gündür ağzına koymuyordu, ama olmuyordu işte. O dumanı çekmeyince kafa basmıyordu. Çaresizdi. "Dışarı çıkıyorum, gelirim on dakika sonra bir düşüneyim okey mi..." dedi ve kapıyı çarpıp çıktı.

Medet Abe, aslında şampanya rengi olması gereken ama yılların kiri ve tozuyla artık sütlü kahveye dönmeye yüz tutan duvara baktı. "Vış kelee" dedi, "Bizdeki şans ha. Git iki kuruşluk ite kaptır ney var ney yok, sonna da... Ulan seni yakalayıp..."

Peki nasıl yapacaktı bu işi. Kafasını toparlayıp hatıratında o iti bulacak bir ipucu aramaya koyuldu. Çok bir şey bulamadı... Sadece duyduğu son cümleyi hatırladı: "Sikerim Medet'ini... Konuşma almayım dilini" Bir kahve ve sigarası olsaydı muhakkak hatırlayacağı bir şeyler olabilirdi, ama o boktan odada aklına başka hiçbir şey gelmedi. Gelen de sinirini oynatmaya yettiği için düşünecek hal bırakmadı.

Nabi, odadan çıktıktan sonra hızlı adımlarla hastanenin dışına yürüdü. Taksim İlk Yardım'ın Sıra Selviler'e açılan kapısındaki küçük

büfeye ilerledi. Büfeciye "Bir Samsun" diyerek siparişini verdi. Büfeci Nabi'yi tanıyor ve sigarayı bırakma muhabbetini biliyordu. "Vay komiserim kısa sürdü senin oruç" diye sırıttı. Nabi ters ters baktı, la havle çekip "Ver ulan şu sigarayı koyarım şimdi orucuna ha. Zaten kafam iki sokak ötede" diye sertçe söylendi. Büfeci böyle şeylere bozulmayacak türden biriydi. Neşeyle devam etti, "Kızma be komiserim yahu, ben de bıraktım hem de tam 14 defa, sona bi doktor vardı abi acilde. Baktı benim halime bi gün tost alırken. Sordu anlattım. 'Sende stres yaratmış bu iş. Böyle durumlarda bırakmamak daha hayırlıdır. Az içmeye çalış' dedi. Kendi kendime dedim ki oğlum Süleyman, işte budur."

Büfeci Nabi'nin kafasını dağıtmaya yetmişti. Bu kez gülümsedi Süleyman'a, 10 liralık bir banknot uzatıp sigarayı aldı, paketi açarken başka bir müşteri büfenin Sayısal oynanan penceresine yaklaşıp "İki milyonluk oynasana gözüm" diye seslendi. Süleyman o tarafa seğirtirken Nabi'ye dönüp, "Komiserim sana da oynatayım istersen bir iki milyonluk ha, bak devretti yine. Bu hafta 10 trilyonu vuracak. Bir çıksa hayatın değişir valla" diyerek ünledi. Nabi içinden "10 trilyon ha" diye geçirdi. Sonra da "İyi lan ver bakalım iki milyonluk; yok dur hepsiyle oyna. Bakarsın öteki kolona çıkar di mi? Şimdi boku bokuna şansımızı tepmeyelim. 10 trilyon ha; ne kadar ediyor lan bu yeni parayla?"

"10 milyon lira abi."

"Yok lan trilyon daha iyi geliyor kulağa. Neyse oyna sen bakalım."

Süleyman kuponu makineden çıkarıp Nabi'ye uzatırken "Hayırlı olsun Abi, çıkarsa bak sakalımı isterim ha" diyerek bir kez daha sırıttı. Nabi, kupona bakar bakmaz küfür etti ve "Ulan neresine çıksın bunun be, hassiktir Süleyman yaktın kuponu lan. Şimdi ben senin dükkanını başına geçirip bir de yedirmez miyim lan sana"

"Aman Nabi Abi, çoluk çocuk var yapma Abi"

"Senden mi ki lan o çocuklar! Ben gördüm hem akıllı hem güzel çocuk onlar. Çıkmaz senden öylesi."

"Ayıp oluyor ama abi, neyimiz eksik"

"Neyin tamam"

"Oy anam"

"Yaa anan. Neyse belki de boktan numaralar iyi oldu. Haddimizi erken öğrendik" diyerek söylendi. Süleyman, uzaklaşan Nabi'nin ardından bakıp istifini bozmadan fısıldayarak kendi kendine konuştu, "Ulan ah sen bi de polis olmayacaktın. On numara adam olurdun yeminle... Çıksın lan, bana değilse sana çıksın."

Nabi, Süleyman'a söylense de Medet Abe'nin yanına dönerken yol boyunca eski parayla on trilyonun hayalini kurdu. Para çıksa anında istifayı basar, basarken de tek tek hak ettikleri bütün küfürleri sayardı. Annesiyle babasına da bir ev alıp o sorumluluktan da yırttıktan sonra bir zamanlar resmini gördüğü Tahiti'deki o kumsala zıplayabilirdi; Zehra'yı da yanına alıp... Yok lan ne Zehrası... Kırk tane bulurdu o paraya be! 10 trilyon... Ulan bir çıksa... Yok Zehra'yı alırdı tabii ki...

Hayal kura kura yürürken Medet Abe'nin yattığı odanın kapısına kadar geldiğini fark etmedi bile. Kapıdaki hastane polisi Aydın'ı görünce hemen suratına eski ekşimiş ifadesini yerleştirerek kapıyı açtı ve içeri girdi. Medet Abe'nin kolundaki serum bitmek üzereydi. Köşede duran plastik sandalyeyi alıp yatağın pencere kenarındaki başucuna doğru sürükleyerek oturdu. Ardından fiyakalı bir hareketle göğüs cebinden küçük defterini çıkarıp Medet Abe'ye döndü ve "Söyle bakalım şimdi nelerin gitti. Makine hariç tabii" dedi.

Medet Abe, aklında kalanı saydı döktü. Bir tek Sayısal'ı unutmuştu ki son anda onu da hatırladı. Nabi, yüzünü buruşturarak, "Hangisi lan 31'li olan mı? Hehe bak diyeyim sana o 31 seni bu hale getirdi ha..." Nabi bir süre güldükten sonra devam etti, "Ama Medet, Sayısal kuponunu niye yazayım be! Hem numaralarını hatırlıyor musun?"

"Yoh!

"E o zaman ne Sayısal kuponu sayıklıyorsun ki?"

"Yav ister misin çıksın şimdi o kancığa. He bak herif dedi ha, çıkarsa helal et dedi..."

Nabi'nin cümleyi duyunca yüzünde bir ışık belirdi ve "Nereye çalıyordu ağzı? Fark ettin mi?" diye hemen sordu.

"Dur iyi bir hatırlamak lazım."

Medet Abe, bunu söylerken yatakta bağdaş kurup oturdu ve Nabi'ye "Bir sigara versene" dedi. Nabi sigarayı uzattı ve beklemeye başladı... Bir iki dakika kadar sonra Medet Abe, "Diyarbakır" dedi. "Nerede olsa tanırım o dili ben. Diyarbakırlıydı hergele."

Nabi'ye göre bu da bir başlangıçtı. Ama Medet Abe, hemen bu düşüncenin önünü kesti ve "Kurbanın olanı yazma ifadeye. Bu iş kapansın, ben bulayım onu."

"Olur yazmam. Ama sen de herifi olur olmaz tepeleyip başıma iş açarsan bozuşuruz. Okey mi?"

"Sağolasaan..."

Medet'in keyfi yerine gelmişti. Şimdi başka ayrıntıları da hatırlayabilirdi belki. Biraz rakı, biraz da humusla tabii... Arkaya yaslandı. Sonra yeniden doğruldu ve "Yav Nabi, çıkmaz de mi bu piçe o Sayısal?" diye sordu.

"Valla geçen gün gazetede okudum, Sayısal çıkma ihtimali fezadan kafana taş düşmesi kadarmış."

"Eee neticede hiç düşmüyor mu bu taşlar?"

"Düşüyor..."

"Ee o zaman neye diyorsun bunu ki... Düştüyse bi kerre düşer ikinci kerre..."

Medet, söylemiyordu; ama bu kuponu edinme şekli işi tam olarak boka batırıyordu. Fesat'la birlikte Kuruçeşme'deki balıkçıya gitmişler ve pazarlık etmişlerdi bir mekan üzerine... Sonra Fesat, kapıdan giren piyangocuyu görmüş ve "Gel bakalım seninle bir ortaklık daha yapalım" demiş, piyangocuyu yanına çağırmıştı. Biletlerin hiçbirini gözü tutmamış, bunun üzerine bir Sayısal kuponu almıştı piyangocudan. Numarayı defterine yazmış, kuponu da Medet Abe'ye vermişti. Dostluk gösterisiydi bu. Medet Abe numaraları hatırlamıyordu. Bir tek 31 vardı aklında. Medet Abe 31'i görünce ister istemez, "Cenabet la bu Fesat'ım" diyerek kendince yaptığı espriyi hatırladı. Medet sonraki

günlerde bu espriyi Nabi'nin de aralarında bulunduğu yakın çevresine birkaç kez yaptığını da hatırladı. Hatta Nabi'nin, "Çıkarsa 31 kere Maşallah dersin artık" diye geyiği iyice ilerletmesini bile hatırladı. Ne var ki geri kalan numaraları hatırlayamadı.

Ve artık o kupon yoktu. Medet Abe bir an kayıp Sayısal kuponuna büyük ikramiyenin vurduğunu düşündü. İliklerine kadar titredi fark ettirmeden. Fesat başka birine benzemezdi ve Nabi de bu işin içinden çıkamazdı. Sayısal cumartesi, yani bu akşam çekiliyordu... Eğer fezadan taş kafasına düşecekse gerçekten fezadan gelen bir taş olmalıydı bu. Hiç olmazsa daha az zarar verirdi. Hatta kaçmak daha kolay bile olabilirdi...

Nabi kendine kendine kuran Medet görüntüsünden sıkılmış olacak ki cama doğru yürüdü. Boyası yer yer kalkmış, parmaklıklı pencereden dışarı baktı. İki kevaşe Cihangir'e doğru kırıta kırıta yürüyordu. Bir taksi iş olmaya kalktı; kevaşelerin kızıl olanı belli ki küfrü savurdu. Taksici patileyip uzadı. Nabi bir sigara daha yaktı ve ansızın Medet Abe'ye hak verdi... Sonra da "Hakkaten ya çıkarsa o lavuğa..." diye kendi kendine söylendi. Medet Abe'nin canı yine fena halde sıkıldı.

9
Sevda'nın ateşi

Hemit, önce sağ gözünü açtı, birkaç saniye kendine gelemedi, Nerede bulunduğunu kavramaya çalıştı. Başı ağrıyordu. Etrafına bakındı ve kendine geldi. Çabuk çabuk dün akşam filmin nerede koptuğunu bulmaya çalıştı. İçiyordu. Rakıları arka arkaya yuvarlamış, son olarak da Sevda'nın kucağına düşmüştü. Ondan sonrası yoktu. Kalın perdelerden sızan gün ışığı odayı fazla aydınlatmasa da giren ışığın kuvveti saatin ilerlediğini gösteriyordu. Peki koltuğa nasıl yatmıştı? Utandı. Sevda yatırmış olmalıydı. Koltukta yavaşça doğrulurken aklında hala gecenin devamında ne olduğu vardı. Hiçbir şey olmamıştı anlaşılan. Pantolonu üzerindeydi, gömleği de... Zorlukla doğruldu. Üzerindeki pikeyi kenara itti, yüzünü ovuşturdu. Başı ağrıyordu. Utanç yerini kızgınlığa bıraktı. Bütün gece ağzının içine düştüğü kadının karşısında bir de sızmıştı. Gözü ayaklarına takıldı. Ayakkabıları yoktu. Seslice "Ulan, ulan, eşegin oglı..." diye söylendi.

Sonra evi dinledi. İçeriden tabak çanak sesleri geliyordu. Sevda uyanmıştı demek. Sallanarak odadan çıktı ve seslerin geldiği tarafa sessiz adımlarla yürüdü. Kapısı olmayan mutfağın önünde durup taze

çayın kokusunu içine çekti. Tezgahın üzerinde bir tepsi hazırlamakla meşgul olan kadına baktı.

Üzerinde pembeli, beyazlı bir sabahlık vardı. Sabahlığın çıplak süt beyazı baldırlara kadar örttüğü bölümü yukarıdan aşağı süzdü. İnce ama dolgun omuzlar, kalın kumaştan bile belli olan ince bel ve kıvrımları hemen belin altından başlayan omuzlardan biraz daha geniş, arkaya doğru çıkık bir kalçası vardı. Sevda, tezgahın sol tarafında duran ekmek tahtasına uzanıp ekmeği kesmeye başladığı an kalçanın da sağ koluyla birlikte ahenk içinde titremesi içini eritti. Gözlerini kalçadan baldırlara ve oradan da ayak bileklerine indirdi. Tam da sevdiği gibiydi ayak bilekleri: İnce ve kenarları içe çökük. Terliğin kapatamadığı pembemsi topukları Hemit'in iştahını bir kez daha kabarttı. Sevda bu arada çayı da bardaklara koydu, tepsiyi kavradı; ama arkasına döner dönmez kısa bir çığlık atarak elinden bırakıverdi. Hemit, çıkan şangırtıdan dolayı birkaç saniye büyümüş gözlerle baktı. Sevda, yarı utanmış yarı sinirli bir ifadeyle "Eh beğendin mi yaptığını yahu" diye ünledi.

Doğrusu Hemit de böyle bir fiyaskoyu beklemiyordu. Eli ayağına dolaşmış vaziyette yere eğilip dökülenleri toparlamaya çalıştı. Sevda da aynı anda eğilip işe girişti. Hemit, doğru kelimelerin neler olduğunu bilmiyordu. Bu yüzden yalnızca "Yav kusura bakma, bilsem bu kadar masraf çıkacak inan girmezdim kapıdan içeri, vallah billah" diyebildi. Üstelik bunu derken tepsiden sekerek kapağının üzerine düşmüş ama dökülmemiş reçeli yerden kaldırmaya çalışırken ortalığa saçtı. Hemit'in bunu hesaplayacak durumu yoktu. Kelimeler Sevda'nın, sinirle gerilmiş yüzünü yumuşatmaya yetmedi. Ama reçelle başı derde girdiği anda Hemit'in suratının aldığı hal o kadar çocuksuydu ki işte bu genç kadının öfkesini uçurdu. Hemit'se aynı anda doğru dürüst ve etkileyici cümleler yerine böyle saçmalamasına kızıyordu. Ama bir iki saniye içinde Sevda'yla göz göze geldi ve karşısında gülümseyen bir yüz gördü. Refleks olarak o da gülümsedi. Sevda o an Hemit'in kendisine tutulmak üzere olduğunu fark etti. Bir erkek ancak aşık olduğu durumlarda böyle sakarlıklar yapardı.

Halbuki erkek dünyasında, kadınları etkileme sanatı üzerine kurulmuş hiçbir cümlede böyle bir bilgi yoktu. Bu yüzden Sevda, Hemit'in

şifresini çözdüğü anda, genç adam da karşısındaki kadının gözünde yeniden nasıl etkileyici bir konuma yükseleceğini çaresizce hesaplamaya çalışıyordu. Çünkü Hemit'e göre şu anda yaşanan rezillik yüzünden Sevda'nın bin tane kalbi olsa biri bile Hemit'e düşmezdi. Hangi kadın böyle beceriksiz, sakar bir hayvanata aşık olabilirdi ki!

Sevda o anda, tecrübenin dayanılmaz ve kahredici avantajını iliklerine kadar hissediyordu. Hemit kendisine aşık olmak üzereydi. Peki bu iyi miydi, kötü mü? Normal zamanlarda olsa böyle durumdaki bir erkeğe on cinayet işletebilir, koca bir orduya karşı gönderebilirdi. Ama Hemit... Bilemiyordu... Üstelik şu anda yere düşen tepsiden dökülenleri toplamakla meşgulken cevabı verilemeyecek kadar çetrefil bir sorundu.

Sevda, bunun çetrefil sorun olduğunu düşünür düşünmez korktu. Çünkü eğer bu çetrefil bir sorunsa onun da Hemit'e abayı yakmak üzere olduğu söylenebilirdi. Ama bu kadarı da "çüş"tü. Sevda düşünceleri başka bir zaman tartmak üzere aklının arka odalarına atmaya çalıştı. Önce tepsiyi toplamalı, kurtulanlardan yeni bir kahvaltı sofrası kurmalı ve bütün bunları daha sonra düşünmeliydi. Tek çıkar yol buydu... Galiba...

Tepsi macerasından on dakika kadar sonra Hemit'in uyandığı odada kahvaltılarına başlamışlardı. Bu arada yaşananlar Hemit'in baş ağrısını da alıp götürmüş, arada yüzünü soğuk suyla iyice ovalayınca kendine gelmişti. Hele kaçak çaydan aldığı ilk yudum, kafasının açılmasına yetti. Genç adam iştahla tepsiye saldırdı. Dilimlenmiş ekmeklerden birini aldı, yarısını eliyle koparark üzerine koyduğu peynirle birlikte ağzına attı. Ardından çaydan da irice bir yudum çekti; sonra çiğnemeye başladı. Hemit elleriyle tam 14 kez ekmeği böldü ve çeşitli kahvaltılık malzemeyi ağzına aceleyle tıkadı. Son olarak yumurtayı kırdı ve bir tüm dilim ekmekle birlikte onu da hal etti. Kahvaltı boyunca çok fazla konuşmadılar. Hemit konuşacak bir şey bulamıyordu.

Sevda karşısındakini tahlil etmekle meşguldü. Konuşma, tavır önceden çalışılabilirdi. Yemek başka olurdu. Yerken çalışılmış tavırlar unutulurdu.

Peki ne sonuç çıkıyordu Hemit'in kahvaltı tarzından? Bir kere lokmaları yangından mal kaçırırcasına büyük büyük ve çabuk çabuk atıyordu ağzına. Bu çoklu ve yemeklik malzemenin sınırlı olduğu bir ortamdan geldiğini anlatıyordu. Çünkü zengin ya da az aile üyesiyle büyümüş olan erkekler, kahvaltılarını daha nazlı eder ve bunu keyif olarak algılardı. Oysa Hemit için bu lüks olurdu; zira böyle yapsa sofradakilerin pek çoğundan daha tadamadan mahrum kalırdı. Genç adam öte yandan uyanık bir tipe benziyordu. Çünkü yumurtayı sona saklamıştı. Genellikle sofrada herkese bir adet yumurta düşerdi. Dolayısıyla yumurtayı önce yemek diğer kahvaltılıklardan mahrum kalmaya yol açardı. Uyanık olanlar bu yüzden yumurtayı sona saklardı. Hemit'in çayı içiş şekli de incelikten pek nasibini almamış birinin portresini çağrıştırıyordu. Çünkü bardağın kenarları kahvaltı artıklarıyla sıvanmış vaziyetteydi. Ama doğrusu arada bir diliyle kenarları yalamaktan da geri kalmıyordu ki bu da yediği haltın farkında olduğunu gösteriyordu. Kahvaltılıklara saldırma derecesine gelince geçmişte pek de zengin kahvaltılar etmediği anlaşılıyordu. Çünkü en çok pastırma ve salama itibar etmişti. Belli ki bunları yiyemeden uzun zaman geçirmişti.

Bütün bunların anlamına gelince... Hemit, hayatta ince zevk denilen olguyla hiç karşılaşmamış, uyanık ama yine de yaptığı işin sonucuna bakarak dersler çıkaran bir tipti. Fakir ve görgüsü az bir ailenin ferdiydi. Bu gerçekten de Diyarbakırlı olmadığını çağrıştırıyordu. Çünkü Diyarbakır ne de olsa Doğu'nun Paris'iydi. Üstelik gerçek Diyarbakırlı en azından damarına basılmadığı sürece son derece efendi ve kendi halinde davranırdı. Ama Hemit pek böyle bir tipe benzemiyordu. Zaten kendisi de köy möy demişti dün gece ... "Neyse ne" diye geçirdi içinden.

Kahvaltı bittikten sonra Hemit bir de sigara yaktı. Keyfi iyice yerine geldi. İlk kez saati merak etti. Öyle ya Fesat'la buluşacaktı. "Saat kaç" diye sordu. Sevda da bilmiyordu. Sehpanın üzerindeki cep telefonuna yöneldi ve ekrandaki 12:30 yazısını "yarım olmuş" diyerek bildirdi. Hemit, "Fesat'la ne zaman buluşuyoruz" diye ikinci bir soru sordu.

Sevda'nın içi Fesat kelimesiyle birlikte yeniden sıkıldı. Hiç sırası değildi şimdi Fesat'ın... Yine de cevapladı soruyu, "İkide dedi; ama

belli olmaz onun işi, sen yine de hazırlan istersen, bakarsın arar bile; banyo istersen yerini biliyorsun, yap bir banyo, tıraş da olursun." Hemit fikri beğendi. Fesat'ın karşısına dağınık çıkmak istemiyordu. Sevda, "Çamaşır ve giyecek işini merak etme, sen banyonu yap hele ben de iki dakikada çıkıp sana giyecek bir şeyler alırım" diye teklif getirdi. Sen şimdi sigaranı iç, ben banyoyu hazırlayayım, sonra seni çağırırım" diyerek Hemit'in bir şeyler söylemesine fırsat vermeden odayı terk etti.

Aslında Sevda yalan söylüyordu. Amacı misafirin eşyalarını biraz daha karıştırabilmekti. Fesat'a tam rapor vermeliydi. Böylece kimi sakladığını ve Fesat'tan ne saklayacağını görebilirdi. Fesat'a gelince; görüşme öğleden sonraydı. Sabah Sevda ile konuşmuşlar ve akşamüstüne doğru Hemit'in çakı gibi karşısında hazır olmasını istemişti. Çünkü patronu önce bir geçmiş olsuna gidecekti. Tarlabaşı'nın ağır abilerinden biri dün akşam saldırıya uğramıştı. Böyle zamanlarda ortalığı bir kolaçan etmekte fayda vardı. Telefonun iki ucundaki insan da söz konusu ziyaretin gerçekte bir sırtlan yoklaması olduğunu bilmekteydi. Fesat, o ağır abi her kimse ne durumda olduğuna bakacak, eğer meydanı boş bulduğuna kanaat getirirse mutlaka onun mekanına da konmanın yolunu bulmaya çalışacaktı. Sevda'nın bilmediği şey saldırıya uğrayanın Medet Abe olduğuydu. Fesat Medet'in ismini özellikle söylemediği için konuşma ortada kaldı. Biliyordu ki Sevda saldırıya uğrayanın kimliğini bilse fena hissederdi.

Sevda da kendisine gönüllü verilmeyen bilginin peşinden gitmedi. Dolayısıyla ağır abi, ağır abi olarak kaldı. Hoş Sevda için hepsi birdi. Madam Anita, bunu çok güzel özetlemişti bir keresinde: "Madem bu yoldasın; sen yürü kızım, yolda koluna girecek bir sürü hergele olacak. Eğer müsaade etmezsen etini çürütürler. Sen yürü, onlar nasılsa bir yerde tökezler, bırakırlar kolunu. Sen yürü. Kavgalarına sakın karışma, yanındaki hergele senin yüzünden bile kavga etse sakın karışma, köşende sakince bekle. Eğer başka bir şey için dövüşüyorsa sen arkanı dön ve bekle. İki hergele kapıştığında ya da üç fark etmez, biri mutlaka devrilir. O devrilme anı çok önemlidir. Eğer senin hergele devrildiyse, dikkat et. Devrilen için yenilginin vuku bulduğu ilk saniye, deviren için zafer vaktidir. O an dünya bir saniyeliğine durur. O bir

saniyede ne yapman gerektiğine karar vereceksin. Medet seni bunun için bana getirdi. O bir saniyenin hakkını vermeni istiyor. Şimdi o bir saniye boyunca yürümen mi durman mı gerektiğine karar vereceksin evvela, eğer durman gerekiyorsa ki bu senin hergelenin zaferinin tadını çıkardığı bir saniyedir; bekle. Yok eğer senin hergele devrilmişse o zaman deviren hergeleye de bakmadan yürümeye başla. Raconu budur bu işin. Yavşaklara da yer yoktur orospulara da. Sen yürürken ya o yetişir senin koluna girer, ya başkası bulur seni. Böyle yaparsan hiç yalnız kalmazsın, bu erkek milletinin sokaklarında... Ama işi futbolcu transferine çevirirsen seni çok fena sikerler..."

Sevda, Madam Anita'nın sözleriyle hafızasını tazelerken Hemit'in yolun neresinde koluna gireceğini düşündü.

Bu arada banyoyu hazırlamıştı bile. Son bir kez kontrol etti; evet lif, sabun, şampuan, şofben, havlu, tıraş takımı... Her şey tamamdı. Hemit'i çağırmak üzere arkasını döndüğü an aynı gün içinde aynı nedenle ikinci kez çığlığı bastı. Hemit yine kapıda; ama bu kez yarı çıplak vaziyette duruyordu. Bu kez sinirlenmedi. Hemit de geri adım atmadı. Yalnızca çakır gözlere daha derin baktı. Banyonun kapısını kapadı ve Sevda'ya doğru bir adım attı. Kadın böyle bir anda dünyanın en anlamsız sorusunu sormaya yeltenmedi bile. Kaderin önüne geçilmeyeceğini biliyordu. Kaderin hain tuzaklara mı, yeşil çayırlara mı, bulutlara mı götüreceğini ve bunu hangi yoldan yapacağını kim bilebilirdi ki... Yine de adıma adımla karşılık vermedi; yalnızca çakır gözlerini kıstı, bekledi. Kadere karşı çıkmak mümkün müydü? Yaşanan insanın kaderiydi madem, o da şimdi Hemit'in Çavzeri'ydi...

Esmer, ince ve uzun parmaklar, önce usulca ensesinden kavradığı kadını kendine çekti, sonra kulak dibinden başlayarak yavaşça sıyırdığı sabahlık boyunca omuz başlarına kadar küçük dudak darbeleriyle Sevda'nın olabilecek en kısa zaman süresi içinde ıslanmasına yol açtı. Sabahlık vücuttan bütün olarak sıyrılıp ince ayak bileklerinin hizasına inerken sert, kaçılmaz, ama zarar vermeyeceğini taahhüt eden iki kol, genç kadını sarmalayarak kendine çekti. Sevda, ikinci kez aynı kokuyu ama bu kez bütün hücrelerine kadar içine çekerken önce karşısındakinin pantolonunu tutan kemeri, ardından düğmeyi, son olarak

da fermuarı indirdi ve bugüne kadar çok az gördüğü kadar kocaman erkeklik alametine usulca temas etti.

Bu temastan hemen sonra iki bacağın aşağıya inen pantolondan ustaca kurtulduğunu, bir tüy kadar hafifmişçesine ayaklarının yerden kesildiğini ve az önce temas ettiği erkeklik organının hemen oradaki çamaşır makinesinin üzerinde içine doğru ağır ve ritmik darbelerle girişini adım adım büyük bir zevkle takip etti. Gözlerini yumup bacaklarını erkeğin leğen kemiğinin hemen üzerinden sıkıca birleştirirken arkalarındaki kapının açılarak, koridora çıktıklarını ve Hemit'in doğru yol tahmini üzerine çok geçmeden pirinç başlıklı yatağa doğru kaydıklarını da içindekine ne ad verecekse onunla birlikte bu kez adım adım hissetti.

Yaklaşık on beş dakika süren bulutlara doğru yolculuktan sonra Sevda gözlerini açtı. Rüya değildi. Çakır gözlerini, çakmak çakmak olmuş erkeğinkilere dikti. Ancak bu kez kasıklarından gelen aşki feryat, göz göze temas yüzünden sekteye uğradı. Sevda on beş dakikalığına zevkin esiri kalmıştı; ama yine de kurt kadındı. Dolayısıyla karşısındaki gözlerin önünde duran şehevi aşkın perdelemeye vakıf olamadığı ölümü fark etmesi çok kolaydı. O gözlerde ölüm vardı; bu kesindi. İçinin kuruduğunu dehşetle fark etti. Ölüm yalnızca hayatı almıyordu ki insanın elinden... Bu yüzden gözlerden kaçmaya yeltendi; gözlerini görmemek için yeni erkeğine biraz daha sokuldu. Ne gariptir ki Hemit'in gözlerine bakarken hissettiği korku, aniden yerini itimada bıraktı. İtimat, ölümü yenebilir miydi?

Sevda biliyordu ki yeterince hızlı kaçtığını düşünüyor olabilirsin. Ama ecel isterse seni muhakkak yalancı çıkarır. Ne ki kaçmak yine de koyun gibi beklemekten zevklidir.

Peki o ana en yakışan davranış neydi? Gözlerini kapamak, susmak, kokuyu ciğerlerine çekmek, çekmek, çekmek... Sevda da böyle yaptı. En azından birkaç dakikalığına ve bu kez kesinkes Çavzer olarak...

Oturma odasında çalan cep telefonu rüya gibi geçen son yarım saatin bittiğini bildirdiğinde Sevda hala gözleri kapalı ve Hemit'in göğsüne yatmış vaziyette hayatı boyunca çok az sahip olduğu huzurun tadını çıkarıyordu. Ve huzuru yatakta bırakıp telefonu hemen

açmak zorundaydı. Çalan melodi Fesat'ın aradığını gösteriyordu. İsteksizce ama aceleyle yataktan çıkarak oturma odasına yürüyüp telefona cevap verdi. Buluşma akşam 6'da Fesat'ın görünürdeki işini temsil eden türkü barda gerçekleşecekti. Daha beş saatleri vardı önlerinde. Beş huzur dolu saat!

Hemit, telefon çaldığında göğsünde yatan kadının bakmamasını diledi. Dün akşamdan hatırladığı kadarıyla melodi Fesat'ın aradığını gösteriyordu. Dikkatli biriydi; bu yüzden Sevda'nın kalkmamasını dilerken bir yandan da telefona cevap verilmediği takdirde neler olacağını tartıyordu. Karar veremediği için de yataktan süzülürcesine ayrılan Sevda'nın ardından bakmakla yetindi. Böyle davranarak aslında mücadeleyi kaybettiğinin de farkındaydı. En iyi planların en çaresiz anlarda çarçabuk yapıldığını bal gibi biliyordu.

Hemen o an kaçabilirlerdi. Ama o bunu yapamadı. Bir nedeni yoktu. Belki de vardı; ama henüz bilmiyordu. Neticede yataktan süzülen kadınının ardından daha çok kendine acıyarak bakmakla yetindiği için öfkelendi. Evet, kesinlikle kendine acıyordu ve bunun "artık kaybedecek bir şeye sahip olmak" nedeniyle mi tam göğsünün ortasına kaya gibi oturduğunu anlaması gerekiyordu. Eğer böyleyse durum daha da kötüydü. Çünkü kaybedecek bir şeye sahip olanlar onu mutlaka kaybederdi. Ama muhakkak bunları düşünecek zamanı olacaktı ve salınarak yeniden yatağa doğru yürüyen Sevda böylesine güzelken başka şeyleri düşünmek yakışıksız ve sırasız bir işti.

Yatağa yeniden az önceki pozisyonunda uzanan Sevda, "Beş saat sonra seni bekliyor" diyerek talimatı iletti, sonra işaret parmağıyla genç adamın göğsü üzerinde küçükten büyüğe doğru halkalar çizerek "O zamana kadar ne yapmak istersin" diye sordu. Hemit'in önce kollarının bedenini daha sıkı sarıp sonra olanca ağırlığı ile üzerine doğru kaymasıyla önlerindeki yarım saatin planı konuşmadan çizildi. Pirinç yatak üzerindeki dalgalara metanetle dayanan bereketli bir aşk sandalı gibi şanına layık vaziyette sessizce salındı. Sonraki 20 dakika boyunca sadece bir kez, o da zirve anında hafif bir metalik çığlıkla öteki iki çığlığı tamamladı.

10
Sen İstanbul'a sor asıl...

Sevda ve Hemit, sokağa çıktıklarında saat üç buçuktu. Turnacıbaşı'ndan yukarı İstiklal'e doğru yürümeye başladılar. Dışarıda ortalama yaz öğleden sonralarından çok farklı bir hava vardı. Serin gölgelere karşın sokakların güneş vuran bölümlerine yüzde yüz karşıt bir ısı hakimdi. Bu yüzden insanlar ne yöne yürürlerse yürüsünler hep aynı tarafta ilerlemek durumunda kalıyor, haliyle bu da hatırı sayılır bir kalabalığa yol açıyordu. Kalabalık Hemit'in üzerine üzerine geliyordu. Üstelik gelip geçen arada bir sürtünüyor, hatta Sevda'ya teğet geçen herifler kadının kokusunu da içlerine çekiyordu. Sevda'nın giydiği beyaz üzerine çiçekli elbise askılıydı ki bu Hemit için pek kabul edilebilir bir tarz sayılmazdı. Üstelik ayağındaki topuklu sandaletler yüzünden kırıtarak yürüyordu ve gerçekten adamı çileden çıkartacak kadar seksi görünüyordu. Sevda böyle giyinebilirdi; ama etraftaki hıyarların yüzünden yolda rahat yürüyemeyeceğini de bilmeliydi.

Hemit, bir arıza durumunda evden çıkarken kaşla göz arasında beline sokuşturduğu tabancaya, bir de kelebeğine güveniyordu. Ama İstanbul'a geldiğinin ikinci günü ardında leş bırakarak gerisin geriye

postalanmak da istemiyordu. Öte yandan dakikalar geçtikçe ve Sevda'yı kesenler çoğaldıkça içindeki sinirin de yükseldiğinin farkındaydı; üstelik sinir gelip geçenlere ters bakarak ve bunu da bariz belli ederek çoktan dışa vurmuştu.

Sevda da duruma uyanmıştı ve hem kalabalıkta bir arıza çıkmasını engellemek hem kontrolün olabildiğince elinde olması için, "Karnım aç" dedi. Hemit "Yiyelim o zaman" diyerek talebe cevap verdi. Doğrusu onun da işine gelmişti. Gidilecek yer konusunda ise İstanbul cahili olduğundan fazla bir müdahalesi olamazdı. Kadın bunu bildiği için yekten "Ne yemek istersin" diye sordu. Hemit genellikle et yerdi. Ama şimdi ne yemesi gerektiğine karar veremiyordu. Topu Sevda'ya attı ve "Taşı koy şimdi önüme yemeyen ölsün" diyerek kendince bir kez daha ilanı aşk etti.

Altı dakika kadar sonra Fransız Konsolosluğu'nun karşısına düşen Hacı Baba'nın kapısına vardılar. Hemit başta hafiften tedirgin olsa da içerideki ortamın aileye uygun olduğunu görünce rahatladı. Sevda önden yürüyerek kasayı ve garsonlardan ikisini selamladı, köşedeki masalardan birine çöktüler.

Sevda lavmana devam etmenin yolunu bulmaya çalışıyordu. Hemit'se hala İstanbul'un tadını çıkarmakla meşguldü. Kendisini bir yandan da zafer kazanmışçasına mağrur hissediyordu. İlk gününde iki soygun yapmış, iki ifade almış, güzel bir kadını tavlamayı becermişti. Atkuyruk vardı bir de... Atkuyruk iş kazasıydı; üzerinde durmaya gerek yoktu.

Doğrusunu söylemek gerekirse maça çekinerek çıkmıştı, erken bulduğu goller sayesinde güveni yerine gelmişti; Atkuyruk'un kontratağı dışında... İyiler için her yer kolaydı yahut bu İstanbul'u gözünde büyütenler hakikaten beceriksizdi. İkisi de aynı kapıya çıkıyordu. Oysa İstanbul'u hiç böyle anlatmamıştı dönenler. Hani kurtların da kurtları vardı her köşe başında, hani adama külahını ters giydirirdi beş yaşındaki bebe bile... Hani İstanbul'un en sığ yeri bile boyu aşardı...

Siparişi verdikten sonra sessizliğin uzamasına fırsat vermeden ilk konuşan Sevda oldu. Hemit, düşüncelerinden Sevda'nın "Ee nasıl

buldun İstanbul'u bakalım?" sorusuyla sıyrıldı. Aynı şeyi o da düşünüyordu; ama bunu söylemedi, tabağının yanındaki ekmek kırıntısına parmağının ucuyla basarak ezdikten sonra "Sen İstanbul'a sor asıl... Sor bakalım beni nasıl bulmuş!" diye kabararak cevap verdi. Sevda yalnızca gülümsedi. Hareket Hemit'i rahatsız etti, bu yüzden de "Bak gör bakalım" diye sürdürdü iddialı konuşmasını ve "Madem güldün İstanbul'un yarısını senin köpeğin edecem" diyerek iddiasını gayretle pekiştirdi. Sevda bunun üzerine gözlerini kısarak "Eee Fesat ne der bu işe sence" diye sordu. Cevap gecikmedi: "O öteki yarısında... Şimdilik... Bah cano çok cefasını çektim bu sokakların; bul bi kantar sor ona. Ama şimdi sıra benim! Vallah şöyle diyerem sana, Allah'ın şans mans dağıttığı kuyruk var idiyse orası benim beklediğim yer degildi. Ondan kelli ne yaptıysam bu ellerle yaptım ben.

Ha yendim ama. Yedim hepsini Hançepek'ten çıkmışam Dağkapı'yı aşmışam, adımı salavatla dört ayaklı minareden duyurmuşam. Yoksa niye alsınlar beni getirsinler İstanbul'a! Beş bin dolar saydılar ha elime gelem diye. normalde bin verip göt istiler alemde. Bana beş bin. göt bende hala. Adalati kendim yaptım ben."

"E bak işte çalışmışsın neticede olmuş. Adaleti burada ya"

"Adalet ne diyersen ha! Bak anlatam ben sana adalati: Hiç unutmam... Şev vardı bi tane. böle yüzü ay parçası ha. bi gün bi lastik botla geldi bu okula. Var ya ayna gibi. doğumgünüsüymüş, babasi almış. Lan benim babam bile yok; bırak parayı. Okul bitti. Ben kuytuda kıstırdım bunu çektim ayaandan aldım botu. Adalatı bu işte dünyanın. sen sağlayacan adalati. adalatsizlik varsa."

Cümle biterken Sevda karşısındaki gözlerde yine ölümü gördü. Çözemediği bulmaca ölümün kim olarak bulunduğuydu o gözlerde. Katil mi maktul mü... Kısa ömrüne sığan dehşetli hayat tecrübesi ölümün katilin de maktulün de gözlerinde aynı şavkla parıldadığını öğretmişti ona. Azrail'in katilin mi maktulün mü üzerine çökeleneceğini, bu çöreklenmeyi belirleyen her neyse son ana kadar belirsizliğini koruduğunu çok görmüştü. Başka türlü açıklanamazdı en bariz katilin bir dakika içinde maktule dönüşmesi...

Fakat Hemit başkaydı. Kahvaltı artıklarını toparlayan tarafı acaba o muhteşem siluetin ne kadarını kaplamaktaydı. Peki ya hırsı? Ya hayvani şehveti... Onlar o siluetin ne kadarında pay sahibiydi? Yine de ve tabii ki içinden olmak kaydıyla "İstanbul'da etin kemikten ayrılması iki dakika bile sürmez be aslanım" diye geçirdi.

Gariptir ki Hemit dışında bütün tanıdıkları aynı fikirde birleşiyordu. İstanbul karnı hep aç bir hayvan gibi önüne geleni yutuyordu da sanki durumu bir o görmüyordu. Sevda, karşısındaki geniş omuzlu, kara yağız delikanlıya bakarken bir kez daha biletini düşündü. O gözlerdeki ölümü görmemiş olsa içi rahat söylerdi; tak diye "İşte biletim" derdi. Diyemiyordu.

Yemeğin kalanı boyunca havadan sudan konuşmaya özen gösterdiler. Vakit gelince Hemit hesabı ödedi, çıktılar. Gerisin geriye yürüyerek tabelasında Hasnun Galip yazan sokağa yöneldiler ve Munzur adındaki türkü barın kapısından içeri girdiler. Kapıdakiler Sevda'yı tanıyordu. Yanındaki kara yağız bıçkına da ses etmediler. Hemit, içerideki bira, sidik, sigara karışımı kokuyu beğenmeyerek soludu. Sevda'nın gösterdiği yere oturdu ve genç kadını yanından uzaklaşarak barın yanındaki kapıdan kaybolana dek süzdü. Sonra bir sigara yakıp etrafı kolaçan etmeye başladı. Oturduğu yere göre tam karşıda sahne duruyordu, sahnenin üzerinde çeşit çeşit orkestra aleti vardı. Soldaki duvarın yarısını kaplayan barın karşısında dörder kürsünün arasına konulmuş bakır sinilerden oluşan oturma grupları vardı. İlk bakışta altı çalışan görünüyordu. Ama bir arıza çıkarsa sayıları kuşkusuz 16 bile olurdu. Demek Fesat görünürde türkü bar işletiyordu. "Mis gibi tezgah" diye düşündü. Hem çeteyi sakla hem malları.

Böyle düşünürken Sevda'nın tamponuna takılı gelen çaylağa numara çekmek isteyen garsonlardan biri tam önünde durup "Ne içersin birader" diye soruverdi. Amacı süt çocuğu esprileriyle zaman geçirmekti. Ne ki Hemit böyle tavırlardan hiç hoşlanmazdı. "Git biraderine sor" diye ters ters cevap verdi. Garson sinirli sinirli sırıtarak "İstersen babama sorayım ha!" diye üste çıkmaya yeltendi. Yer patronun yeriydi; ama Hemit de lafın altında kalacak adam değildi. Gözleri bir saniyeliğine daldı ve "Babanı boş ver, masanın altında anan çömelmiş oturuyor

ona sor sen!" derken eli de hafiften pantolonun cebine doğru kaydı. Garson beklemediği laf karşısında ilk anda afalladı ve "Ne diyon lan sen it!" diye haykırarak masayı kaldırıp karşısındakinin üzerine devirmek için hamle etti. Ne var ki iki saniye kadar geç kalmıştı, kendisine göre sağa savrulan rakibinin elinde şakırdayan kelebeği gören gözleri bir saniye sonra bıçağın gırtlağına dayanmasıyla korku içinde büyüdü, ama gürültüyü duyanlardan dördü anında ellerinde demir ve sopalarla masanın yanında bitiverdi. İşler karışıyordu... İçlerinde en bıçkın olanı az önce kapıdan girerken kesiştiği kabak kafalı çam yarmasıydı ve elinde beysbol sopası taşıyordu. Üstelik bir de havaya kaldırmış vurmaya hazırlanmaktaydı. Ondan cesaret alan diğerleri de çemberi daraltmak üzere harekete geçmişti bile. Hemit gırtlağına bıçak dayalı duran garsonun bir rehine olarak hiçbir kıymeti harbiyesi olmadığını biliyordu. Bu yüzden seri bir hareketle rehineyi karşısındaki çam yarmasına fırlatarak harekete geçti. Bıçağı sol eline alırken kabzasını bir santim kadar dışarıda bırakarak elini yumruk yaptı. Yumruk soluna düşen tarafta kendisine en yakın olanın burnuna omuzdan destekli biçimde patladı. Kabzanın demiri kırılan burun kemiğini dağıttı. Hemit kırdığı burunla hiç ilgilenmedi. Seri bir hareketle kendi etrafında yarım tur sağa dönerek üçüncü kurbanının yanında bitti ve bu kez sağ yumruğuyla zaten ufak tefek olan adamın göğüs kafesinin tam ortasına sıkı bir tavşan sillesi yerleştirdi. Ardından vücudunu yan çevirip hedef daraltarak dördüncü kurbanına doğru hamle etti ve bu kez irice bir adımla yaklaşarak alnını olanca ivmeyle karşısındakinin dişleri ile burnunun arasına yerleştirdi. Kırılan dişlerin çatırtısını duymadan ve burundan fışkırmaya başlayan kana yakalanmadan aynı hızla çam yarmasına bir parmak kalasıya kadar yaklaşıp arada sağ eline aldığı bıçağı bu kez yarmanın gırtlağına dayayıverdi. Yarma sopayı vurmak istese bile hamlesi yaralayıcı olamayacaktı ki bu arada boğazındaki bıçak da yarayı çoktan boydan boya açmış olurdu. Hemit, yaklaşık yarım dakika süren kavganın sonunda dört rakibini alt etmiş, beşincisinin de boğazına bıçağını dayamıştı. Ama bu arada çıkan sesleri duyup gelen yedi adam daha saydı. İşler gerçekten karışmaya başlamıştı. Bu yüzden bıçağını çam yarmasının boğazından çekmeden arkasına geçti ve sırtını duvara vermek üzere geri çekildi. Bu arada belinden sedef

kakmalı tabancayı da sıyırarak, iki yönden yaklaşmakta olan güruha seri hareketlerle ikişer defa çevirdi ve durumdan beklenmeyecek bir sükunette konuştu: "Durun yakarım Allah'ıma kitabıma, yaklaşmayın lan." Silah ve bıçak, güruhu durdurmaya yetmeyebilirdi. Ama bar tarafından açılan kapıdan çıkarak "Ne oluyor lan orada!" diye bağıran ufak tefek yaşlı adam vaziyeti kısa bir süre için bile olsa askıya almayı başardı. Sesin sahibi ağır ağır yaklaşarak güruhu sol cenahtan yardı; kavga meydanının tam ortasına, hatta çam yarmasının hemen önüne kadar yürüdü. Sonra arkasını dönüp, "Tuh Allah belanızı versin lan, on beşiniz toplandınız bi adamı tepeleyemediniz ha!" diye ulur gibi konuştu. Sonra arkasını dönüp Hemit'e baktı ve "Sen de sok o tabancayı bıçağı yerine, yürü benimle" diye emretti. Hemit onca adrenalinden sonra karşısındaki güruhun da saygıyla dinlemesinden feyiz alıp uysallıkla çam yarmasını bıraktı, tabancayı beline soktu, bıçağı şakırdatmadan cebine kaydırdı ve ufak tefek tipin peşinden yürümeye başladı. Ağır adımlarla ilerlediler ve bar tarafındaki kapıdan girdiler.

Otomatik kapanan kapıdan dört metrekarelik bir odaya geçtiler. Hemit, etraftaki sessizliğe şaşırdı. Az önce girdiği kapının üzerindeki mekanizma tok bir sesle kilitlendikten sonra önlerindeki kapı açıldı ve yaklaşık 20 adımlık en fazla iki kişinin yan yana daha doğrusu omuz omuza durabileceği bir buçuk metre genişliğinde kırmızı ampullerle aydınlatılmış yarı loş koridor boyunca yürüdüler. Duvarlarından küf kokusu yayılan koridorda giriş ve çıkışta olmak üzere iki de kamera bulunuyordu. Yere serilmiş ikinci kalite bir büro halısı, ayak seslerini kesiyordu. Bu sayede sessiz geçen on saniyenin ardından koridorun bitimindeki kapının kilidi sessizliği bozarak kendiliğinden açıldı. Ardından yeniden bir öncekinin benzeri küçük odaya girdiler. Arkalarındaki kapı kilitlendikten sonra önlerindeki kapı açıldı ve bu kez iyi aydınlatılmış ve genişçe bir salona ayak bastılar. Salon, az önceki türkü barın ortamına göre oldukça farklıydı. Duvar diplerine dizilmiş dört yeşil çuhalı masa mekanın bir kumarhane olduğunu belgeliyordu. Salonun kapıya göre sol tarafında deri bir koltuk takımı ve önünde genişçe bir cam sehpa vardı. Ufak tefek yaşlı adam, Hemit'e koltukları göstererek "Geç şöyle" diye emreder bir tonda konuştu. Sonra salonun sağ tarafındaki kapıdan çıkıp gitti.

Hemit, koltuklara ilerlerken cebinden bir sigara çıkararak yaktı. Tekli koltuklardan birine oturdu ve beklemeye başladı. O ana kadar hiçbir şey düşünmemişti. Sigarasından derin bir nefes çekerken içinden "Nereye düştüm ben" diye geçirdi. Peki Sevda neredeydi?

Merakını fazla irdeleyemeden az önce yaşlı adamın çıktığı kapıdan önce dört çam yarması sonra da orta boylu, tıknaz, kalın enseli, saçları üç numaraya vurulmuş beyaz gömlek ve lacivert takım elbiseli biri içeri girdi. Çam yarmaları az ilerleyip ayakta ellerini birbirine kavuşturup beklemeye başladı. Halinden patronları olduğu anlaşılan tıknaz da emin ve ağır adımlarla ilerleyerek Hemit'in iki metre kadar yakınına geldi. Hemit ayağa kalkıp kalkmaması konusunda kararsızdı. Ama bu patron olabilirdi, bu yüzden sigarasını sehpanın üzerindeki kül tablasına bastırarak ayağa kalkmaya yeltendi.

Tıknaz, Hemit davranırken eliyle otur işareti yaptı ve genç adamın tam karşısındaki tekli koltuğa oturarak bacak bacak üstüne attı. Sessizlik yaklaşık yarım dakika kadar sürdü; ardından tıknazın sesi duyuldu: "Orası benim koltuğumdur esasen." Hemit açıkçası böyle bir girizgâh beklemiyordu. Dolayısıyla ne söylemesi gerektiği hususunda fikri yoktu. Yine de kendinden emin konuşmasına bakarak karşıdakinin Fesat olabileceğini sezdi. "Kimse söylemedi" diye geçiştirmeye kalktı. Karşısındaki söküğün ucunu yakalamış gibi keyifle devam etti, "Söyleselerdi?"

Konuşma bir nevi biat törenine dönüşüyordu. Hemit, cahil olabilirdi ama aptal değildi. Cevabı da bunu gerektirecek kadar net oldu bu yüzden; "Hasım niyetine gelsem, bilirdim de otururdum; şu an ki hal icabı bilmeden oturdum." Karşısındaki her kimse cevabı beğenmiş görünüyordu. Dudağında yarım bir gülümseme ile "O zaman seninle hasım olmayalım diyorsun yani" diye atak tazeledi.

Hemit bu sohbetten sıkılmaya başlamıştı; ayrıca mesele biat ise bundan daha başka ne söyleyebilirdi ki... Ne var ki saygısızlığa kaçmadan ve alttan da almadan bir cevap daha bulması gerekiyordu. Bir iki saniye karşısındakinin suratına dik dik bakarak, "Allah kimseyi kimseye hasım etmesin; rahmetli babam, 'Dikkatli ol' derdi, 'Kurşun öldürmez mikrop öldürür.'"

"Baban, başkalarının koltuğuna oturmak için de bir şey söyledi mi peki?"

"'Yaşa, taşa, makama oturma' derdi."

Tıknaz sanki durumu daha da çıkmaza sokmak istiyormuş gibi davranıyordu; konuşması da bu yönde oldu: "Rahmetli, makam sahibi olamadı diyorsun yani..."

Hemit böyle bir durumda arıza çıkarmayı uygun bulmuyordu. Çam yarmaları muhtemelen silahlıydı ve daha elini beline atarken leşini orta yere serebilecek tiplere benziyorlardı. Ayrıca tıknazı indirmek kendisine bir şey kazandırmazdı. Zor da olsa cevap verdi: "Babam 'Makam, yılkı dölü vahşi taydır' derdi. 'Etrafta bu kadar hayvan varken illa ki o tayı zorlarsan vaktinden olursun, daha da zorlarsan malından olursun; daha da zorlarsan kendinden olursun, daha da zorlarsan canından olursun' derdi."

Tıknaz bu kez gülmedi; ama sesi daha dostça çıktı, "Peki Hemit, seni sevdim; akıllı oğlansın. Ben Fesat'ın oğluyum. Babam biraz sonra gelecek. Ona da böyle dik dik konuşmayasın. Adım Dilawer; babam seni benim takıma verdi. Seni başka işlere düşünüyorum. Şimdi, karnın tok olduğuna göre ne içersin?"

Karnın tok olduğuna göre... Demek ki Sevda rapor vermişti içeriye. Peki, başka neler söylemişti? Birden rahatsızlık hissetti. Yine de bozuntuya vermedi; "Bilmem sizin usulünüzü, ne içmek lazım gelirse ondan olsun" diye konuştu. Hemit düzgün İstanbul ağzına bakarak tipi hariç Dilawer'in hiç de Kürde benzemediğini düşündü. Tipi? Kesin Kürt'tü...

Bu arada Dilawer'in, başıyla işaret verdiği çam yarması, geri geri arkasındaki kapıdan çıktı. Hemit bir sigara daha yaktı. Bir imtihandan geçmişti, belki de iki. Türkü barın içindeki de imtihandı muhakkak. Sigarasını yaktıktan sonra "Bizde adettir, gelirken eli boş gelinmez; çam sakızı çoban armağanı sayarsa Fesat Abe, sağ olsun, bunlar İstanbul'un meyvesidir" diyerek yavaş hareketlerle çarpmış olduğu malları tabanca ve tabakayı hariç tutmak kaydıyla çıkarıp sehpanın üzerine bıraktı. Doğal olarak Atkuyruk'la sevgilisinden söz etmedi.

Soyduğu son adamın "Medet Abe'yim ben" demesini de atladı. Bir gün lazım olabilirdi bu bilgi. Meğer Fesat'ın düşmanı çıkarsa, veya hiç lazım olmayabilirdi meğer Fesat'ın dostu çıkarsa...

Dilawer hareketten memnun olmuştu. Gülümseyerek, "Babam memnun olacak; nereden indirdin bunları peki" diye sordu. İstiklal mi ne, orada." Dilawer gülümsemeyi bırakarak öne doğru eğildi ve "Hangi sokaktan peki" diye sordu. Hemit ilk kez o anda bir halt yemiş olabileceği endişesine kapıldı ama dürüst cevap verdi, "Hapishane gibi bir yer vardı lise yazıyor kapısında, onun yan sokağında... Sokağın aşağısında iki kişi, posta koydu, ben de ifade aldım, bizim ordandılardı fazla ziyan çıkarmadım."

Dilawer, ilgiyle sordu, "Kürt mü Arap mı?"

"Biri Arap'tır kanaatim odur; ama öteki kati Kürt'tü."

"Zaten elini salla bizimkilere çarpıyor, bizim oralarda adam kalmadı ha. İpini koparan buraya düşüyor. Netice itibariyle öyle bir noktaya gidiyoruz ki birbirimizi soyacağız eskisi gibi."

"Niye eskiden birbirimizi mi soyuyorduk?"

Dilawer, arkasına yaslanarak cebinden bir Davidoff çıkarıp fiyakalı sarı madenden çakmağıyla yaktı. Çakmağın açılırken çıkardığı tok klik sesi, metalin altın olduğunu belgeliyordu. İlk dumanı havaya savururken konuşmaya başladı.

"Bizim Kürt milletinin kurdu yine Kürt milletidir. Aşiretçilik ağalık var ya hepsinin... Sırf cukkaları için Kürdü Kürde kırdırmışlar, ama kardeşime söyleyim, ben bizimkilerden de kuşkuluyum. Kardeşim hiç sıhhatli bir işe çalışmıyor ki kafamız. Sıhhat, afiyet uzak bize. Niye? Bozulmuş bizim nesiller zira. Gelen vurmuş, giden vurmuş, ağa vurmuş, şıh vurmuş, asker vurmuş, gerilla vurmuş, şaki vurmuş, zannımca adam olanların hepsi vurulmuş. Kim ayakta kalmış? Vuranlar... Kim o vuranlar? Adam olmayanlar. Bizim Kürt milletine ver kardeşini kuşbaşı yapsın geri versin. Niye? Çünkü hep öyle görmüşüz atadan babadan, vurmuşuz. Memleketin üstünden ot yok ocak yok. Hani derler ya dayak buldun kaç yemek buldun ye. A işte bizim Kürt milleti. O

dakika ne lazımsa hep onu yapar. Sonra ne olur hiç bakmaz. Dağdan iner; ama dağla beraber iner. De bakalım Allah var mıdır?"

Hemit, masal gibi dinlerken son cümledeki soruyu hayli geç fark etti. Allah var mı? Var mıydı? Bilmiyordu, görmemişti. Var diyenler bile pek varmış gibi davranmıyordu. Var mıydı? Kuşkusuz vardı. Peki, şimdi ne demesi gerekiyordu?

"Vardır herhal"

"Var var, kesin var. Var da niye böyle yapar bu Allah peki?"

"Nasıl?"

"Hep bizim kafamıza çakar!"

"Kızmıştır bize"

"Ha ha ha, o da var tabii. Ama bence Allah cehennemi dünyada yaratmış, cehennemliklerin de hepsini Kürt yapmış. Ceza çeksinler diye."

"Niye?"

"Kürtler hep acı çeker ondan. Hep başları beladadır ondan. Hep dayak yerler ondan. He ne yapar Kürt buna karşılık? Hiç. Benim Kürt namına içimi ezen ne bilir misin kardaş? Hepsi de kelle almak hevesinde, hiçbiri de demiyor ki 'Bir doktor olayım, hayat kurtarayım; avukat olayım, ipten adam alayım; hakim olayım, adaleti saçayım böyle tohum gibi. Yok ama; varsa yoksa 'Vuracağım, kıracağım, asacağım, keseceğim, adalet budur' diyorlar. O yüzden cehennemliğiz diyorum toptan. Orospular bile Kürt be! Bizim Şık Melahat vardır, haso mamadır, geçende gittim evine, on tane kızı var, altısı Kürt'tü. İçime dokundu arkadaş. İndi benim alet tabii. Ama ben bu Ankara'dakilerin de alayını... Ulan... Neyse... Benim babam da 'Siyaset çok muhkem mafya ayağıdır; bulaşmamak lazımdır, bulaşandan da kaçmak lazımdır' der."

"Haklıdır..."

"Neyse ne... Peki sen lavukları silkeledin sonra ne yaptın? "

Hemit üçüncü saldırısını söylemeden; Sevda'nın evini bulup geceyi orada geçirdiğini anlattı. Üçüncü gaspı anlatmamaya içinden gelen bir ses engel olmuştu nedense. Dilawer arkasına yaslanarak, "Yani

dün akşam ayağının tozuyla geldin, bir gasp yaptın, iki de gaspçı tepeledin... Vay benim babam vay, sen zannımdan da muhkem çıktın; ha bir de dün gecekiler de bizim kırolarmış, sabah da benden bir araba sopa yediler, tek kişiyle başa çıkamadılar diye neyse... Başka mahalleye bulaşmandan evladır. Sen iyisi mi bundan böyle şehri öğreninceye kadar pek yalnız dolaşma" diyerek konuyu bağladı.

Hemit bir sigara daha yaktı, iyi sıyırmıştı doğrusu. Sigarasını havaya üflerken Dilawer'in sol tarafına düşen duvarın üst köşesindeki minik kamerayı fark etti. Kameranın öteki ucunda Fesat oturuyor olmalıydı. Yani baştan sona görmüştü her şeyi... Etrafına bakındı. Bu arada Dilawer de ayağa kalkıp oturma grubunun hemen yanındaki başka bir kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açıp çıkmadan önce de arkasına dönerek, "Babam gelecek biraz sonra sen keyfine bak" dedi. Çam yarmalarından ikisi daha patronlarıyla birlikte kapıdan çıktı. Artık salonda iki kişi kalmışlardı. Çam yarmasına dönerek, "Memleket nere hemşerim?" diye sohbet açmaya çalıştı. Çam yarması dik dik karşısındakine baktı ve "Liceliyim" dedi. Hemit, ilgisizlik karşısında sinirlendi ve hep yaptığı gibi üzerine gitti: "Ben de esas Kulp'luyum, Diyarbakır'da büyüdüm de sen niye öyle dik dik bakıyorsun suratıma onu anlamadım" diye soru cevap karışımı bir cümle kurdu. Sonunun nereye varacağı belli olmasa da sohbet başlamıştı. Çam yarması hiç bozuntuya vermeden dik dik bakmayı sürdürdü ve "Benim işim sana bakmak, üzerine alınma." dedi

"Niye dik dik bakisen onu sordum ben?"

"Allah böyle yaratmış."

"Öyle dik dik bakan iyi bakmaz bizim oralarda."

"Valla o da senin meselen."

"O zaman başka yere bak sen olur mu oğlım?"

Çam yarması istifini bozmadan bakmayı sürdürdü; sesinde en ufak bir titreme olmadan Lice ağzıyla Kürtçe konuştu, "Bak kardaş, sen şimdi önüne dön, keyfine bak, rakı gelsin iç, çok muhabbet tez ayrılık. Sana düşmanlığım yok, buraya kadar gelmişsin; başına hala bir

iş gelmemiş; aynı kabileyiz demektir, şimdi başka arıza çıkarmadan Ağa'yı bekle."

Hemit, içinde giderek azan sokak köpeğine dur demesi gerektiğini biliyordu; ama böyle bir emri vermeyi de hiç istemiyordu. Hesabını sonra görmek üzere deftere yazmayı öğrenememişti. İntikamın et gibi, çürüdüğüne inanırdı. Et çürürse tadı kalmaz, hesap görülmezse defter kapanmazdı...

Sigarasından bir duman çekti; çam yarmasının gözünün ta içine bakmaya başladı. Sonra sol omzundaki şeytan bir kez daha dürttü ve "Ne o, dün senin kardaşını mı ufaladım?" diye soruverdi.

Çam yarması olduğu yerde sallanır gibi geldi Hemit'e. Bam teline basmış olabilir miydi? Aynı kanaldan devam etti; hem de ağzının ucunda bir gülümsemeyle "Hele biri karı gibiydi vallah. Ablandır?"

Çam yarması bu kez gerçekten sallandı olduğu yerde ve gözlerini kısarak Hemit'e baktı; ama konuşmadı. Bu arada kapı açıldı ve içeri giren garson rakı, elma ve çerezi Hemit'in önüne doğru bıraktı. Bunları yaparken Hemit'e hiç bakmadı ve sonra kafası önünde hızlıca çıktı.

Hemit rahatlamıştı. Ama artık bir hasmı vardı. Aynı kabile içindeydiler ve hasımdılar. "Kütüğün muhkemi çatlaksız olanıdır. Çatlak varsa büyür; kütük yarılır... Kütükteki çatlak neyse kabile dahilinde husumet de odur." Hemit bu bilgiye sahip değildi. Çam yarması biliyordu. Bunlar Fesat'ın laflarıydı. Bu yüzden kabileye alınanlar arasında kimse kimseyle münakaşa bile edemezdi. Arıza çıkaran meydan dayağına çekilirdi.

Hemit, rakıdan irice bir yudum aldı. Bir dilim de elma attı ağzına. Sonra kalktı, sağ elinde rakı kadehi, sol elinde elma tabağıyla birlikte çam yarmasının yanına yürüdü. Yekten "Yer misin?" diye sordu. Çam yarması gözlerini yeniden Hemit'e dikerek, "Otur lan yerine!" diye hırladı. "Otursam üzerine otururum" diye yanıtladı Hemit. Çam yarması sol kolunu ötekinden seri bir hareketle kurtararak soluna doğru savurdu. Yaklaşık bir metre uzunluğundaki kol Hemit'e gelseydi kuşkusuz hasar bırakırdı. Ancak o, daha kol savrulmaya hazırlanırken pozisyona hazırlanmıştı. Bu yüzden kol savrulurken eğilerek sıyrıldı;

kısa bir adımla çam yarmasının burnunun dibinde bitiverdi. Bundan sonrası kolaydı, rakı bardağını rakibinin sol şakağına çakarak kırdı. Tabakla da kendi solundan atak tazeledi. Çam yarması ikinci darbeyi önlemek için kendi sağ koluyla tabaktan korunmaya çalıştı. Fakat kırık bardağı şah damarında hissedince kavganın bittiğini anladı. Damar kesilmedi, ama Hemit'in kısık sesi duyuldu. "Seni vurmadım. Sana vurdum. Hasım belleme konu kapansın. He mi gülüm?" Çam yarması gözleriyle evetledi. Bardak boğazdan çekildi. Hemit yerine oturdu. Kesinlikle bir hasmı vardı artık.

Fesat olanları görmüş müydü acaba? Görmesi de işine gelirdi, görmemesi de... Hemit gayrimeşrunun yılkı atıydı. Gemlenemez, eyerlenemez, eğitilemezdi. Peki, bir gaspçının, katilin, hırsızın, böyle bir hakkı var mıydı? Hemit kendini kandırmayı sevmezdi. Kanmayı sevdiği zamanlar vardı kuşkusuz. Ama kendini kandırmak... Kim zaten gerçekten kendini kandırabilirdi ki bu hayatta...

Çam yarması, artık başka tarafa bakıyordu. Yüzü kırmızı ile morun tonları arasındaydı. Gözlerinin akı bile öyleydi. Çok geçmeden, kapıdan bir tıkırtı duyuldu. İçeri giren orta yaşın üzerinde, pos bıyıklı, ufak tefek bir adamdı. Kıyafetine bakılırsa Fesat olma ihtimali yüksekti. Çünkü tam üzerine oturan bir takım elbisesi vardı. Ne kadar pahalı olursa olsun, hiçbir takımın dikilmiş olan kadar bedene iyi oturmadığını bilirdi Hemit. Üstelik adam, daha kapıdan girerken karşısındakini ezen bir güvenle adımlarını atmıştı odaya. Ayağa kalktı.

Çam yarmasıysa hala bakmıyordu. Kapıdan girene bile bakmıyordu. Ancak bu kez başını öne eğmiş, kabahatli bir çocuk gibi gözlerini de yere indirmişti. Aslında kabahatli de sayılırdı. Çünkü hiç yoktan hasar almıştı. Hatta eğer o anda patronunu koruyor olsa, bunu başaramayacağı da aşikardı. Zaten Fesat da odaya girer girmez çam yarmasına "Sen çık, Demir'i bul" diye sertçe emir verdi. Çam yarması gözlerini kaldırmadan ve adeta ayakta sürünür vaziyette kapıya gitti. Odayı derin bir sessizlik kapladı.

Yaşlı adam, ağır ağır ilerledi ve kendi tahtı olduğu anlaşılan koltuğa azametle oturdu. geçen bir dakikalık süre, Hemit'e gayet uzun geldi. Bir dakika bitince bakışları gözleriyle karşılaşmaya çalıştı. Ama

yaşlı adam, o sırada iç cebinden çıkardığı gümüş tabakayı açıp içindeki ince sigarillolardan bir tane çekti. Sonra ceketinin sol tarafındaki çakmak cebinden, Dilawer'inkine benzeyen ama muhtemelen ondan daha pahalı bir çakmak çıkararak sigarillosunu yaktı. İlk dumanı usulüne uygun olarak ağzının içinde dolaştırarak hafifçe bıraktı ağzının kenarından. Sonra direkt Hemit'in gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı, Türkçesi Dilawer'inki gibi düzgündü: "Koruma köpeği değerlidir. Zor yetişir. Koruma köpeğini önce kendine bağlarsın. Sonra bir ağaca bağlayıp karşısına geçersin. Biri sana silah doğrultur, peş peşe atar. Köpek çıldırır. Seni koruyamıyordur. İpini bıraksan korumak için canını bile verecektir. Ama salmazsın ipini. O ipini gerer, boğazını acıtır. Kurşun sesi sadece kulağına işler. Ama umursamaz köpek. Sana silah doğrultana, ses çıkaran o demire hamle etmek ister. Bir koruma köpeği bu sayede en büyük ödevine hazırlanır. Silahın üzerine atılmayı öğrenir. Ne muhkem köpek olursa olsun, silahtan hızlı olamaz hiçbiri. Ne bilsin garip bir demirin içinden bir demir çıkacak da canını alacak. Onun dişleri vardır sade... Bir ısırmayı bir cırmalamayı bilir.... Koruma köpeği düşmana atlarken onu alt edemeyeceğini bilmez yani. Ama sahibi bilir. Zaten o köpeği beslemesinden kasıt, kendine böyle bir anda bir saniyelik bile olsa düşünme fırsatı yaratmaktır. Ama bazen de koruma köpeği atlar düşmana. Kurşun öldürmez, yaralar sade. İşte o dakikadır ki o hayvan tırsık olur artık. Canı çok yanmıştır. O demir can yakıyordur. Bir dahaki sefer o demir yine gürlediğinde altına sıçar, hareket edemez. Şimdi sen Hemit, benim koruma köpeğimi sıçırtkan yaptın. Artık benim canım tehlikedeyken onun aklına da kendi canı geliverir. Muhkem kırosun... Ama zarar verdin bana, elimi uzatır uzatmaz. Ganimetten getirdin; ama fazlasını da götürdün benden bu suretle. Peki beni kim koruyacak? Ha diyeceksin ki 'adamın mı yok?' Var haliyle... Ama sadakatin meziyeti az olur. Meziyetin sadakati hiç olmaz... İkisini birden ara sıra bulursun. İşte çocukta da hem meziyet hem sadakat mevcuttu... Ne zamana kadar? Sen gelene kadar. Şimdi tekrar sorayım beni kim koruyacak?"

Hemit, soran gözlerle patronuna baktı. Fesat fazla bekletmedi cevabı: "O kadar da değil. Seni ağaca bağlamak bile mümkün değil görünen o ki. Ama artık dikkatini topla, Dilawer sana söyledi mi ne yapacağını?"

Hemit, başıyla onayladı.

Fesat, konuşur gibi bir sesle, "Biri baksın buraya" dedi. Çok geçmeden kapı açıldı ve içeriye az öncekine benzeyen bir çam yarması girdi. Fesat "önce televizyonu aç sonra Dilawer'i bul" diye buyurdu. Bir dakika kadar sonra Dilawer içeri girdi. Hemit unutulmuş vaziyette beklemeye başladı. Fesat oğluyla bakıştıktan sonra elini kaldırıp olsa olsa kıçındaki at sineğini kovan inek kuyruğu kadar hızlı bir biçimde elini salladı boşluğa doğru. O anda kapı açıldı ve en az önceki çam yarması kadar iri, hatta belki daha da iri bir koruma içeri girdi ve Hemit'e bir baş işaretiyle kapıyı gösterdi. Artık kalkılması gerekiyordu demek ki. Hemit, ayağa kalktı; çam yarmasını takip etti.

Dilawer, Hemit çıkar çıkmaz kendi koltuğuna oturdu. Koltuğun hala sıcak olduğunu hissetti ve ısıdan rahatsız olmuş gibi kıpırdandı; sonra "Koltuğu yakacakmış deyyus az daha otursa üzerinde" diye söylendi.

Fesat, oğluna bakmadan, sigarillosundan bir nefes çekti ve "Ateşi, tutanın da eli yanar. Hakikaten ateş gibi bir oğlan. İyi bulmuşun bunu. Ama dikkat et, tutarken elin yanmasın" diyerek oğlunu yanıtladı. Dilawer, bozulmuş gibi babasına baktı ve sağ elini havaya kaldırarak ayasını babasına gösterip, "Bu el, ejderha elidir, yanmaz ateşte; sen merakta kalma" dedi.

Fesat, gözlerini devirerek oğluna baktı ve "Dilawer, sen hiç adam olmayacaksın ha" diye söylendikten sonra konuşmasına devam etti. "Oğlum, bu herif kor gibi. Maşayla bile tutsan uzun uzun tutamazsın; maşayı da yakar bu. Peşinde mutlaka biri olsun bunun. Tehlike arzeder bunun gibiler. El bombasına benzerler. Pimini çektikten sonra sayılı vaktin kalır. Zamanında atamazsan elinde patlar. Söyle Sevda'ya, sahip olsun buna."

Dilawer, gözleriyle onayladı. Sonra koltuktan kalkıp geldiği kapıdan çıktı. Fesat, odada yine yalnız kaldı. Sigarillosundan bir nefes daha çekip kendi gençliğinin anılarından Hemit'e benzer olanlarını aramaya koyuldu. Biraz sonra hepsinin ölmüş olduğunu hatırladı. Hemit gibiler ölürdü... Leşleri bile başa bela olurdu onun gibilerin.

Acaba iyi mi yapıyordu içine almakta? Temkinli olmakta fayda vardı. Hemit'ten başka düşünecek işleri de vardı üstelik. Neticede beğenmişti oğlanı. Ne ki bu tiplerle temasın zorluğu da tam burada başlıyordu; çünkü en az düşmanken olduğu kadar tehlikeli olabilirdi dostken de... "Neyse ne" diye geçirdi içinden. Sonra yine konuşur gibi bir sesle, "Rakımı getirin" dedi. Kapı çok geçmeden açıldı. Bakır bir tepside biraz gavurdağı, humus, isot, turşu ve küçük içli köftelerle dolu meze tabaklarıyla birlikte su katılmamış bir duble rakı, Fesat'ın önündeki masaya sessizce bırakıldı.

Şimdi sırada Medet vardı. Eski pezevenk yeni baba. Sokağın ortasında hem de Sevda'nın evinin olduğu sokağın ortasında birileri onu iyi bellemişti. Hasarın büyük olduğunu sanmıyordu. Sevda daha büyük hasar vermişti ama onu biliyordu. Fesat da gençliğinde buna benzer bir gönül macerası yaşamıştı. Ama o Medet gibi halletmemişti işi. Kız ölmüştü. Sonra onun ablasıyla evlenmişti. Dilawer de bu evlilikten olmaydı.

Fesat rakısından bir yudum alırken hala koynunda taşıdığı resme bakmayı istedi bir kez daha. İç cebinden Şehriban'ın ki aslında Dilawer'in teyzesi oluyordu, resmini çıkarırken eli bir kağıt parçasına daha tesadüf etti. Merakla baktı ve Medet'le bir hatırasını daha anımsadı o geceye dair. Balıkçıdaydılar ve piyangocudan Sayısal kuponu almışlardı. Beraber. Kupon Medet'deydi. Numaraları Fesat da biliyordu. Nasıl olsa kaçamazdı. Dilawer demişti ki Sayısal çıkma ihtimali fezadan kafana taş düşmesi kadarmış. Fesat, numaralara bir kez daha baktı ve yeniden iç cebine koydu. Koyarken de ister istemez, "Ulen bir de çıkarsa ha!" diye söylendi. Demek fezadan taş düşme ihtimali kadardı... Ama demek ki fezadan taş düşebiliyordu. Akşam 9'da merakı giderilmiş olacaktı. Saatine baktı... Rolex, yedi buçuğu gösteriyordu

11

Say hangi itlere meze ettiz beni!

Bütün bunlar olurken Medet Abe de taburcu işlemlerini yaptırıyordu. Nabi'nin verdiği cep telefonuyla adamlarının ikisini aramış ve çağırmıştı hastanenin önüne. Kendi cep telefonunu da getirmelerini emretmişti. Adamlarsa merak içindeydi. Medet Abe kolay kaybolmazdı. Bu yüzden aramadık mekan, girmedik dükkan bırakmamışlardı sabaha kadar. Zaten Fesat'ın da bu sayede haberi olmuştu Medet Abe'nin başına gelenlerden. Medet'in adamları da kafası kesik tavuk gibi bütün gece İstanbul sokaklarını arşınlayıp gittikleri her yerde Medet Abe'nin başına bir işler geldiği yönündeki kanaati kuvvetlendirmişti.

İstanbul, çalkalanmaktaydı yani. Fakat Medet Abe henüz bu durumu bilmiyordu. Adamlarının da bunu söyleyecek cesareti yoktu açıkçası. Zaten ne diyeceklerdi ki... "Abe seni merak ettik, her kapıya seni sorduk" mu... Tabii ki çok salakçaydı bu. Ancak arabaya biner binmez Kibar, "Abe aramadığımız yer kalmadı vallahi seni" diye bombayı patlatıverdi. Medet Abe için bu girizgah bile yeterliydi yolunda gitmeyen bir şeylerin tespiti için. Yine de temkinli ve biraz da umut kırıntılarıyla sordu,

"Nası yani aradız?"

"Nası aradık var mı abe..."

"Var tabe lan gavat. Ne zaman aradız, nerede aradız, kime sorduz?"

Medet'in yeniden Diyarbakır ağzına bağladığını fark eden Polat, konuşmanın gittiği yönü pek beğenmemişti. Medet'in sağ kolu olarak yanlış yapıldığını o da biliyordu. Ancak dün gece alem nedeniyle o da bulunamayınca bunlar olmuştu. Medet, buna kendi jargonunda "göt kısmetten çıkmış bir kere" derdi başka zaman olsa ve başa gelen kendi başına gelmemiş olsa... Ama şimdi durum karışıktı. Hele de Medet Abe Diyarbakır ağzıyla konuşuyorsa kesinlikle ya çok heyecanlı ya sinirli demekti ve bu durum daha çok sinire tekabül ediyor gibiydi. Otomobili hareket ettirirken kerize yatarak konuyu değiştirmeyi düşündü ve "Sahi abe, neredeydin be sen dün gece?" diye sordu.

Medet hala Kibar'daydı. Bu yüzden Polat'a bakıp "Ananı sikidim" diye hırladı. Sonra yeniden Kibar'a dönüp kafasına vurdu ve "Say ulan" dedi. "Say hangi itlere meze ettiz beni!"

Kibar, işi batırdığının farkındaydı. Polat hiç oralı olmadan Fındıklı'ya çıkıp Beşiktaş'a dönmek üzere pozisyon aldı. Çaresiz kalan Kibar da anlattı. Medet Abe'nin gözleri iyice büyüdü ve işte o an kendini kaybetti. Arabanın arka koltuğunda bir yandan Kibar'ın ensesine ensesine vuruyor, bir yandan "Ulan bari gidip Ali Kırca'ya soraydız gavatlar. Uğur Dündar'a vereydiz 'Abe kayboldu, bul' diyeydiz. Ulan kötü haber tez ulaşır demem mi ben. Ne diye meze edersiz beni aleme. Eşegin ogılları, Sizin anayızı hep eşekler sikti de siz mi çıktız la" diye bağırıyordu.

Polat dayak yemiyordu ve sağlıklı düşünebiliyordu. Yine kerize yatarak sordu, "Abe, sahi sen niye hastanedeydin?"

Medet Abe'nin bunu açıklamak durumuna düşeceği hiç aklına gelmemişti doğrusu. Ama olacaktı kuşkusuz. Bir yalan bulmalıydı. Kibar'ın ensesine bir tane daha patlattıktan sonra arkasına yaslandı ve Polat'a bakmaya başladı. Sahi neden düşmüştü hastaneye... Peki kendi adamlarına da yalan söyleyecek miydi? Tabii söyleyecekti. Ama usturuplu tarafından. Peki ne olmuş olabilirdi? Aklına ilk gelen şey

"Nabi" demek oldu. Niye böyle söylediğini bilmeden devam da etti üstelik. "Nabi abeniz var ya... Buna saldırmışlar mı ne? Beni aradı. Buluştık. Onunlaydık yani... Kaburgası ezikmiş, hastaneye götür beni dedi. Götürdüm." Sonra tam tüyeceğim, buna saldıranlarla burun buruna gelmeyek? Taşkala çıktı. Hakladık, ama biz de iki darbe aldık..."

Yalanını beğenmişti. En azından şimdilik durumu kurtarabilirdi. Gerçi tabanca, tabaka, saat gibi bilumum malzeme de kayıptı; ve dolayısıyla "iki darbe" tanımı duruma tam olarak uymuyordu. Bu nedenle ek yapma ihtiyacı hissetti: "Ne ki taşkalada bir miktarda kaybımız olmuştur." Polat kuşkuyla karışık bir merakla sardu: "Kayıp? abe?" "Yaw tabanca, tabaka ve de saat gitmiştir. Ne ara gitti, nasıl gitti vallah ben de anlamamışam ha!" İşler giderek sarpa sarıyordu. Girdiği yalan sokağı çıkmaza doğru ilerliyordu. Birden pişman olarak çark etme ihtiyacı duydu; ama yine de başına gelenleri tam olarak anlatmadı: "He tamam iki darbe, biraz da mal gitti cepten. Anlayın işte, şans yanında olmayınca durum boka sarıyi..."

Adamları gizliden bakıştılar. Abe'nin anlatmadığı daha "boktan" şeyler vardı anlaşılan. Dökülmesini bekleyeceklerdi. Hep dökülürdü; az biraz sabır gerekliydi o kadar...

Medet, kendi adamlarını idare edebilirdi bu yalanları azar azar geliştirerek... Peki Fesat'a söker miydi? Bilmiyordu. Fesat'ın durumdan ne kadar haberdar olduğunu da bilmiyordu üstelik. Bu sinirini yine depreşti. Kibar'ın ensesine bir kez daha vurdu ve "Fesat'a niye gidisiz lan şerefsizler. Sizin çanağızı o mi dolduri ha!" diye son bir kez daha yüklendi. Sonra Polat'a dönüp, "Sür sen de Kuruçeşme'ye, bir balık yiyek de kendimize gelek" dedi.

Otomobil Beşiktaş'tan Kuruçeşme'ye doğru devam etti. 15 dakika sonra balıkçıda oturmuşlardı. Medet Abe, rakısından ilk yudumu aldıktan sonra biraz daha sakinledi ve bir sigara istedi. Sigara istemesi iyiye işaretti. Kibar ikiletmeden sigarayı uzattı, yaktı ve patronunun sükunete çarçabuk kavuşmasını diledi.

12
Hiçbir balık da ete benzemez

Bu kadar mıydı yani bütün tören. Kapıdan çıktıktan sonra az önceki ufak tefek adam yeniden yanında bitti. Kahya gibi ama kahyadan daha önemli biriydi sanki... Hemit'e cebinden çıkardığı bir cep telefonunu verdi. Kaba bir Kürtçeyle de "Bu telefonu sen sakın kullanma. Seni buradan ya Fesat ağam ya Dilawer Beyim arar. Ben de buradan ararım... Hangi saat olur bilinmez. Hep açık olsun. Benim kim olduğumu merak ediyorsun, Muhammed'im ben. Şimdi dışarıda bir araba seni bekliyor; Fesat ağam 'Götürsünler; Boğaz'da balık yesin' dedi. Kırığın varsa onu da al" diyerek hem emirleri sıraladı hem bir çırpıda geceyi planladı. Hemit cevap vermedi.

Dışarıda bekleyen araba, bir Opel Astra'ydı. Şoför, kapının açıldığını görünce geçip koltuğuna oturdu. Hemit de sağ öne geçmişti. İçeride kesif bir esrar kokusu vardı. Arabanın teybinden de aletsiz bir ezgi eşliğinde dengbejden Kürtçe nameler duyuluyordu. Adamın içine işleyen bir sesi vardı dengbejin. Ses, esrar kokusuyla karışınca Hemit'in başı bir an döndü. Araba ağır ağır kapıdan ayrıldı ve sıkışık trafiğin içine balıklama daldı. Şoför, Sıraselviler'e çıkmadan önce arabayı yavaşlatarak, "Yenge vardır abe" diye sordu. Hemit, kısa bir süre

düşündü ve "Yoktur yenge" diye cevapladı. Saçları düz, ensesini kapatacak kadar uzun, gençten bir oğlandı şoför. Saçlarını arkaya doğru yatırıp jöle sürmüştü. Hemit'in böyleleriyle arası hiç olmazdı. Saçıyla başıyla karı gibi oynayan adamlara verdiği not baştan "0" olurdu. Ama belli ki bu da Diyarbakırlıydı. Gerçi artık Dağkapı kahvelerinde de vardı bunun gibiler. Bu yüzden alışkındı.

Oğlanın gözlerindeyse sadık bakışlardan ziyade uyanık bir parıltı vardı. Lacivert takım elbisenin altına kahverengi, bağcıksız sivri burunlu makosenlerden giymişti. Şoför, yola bakarak tekrar konuştu, "İstisen evlere uğrayam ilkin, yanına birini katak. Canın sıkılmaz, keyif yaparsın" diye teklif getirdi. Hemit, gözlerini dışarıdan ayırmadan "Sür sen, gidek yiyek balık mıdır neyse" diye kestirip attı. Otomobil, Alman Hastanesi'nin önünden Cihangir'e doğru aktı.

Şoför konuşmaya can atıyordu; ama Hemit de bir o kadar sessizdi. Sonunda dayanamayan yine şoför oldu ve "Adım Mahmut'tur."

Hemit, belki ortamı koklamak mahiyetinde bilgiler alabilirdi Mahmut'tan. Bu yüzden arkadaş olmak gerekirdi. Yekten "Diyarbekirlisen?" diye sordu.

Cevap kısaca "Baglar; ama oraya biz Amed deriz abe. Diyarbekir bir miktar nostalcik ve romantik kaçmakta."

Cebinden paketini çıkarırken bıyık altından gülümsedi Hemit ve "Oraya Amed diyen bir arkadaşım vardı, kefene muhtaç gitti kovuğun birinde" dedi.

Mahmut bozulduğunu belli etmeden, "Ama orası gene Amed be abe" diye üsteledi.

Hemit'e göre hava hoştu. "İyi" dedi, "Amed ossun bakalım." Sonra konuya girdi ve diyalog başladı;

"Dağda kaldın?"

"Ne dağı abe?"

"Kerize yatma?"

"Yok abe, hangi dağ dedim sade."

"Cudi misal..."

"Kim alır bizim gibi ipsizi. Koca parti o. Ben sokak itiyem, onlara kalsa. Haa dedim gidem. Ama bu yola girmişiz, almadılar."

"İyi etmişler ne işin var Allah'ın dağında!"

"Deme öyle be abe, Benim iki amca oğlumla, bir teyzekızım oradadır. Hem de biri güneyde komutan."

"İyi de bana niye anlattın bunu?"

"Niye abe, polissin?"

"Höst"

"Eee, gelmiş, aramıza girmişsen, Fesat Ağam seni basmış bağrına. Ben mi konuşmayam yani şimdi tek? Ama iste başka muhabbet açak."

Bu sırada iyice sıkışık trafikte araba hafifçe sarsıldı. Mahmut, önce "Anam" diye tısladı. Sonra aynadan baktı ve arkadaki Range Rover'in şoför koltuğunda oturan, takım elbiseli gençten adamı süzdü. El frenini sertçe çekip, kapıdan süzüldü. Arabanın baston kilitli demirini de yanına aldı. Hemit, inmeyi düşündü; ama arabada tek kişi vardı. Dikiz aynasını kendisine göre ayarladı; seyretmeye başladı. Mahmut, Range Rover'in şoför kapısına yürüdü ve elini kapıya attı. Ama kapı kilitliydi.

Elindeki demiri göstererek bir şeyler söyledi. İçerideki oralı değil gibiydi. Bu Mahmut'u sinirlendirdi. Demiri alıp arabanın yan aynasına doğru savurdu ve tek hareketle kırdı. Bu hareket üzerine sağa doğru eğilen genç adam torpidoya doğru hamle etti. Bu tehlikeliydi işte. Hemit de arabadan indi ve hızla kendi tarafından arkaya doğru yürüdü. Gerçekten de genç adamı elinde bir silahla doğrulurken gördü.

Gidişat fenaydı. Hemen müdahale etmesi gerekiyordu. Bu yüzden elini beline attı ve sedef kakmalı tabancayı çıkarıp kabzasıyla sağ ön kapı camına doğru oldukça sert bir şekilde vurdu. Tuzla buz olan camla neye uğradığını şaşıran genç adam daha kendini toparlayamadan, Mahmut da cipin ön camına doğru demirini savurdu. Camda küçük bir delik açan bu hamle Mahmut'u kızdırdı ve peş peşe üç darbe daha indirdi. Bu arada Hemit de patlayan camdan içeri sarkıp, tabancayı hedefinin suratına çok yakın bir mesafeye doğru ustaca getirdi ve "At

ulan onu it" diye bağırdı. Genç adam yüzü morumsu bir hal almış biçimde tabancayı yavaşça indirdi. Mahmut bu fırsatı değerlendirdi ve patlamış ön camdan kolunu uzatarak silahı elden aldı. Sonra da sesine tehditkar bir hava vererek konuştu:"Amına kodumun çocuğu. Götüne sokam bunu ha istisen?"

Artık iyiden iyiye kurban haline gelen genç adam gözlerini aşağı indirdi ve sessizce bekledi. Hemit için bu yeterliydi. Mahmut'a bir göz işaretiyle arabaya dönmesini söyledi. Mahmut'a eğlence çıkmıştı; ama az önceki soğukkanlı hareketler Hemit'in sözünü dinlemeyenlere yapabileceklerini net biçimde özetlediği için fazla uzatmadı. Tabancayı da iade etmedi.

Dönüp kendi arabasına doğru giderken tamponuna da bakmayı ihmal etmedi. Tampona birkaç saniye göz gezdirdikten sonra ilerleyip koltuğuna oturdu. Hemit, biraz daha temkinli halde gerisin geriye yürüyerek kendi koltuğuna oturdu. Bu arada müşkül vaziyette Diyarbakır ağzından medet aramanın yalnız kendi taktiği olmadığını da fark etti. Mahmut da kavga anında hemen o moda geçmişti. Astra hızla hareket etti. Plaka sorun değildi, zaten neredeyse günaşırı değiştiriyorlardı hepsini. Bu yüzden bulunmaları pek mümkün görünmüyordu. Eşkal vermeye kalkışacak olursa muhtemelen ikisini de net tarif edemezdi. Hem bulundukları açı hem olayın oluş hızı, buna engeldi. Zaten dikiz aynasından baktığı kadarıyla onlar uzaklaşırken Range Rover hala duruyordu. Mahmut, birkaç saniye sonra dikiz aynasına elini attı ve "Napıyo lavuk?" diyerek aynayı kendine çevirdi.

Hemit, cebinden sigarasını çıkarırken otomobilin gerçekten sarsılıp sarsılmadığını hatırlamaya çalıştı. En iyisi sormaktı, "Baksana sen, bindirdi mi hakkaten, numara mı çektin?" Mahmut bıyık altından gülerek, "Dokundu mu vallah bilmem. Sarsılınca arkaya baktım, lavuk etrafı kesmekte. Araba da cillop, gıcık kaptım. İndim benzettim."

Hemit, damara basmaktan hoşlanırdı; "Çok sıkıştırsan kedi bile cırmalar. tabancası vardı; tırsmadın?."

"He he beni mi? Abem, dakkada iki tanesini ayıklarım ben bunların normalde. Ha ama, Allah var sırtımı tuttun."

Konuşma it dalaşına dönüşebilirdi. Hemit daha dalmadı damara. Canı sormak istiyordu. Ama Mahmut kıllanırsa bütün teşkilat kıllanırdı. "Burada ne iş yapılır?" diye sormayı tercih etti.

Kuruçeşme'de zenginçe bir balıkçının önünde duran Astra'dan inerlerken Mahmut, "Senin meziyetin pek çok herhal. Duyduğumuz odur. Vallah bize bakarsan gayrımeşruyuz işte..." Mahmut özellikle son iki kelimeyi öyle bir haz alarak söylemişti ki durum Hemit'te yüzmekte olduğu denizin tahmin ettiğinden daha derin olduğu hissini uyandırdı. Mahmut devam etti: "Dilawer Bey'imin takımı daha çok tahsilat yapar. Arada bir vur kır da olur; ama asayiş içindir. Gasp için bizim mekanlar Taksim, Bakırköy, Kadıköy, Etiler, Bostancı, Bağdat Caddesi. Nişantaşı da var; ama orada kaçacak yer yok. Kalanı zaten neresi olursa orası" diye bir çırpıda özetledi. İçeri girerlerken Hemit aklındaki bir soruyu daha sormadan edemedi: "E bölge mölge diyo millet. O ne iş?" Mahmut, bu soruyla Hemit'in yüzdüğü denizin büyüklüğü hakkında çok net fikirlere sahip olmadığını anlasa da bozuntuya vermedi ve yanıtladı: "Vallah, İstanbul'da kemiği ağzında sıkı tutan köpek kazanır. Hakça bir düzenimiz yoktur yani. Yani demem o ki Fesat Ağa'm için yoktur. Çünküm kuralı koyan odur. Kuralı koyacak gücü vardır; değiştirmek de mesele değildir onun için." Yanıt yeterliydi.

Oturdukları beyaz örtülü masada, denizden geçen tur teknesine dokunacakmış kadar yakındılar. Hemit, garsonların iş bilir ve hızlı halinden burada tanındıklarını anladı. Şef olduğu anlaşılan kel, ihtiyar garson korkudan mütevellit bir saygıyla yaklaştı. Mahmut'un elini özenle sıktı.

Mahmut, meze ve bir ufak rakı söyledi önce. Mekan en dipte oturmuş demlenen üç kafadar dışında boştu. Ortalık artık loştu ve bu yüzden kim oldukları tam seçilmiyordu. Hemit hareketlerinden onların da bu balıkçıya en az kendisi kadar yabancı olduğunu anladı. Ama dün gece gasp ettiği adamın o anda orada oturuyor olma ihtimaliyle ilgili en ufak bir kuruntusu bile yoktu. Aynı durum tabii ki Medet Abe için de geçerliydi. Kendisini gasp edeni bulmak için sol kolunu bile feda edebilecekken üç beş masa arkasında oturuyor olabileceği ihtimali onun kafasından da bir kez olsun geçmedi. Ama gelenlere

bakarken Mahmut'u tanıdı. Şimdi görüşmese daha iyi olurdu. Ama görünmese de iyi olmazdı. Bu yüzden bozuntuya vermeden kafasını şöyle bir geriye atarak yan gözle selam verdi Mahmut'a. Mahmut da selamı aldı; eliyle göğsüne indirip karşılığını verdi. Medet Abe, Mahmut'un yanındakini tanımıyordu. Selamlaşmalar bittikten sonra iki grup da kendi işine döndü. Medet Abe, Polat'a bir kez daha baktı. Ve "Ah ulen" dedi o kadar.

Mahmut da Hemit'i faş etmemek için yanaşmadı Medet Abe'ye. Gerçi dün akşam Kibar'la Polat'ın hareketlerinden haberdar olmuş ve ufak bir araştırmayla Medet Abe'nin son görüldüğü yerlerden yola çıkarak nerede olduğunu o bulmuştu. Hastane hademelerinden gelen bilgiyi toparlayıp Fesat'a okumuş bir "Afferim"i daha kapmıştı. Ama şimdi yanında Hemit vardı ve çok yeniydi. Üstelik gizliydi. Medet gibi eski bir pezevenkle rastlaşması iyi olmayabilirdi.

Hemit, arkadaşının kiminle selamlaştığını merak etti. Racona uyan selamlaşmadan çıkardığı sonuçla uzaktaki masada bir ağır abi oturuyordu. Yol boyunca gevezeliği tutan Mahmut, bu kez de bekletmedi. "Aha bu var ya eskiden pezoydu. Sonra Fesat Ağam'la tanışmış. Şimdi kendi çapında bir babadır o da."

"Adı nedir?"

"Medet Abe deriz ona. Alem de öyle bilir. Çok eskiler Pezo Medet diye de bilir ya... Artık öyle diyeni çizer vallah billah" dedikten sonra sırıttı ve devam etti, "Amma dün gece çizmişler bunun kestaneyi. Sokağın ortasında dövüp soğana çevirmişler bi de."

Hemit, bozuntuya vermese de Medet adını duyar duymaz kendini rahatsız hissetti. Dün gece sokağın ortasında gasp ettiği adamı düşündü. Arkasına bir kez daha baktı. Evet benziyordu. Demek mafyaydı. Hem de Fesat'ın babalarından biriydi. Tırışkadan bir adam değildi. Olmadığı gibi İstanbul'un en kuvvetli mafya örgütünün de içinde ve üst rütbelerdeydi. Hemit, ciddi bir halt yediğinden kesinlikle emin oldu.

Düşüncelerini Mahmut'un garsonu çağırması böldü. Şimdi karşısında Medet kadar olmasa da büyük başka bir sorun vardı. Burada

ne yenir yenilenleri o yiyebilir miydi bilmiyordu. Kafasını dağıtmak için lavmana geçti.

"Baba hacamat olmuş ha! Aslı var mı?"

"Yok aslı; şans işte. Bizim Ağa, eşref saati ilen eşek saati der buna. Medet Abe, eşek saatindeykan vurulmuş."

"Kuvvetli yani esasen?"

"Bakma iyidir yani. Çetesinde dört yakın adamı vardır. İki otopark işletir. Üç kumarhanenin haracını yer, ha bir de kendi bölgesinde raconu o keser."

"Şimdi intikam diye bağırmaz mı bu. Karışmaz mı sokaklar? Bizden kimseye salça olmayalar?"

"Vallah bizimkiler Medet Abe'ye ilişmez. Medet Abe de zaten Fesat Ağa'ma dokanacak iş yapmaz, yapamaz."

"E o zaman sizin bölge delik vaziyette he? Beyoğlu'nun sahibi değilsiniz yani?"

"Beyoglu demedim sana Hemit kardaş. Sen nereden çıkardın Beyoğlu diye?"

Hemit tam olarak yan basmıştı işte. Laf almak isterken faça vermişti. Restorana girer girmez fon dipledigi iki kadeh rakının da etkisi vardı elbette. Hemen toparlamalıydı. Umursamamaya çalışarak konuştu; "Başka nerede egavlanır ki... Herhal camide değil."

"O da dogru. He Beyoglu. Neresinde bilisen?"

"O kadar da degil bizim tahmin makinası."

"Sevda var ya... Bunun eski sermayesiydi Sevda. Medet pezevenkliği bırakınca ayrılıp Fesat Ağa'ma yanaştı. Ev sahabı oldu. Ama Medet, bırakmadı peşini Sevda'nın. Aşık bildiğin... Sırılsıklam... Evinin oralarda bir yerlerde indirmişler; duyduğım odur. Zannımca Sevda'nın evine giderken soyulmuştur."

Oraları tam kapısının önüydü. Demek ki on beş dakika daha geç gitse manzara başka olacaktı. İçinden küfür etti. Her şey karman çorman olmuştu tam şu anda. Sevda, Medet, aşk, rakı, balık...

Midesi yanmaya başladı. Sinirlensin mi, korksun mu, üzülsün mü bilemedi. Bir gecede aşık olduğu kadın eski bir sermayeydi. Bir mafya babasının hem sermayesi hem sevdiği kadındı. O mafya babasını soymuş, kadınına aşık olmuştu...

Böyle bir mücadeleye girip giremeyeceğini bilemedi. Ama biliyordu ki bunları düşünmek en azından şu anda fayda getirmeyecekti.

Lafı yine Mahmut'a getirdi. "Bağlar'dan ne zaman çıktın?" diyerek sorulara geçti. Mahmut'un tek kaşı oynadı, o da sıkılmıştı Medet, Sevda meselesinden. Hele ki Sevda'da gözü varken ve Hemit tam da Sevda'nın üzerinde oturuyorken... Konunun değişmesi işine geldi. Kalamardan iki dilimi birden ağzına atıp, "Vardır on yıl. Çocuktum İstanbul'a indiğim vakit. Kamyon kasasında geldim abe. Karpuz kamyonuydu. Halden atladım. Yanıma iki günlük azık yaptım. İndim İstanbul'a. Kimseyi tanımam. Bilmem. Bereket, yapmayı bildiğim iş vardı. Hemen angutun tekini kırptım, üç kuruş para gördüm. Sonra Zeytinburnu'ndan Aksaray'a yürüdüm. Bir otel buldum. Babamla ilgili bir yalan attım. Kanser dediydim babam için. Hastanede yatmakta. 'Çapa mı' demesin mi hıyarın biri. Aynen devam etti yalan. İki sene sürdü. Ben hem lavuk ayıkladım, hem otelden halime acıyıp buldukları günübirlik işlere takıldım. Derken bi abeye rastladım. Torbacı aramakta. Hızlı, uyanık bir de namuslu. Yalan yani. En az çalanına hürmet edecek haliyle. Sonra bir gün enselendik. Benim ekip kendi aralarında sürtüşmüş, hepsi taraf olmuş, hasım olmuş, beni de kim görse karşıdan sanmakta. Zarbo kavganın kokusunu alınca binmiş tepelerine. Ayıklamış anında. Kurban oldugum Allah; altı ay yattım. Fesat'ın meclisinden Yakup Abe'yle tanıştım ama yatarken. Beğendi beni, FesatAga'ma gönderdi. Bu, 7 yıl önceydi. O gün bu gün yanındayım."

Sıra Hemit'teydi. Bakalım o ne anlatacaktı? Mahmut sordu bu kez: "Abe, sen anlat bakalım. Misal ben parti dedim senin kaş göz oynadı. Niyedir?"

Hemit'in gerçeklerle işi yoktu fazlaca. Ne ki Fesat hikayesini çoktan öğrenmiş olmalıydı. Mahmut'un da öğrenmiş olma ihtimali büyüktü. Belki de Fesat, hikayeleri karşılaştıracaktı, Kısaca özetledi gerçekleri: "Vallah bizim iki katırımız varmış ha. Birini Apocular

zorman almış. Sonna devlet gelmiş "ulan gavat Apoci'ye katır verisen ha!" demiş öteki katıri vurmuş öldürmiş. Sonna benim babayi iki kişi almış götürmüş. Cesedini bizim çobanlar bulmiş. Na kafasının arkada böyle delik varmiş. Bizimkiler hemen topuk. Şimdi rahmetlik oldu en büyük abem gayrımeşruya girdi. onun küçügü vardi. o da kaçağa başladı. Kendi halımızda köylüydük biz esasen. Bu PKK, babami aldi, abemi aldi, benim büyügümü hapse atti; beni de nah buraya balık yemeye bırakti."

Mahmut'un söyleyecek bir şeyi yoktu. Sessizliği rakıya meze edip bir yudum çekti; sonra "Ne yiyek?" diye sordu. Sonra cevabı beklemeden devam etti: "ama diyeyim sana burada balık yenir. Acıktın misal; garsonu çağır de ki 'Ne yiyek?' O zaten sayar, en pahalıdan ucuza sayar ha. Ben de bilmem esasen bu çeşit mahlukatı. Bi ton akıl lazım sırf ezber için ha."

"Bir bahar akşamı rastladım size, sevinçli bir telaş içindeydiniz. Derinden bakınca gözlerinize neden başınızı öne eğdiniz? İçimde uyanan eski bir arzu. Dedi ki yıllardır aradığın bu. Şimdi soruyorum büküp boynumu; daha önceleri neredeydiniz?"

Şarkı alıp götürdü Hemit'i. Mahmut arkadaşını şarkı bitene dek kendi haline bıraktı. Demek bu da Sevda'ya vurulmuştu. Mahmut, içinden "Ulan kevaşe" diye geçirdi, "Ulan kevaşe, sana dokunup da yanmayan erkek degildir yeminle..." O da takıldı şarkıya...

"Dedi ki yıllardır aradığın bu..." Rakısından bir yudum çekti. Kısa kırmızı Marlboro paketinden bir sigara çıkarıp yaktı. Garsonların hiçbirinde "sigarayı söndür" diyecek cesaret yoktu.

Şarkı bitti. Hemit şarkı söyleyebilseydi, bunu söylerdi Çavzer'e. Mahmut, bir şeyleri çakmış gibi bakıyordu. Sevda'yı çakmış gibi geldi o an. İlk olarak rahatsızlık hissetti. Ne ki dinlediği şarkıdaki aşk Sevda'ya değil Çavzer'e dairdi. Çavzer başkaydı, Sevda başka... Öyleydi... Rahatladı. Mahmut, anlasa anlasa Sevda'dan anlardı. Çavzer'den değil... Ya Medet?.. Elinde olmadan yumruklarını sıktı. Sakinleşmek gerekiyordu. Garsona el etti. Yanlarında bitiveren garsona "Ne yiyelim?" diye yekten sordu. Garson, tek tek saymaya başladı.

Hemit, "Kardaş, sen bilin şimdi, biz bilmeyiz. Ben hep et yerim. Sen bana öyle bir balık getir ki et yiyene yabancı olmasın tadı..."

Garson böyle bir duruma düşmeyi hiç istemiyordu esasında. Bereket kıvrak adamdı. Samimi konuştu; "Ağabey, ben sana bir balık yaptırayım, fileto deriz biz, kılçığını alır iki parçaya ayırırsın, afiyetle yersin. Hiçbir balık da ete benzemez vallahi de billahi de."

Hemit, "Tamamdır gurban, bildigin neyse onu yap" diye kararını bildirdi. Mahmut da "Bana barbunya getiresin ha" diye ünledi. Hemit işin içinde filim olduğunu anlamıştı. İhtimal barbunya diye bir balık vardı. Yani bir keriz silkelemeyle karşı karşıyaydı. Numara zararsız duruyordu gerçi; ama bunun bir iki üç adım ilerisi de olabilirdi. Mahmut tehlikeleri olan biriydi.

Balıkları geldikten sonra Mahmut birkaç kez daha sohbet açmayı denedi. Barbunyayı sormamasına da içerlemişti doğrusu. Hemit yan gözle barbunya denilen balığı kesti şöyle bir. Gerçekten de barbunyaya benziyordu rengi. Mahmut'sa muhabbet havasındaydı. "Abe denizin rengi mavi değildir ha" deyiverdi ve devam etti: "Su beyaz. Gökyüzü mavi. Su ona benzer."

"Peki gökyüzü niye mavi?"

Cevabı bilmiyordu. Can sıkıcıydı. "Bilmem" diye cevapladı.

Hemit, sırıtmadı bu cehlinden cüret çıkarana. "Ben de bilmem" dedi. Konuyu değiştirdi ardından: "Sen rengini boş ver. Nasıl gezilir bu denizde? Anlat hele..."

Mahmut, az önceki cehaletini yüzüne vurmayan Hemit'i sevdi. "Sen merak etme. Sen de ki 'denizde yüzecem', yat buluruz, 'yatacam' de yatak buluruz. Fesat Ağam'ın da vardır bir yatı. Ama bizi bindirmez ona hiç. Hiç unutmam bir keresinde Liceli bir kıro bindiydi yata, ben bıraktım arabayla iskeleye. Sonra bir baktım. Liceli suyun içinde. Fesat Ağam da tam düştüğü yerin başında baarıyo Liceliye. koştum hemen, ağam 'Ulan gavat, sen o mokasenini al anana gir ayağında. Pezevengin evladı ulan sen tekneye nasıl binilir bilmisen lan?' diye bağırmakta. Meger bu yat denilen şeye lastik giyip binilirmiş."

"Eee Liceliye ne oldu sonra?"

"He he he bu ıslak enik gibi çıkti sudan. Sonra beni çağırdı Agam. Gittim, ama ne yaptım? Baktım bende de Liceli'dekinden var. Mokasen yani. Hemen çıkardım çorapla girdim. Agam 'Afferim lan' dedi. Liceli gıcık oldu."

"Liceliye ne oldu?"

"Bir şey olmadı... Kelek yoksa seni hiç harcamaz. Kelek yapanın kemiklerini kırar öyle çöpe bırakır."

"Kelek nedir?"

"Vallah abe kelek, Fesat Agam'ın malı, canı, ırzıyla alakalıdır. Misal ben de onun malıyım. Bana dokanan ona dokanır. Fesat Agam isterse kadını erkek yapar, erkeği kadın. Muktedir diye bir kelime var. Bizim aga o muktedirdir işte. Türkler pek bilmez. Kürtler iyi bilir ama abe."

"Nereden bilirmiş Kürtler?"

Soruyu biraz da konuyu değiştirmek için sormuştu. Bu kadar Fesat muhabbeti dikkat çekebilirdi. Lakin Mahmut, belki rakının da etkisiyle iyice gevezeleşmişti.

"Abe, bizim Kürdün kafadan sopa hiç eksik olmuş mi? Olmamış... Bizim Kürdün kafası her seferinde kırılmış mı? Kırılmış... Kürt niye kafayı kaldırıp da 'Nedir la?' demiyo peki? Çünküm o sopanın sahabı pek güçlü, muktedir... Bak sopanın sahibi demekteyim. Tutanı da var ya o başka hikaye. Aha işte o sopanın sahibi muktedirdir. Sen kıçını yırt ona bulaşmanın mümkünatı yoktur. Ha kime bulaşırsın? Sopayı tutana. Tutanı vur n'olcak ki... Muktedir yenisini bulur. Niye? Çünkü o muktedirdir."

"Valla benim bildiğim, sopayı kafana iki kez vurdurduysan sendedir poroblem. Muktedir veya degil... Akıllı adam sopayı kafaya iki sefer vurdurmaz."

"Hah abe, bah şimdi, muktedirin sade sopayı tutan iti yok ki dolayında. Her seferinde bir başka şeytan olmuş yürür adamın üstüne... Ne olur bizim Kürt? Her sefer türlü şeytanlıkla aynı şeytana kurban gider."

"Kim o şeytan?"

"TC!"

"Yok yaw?"

"Eskiden de Osmanlıydı. Saddam'dı, Esat, sonra Humeyni iyi miydi yani? Şah da puşttu vallah..."

"Eee, Kürt aptal olmayaydı da yemeyeydi kafasına odunu. Şinci bir karı bin defa kandırılmaz evlenecem diye; değil! Üzerine çıkarttırıyor sonra diyor ki 'vallah bu seferki başka kibin geldi'. 'Ne başkası gülom' demezler mi adama Mahmut! 'Sen yemekten hoşlanmaktasın kızım' demezler mi o karıya... Hah işte bizim Kürtlerin durumu da odur. Hep evlenme vaadiyle kandırmışlar kabul. Ama bizimkiler hep kanmış kardaşım. Haa bak benim kankam vardı Diyarbekir'de. Derdi ki 'Bizim kızın bir de pezevengi vardır da o sebep gelen sikmekte giden sikmekte', ama elimizde avucumuzda tike yok. Adı da ağa aşiret. Aslında onlar satmakta bizi TC'ye de Humeyniye'de... Kürt beyleri var ya, asıl şeytan onlardır Mahmut."

Mahmut, sonra Hemit'e baktı ve konuştu: "Helal be. Senin kanka harbiymiş. Keşke o da olaydı da iki laf edeydik. Telefonu vardır he sende. Versene bir arayak."

"Mümkünatı yoktur."

"Niye?"

"Dedim ya İki metre yerin altında diye."

"Haa..."

"Haa ya ne sandın. Siyasat muhkem iştir. Ben sana diyeyim, sen bu aga mevzuatını da unut. Benim kanka da bu yollara takılıp bunları öğrendi, sona daga gitti. Şimdi ölü. Sen canlısan."

Mahmut, rakısından irice bir yudum daha aldı ve "Kalkak mı?" diye sordu. Cevap olumluydu. Ayaklanırlarken Hemit, hesap ödemediklerini fark etti. Birlikte ağır ağır çıktılar balıkçıdan. Mahmut, çıkarken şef garsonun eline iki yüzlük bir ellilik sıkıştırdı. Otoparkçı da 20'liği kaptı. Sonra arabaya binmekte olan genç adamlara bakan şef

garson otoparkçıya, "Şu hale bak gelip Allah'ın dağından burada caka satıyor itler utanmadan. Daha balığın bile adını bilmeden zıkkımlanmak sadece bu Kürtler gibi yüzsüz olmakla mümkün. Yüzsüz bunlar, hırslı, kancık. Dön arkanı iki dakikada gırtlağını keserler alimallah. Bi de kardeşim her yerde bu şerefsizler. Yarın ölse mesela hepsi yeminle birine bile üzülmem. Damadım dahil"

"Niye kızı üzüyor mu damat?"

"Yok da sevmiyorum kardeşim ben bunları. Ha saygılı Allah için. Olmayacak da ne yapacak ki... Gül gibi kızımı vermişim hanzoya."

"Senin kız gittiydi sanki. Öyle hatırlıyorum."

"Sus, sus hiç açma o konuyu." Garson devamını getirmeden diğer Kürt müşterileri bir şey arzu ederler mi diye sormaya gitti.

Hemit, otomobile bindikten sonra "Turnacıbaşı'na götür" diye yolu söyledi. Mahmut bıyık altından sırıttı. "Sevda ablama he mi? Oraya indindi ilkin?" Hemit cevap vermek yerine bir sigara daha yaktı ve yola baktı. Mahmut otomobili çalıştırdı.

Yola çıktıklarının yedinci dakikasında telefon çaldı. Mahmut "Haydi canım" dedi ve "Sen kimden duydun?" diye sordu. "Hee" dedi sonra ve ekledi: "Bana bak. Dillendirme ha". Hemit meraklandı. Mahmut daha fazla bekletmedi. "E kurban oldugum, olana daha çok olmayana hiç yok ha" diyerek giriş yaptı. Hemit sessiz kalmadı ve "Nedir?" diye sordu.

"Sayısal çekildi bu gece."

"Eee"

"Kime çıkmış?"

"Ne bileyim?"

"Ehehe Fesat Aga'ma. 10 trilyon hem artığı da varmış"

"Yok ya?"

"He vallah. Ama yarısı bunun."

"Ee iyi beş kaat yine"

"Diger yarı kimin?"

"Senin deme?"

"Yoh, hani balıkçıda gördüydün ya Medet... Onun."

"Nası ya?"

"Şimdi bunlar yine o balıkçıda oturuyodu geçende. Piyangocu geldi. Ağam Sayısal aldı. Sonra dedi ki Medet'e 'Kuponun yarısını ver ortak olak senle'. Böyle işte..."

"Sonna?"

"Sonnası işte ikisinin de kıçı beşer trilyona oturuyo şu an!"

Hemit için ikinci şok da bu oldu. Bir şeyler söylemeye niyetlendi. Ne var ki sesi çıkmadı. Medet'ten çaldığı o kupon olabilir miydi? Eğer oysa şu an iç cebinde on milyon liralık bir kupon duruyordu. Sevinemedi. Hatta hayatında ilk kez korktuğu bile söylenebilirdi. Bir mafya babasını soymuştu. Bunun için kesinkes peşine düşülecekti. Üstelik o mafya babası o kuponu daha büyük bir mafya babasıyla birlikte almıştı. Bu hesapla iki mafya babasına bir gasp, bir dayak, bir de on milyonluk kupon borçlu durumdaydı. Soğuk soğuk terledi. Camdan dışarı bakıp bir sigara daha yaktı. Sonra hiç konuşmadı.

Mahmut sessizliği on milyonluk hayale yordu. Kendisi de yol boyunca parayı hayal etmekle geçirdi.

13
Aşk yakar

Astra, Hemit'i Sıraselviler'de bıraktı. Hemit yürüyeceğini söylerken aslında kupona bakmak niyetindeydi. Mahmut, elini kalbinin üzerine koyup selamını verdi ve otomobili kibar biçimde kaldırarak Sıraselviler'den Alman Hastanesi yönüne sürdü. Hemit, hemen bir piyangocu bulup akşamki çekilişin numaralarına bakındı. 1, 7, 11, 31, 38, 40... Evet kuponla aynıydı. Yeniden ürperdi. Düşüne düşüne Turnacıbaşı'nı buldu. Cebinde on milyon vardı. Sevebileceği bir de kadını. Peki birlikte kaçabilirler miydi? Plan yapmalıydı o zaman. Mafya babalarını unutmadan hem de...

Apartmanın önünde 7 numaralı dairenin zilini çaldı. Açılan kapıdan yılan sessizliğiyle süzüldü; hızla merdivenleri tırmandı. Dairenin önünde durdu bir nefeslendi; daha zili çalmaya fırsat bulamadan kapıda tıkırtı duydu. Ama ardından kapının açılma sesi yerine sunturlu bir küfür fırladı arkadan. Hemit anlam veremese de bekledi önce. Bir küfür daha işitti. "Çavzer" diye seslendi.

Sevda içeriden "Açılmıyor şerefsiz kapı. Takıldı yine" diye ünledi. Hemit hem de birkaç santim uzağında olmasına karşın Çavzer'e

dokunmasının mümkün olmadığı hissiyle bir an fena oldu; az önce yaptığı hesaplar bile ters tepti ve "Geri çekil" diye seslendi ve Sevda'nın bir şey söylemesine ya da yapmasına meydan vermeden sıkı bir omuz yapıştırdı kapıya. Kapı kilitlerinden olmasa bile menteşelerinden tarafa doğru kısa bir çatırtıyla içeri çöktü; ama açılmadı. Sevda kısa bir çığlık attı; geri çekildi. Kapı üçüncü omuz darbesinin ardından kilit yuvasını ve bir menteşeyi parçalayarak açıldı.

Sevda sinirlendi; ama belli etmedi. Yerine "Senin çilingir de pek acemiymiş canım" diye takılmayı seçti.

Hemit, karşısında Sevda'yı görür görmez karamsarlıktan sıyrıldı. "Aramıza giren engele misal olsun kapı" diyerek aşkını bir kez daha Sevda'nın ayaklarının önüne serdi.

Sevda bu kez muzip bir gülümsemeyle karşılık verdi. Neticede kapıyı tamir ettirmek, sırılsıklam aşık ve yıkıcı bir erkek bulmaktan daha kolaydı bu devirde. Hemit içeriye hızla girdi ve genç kadının kalçalarından tutup kendi kasıklarına bastırdı. Dudakları sarı saçlar arasında kayboldu. Hemit'in öptükçe öpesi geliyordu kadını. Sevda aşığını zorlukla durdurdu ve arkasını dönüp yürüdü. Amacı kapıyı tutacak bir şey bulmaktı. Koridor boyunca ilerleyerek ilk gece rakı içtikleri odaya yürürken sordu...

"Kimleydin? Rakı içmişin"

"Mahmut..."

"Denyo Mahmut mu?"

"Denyoluğunu bilmem. Astrası var."

"Yalancı puşttur o. inanma, Fesat'ın da gammazıdır."

Sevda, Hemit'le Mahmut'un yakınlaşma ihtimalinden ürktü. Mahmut Sevda hakkındaki birçok sırra vakıftı haliyle ve ağzı da torba değildi. Mutlaka bir şeyler anlatmıştı. Peki neler? Medet, orospuluk, Sevda... Medet! Medet... "Sikeyim bu pezevenk hiç mi aklımdan çıkmayacak lan benim" diye düşündü. Kafasını dağıtması gerekiyordu. Yeniden Mahmut'un anlatmış olabileceklerine odaklandı. Gerçi kapıdaki öpüşmeden, Hemit'in ne duyduysa ondan pek etkilenmediği

düşünülebilirdi. Beklemek lazımdı anlamak için. Hemit çanağa düştü mü diye bakmak, sonra yolunu çizmek lazımdı. Ama önce çanak...

Madam Anita bir keresinde içinde peltemsi sıvı duran bir çanağı göstermişti. Anita, cebinden bir ilaç kutusu çıkarıp kapağını açmıştı. Kutudan çıkan karasinek bir iki vızıldadıktan sonra direkt çanağa dalmış ama uçmak istediği zaman ayağını kurtaramamıştı çanağın içindeki pelteden. Çanak kapandı esasında. Anita'nın cümlelerini hatırladı: "Senin apışın da işte bu çanaktır. Tatlıysan bırak, kendi gelir. Avlarsın."

Çilingir sofrası hazır bekliyordu. Sevda kapının arkasına bir sandalyeyi çapraz yerleştirdi.

Bu sırada içeride oturan Hemit, çoktan kararını vermiş görünüyordu. Sevda ise kendi başına gidecek Çavzer'se yanında götürecekti. Ne var ki kapıdan giren genç kadını görünce ne olursa olsun neticenin değişmeyeceğini anladı. Kim olursa olsun o karşısındaki kadını istiyordu. Aklından bunlar geçerken Sevda'ya öyle bir baktı ki genç kadın usulca yaklaşıp önce pantolonunu usta işi hareketlerle çabucak indirdi. Sonra kucağına oturdu. Hemit de sabahlığı kadının bedeninden tadına vara vara, yavaşça sıyırdı. Sevda, yine bu kadar hızla ıslanmasına şaşırarak hızla aşağı kaydı. Hemit'ten yalnızca bir "Ihh" sesi çıktı o kadar. Sonra sarı saçların kokusunu içine çekerek kendini Sevda'nın dümenine bıraktı. Sabaha daha çok vardı. Erkeğinin kulağına eğilerek, "Yatağımıza götür bizi aslanım" diye fısıldadı. Hemit, ikiletmedi.

Yatak odasına Hemit'in kucağında geçti Sevda. Üzerlerinde kalanları hızla çıkardılar. Artık gece onlarındı.

Aradan geçen üç saatte üç kez seviştiler. İkisinde hızlı, hırslı ve bitirici sevişme, üçüncüde sonsuz bir şefkate dönüştü. Sonra uzandılar. Kadınını kendine çekti; yüzünü okşamaya başladı. Sevda buna hazırlıklı değildi. Ama içinden kurtulmak gelmiyordu. Oysa tam o anda Madam, kuşkusuz şöyle derdi Sevda'ya: "Aşık kevaşe ölü kevaşedir. Unutma! Sen çanaksın. Sinek değil. Hem çanak hem sinek olmak hiç mümkün değil."

14
Medet yanar

Medet Abe, siniri yüzünden kapıdan giren Mahmut'la yanındaki tipi yüz vermeden selamladı. Ahtapot, karides, yeşil salata, rakı ve kalkanla sinirlerini yatıştırırken Fesat'ın telefonu geldi.

"Aloww, nasılsın Medet'im"

"Vallah hamdolsun Fesat'ım. Hayırdır?"

"Vallahi duyduk Medet kardeşimiz menfur bir saldırıya kurban gitmiş. Yapabileceğimiz bir şey var mı öğrenelim dedik..."

"Hayırdır kim saldırmış bana yaw? Hiç bilmirem..."

"Ee öyle duyduk. Dediler ki kapkaca almışlar Medet Abe'yi..."

"Yok yaw Fesat'ım, kim alacak beni ha! Biri işletmiş seni..."

Fesat bozuntuya vermedi: "E hastanede görmüşler seni. Hayır olsun bir hastalık, maraz yoktur değil mi?"

"Yok yok, benim basur var o azmıştır. O yüzden yani."

"E niye benim hastanaya gitmedin..."

"Yaw Basur dalgası bu. Götünü elletiyon neticede. Haysiyeti büyüktür o noktanın. Eşe dosta göstermek ayıp kaçar dedim."

"Eh... Neyse var mı bir istediğin, arzun..."

"Saglıgın Fesat'ım..."

"De peki... Ha kupon nasıldır? Rahatı yerindedir? Temiz çamaşır, sigara ister mi?"

"Estağfirullah Fesat'ım, niye ki? Mahpustur? Aha rakı içiydik demin. Merak etme eksigi gedigi yohtur."

"Hahahaha... Ömür adamsın Medet Abe. Neyse kuponu iyi koru ha. Umudum büyüktür. De haydi, selametle"

"Yaw Fesat kardaş, gazetede okudum ha, bu Sayısal var ya fezadan kafana taş düşme ihtimali daha yüksekmiş ha!"

"He biliyorum, ama çıkar mı çıkar Medet'im..."

Telefon kapandı.

Medet, son cümleden rahatsız oldu. Eğer numaraları bilse gidip hemen aynını oynardı. Ama numaraları Fesat almıştı. Kendisi de mal gibi kupona kalmıştı. Bir 31 rakamına aşinaydı o kadar...

Telefon kapanmıştı. Medet Abe, önce hangisini halletmeli diye düşündü: Kibar denilen bu denyoyu mu? Numaraları almayı akıl etmediği için kendini mi?

Numaralar... "İster misen?" diye düşündü, "Hakkaten fezadan taş misali Sayısal bizim kupona çıksın..." Peki Fesat'a söylese, kuponu yeniden oynasalar? Ama o zaman çaldırdığı ortaya çıkabilirdi... Yani dayak yediği, soyulduğu... Bir baba ha soyulmuş ha masada dansöz olmuş; farkı yoktu. Netice itibariyle söyleyemezdi. O zaman kapkaççıyı bulacaktı. Peki nasıl? Önce iyi bir düşünmeliydi neler olduğunu o gece. Nasıl bir herifti bu? Ama burada düşünemezdi. Düşünmeyi eve erteledi. Yaklaşık bir saat boyunca hiç konuşmadan balığıyla oynayıp rakı içti. Neden sonra "Kalkın" dedi. Kapıdan çıkarken üç yüz lirayı garsona doğru uzattı. Garson aklından geçenleri kızı tekrar meze olmasın diye bu kez otoparkçıya anlatmadı.

Medet, Fındıklı'daki eve gitmek istedi. Arabaya bindiklerinde "Kaçta çekilir lan Sayısal?" diye sordu. Bilmiyorlardı. "Nerede çekilir?" diye sordu bu kez. Kibar "Televizyonda" dedi.

"Hangi kanal?"

"TRT herhal"

"Arayın kim varsa öğrenin"

Birkaç dakika sonra cep telefonunu kapayan Kibar, "Çekiliyormuş abe" diye raporunu verdi. Araba Fındıklı'ya yaklaşıyordu. Orada düşünecekti bol bol. Ne var ki Fındıklı'dan Cihangir'e dönerlerken, Medet'in cep telefonu bir kez daha çaldı. Arayan yine Fesat'tı.

"Buyur Fesat kardaş?"

"Ulaaannn Medet, oldu oğlum oldu. Fezadan taş düştü!"

"Ne düştü Fesat?"

"Çıktı oğlum, çıktı bize çıktı!"

"Bize mi çıktı? Ne çıktı?"

"10 trilyon lan."

Kısa bir sessizlik oldu. O sırada Medet, kendisini başından aşağı bir kova kaynar su dökülmüş gibi hissetti. Bıyıkları oynadı, sırtından ter boşandı, elindeki telefonu kulağından uzaklaştırıp göz seviyesine getirdi ve "Belini sikem seni bulanın" diye tısladı. Sonra sevinçten şaşırmış gibi yaparak "Essah? diye ünledi. "Essahhh oğlum esssahh."

"Nası essah ya?"

"E çıktı işte. 10 trilyonumuz var artık."

"Ne güzel..."

Medet bunu öyle neşesiz bir tonda söylemişti ki, Fesat hayra yormadı;

"Hayrola Medet'im bir durum mu var?"

Medet hemen o anda kendini toparladı ve "Ne durumu; ben de bele birkaç arkadaşnan koltuktayım, iki kadeh atak dedik. Yalnız değilim ."

"Heeee köftehor... Neyse haklısın işkillendirmeyelim kimseyi. Bana bak, yarın Pazar, yarın keyfini çıkar ha kuponun. Sev onu, okşa... Hatta derim ki sana bu gece kancık alma koynuna, onu al; ha ha ha ha ha... 31 kerre Maaşşşallah kardeşime... La söyle la cenabet miydi la elin seçerken la ha"

"Yoh Fesat'ım estağfurullah"

"Ehehehe, ulen neyse keyfini çıkar ha."

"He olur Fesat'ım."

"De haydi yarın konuşuruz, ha bu işi birkaç gün bekletelim. Kimseye de bahsetme ha! Ha ha..."

"Yoh Fesat'ım senle ben hehe..."

Telefon kapanır kapanmaz, Medet başından aşağı dökülen kaynar su hissinin hala geçmemiş olduğunu fark etti. Otomobil bu sırada Fındıklı'da evin önünde park etmiş vaziyette bekliyordu. Medet evin önüne ne zaman geldiklerini, ne zaman park ettiklerini ve Polat'la Kibar'ın ne kadar zamandır arkaya dönük vaziyette kendisine baktıklarını bilmiyordu. Neden sonra kendine geldi. Ağzından "Amına koyam. Amına koyam" diye peşi sıra aynı küfürler çıktı. Medet sonra önündeki koltuğun kafalığını dövmeye başladı. Polat'la Kibar, önlerine döndü. Bu arada Kibar tüm cesaretini toplayıp arkaya bakmadan bir sigara uzattı. Sigara elinden koparılırcasına çekildi. Arkadan "Ateş" diye bağırdı Medet. Kibar dönüp hemen çakmağı yaktı.

Önünde kaç gün vardı acaba? Bu akşam... Yarın, sonra belki bir de pazartesi... Sonra? Sonra ııh... "Kıllanmaz da bu Fesat puştu, çeker vurur" diye düşündü ve "Anam" diye inledi, ama sonra aklına kupon geldi. Fesat işkence etmeden vurmazdı bu sefer. Kürt işkencesi! Bütün kemikleri kırılmış vaziyette ağaca torba içinde asılmak... Ya da vücudun her zerresine naylon damlatmak... Titredi... "31 kere Maaşallah" demişti Fesat. Kendi esprisi hiç sevimli gelmedi. Hatta cenabetliği, Allah'ın adıyla anıştırmış olmaktan bile pişmanlık duydu o anda. Bu bir ceza olabilir miydi? Sigarasından derin bir nefes aldı. Haline acıdı.

Ne var ki kendi haline acımadan önce yapması gerekenler vardı. Mesela gaspçısını bulup kuponu alabilirdi. İki adamını başından savdı ve eve tek başına girdi. Kaynar su hala tam tepesindeydi ve maşrapa maşrapa beynini haşlayarak akıyordu. Kapıdan içeri girer girmez kendine bir kadeh rakı doldurdu. Dolaptan peynir tabağını da aldı ve hem Boğaz'a hem Haliç'e nazır koltuğuna oturup düşünmeye başladı. İlk olarak kendine yanmaktan vazgeçmesi gerekiyordu. Fesat öyle veya böyle bulurdu, burası kesindi. 10 trilyon değil on lira için bile affetmeyen bir adamdı. Yani kupon yoksa umut da yoktu. Burası kesindi. Medet Abe, bir sigara yaktı ve denizi seyre daldı. Kaynar sular hala dökülüyordu başının üzerinden.

Banka hesabında fazlaca bir parası yoktu. Evler, araba, işyerleri filan, taş çatlasa üç bilemedin dört trilyonu çıkarabilirdi. İçine bir umut doğdu; yarı yarıya dese, vergisi mergisi de varsa, satıp savıp canını kurtarabilirdi. "Amına koyam nereye kurtarıyon, herif derse yarın getir. Yarrağı yeriz lan" diye söylendi kendi kendine. Sonra, "Zaten kuponu kaptırdığımızı duyarsa sünnet eder bu Fesat şerefsizi lan! Olmadı saplı sultan yapar lan! Gider lan karizma. Medet Abe'yim lan ben. Yürüyemem lan sokakta!" diye devam etti. Sesi sona doğru yükselmişti. Gözlerini kapadı, açtı, kapadı, açtı. Ayağa kalktı. "Medet Abe'yim lan ben!" diye yeniden ünledi. Loş salonda sessizlik hakimdi. Sanki oturduğu koltuk, yürüdüğü koridor, bulunduğu salon bile inanmamıştı bağrışına... Dolayısıyla bu kendine güç gösterisinin fazlaca faydası olmadı. Sustuğu anda korku yeniden başladı. Amcasından da böyle korkardı. Kaçtığı amcasından... Amcası yüzünden sahip çıkamadığı anasının acısını bir kez daha duydu içinde. Bu sefer de çocuklar vardı. Kibar, Polat, Solak, Tırışka... Bir de Sevda... "Bırakmayacam sizi... Bir bok yedim, bi daha yemeyecem" diye söylendi. Kendine inancı arttı.

Denize nazır koltuğuna yeniden oturdu. Ama oturduğu anda kendine inancı da güveni de yeniden kayboluverdi. İçinden ürperdi. "10 trilyon lan bu. Hay amına koyam ben senin gaspçı lan. Ananı bacını sikem." Gaspçıyı düşünürken içi yeniden öfkeyle doldu. Öfkeliyken kendini daha rahat hissetti. Hatta az öncekinden biraz da mutlu. Öfke

içinde ufak da olsa bir umut yeşertti. "Ulen Medet Abe'yim madem. Bu kadar adamamız var kapıda. Bulalım bu ipneyi, ben onun sikini keseyim. Hem de hemen..."

Ne demişti o puşt: "Sikerim Medet'ini... Konuşma almayım dilini..." Medet, adamı bulup kuponu ondan geri aldığını hayal etti. Sonra adamı, boş bir dükkana soktuğunu düşledi. "Yoh, ulan ne dükkanı, hangar bulacağım ona hangar... Öyle dipsiz yeraltında bir hangar. Üç gün orada aç susuz yatıracağım... Üç gün sonra varacağım yanına, karanlıkta ağzını burnunu kıracağım, kaburgalarını çatırdatacağım, bacaklarını kıracağım. Sonra yine bırakacağım onu üç gün daha. Ama yanına bir şişe su vereceğim bu sefer. Üç gün sonra yine geleceğim, kırılmadık neresi varsa daha orasını kıracağım. Sonra yine gideceğim. Bu sefer su da vermeyeceğim. Üç gün sonra yine geleceğim yanına, anası babası danası akraba taallukatını anlattıracağım tek tek; tırnaklarını çekip çekip. Sonra hepsini getirteceğim. Sonra hepsini o hangarda bırakacağım gideceğim. Bir ay sonra geleceğim. Bakacağım, canlı varsa onu da ben vuracağım tam götünden. Sonra yine gideceğim ve bir daha gelmeyeceğim." Medet Abe, kendine anlatıp bir yandan da jest ve mimiklerle desteklediği intikam operasyonunu tasarlarken mutlu oldu. İntikam tamamdı da, o adamı o hangara nasıl koyacağını hiç düşünmüyordu. Bunu fark etti ve hemen bir sigara yaktı. Tek şansıydı o adam. O adamı bulmak... Bir de o lafı yedirmek...

Peki gerisi? Medet Abe, içinden sorusunun cevabını bu kez sesli biçimde verdi: "Gerisi fark yapmaz. Sataram, anasını sataram, savaram, özür de dilerem. Fesat'ın parasıyı veririm önce. Sonra yoluma bakaram. Ama o gavatı öyle harcarım ki efsane olur lan alemde." Evet, bu rahatlatıcıydı. Kesinkes öyleydi. "Ne tırsacam lan?" diye yeniden kendine gaz verdi. Sonra ekledi: "Kendime gaz verecem ki o lavuğu bulayım de mi? Gaz olmadan olur mu heç? Kim verir bana gazı? Fesat mı? Hade!"

Bu dakikadan sonra içindeki korkunun akıp gittiğini hissetti. Bunu değerlendirmeliydi. Tecrübeleriyle sabitti ki korku yeniden gelecek ve belki bir kez daha geldiğinde bu kadar kolay gitmeyecekti. Tek çare onu bulmaktı. Evet, o lavuğu bulacak, kuponu geri alacaktı. Bunun nasıl olacağını bilmiyordu. "Topçuya soruyor mu

hocası lan 'Bugün golünü nasıl atacan?' diye; sormuyor. Sade 'Gol atacan' diyor." diye söylendi.

Ayağa kalkıp rakısını yenilemek için mutfağa geçti. İlk seferde yaptı gibi rakısını, suyunu, buzunu, son olarak da dolaptan kalan peynirini çıkardı. Hepsini doldurduğu tepsiyle yeniden salona geçti. Koltuğunun yanındaki zigona bıraktı. Ardından kağıt ve kalem bulmaya gitti. Birkaç dakika sonra elinde orta boy bir bloknot ve tükenmez kalemle geri döndü. Koltuğuna oturdu. Düşünmeye başlaması gerekiyordu; ama gözlerinden yaşlar boşandı, rakısından iri bir yudum çekti, sigarasını yaktı. "Hay amına koyayım senin be. Ulan beş trilyonu düşünmek varken sana sarmaktayım lan" diye söylendi, Bu kez sinirlendi. Sinir, diri tutardı. İkinci yudumla geceyi yeniden hatırlamaya çalıştı.

"Sevda'nın apartmanının koyağına çekilmişti lavuk. Bu biir. Sonra sağa açıldım ben lavuğu görünce. Ama o aynen üstüme geldi. Lan beni mi bekliyordu bu puşt? Niye beklesin ki? E beklemiyorsa ne peki? Bekliyor mu beklemiyor mu? Hay amına koyayım." Medet Abe, kendisini bekleyip beklemediği noktasına takıldığını hissetti. Bunu sonra da düşünebilirdi. Yoksa.. ilkin bunu mu düşünmeliydi? Kararını hemen verdi. Önce o gaspçıyı bulmalıydı. Sonra... " Hele bir bulalım bakalım..." diye söylendi kendi kendine. Medet Abe kendiyle konuşup düşünürken kağıdına da notlar alıyordu.

1. Hasım kazandım mı bu aralar? Yazdı. Bu bölüm zor değildi. Sıradan bir denyoya kurban gittiyse alemde Medet Abe'nin durumu açısından sorun yok demekti. Hasım sahibiyse o da savaş demekti. Yine sorun yoktu.

2. Sevda'nın apartmanı... Yazdı ikinci maddeye. Buraya ve sokağa bakılmalıydı. Birileri görmüş olabilirdi.

3. Şavklı bıçak... Yazdı üçüncü maddeye. Bir kelebekti bu. Hatta daha mütekamil bir şeydi. Belki buna da bakılmalıydı.

4. Kürt... Yazdı dördüncü maddeye. Diyarbakır ağzıyla konuşuyordu. Bunu bilmek de iyiydi; ama İstanbul'un cümle gaspçı kapkaççısının Kürt olduğunu hatırladı. Bir sigara yaktı ve dumanını efkarla üfledi.

5. Elleri... Yazdı beşinci olarak. Bir elin üzerini araştırdığını hayal meyal hatırlıyordu. İnce ve uzun parmaklardı. Hayal olabilir miydi? "Dur bakalım" diye düşündü. Bu da illaki bir işe yarar. Peki boyu posu nasıldı? Medet Abe'den uzundu. Ne kadar? En az bir kafa. İnce, yay gibiydi şerefsiz.

6. Tabanca... Yazdı altıncı maddeye. Yeniden siniri bozuldu. Sedef kakmalı 38'lik. Büyük ipucuydu. Tabii kullanılırsa...

7. Tabaka... Yazdı yedinci olarak. Tabakanın içinde adının baş harfi kazılıydı. Süslü mü süslü bir M harfi vardı tabakanın iç tarafında. Gümüştü ve para ederdi. Gasp yağmasına dalanlara da bakılmalıydı o zaman.

8. Saat... Yazdı sekizinci maddeye. Ama saatin bir özelliği yoktu. Görse tanır mıydı? Tanırdı belki de onu alan, kimden aldığını hatırlar mıydı?

9. Sayısal... Yazdı dokuzuncu maddeye. Bundan da pek bir şey çıkacak gibi görünmüyordu ilk başta; ama artık en önemli madde buydu belki de... Çıkması bilmem kaç milyonda birdi ve çıkmıştı. Fesat bunu öğrenirse felaketin boyutu hakikaten felaket olurdu. "Demek ki lavuğun felaketi önce gelmeli" diye düşündü. Gelecekti de... De... Bu Fesat, niye balıkçıda kuponu sormuştu durup dururken. Geçmiş olsun diye arayan adam 'kupon sağlam mı?' diye sorar mıydı? Peki, Fesat'ın bu neşesini neye yormalıydı? Peki, Medet'e Beyoğlu'nun orta yerinde saldırmaya kim cesaret edebilirdi? Fesat yaptırmış olabilir miydi? Fesat niye böyle bir şey yapsındı? Peki, kupon Fesat'ın elindeyse o zaman kendisi bir beş milyon daha borçlanmış olmuyor muydu? Oluyordu. Beş milyon daha! Fesat'ın on beş milyonu oluyordu yani. Kendisinin?.. "Sik var sik" diye söylendi.

Kendini biraz daha sıkıp onuncu maddeyi bulup bulamayacağını tarttı. Bulabilirdi, bulamayabilirdi de... Hiç zamanı yoktu. Cep telefonundan Solak İbrahim'i aradı ve Tırışka'yla birlikte Fındıklı'ya gelmesini emretti. Sonra Polat'la Kibar'ı çağırdı. Görev bölümü yapılması gerekiyordu.

Yarım saat sonra dört adamı da evdeydi. Medet Abe, akşam bıraktığı darbe ve kayıp meselesinden bahis açarak vakit geçirmeden nelerin kayıp olduğunu sıralamaya başladı. Sonra sıra talimatlara geldi. İlk piyango Solak'a çıktı, "Sen Sevda'nın apartmanının civarına bak. Gözü dört aç! Polat, aleme dal. Yeni hasım kazandık mı... Ona bakın. Bıçağa da sen bak ha Tırışka. Bah na böyle bir yanı keskin öbür yanı tırtırlı kelebek bıçak taşımakta gavat. Hala alemdedir nasılsa. Bulursun de mi aslanım benim? Ha?" Tırışka ses çıkarmadan Medet Abe'yi dinledi. Olumlu ya da olumsuz cevaplardan hangisinin tepki çekeceğini bilmiyordu. Ama anlaşılan susmak da işe yaramıyordu şu anda. Medet Abe, susan Tırışka'ya yüklendi, "Kopil, bir laf etsene" Tırışka boynunu büktü ve "He abe buluram" diye mırıldandı.

Bu Medet'i çok sinirlendirdi. Tırışka'yı karikatürize edercesine yaptığı hareketlere bir de mıy mıy konuşmasını ekledi önce; sonra "Amına koyam sen sikini bile bulamazsın bu halinle lan! Yavşak! Göt Hasanı!" diye bağırdı. Tırışka yine sesini çıkarmadı. Medet bunun üzerine "Cevval ol lan oğlum, akıllı ol; ama acık da deli ol lan!" diye talimatla karışık hayat dersini iletti. Tırışka'ya yüklenmesi iyi gelmişti. Sakinleşti.

Kibar da sadece Kürt kapkaççı arayacaktı. Uzun ince parmaklı. Uzun boylu, yay gibi bir kapkaççı bulacaktı. Boyu da Medet Abe'den bir kafa falan uzun olacaktı anca.

Kupona gelince, ondan bahsetmesi doğru olmayacaktı hemen... Yoksa bahsetmeli miydi? Bu çocuklara kendi gibi güvenirdi; ama işin ucunda on trilyon vardı... Hayır bahsetmeyecekti... Ama takımı da hızlı çalıştırması gerekti. Bu yüzden savmadan önce son bir konuşma yapma gereği duydu. "Bakın lan; bu ipneyi sade kendime degil Fesat'a da aramaktayım ha... Bu benden bir şey çaldı ki o aynı zamanda Fesat'ın idi. Fesat'a vermem lazım gelen bir kağıt bu... İçinde muhkem bilgi saklı. Eğer bu kağıt ortaya dökülürse yanarım, yanarız. Fesat yakar, ölümüzü bile siker. Şimdi ben bunu kaptırmışımdır o puşta... Onu muhakkak almak lazımdır elinden. Yani demem o ki bakın la bakın bana, tekmilinize birden sözüm. eğer ki bu herifi bulamazsak; tek benim anam degil ha toptan anamız sikiktir!"

Medet Abe, yüzlerine bakınca elemanların pek bir şey anlamadıklarını gördü. Belki anlamışlardı; ama durumun ciddiyetini kavradıklarına dair içine ciddi bir şüphe düştü. Yapacak bir şey yoktu; kendince son kozunu oynamaya karar verdi. "Kim ki bulur iti, ona kralından cip alacam lan... İki kişi bulursa iki cip alacam amına koyayım. Üç kişi bulursa üç..."

Şimdi biraz anlamış görünüyorlardı. Medet Abe'nin içi daha bir rahat etti... Direktiflerin ardından Solak hariç adamlarını başından savdı. Solak, aynı zamanda Medet Abe'nin hizmetlerini de gören, girdisini çıktısını bilen tek adamıydı. Diğerleri bunu kıskançlık malzemesi yapmazdı hiç, çünkü Solak'ın yerinde olmayı pek çok zaman istemezlerdi de. Medet Abe ne zaman sinirlense önce Solak'ı haşlar, hatadan ötürü birinin kafasına bir şey atılacaksa özellikle onu nişanlardı. Solak'ın kafası pek çalışmazdı açıkçası. Ama Medet Abe bilirdi ki Solak'ın Allah'ı da kitabı da hatta tetiği çeken parmağı da Medet Abe'ydi. Solak "Niye" diye hiç sormazdı. Zaten "niye"si onu niye ilgilendirsindi ki... Kendi ritmini bozmadığı sürece kalp ilgilenir miydi ki kime çalıştığıyla... Solak iyi adamdı vesselam. Ayrıyeten iş esnasında ilginç biçimde deha örnekleri bile sergiliyordu. Mesela kimse ani kaçış planlarını Solak'tan daha iyi yapamazdı. Solak, bir yangının ortasında bile kendini ve arkadaşlarını emniyetle olay yerinden uzaklaştıracak kıvraklığa sahipti. Medet Abe, ara sıra Solak'ın bir nevi evliyadan olduğunu düşünürdü. Solak, Medet Abe'ye göre bu çeşit evliyanın öyle bir velisiydi ki sanki iki insan boyu yüksekten bakardı arızanın olduğu yere.

Ama diyelim yangının orta yerinden sağ salim çıktılar. Sanki bir el Solak'ın düğmesini kapatır, Solak aynen salak oluverirdi. Medet Abe'nin prensibi herkesten yeteneğine göre almaktı. Herkese de ihtiyacı kadarını vermeye çalışırdı. Adaletin temelinde bu yatıyordu ona göre. Mesela Solak, ilk zamanlar, daha doğrusu bu yeteneği fark edilmeden önce adeta rölantide çalışıp boşa benzin yiyen araba gibiydi. Ama şimdi o benzinin her gramını fazlasıyla hak ediyordu. Tabii yine de her zaman çatışma olmadığından Solak'ın boş durması gerekli değildi. Bu yüzden Medet Abe'nin ufak tefek ayak işlerini de yürütüyordu. Şimdi de muhtemelen Medet Abe'nin sofrasını tazeleyecek, bulaşıkları halledecek, sızarsa yatağa yatıracaktı.

Gerçi Medet Abe'nin de içinden içmek gelmiyordu, ama gecenin karanlığında ışıl ışıl parıldayan Boğaz'ı karşısında görünce içindeki hissiyat bir anda Zeki Müren'e kırdı. Solak'a "Rakı ver bakalım Solak efendi, kendiye de bira koy bir" diye emir verdi. Kendisi de önce müzik dolabına gitti; Zeki Müren'in bir CD'sini müzik setine taktı. Gidip denize bakan iki tarafı duvardan duvara camekan olan salonun Boğaz tarafındaki büyük berjerine gömüldü. Solak, o sırada berjerin yanağındaki zigona çoktan çilingiri sermişti bile. Medet Abe, dışı hemen terleyiveren buz gibi rakıdan ilk yudumunu iştahla aldı. Boğaz karanlıkta ışıl ışıl parlıyordu hala ve gecenin içinden umutsuz tek bir haykırış bile yükselmiyordu. Zeki Müren hariç... "Şimdi uzaklardasın" diyordu usul usul... Zehrini içine akıtırcasına...

İstanbul'a bir kez daha baktı... Bu şehir de acısını da zehrini de ta içine akıtmaktan başka çaresi olmayanlardandı. Sessizlik bu yüzdendi. Hoş dışarı akıtsa ne olurdu ki? O acılar, o zehirleri yakar, o zehirler yanarken o acıları da zehirlerdi.

"Şimdi uzaklardasın..."

Evet uzaklardaydı Medet Abe; ama aslında olmak istediği kadar uzak hiçbir yer yoktu dünyada. Rakıdan bir yudum daha çekti.

Oturduğu yerden Boğaz'ın yanı sıra Üsküdar, Harem ve Sarayburnu'ndan başlayarak Galata Köprüsü'nün önemli bir bölümü görülüyordu. Yeniden tek tek parıldayan ışıklara baktı. Zehirlerin içine aktığı, sarı ampullerin, beyaz floresanların, kapalı perdelerin, açık tüllerin arkasına gizlenen zehirli hayatların tıkıştırıldığı küçük küçük ışıklara baktı bakmasına da bu kez hüzün oturmadı içine nedense. Zaten şarkı da bitmişti. Yanında yere bağdaş kurup birasını yudumlayan Solak'a şöyle bir göz attı. Rakısından bir yudum daha aldı. Eskiden rakı, Tekirdağ'dan gelirdi. Şimdi de vardı Tekirdağ; ama Medet Abe, yeni rakıları fazlaca sümsük buluyordu. Esas lezzet Yeni Rakı'nın hele de Tekirdağ'dan gelmiş olanında mukimdi. Ne ki bunun da modası geçip gitmişti işte. "Ben bu modanın ta amına kayam" diye söylendi kendi kendine. Solak kafasını çevirmeden onayladı niyeyse. O da ışıklara bakıyordu.

Medet Abe, rakı kadehini eline alıp boğaza baktı ve tekrar konuştu, "Lan Solak, şimdi bu rakının kırk çeşidi çıktı ya, bizim Yeni Rakı'yı kimse siklememekte artık ha. Revamı lan bu! Ama bak bi şey diyeyim sana, rakının da suçu vardır ha bunda. Modayı takip etmemiştir Yeni Rakı. Sonra ne olmuştur? Tıknefes olmuştur. Niye? Yaşlanmıştır. Ha şimdi Hüseyin Bolt vardır ya, hani şampiyon oldu. Şimdi moda budur. Eskiden de Karl Luis diye de bi Arap vardı misal. Pek muhkem koşardı. Fakat gördük ki bu Bolt daha hızlı koşmakta. Aha bizim Yeni Rakı da bu Karl Luis gibi. Öteki rakılar da Hüseyin gibi. Hüseyin yetişti; arkadan vınn geçti. Çünküm niye? Devir onun devri. Onun modası şimdi. Ama onunki de geçecek. Daha hızlısı çıkacak, daha güzeli, daha kuvvetlisi çıkacak. Hep çıkacak. Her bir şeyin bir modası vardır, yaşı vardır, nefesi vardır ha. Aha bak sana yazayım buraya. Bizim de yaşımız geçecek, modamız geçecek ha. Bu evin de, bu mezenin, bu devrin, Fesat'ın bile... Hepsi de geçecek günün birinde. Şimdi sen sormazsın kuvvetle muhtemel; ama ben anlatayım. Bu modadan götü nasıl kurtarırız? Klansik olmakla kurtarırız."

Medet Abe, kadehinden üçüncü ve sondan bir önceki yudumunu alırken hafif de alkolün etkisiyle devam etti.

"Hepimizin modası bir gün geçecek. Köşede öyle sepet gibi duruyon sonra, unutuyorlar yani, sen kahrından ölüyon da bir Allah'ın kulu döndürüp o koca götünü sormuyor 'nedir?' diye. Kahır burada başlıyor zaten. Niye? Aha bu moda yüzünden. Zayıflatıyor adamı bu moda biliyon mu Solak!.. Ama mesela bak klansik olursan götü kurtarıyon. Kırk yıl sonra belki birimiz klansik olacağız. Kalanımızın da klansı gidecek siki kalacak ya da siki gidecek klansı kalacak ki o da iç ağrısı işte."

Medet'in konuşası vardı bu gece.

"16 yaşından beri ben bu Taksim'i gezerim ha" diye başladı. Sonra rakının da etkisiyle devam etti; "Babam garip adamdı. 6 yaşındaydım ben. Öldi. Kaçaga gittiydi. Mayına bastı. Ağam varıdı. kan davamız vardı. Onu da vurdular 16 yaşında. Anam, beni 8 yaşında, İstanbul'daki amcamın yanına gönderdi Kendince canımı bağışladı ha bana. Çok büyük numaradır ha. Amcamın beni kapıdaki enikten beter ettiğini

hiç bilmedi ama; ötesini de göremedi. Öldü. Allah aldı dedilerdi ya kanser manser bi şeyi vardı muhakkak...

Neyse, demem o ki beni kurtardı; ama zombi etti beni ha. Böle bi film seyrettiydim çocukken; ölüyon esasen ama ayaktasın. Ruhunu almışlar. Bacakların yüri. Vallah billah öyle oldum. Ha neden oldum? Ayırdındaydım çünküm. Hem öyle ayırdındaym al sana yemin götü kaybetmek bile daha fena değildi bundan. Sonna, büyüdüm, nasır tuttum, na böyle kayış gibi oldu içim. Harbiden anladım o vakıt bir zombi ne yapar bu hayatta... Misal çiçek vardır. Sen canlıyken kokar da kokar mis gibi. Sonna ölün. Zombi olun misal. O çiçek yine oradadır. Koklarsın gidip... Siktiiiir kokmaz o çiçek. Ulan amına goyam çiçek aynı çiçek, sen aynı sen, ama koku yok. Niye? Çünküm zombisen sen."

Solak sesini çıkarmadı. Medet Abe, rakıyı fondipledi. Hafiften kaykıldı ve sızmaya yüz tuttu. Solak kalktı ve Abe'nin koltuk altına girerek kaldırdı. Ağır ağır yatağa yürüdüler. Bu arada Medet Abe, kendi kendine konuşmaya başlamıştı, "Anamızı sikecek Solak, Fesat anamızı sikecek... Benim daha çok sikecek; ben kaybettim. O kodumun kuponunu ben kaybettim."

Solak sesini çıkarmadan dinliyordu. Medet Abe, durdu ve Solak'ın kollarından kurtulmak istercesine kendini geri attı, haykırmayla ah çekme arasında bir sesle, "Kaybetmedim amına koyam, o puşt çaldı; o orspu çocuğu" diye söylendi. Solak bunun ne kuponu olduğunu merak etti. Ama sormadı. Gözleri kapanmakta olan patronunu yine koltuk altından kavrayarak yürütmeyi sürdürdü.

Odaya getirdiğinde soydu, yatağa yatırdı üzerini örttü, ışığı kapattı ve odanın kapısını aralık bıraktıktan sonra salona döndü. Cep telefonunu çıkardı. Tırışka'yı aradı. "Gelesen alasan beni ha" diye kısaca iletti talebini.

Çaktırmasa da hayattaki tek rakibi Tırışka'ydı. En iyi kadını Tırışka götürürdü aralarında. Kumarda manyal vermeden masa çatlatabilen bir o vardı. En önemlisi de sohbeti süperdi Tırışka'nın. Herkesle anında arkadaş olabilir, kafalayabilir veya dalgasını geçebilirdi. Tırışka Medet Abe gibi birkaç ağır Abe dışında herkesi ti'ye alabilirdi

çünkü. Solak'sa ti'ye alınmaktan nefret ederdi. Gerçi Solak'ı ti'ye almak büyük yetenek gerektirmezdi. Solak da bunu bildiği için hep dikkatli davranırdı. Bir Sevda vardı ona "ayıp" etmeyen. Sevda, ona Medet Abe'den bile iyi davranırdı. Onu düşününce içindeki kıpırtıya her zamanki gibi engel olamadı. İçindeki karşılıksız aşkın hicranıyla bir kez daha titredi. Gözleri hüzünle Boğaz'a baktı. Aklı Sevda'da takılı kaldı.

Rakı sofrasını topladıktan sonra mutfağa götürmek yerine Boğaz'ı ayaklar altına seren camın önünde durdu. Sevda'nın ona ilanı aşk ettiğini düşledi. "Senden daha iyisini mi bulacam lan ben bu zalim hayatta" diyordu Sevda. İçi kıpır kıpır, yaklaşıyordu Sevda'ya, sonra yüzünü avuçları arasına alıp kendine doğru çekiyordu. Göğsüne yaslıyor, öyle kalıyordu. Ama Sevda bu kez ağlıyordu sanki. Şaşırarak Sevda'yı saran kollarını biraz gevşetirken duyduğu sesle gerçeğe döndü. Şaşkınlıkla yere baktı. Rakı şişesi, sürahi ve bardaklar onlarca parçaya bölünmüş vaziyette zemine yayılı haldeydi.

Sese fırlayan Medet Abe de çekmeceden alelacele çıkardığı ve daha emniyetini bile açmayı akıl etmediği 9 milimetrelik Baretta'sı, beyaz donu ve atleti ile içeri girdi. İlk bir iki saniye şaşkınlıkla kalakalsa da kendini çabucak toparladı ve "Allah belanı versin senin. Ölüyüz kalksın diriyizin topunu siksin ha!" diye ünledi. Heyecanlanmıştı. Solak boş gözlerle Medet Abe'ye baktı. Sesini çıkarmadı. Tepsiyi zigonun üzerine bıraktı. Sonra çömeldi ve büyük cam kırıklarını toplamaya başladı.

Medet Abe'nin içi acıdı bir an, sonra "Bırak, bırak. Yarın Hanife'yi çağır gelsin temizlesin. Sen camı açık bırak git. Sabah erken ara Hanife'yi ha. Unutma. Bir de şimdi bez bul suyu çektir yeter" dedi yumuşak bir tonda. Solak yine sesini çıkarmadan ayağa kalktı. Camlara ve ıslaklığa dikkat ederek camı açtı. Anason şimdiden mide bulandırıcı bir koku yaymaya başlamıştı bile. Sonra gözlerini yerden kaldırmadan Medet Abe'nin yanından adeta sıvışarak bez bulmak için süzüldü. Gözlerini kaldırmamıştı çünkü Sevda'nın hala gözbebeklerinde oturduğunu Medet Abe görür diye korkmuştu. Medet Abe o zaman işte o şişeyi hem de kırık haliyle kıçına sokardı da kan dahi akıtmazdı.

Medet Abe, yatağa döndü. Sesleri Fesat'ın adamları çıkardı sanmıştı. Silahı çekmeceye koyarken emniyeti fark etti ve yine çok kızdı. "Senin ölünü hakkaten eşekler siksin" diye söylendi. "Hak ediyorsun ama" diye devam etti. Emniyeti açtı.

Solak kapıdan çıkar çıkmaz derin bir nefes aldı. Merdivenden inerken yine Sevda'yı düşündü. İçindeki oğlak, zıp zıp zıpladı.

Kapıda arabanın içinde beklemekten sıkılan Tırışka, binen Solak'ın yüzüne bakmadan, "Ne o lan, yataktan mı çıkamadın, parayı mı sayamadın?" diye söylendi. Solak "Rakıyı kırdım" diye yekten açıkladı durumu. Tırışka otomobile hazır gaz verirken durdu ve büyümüş gözlerle arkadaşına bakarak, "E ulan şimdi sen şu an ölsen direkman cehenneme postalarlar seni şerefsizim" diye ciddi bir tonda konuştu.

Solak Allah'tan çok korkardı. Özellikle de cehenneminden. Ama yine de istifini bozmamaya çalışarak "Niye ki?" diye sordu.

"Niyesi var mı oğlum. Şimdi sen rakıyı kırdın ya melekler günah yazdı Allah'ıma kitabıma. Sen Allah'ın yarattığı en nadide esere hakaret ettin bir nevi. Ne kadardı rakı?"

Solak cidden düşündü bir an, sonra "Yarımdır" diyerek cezasının miktarını öğrenmeye çalıştı. Aslında yalan söylüyordu. Yarım şişeden fazlasını heba etmişti. Ama şimdi bunu söyleyip de günahı artırmanın alemi yoktu.

"Yarım? Var ya oğlum 31 ay oruç tutsan yetmez. Vebali büyüktür ha" diye yine ciddi bir tonda konuştu.

Solak bunu sorup öğrenmesi gerekiyordu. Hem de hemen, "Beni Sevda Abla'ya götürsene" diyerek Tırışka'ya soran gözlerle baktı. Gülmemek için zorlanan Tırışka, "Bu saate? Sevda Abla'ya..." diye sordu. Aslında herkes biliyordu Solak'ın Sevda'ya düşkün aşkını. Medet Abe de biliyordu haliyle. Hepsi eğleniyordu. Sevda hariç...

"Soracam"

"La siktir Allah'ın delisi! Bu saatte hangi Sevda cevap verir lan sana! Atar seni kapı dışarı."

"Atmaz. Arkadaşımdır o."

"Lan oğlum, saatten haberin var mı senin? Bu saatte ananın yanına gitsen baban kıçını deler ha."

"Olsun sen götür beni bir. Sevda Abla'ya soram ben."

"Lan oğlum, Senin kafa sorunlu ha... Ama madem çok korktun; gel ben alam senin günahını"

"Nasıl?"

"Yaw, sen yarın git kurban kes. Etini fukaraya dağıt. Sol paçasını da ama önünü ha, bana getir. Ben onu okuyup üfletecem. Sonra beraber yiyecez."

Solak, yapması gerekenleri tartıyordu kafasında, ama daha önce hiç böyle bir diyet görmemişti. Yine de fazla üstelemedi. Tırışka'nın söyledikleri genellikle doğru çıkardı.

"Yarın olsun hayır olsun" dedi; ama son cümlesi Tırışka'nın sunturlu bir küfür savurmasına yol açtı. "Sen Sevda Abla'nın oraya çek de hele."

Solak meseleye takılı kalabilen biriydi. Tırışka fazla uzatmadı ve konuyu değiştirdi: "Ne diyon Solağım bu Medet Abe'nin meselesine... Cip veriyo baksana..."

"Ne bilem, bilgi çok önemli dediydi kupondaki"

"Ne kuponu lan?"

"Ne kuponu?"

"Kupon dedin az evvel?"

"Hee... Medet Abe söyledi. Kaybettim diye sızlandı gece gece..."

"Neye sızlandı?"

"Kuponu kaybettim diye?"

"Lan Allahı'nı kitabını. Oğlum, doğru anlat hele şunu ne kuponu?"

"Ya, Abe'yi yataga götürdüm, o sıra işte 'Kaybettim lan kuponu' dedi. Sonra 'Fesat anamızı siker' dedi. 'O puşt çaldı' dedi."

"Allah'ına kurban... Başka?"

"Sızdı. Sonra ben rakıyı kırdım. Kalktı, kızmadı bana ama"

"Allah'ına kurban, ne kuponu lan bu! Bize kağıt dediydi...

"Ne bilem belki ikisi ayrı şeydir?"

"Yok artık... Oğlum bi dakka lan... Sayısal olmasın lan bu?"

"Niye ki?"

"Oğlum, geçende bunlar ortak Sayısal aldıydı ya lan. O olmasın? Sonra bugün Fesat aradı, Medet Abe köpürdü. Ne zaman aradı?" "Ne bilem sekiz, dokuz..."

"Aha işte; Sayısal saati. Lan kupon bunlara mı çıktı yoksa?"

"Ha Tırışka ha..."

"Niye lan çok mantıklı? Bah şimdi; kupona para çıktı. On trilyon bu... Medet Abe kaptırdı kuponu, şimdi göt atıyo..."

"Atmaz Medet Abe göt. Atmıyo zati. Aha evden çıktıgımda sızmıştı. On trilyon kaybetmiş adam yatar mı oğlum?"

"Hee... Benim uyku girmez la gözüme... E o zaman... E o zaman çaldırmadı kuponu!"

"Ya ne yaptı?"

"İç etti!" Tırışka bunu sırıtarak söylemişti. Aynı sırıtmayla devam etti, "Lan bak şimdi; Medet Abe, bu sopayı da kendi uydurmuştur ha... Medet Abe'de böyle sopa yiyecek göz yoktur bildiğim... Bence Abe hepimizi büker de üst üste koyar oğlum... Akıllı olmak lazımdır. Adam akıllı. E bize de diyemez ki şimdi... 'Oğlum bene 10 trilyon cıkmış. Ben böyle tezgah kuruyom. Size de rol biçiyom...' Sen olsan der misin la Solak ha?"

"Çıkmaz ki bana..."

"Yav; rüyasını bile mi görmüyon eşek!"

"Ee sen diyosun ki yani; yani Medet Abe bize yalan söylüyo?"

"Hee. Ama diyeyim ben de söylerdim. Ayıp degil esas"

"E ne yapacaz biz o zaman"

"Hiç... Bunu ötekilere söylemeyesen ha..."

"Niye ki?"

"Lan oğlum, Medet Abe'ye uygun dille derik. Abe derik, bu mesele bize kalsa böyle böyle böyle..." Tırışka bunları söylerken sağ elinin işaret parmağını sol elinin ayasına vurarak saydı. Keyfi yerindeydi. En azından artık bir hayalet aradığından emindi. O zaman başka bir şey yapmak lazımdı. "Aha bak şimdi, burada bir mesele daha vardır. Demek ki biz bir hayalet arıyoz."

"Nası yani?"

"Lan oğlum ne konuşuyom la sabahtan beri. Böyle yay gibi Diyarbekirli bir gaspçı yoktur ha... Bunu Medet Abe uydurmuştur. Soyuldu numarası yapıp yedirmemek için..."

"Hee..."

"Hee yaa"

Otomobil bu arada Sevda'nın apartmanının önüne varmıştı. Solak otomobilden inerken, "Sen git, ben etrafa da bakarım" dedi. Kapıyı kapatacakken aklına bir şey gelmiş gibi eğildi ve "La Tırışka, dedin ya Medet Abe sopa yemiş değil. Ama kafama yatmadı la bu?"

"Niye?"

"E kardaş, Medet Abe sopayı dün yedi... Bugün Sayısal çıktı. Demem o ki Medet Abe nereden bilecekti on trilyon çıkacak da kurdu bu tezgahı ha?"

Tırışka'nın canı sıkıldı. Solak doğru söylüyordu. Ya Medet Abe her ihtimale karşılık gelecek şekilde bu kumpası kurmuştu; ya paranın çıkacağını biliyordu; ya da gerçekten sopa yemişti...

Solak kapıyı kapattı ve Tırışka'yı başından savdı. Sonra Sevda'nın penceresine baktı. Salon camının üzerindeki kırmızı ışık yanmıyordu. Bu bir manyaldi. Yani Sevda'nın yanında biri vardı. Kim olabilirdi? Birden içini korku sardı. Tekin yerler değildi buralar ve Sevda'nın da şöhreti mühim seviyelere ulaşmıştı. Pantolonunun arkasında iliştirilmiş 38 kalibrelik tabancasını yokladı, sonra sol cebindeki sustalıya

baktı. İç cebindeki maymuncuk takımı da oradaydı. Üçü de yerinde olduğuna göre korkmasına gerek yoktu. "Bismillah" deyip apartmanın giriş kapısının kilidine eğildi. Elindeki materyalle cennetin bile kapısını açabilirdi.

Kapıyı kolayca açtı ve yukarı süzüldü. Sevda'nın daire kapısına geldiğinde nefesi kesilir gibi oldu. Kapı kırıktı. Sevda'nın hayatından ciddi ve samimi olarak endişe duydu. Endişe, Solak'ı da Hemit'in yaptığı gibi kapıyı omuzlamaya itti. "Bismillah" dedi ve kapıya sağlam bir omuz vurdu. Kapı arkasındaki sandalye ile birlikte çatırdayarak bu kez tam olarak kırıldı. Belindeki tabancayı çoktan çıkarmış olan Solak, eve daldı ve Sevda'nın yatak odasına kadar hızla ilerledi. Odanın aralık kapısının arkasında bir saniyeliğine soluklanmak için durdu ve siper aldı. O anda Sevda'nın çığlığını duydu.

Hemit, çatırtıyı duyduğunda yataktan fırlamıştı bile. Tam olarak ne yaptığını bile bilmeden, tamamen refleksle dayalı bir ruh hali içinde yatağın kenarında tabancayı arandı, banyoda bıraktığını hatırladı ve pantolonuna doğru hamle etti. Pantolonu kaptığı gibi de kapı kenarında siper aldı. Bu arada seri hareketlerle cepten bıçağını çıkardı. Pantolonu sol eline sardı. Beklemeye başladı. Sevda da Hemit kapının arkasına siper alırken dışarıda gördüğü karaltıdan ürkerek çığlık attı. Bu Solak'ın fazla düşünmeden içeri dalmasına yol açtı. Panikle ihtiyatı bırakan Solak, oda kapısına tekmeyi basıp içeri dalarken böğrüne doğru yönelen bir kol sezdi. Ne var ki artık çok geçti. Hafifçe sarsıldı. Kolun savrulduğu sol tarafa bakamadı bile... Yalnızca elleriyle ağzını kapamış korku içinde olan bitene bakan Sevda'yı gördü. Sevda'nın korkmuş halinden üzüntü duydu. Nefesi kesilir gibi oldu. İçinden bir şeyin akıp gittiğini hissetti. Loş ışıkta gömleğinin ıslandığını fark etti. İçinden akıp gidenin canı olma ihtimali ilk kez o anda aklına geldi. Elindeki tabancayı içine o şeyi sokan kolun bulunduğu tarafa doğrultmaya çalıştı; ama takati birdenbire kesildi. Bu arada kol tekrar çıkıp yukarı kalkarken Sevda'nın "Dur" diyen sesini duydu. Sonsuza kadar böyle durabilirdi eğer Sevda isterse. Tabancayı indirdi. Gözleri kararırken kalkan kolun da durduğunu seçti hayal meyal. Sevda'nın "Dur" ihtarı ve kol birlikte yavaşça uzaklaştı. Solak yere yığıldı.

Sevda tekrar kısa bir çığlık attı; ama Solak bunu duymadı. Yataktan fırlayan genç kadın, Hemit yerine yerde yatan adama yöneldi. Hemit bir şeylerin yine ters gittiğini anladı. İhtiyatı elden bırakmamak için Solak'ın hala elinde tuttuğu tabancayı kaparak, koridora göz attı. Hızlıca oturma odasına, banyoya, mutfağa bakındı. Kapıyı kontrol etti. Artık hiç işe yaramazdı. Eve saldırı olmuştu ve güvenlik yoktu. Burada kalamazlardı. Hızla geriye döndü. Sevda'ya giyinmesini söyleyecek, birlikte çıkacaklardı. Yatak odasına girerken Sevda'nın yerde yatanın yarasına çarşafla kompres yaptığını gördü. Hızlıca "Kim bu?" diye sordu. Sevda "Yaşıyor" diye cevap verdi. "Hastaneye götürelim" Demek ki tanıyordu. Ama hastane olmazdı. Orada polis vardı. Açıklayamazlardı durumu.

"Hastane olmaz. Yok mu gelecek biri buraya?" diye sordu. Sevda önce bir anlığına düşman gözlerle baktı; ama sonra hak verdi Hemit'e. Kafası motor gibi çalışmaya başladı. "Sen bu çarşafı bas, devam et" diye emir verdi ve ayağa fırladı. Cep telefonunu buldu. Numarayı seçti ve makineyi kulağına götürdü. Birkaç çalış sonra karşıdan uykulu bir alo yükseldi. "Kirkor Abi, benim Sevda. Evet abi benim... Abi acil lazımsın. Bıçaklama var. Böğründe. Oluk gibi kan akıyor dinime. Yetiş Abi. Kanı mı ne? Ne bileyim ya kanını. Akıyor ama. Ne buz mu? Tamam Abi, çarşaf bastım duruyor öyle. Sert basayım. Tamam Abi. Bıçak mı ne?" Bilmiyordu. Hemit'e döndü "Senin bıçak ne?" diye sordu. "Kelebek, altı keskin üstün komando" dedi Hemit. Sevda duyduklarını tekrarladı. Kirkor "Geliyorum" diyerek telefonu kapamak üzereyken Sevda'nın "Abi n'olur kimseye bir şey deme" diyen sesini duydu. Ses çıkarmadan telefonu kapadı. "Hangi manyak kelebeğin iki tarafını açar birini de komando yapar ki" diye düşündü önce. Sonra Sevda'nın evinde gerçekleşen yaralamayı tarttı kafasında. Fesat'ı aramasa daha mı iyi olurdu acaba? Arada Sevda vardı bir de. Kirkor severdi Sevda'yı. Çabucak giyindi, çantasını kaptı. Soğutucudan iki paket de 0 rh (-) kan aldı. Hini hacette kullanılabilen bir kandı bu. En azından kurbanı yaşatmak için işe yarayabilirdi.

Telefon görüşmesi biter bitmez Hemit şüpheyle "Bu Kirkor, kim?" diye sordu.

"Doktor"

"Ne doktoru?"

"Doktor işte. Hepimiz ona gideriz müşkül durumda."

"Fesat'ın adamıdır?"

"He."

"Ee yani Fesat'ın taşağına uygun pantolon diker"

"Yapmaz; ayriyeten şimdi sırası değil!"

Sevda'nın çıkışı Hemit'i geriletti. Bunu da bekleyip göreceklerdi anlaşılan. Kirkor aranmıştı. Şimdi Kirkor, ya çantasını topluyordu ya Fesat'a telefon açıyordu. Kirkor, ağayı aradıysa buraya tek kişi gelmeyecekleri muhakkaktı. Bekleyip görecekti. Kendi tabancasını banyodan alması gerekiyordu. Deştiği tipten aldığını beline sokmak istedi; ama çıplak olduğunu fark etti. Yaralıyı Sevda'ya devretti. Aceleyle pantolonunu giydi.

Ortalık az biraz sakinleyince Sevda bir sigara yaktı; önce Hemit'e verdi. Sonra kendisine de bir tane çıkardı paketten. Bir süre elinde tuttu. Sonra kısa bir "of!" çekerek yaktı. Dumanı içine alırken bu kez uzunca bir "of" çekti ve "Niye lan, niye ben!" diye söylendi. Hemit de sigaradan derin bir nefes çekti.

Peki yerde yatan kimdi? Yeniden sordu;

"Kim bu?"

"Yarım akıllı oğlanın teki işte."

"Niye gelmiş bu saatte?"

"Medet'in adamıdır. Ya ondan geldi; ya kendinden."

"Pezevenk Medet?"

"Oh maşallah hakimsin mevzuya."

"Sayılır."

Sevda sigaradan bir nefes daha çekti ve Hemit'in büyük ihtimalle kendi hakkında da bilgili olduğunu farz etti. Yapacak bir şey yoktu.

"Haydi gel yatağa yatıralım garibanı" diyerek ayaklandı. Birlikte dikkatlice yatağa yatırdılar. Hemit bir sigara daha yaktı, Solak'ın şah damarına dokundu. Hala yaşıyordu. Sevda'ya baktı. O da loş ışığın altında yorgun, belki de çökmüş görünüyordu. Canı sıkıldı, gidip odanın ışığını açtı. Sevda'nın çökmüş görünüşü değişmedi. Bıçağı ikinci kez savurmadığına sevindi. Buna karşılık hala merak ediyordu yatanı. Yeniden sordu: "Bu niye buraya geldi bu saatte?"

Sevda, uzun zamandır iş dışında böyle izahat vermemişti. Keyfi iyice kaçmak üzereydi. "Sana ne lan" diyecekti az daha; ama tuttu kendini. Problemler tek tek çözülmeliydi. Kafasını hızlıca toparladı. Üçüncü sigarayı yakarken konuştu.

"Medet, benim eski pezevengimdi. Hem dostumdu hem pezevengim. Böyle konuştuğuma bakma adı böyle bu işin. Yoksa fena hergele değildir. Bu yatanın adı da Solak. Medet bizi aynı çöplükte bulmuş. Ben ondan iki sene daha eskiyim. Yani Medet beni buldu ilkin, iki sene sonra da bunu getirdi. Gariban oğlanın tekiydi. Onu da kurtardı çöpten. Hepimize bir şeyler öğretti, sonra sokaklara saldı. İşte böyle."

"Orspuluk öğretti, sen öğretmen diyorsun! Kurtardı diyorsun..."

"Bedava sikeceklerdi; şimdi para ödüyorlar Medet sayesinde" diyemedi.

Zaten Solak kanlar içinde yatarken konuşulacak şeyler değildi bunlar. Ortamı daha da germek istemiyordu. Hemit'in durdan sustan anlayacak hali yoktu; ve üstelik kan görüp de bu kadar sakin olan az adam vardı Sevda'nın bile bildiği. Kendi de vardı tabii, ama kendi başkaydı. O kaçın kurasıydı da böyle sakin oturabiliyordu akan kanın yanında dere kenarında piknikteymişçesine. Ama görünen o ki Hemit de çok oturmuştu böyle kanlı pikniklerde.

Sevda'nın aklına nereden geldiyse hapislik geldi. Hemit'in içinde birileri hapisti, artık emindi. Ama hangisi? Nezaketle sevişen mi? Hırsla bıçaklayan ve akan kanın yanında kendini bulmuş gibi duran mı? Sakin olmalıydı. Daha çözülecek bir ton muamma vardı bu adamda. Bir sigara daha yakarken konuştu.

"O olmasaydı ya çöplükte ölürdüm ya kerhanede. Ya baliciler sikerdi; ya amele hamşolar. Kurtardı tabii."

Hemit'e bu kadarı fazlaydı. Birkaç saat önce korktuğu Medet'i öldürme hissiyle dolup taştı. Sevda'yı orospu eden adam Medet'di. Sevda'yı kirletendi...

Solak'ı sorguya çekmek lazımdı ya Sevda'nın durumu uygun değildi sorguya. Şimdi Solak'ı sorguya çekerse Sevda anlamazdı bunu niye yaptığını. Aslında Solak'a soramazdı belki; ama Sevda biliyordu muhakkak.

"Medet nerededir şimdi?"

"Ne yapacaksın Medet'i şimdi?"

"Öldüreceğim, boğazını kesip çıkaracağım. Sevdiğim kadını orospu eden o pezevengi canlı canlı gömeceğim..." diyemedi. Yalanı buldu hemen."Adamı burdaysa, kendi de yakındır."

"Değildir. Bu da benimle dertleşmek için gelmiştir gelse gelse. Kapıyı kırık görünce de dalmıştır içeri bana bir şey oldu diye..."

"Aşık mı sana?"

"Ne bileyim hiç sormadım ki!" sesi yükselmişti bu kez. Aslında bal gibi biliyordu. Kendisine aşık olunduğunu bilmeyecek kadın yoktu ki dünyada, Sevda bilmesin.

Hemit de biliyordu bunu işin kötüsü. Sevda'nın ne sakladığını öğrenmek istedi.

"İmaret misin sen?"

Sevda, konuşmanın gittiği yeri beğenmemişti. Ama Hemit'in gözlerindeki kıskanmayı hemen sezmişti. Kıskanan adam seven adam demekti. Bu da Hemit'in doğru adam olduğunu bir kez daha gösteriyordu. Yine de yelkenleri indirmek doğru olmazdı baskı altında. Ne var ki sırf bu yüzden diklenerek "İmaret disko fasıl çeker halime" diye başladığı tirat, "Odanın kapısından Kirkor'un kafasının görünmesiyle son buldu. Sevda ayağa kalktı; misafiri karşılamak üzere hareketlendi. Aynı zamanda Hemit'in de yeni bir densizlik etmesini

önlemek niyetindeydi. Bereket Kirkor derin ve tehlikeli suların bilge bir balığıydı. Yoksa bunca zamandır ayakta kalmasının mümkünatı yoktu zaten. Hemit'e kısa bir göz attı, sonra Sevda'ya döndü. "Dedim ben bu yarım akıllıya her açık gördüğün kapıdan girme diye" söylendi. Sevda, gözlerini indirdi. Açık kapı, bir metafordu. Aslında Kirkor, Sevda'ya boşuna umut verdiği için kızıyordu. Hemit'in bunu anlaması olanaksızdı. Ama yine de vücut dillerinden ikisinin kendi tahmininden daha eski arkadaş olduğunu çözdü. Kirkor eve yabancı durmuyordu bir kere. Sevda da Kirkor'a...

Doktor bu arada Solak'ın üzerine eğilmiş durumu inceliyordu. 15-20 saniye sonra "Vaziyet parlak değil" dedi ve bir yandan müstakbel Azrail'e yan gözle bakarak "İçi yırtıldıysa hastane lazım. Alet nerede?" diye sorarken "Kopil hakkaten dip düşürür" diye de içinden geçirdi. Yoksa Sevda bu saatte, bir erkeği kolay kolay yatak odasında tutmazdı.

Hemit, cebinden bıçağı çıkardı, açtı ve doktorun yüzüne doğru tuttu. Kirkor, yüzünde herhangi bir korku emaresi olmadan bıçağın boyuna baktı. Sonra "Dibine kadar soktun mu?" diye yekten sordu. Hemit başıyla onayladı. Kirkor dudaklarını büzdü, sonra çantasına eğilip kan paketlerinden birini çıkardı. Usta işi hareketlerle çabucak sol koldaki damarı bulup iğneyi taktı. Kan biraz vakit kazandırabilirdi. Bunları yaparken de ellerine bir plastik eldiven geçirmeyi ihmal etmedi. Hem bulaşıcı riski hem parmak izi yüzünden. Polis Solak'ı tanırdı, tanıyınca da daha çok soru sorardı. Sonra Sevda'ya dönerek "Esefle bildiririm ki hastane lazım buna. İçi kesin yırtılmıştır bunun. Ben dikerim ama içine bir şey yapamam. Girdiği yer fena. İstersen Medet'i ara, gelsin alsın bunu, Fesat'ın hastaneye götürsün. Orada soru da sormazlar fazla."

Bu seçenek belki Solak için en iyisi olabilirdi; ama Hemit için de böyle olduğu söylenemezdi. Ne ki itiraz etse bile Sevda'nın onu dinlemesi mümkün değildi. Ama Sevda şaşırtıcı biçimde itiraz etti ve Kirkor'a işi burada halletmesi gerektiğini söyledi. Gerçi Kirkor da biliyordu. Sevda'nın evinde bıçaklanmış Solak'ın kim tarafından bu hale getirildiği merak uyandırıcı bir konuydu. Üstelik bunu Fesat, Medet, hatta ikisinin tüm avanesi, hatta zarbonun tekmili dahi merak ederdi.

Anlıyordu Sevda'yı. İkinci yolu da vardı esasında. Ama Sevda'ya uyar mıydı bilmiyordu. "İstersen delikanlıyla gidelim bırakalım kapıya dönelim. Burada işi zor garibanın. Tek mesele konuşmasın. Şimdi uyandırırım söylersin anlatırsın. Bu uyar mı sana?"

Sevda'ya uymuyordu esasında ama Hemit'e cuk oturuyordu. Keyfi yerine geldi, bir sigara, yaktı. Sevda'ya doğru gelmiyordu yine de bu, ama anlatamazdı derdini kimseye. Duyan gelir mahremi ihlale giderdi iş. Büyür, büyür çığ olur altına alır hepsini ezer geçerdi sonra. Başıyla "Olur"u verdi hüzünle. Kirkor, çantasına eğildi. Amonyağı çıkardı ve Solak'ın burnunda gezdirdi. Baygın genç silkinerek gözlerini açtı. Sevda hemen üzerine eğilip konuşmaya başladı: "Solak seni vurdular. Ama hasım değil vuran, bir hata, yanlış anlama oldu sen vuruldun. Şimdi seni hastaneye götürmek lazım, ama seni tanımamak da lazım. Altından ikimiz de kalkamayız, olanların hesabını veremeyiz. Kurbanın olayım, seni hastaneye bıraktıklarında yalan söyle. 'Sokakta vurdular, görmedim kim' de. İyileş anlatacağım sana niyesini. Söz."

Söz bir çırpıda ifade etmişti anlatılması gerekeni. Anlaşılması gerekene dair fazla bir yol kat edememişti buna karşın. Solak'ın durumu takip edebilecek hali yoktu doğal olarak. Ama Sevda'nın "Görmedim kim de" derken odadaki civana kayan gözleri, iyileş anlatacağım her şeyi derken kaçan gözleri Kirkor'un dikkatli nazarından kaçamadı. İşin içinde katakulli vardı. Sevda'yı severdi, ama Fesat'ın öğrenme riski gözlerinden kara bulutlar geçmesine neden oldu. Bu arada Solak yeniden bayıldı. Kan da bitiyordu ve ikinci paketi vermeyi istemiyordu. Hastanede yaralının doktor müdahalesine uğradığı anlaşılabilirdi. Dümene geçmesi gerektiğini anladı. "Haydi haydi, az laf çok iş. Ölecek kopil yerde. Sonra ayıkla pirincin taşını. Gel oğlum, kaldır şunu sırtından bir örtü geçirelim. Araba kan olmasın. Bir de onu temizlerken uğraşmayalım" diyerek komutları ardı ardına sıraladı.

Hemit isteksizce doktorun sözünü dinledi ve Solak'ın sırtını yerden kesti. Doktor mahir bir el çabukluğuyla alta örtüyü, ardından çantasından çıkardığı sızdırmaz hasta bezini yerleştirdi. Paket artık taşınmaya hazırdı. Kirkor yine de uyarmayı ihmal etmedi: "Solak'ı polis tanır. Dokundunuz mu kimliğine tabakasına sigarasına filan.

Parmak izi alınacak yerlerine..." Dokunmamışlardı da Kirkor'un söylediği de iyi olmuştu aslında. Hemit, hemen kurbanın ceplerine yönelip kimliğine dair ne varsa toparladı.

Kirkor, önden çıktı ve otomobilini park ettiği yerden alarak kapının önüne getirdi. Hemit, otomobil yanaşır yanaşmaz, Solak'ı arka koltuğa yatırdı. Kendisi de yanına geçti. Gidecekleri yol kısaydı gerçi; ama karşılarına polis çıkabilirdi. Solak'ı oturur vaziyete getirdi. En azından sarhoş sanılması gerekiyordu. Kirkor, aceleyle otomobilin dışına çıkıp, plakaların üzerini bulduğu birtakım kağıtlarla iyice kapattı.

Otomobil hareket etti, üç dakika kadar sonra Taksim İlkyardım'ın önündeydiler. Kirkor "Şimdi" diyerek Hemit'e direktifi verdi. Kapı açıldı Solak boş bir çuval gibi yere yuvarlandı. Otomobil hızla hareket etti. Üç taksici önce tedirgin bakıştılar, sonra çuvala doğru seğirttiler. İçinde bir adam vardı. İçlerinden en genç olanı acile koştu ve yarı yoldan "Yaralı var, arabadan attılar" diye bağırdı. Duyan hastabakıcılardan biri sedyeyle yardıma koştu. Altı dakika kadar sonra Solak'ın üzerine iki doktor eğilmiş yarayı inceliyordu. Birinci doktor, acilen ameliyat önerdi. İkincisi itiraz edecek gibi oldu; ama birinci doktor kararlı görünüyordu. Hemşireye talimatı verirken "Pratik yapacaksın lan işte ne var. Eline gelmiş hazır. Böyle kesik zor bulursun. Güzel kesmiş kim kesmişse, söyleyeyim sana ne var ne yok içeride ikiye ayrılmıştır. Şimdi açınca görürsün. Süper valla hem kesik hem yırtık."

Konuşmanın son bölümüne tanık olan hastane polisi Akın, "Ne kesiği doktor?" diye araya girdi. Birinci doktor, Solak'ı göstererek "Biri fena delmiş, temiz iş" diye kısaca açıkladı durumu. Akın, "Haa şu atıp kaçtıklarını söylüyorsun. Gece gece iş çıkardılar başımıza" dedikten sonra hızla üst araması yaptı.

Kimliği yoktu. İkinci doktor, ameliyata hazırlanmak üzere ayrıldı. Birinci doktorla polis Akın, acilden ameliyathaneye indirilen sedyeyi gözleriyle takip ettiler. Akın merkeze haber vereceği için ayrıntıları öğrenmek üzere sorular sormaya başladı. Oysa yaralıyı tanıyordu. Medet'in adamlarından biriydi bu. Bir polis olarak haklı biçimde korktu. Mafya arasındaki bir hesaplaşma olabilir miydi? Bilmiyordu. Bunu raporuna eklemeli miydi, onu da bilmiyordu. Belki amirden bir

aferin alırdı; ama Medet'ten daha lüks bir hediye indirme olasılığı da vardı. Bu yüzden tanıdığını da belli etmesi gerekliydi. Demek ki en iyisi Nabi'yi aramaktı. Nabi ile Medet arasındaki bağı biliyordu. Daha doğrusu niteliğinden emin olmasa da böyle bir bağdan haberdardı. Biraz daha bekleyip Nabi'yi aramaya karar verdi.

Bunlar olurken Hemit'le Kirkor, hazla uzaklaşarak yeniden Turnacıbaşı'na dönmek üzere ilk ara sokağa daldılar. Kirkor'un otomobili zaten böyle operasyonlar için hazırlıklıydı. Ne önde ne arkada amblemi yoktu. Kırmızı rengi dışında üzerinde ayırt edici herhangi bir çıkartma sembol de yoktu. Otomobilin markası Saab'tı ve kimse de zaten aşina değildi bu arabaya. Yani kimse kolay kolay tarif edemezdi. Mobese görmüş olabilirdi; ama onu da zaten plakayı kapatarak büyük ölçüde çözmüştü.

Kirkor, Hemit'i dikiz aynasından kesmek üzereyken aynısını onun yaptığını görünce gözlerini kaçırdı. Zaten yolculuk yine kısa sürdü. Yukarı önce Hemit çıktı. Kirkor, koltuklarda kan olup olmadığını hızla inceledi ve otomobili park ederek apartmanın yolunu tuttu. Kırık kapıdan içeri girerken Sevda'yı gördü "Ver bakalım bir sigara da bana. Stres yaptı" diye laf açtı.

Solak'ın boş bir çuval gibi sokak ortasında bırakılması Sevda'yı üzmüştü. Fakat an itibariyle başka bir çözüm de yoktu. Hemit oturma odasında sigara içerken demlenmiş çaydan aldığı kısa yudumları önce ağzının içinde çeviriyor sonra yavaşça yutuyordu. An itibariyle onun da yapacak daha iyi bir işi yoktu.

Sevda, Kirkor'a aç olup olmadığını sordu; ama uyanık doktor "İçip kaçacağım" diyerek bunu reddetti. Hemit denilen bu oğlanla bir arada oturmayı hiç istemiyordu. Ama onun da o an itibariyle yapabilecek fazla bir şeyi yoktu. Sevda'nın da iteklemesiyle zorunlu olarak oturma odasından içeri süzüldü. Hemit başını hafif eğerek geleni selamladı ve tekrar çay bardağına gömüldü. İçinde bin fırtına aynı anda kopmaktaydı. Solak gerçekte başka biri olabilir miydi? Medet gerçekten kimdi? Fesat'ın bunların ne kadarından haberi vardı? Bu Kirkor, kime ne anlatabilirdi? Sorular boğazına kadar çıktığı anda daha fazla düşünmemeye karar verdi.

Ama rahatsız biriydi Hemit. Şeytan da sık sık dürterdi ayrıca. Bu yüzden kendini tutamayıp Kirkor'a doğru eğildi ve "Bu olay hiç olmadı ha?" diye tehditle karışık bir ifadeyle konuştu. Kirkor elindeki bardaktan Hemit lafı açarken çektiği yudumu az daha boğazına kaçırıyordu; ama kendini toparladı ve müstehzi bir ifade takınarak "Hangi olay?" diye manyeli verdi. Sevda her ihtimale karşın araya girmek ihtiyacındaydı: "Kirkor Abi'm benim canım cigerimdir. O bu kadar sene bu alemde hayatta kaldıysa ağzı sıkılığındandır. Sırtımı kendime bile emanet edemesem Kirkor Abi'ye ederim" diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştı. Ama Hemit biliyordu ki Kirkor gibilerin hayatta kalmalarının başka nedenleri olabilirdi ve hayat ona "sırtından vurandır esasında arkanı kollayan" cümlesini de öğretmişti.

Kirkor, Hemit'in bu laflarla ikna olmadığını biliyordu. En çok da şu saatlerde kendisini aramış olmalarından korkuyordu. Çünkü işe giderken yanına cep telefonu almazdı. Hem kafası karışmasın hem takip yeme ihtimali azalsın diye. Zaten son yıllarda yalnızca Fesat'a yani tek bir yere çalıştığı için nerede olduğunu herkes biliyordu. İki kural vardı: Fesat çağırdığında gidilecek; sorarsa her şey ayrıntılı biçimde anlatılacak. Şimdi iki kuralı çiğnemiş halde bir de çenesini tutmasını istiyorlardı. Sevda'yı severdi de... Bir yere kadar...

Kirkor, çayını içip çıkmak için ayağa kalktı. Sevda bir zarfın içine koyduğu iki bin dolar tutarındaki banknotları Kirkor'a uzattı. Kirkor, "Bunu almam. İhtiyacın vardı geldim. Bu iş değil" diye konuşarak kapıya yürümeye yeltendi. Sevda, biliyordu ki Kirkor zaten elden para almazdı. Ama bu ekstra iş olduğu için verilmesi gerek diye düşünmüştü. Çünkü bu emeğin karşılığını Fesat'tan isteyemezdi. İsteyebilirdi de. Ama o zaman Sevda ateşe düşerdi. Bunu önlemek için parayı kendisi vermek istiyordu. Ama Kirkor almamakta kararlı görünüyordu. Sevda, "İhtiyacım vardı geldin... "Peki abem, senin ihtiyacın olursa da ben gelirim ödeşiriz" diyerek parayı uzatmaktan vazgeçti. Hemit koridorda uzayan konuşmanın son bölümünü yarım yamalak yakalayabildi. İhtiyaç, ödeşmek... Anlamadığı işlere burnunu sokmakta ustaydı ama şimdi Sevda'yı ezmek istemiyordu. Zaten son birkaç saattir yanlış anlamalar yüzünden ortamı fena halde germişti. Sevda Kirkor'u yolcu ettikten sonra odaya döndü.

Sevda, "Gel de kapıyı halledelim" dedi ve yürümeye başladı. Evet, kapı! Hemit unutmuştu kapıyı. Kırık kapıyla uyumaları gerekiyordu. Odadan çıkarken yanına bir sandalye aldı. Koridorda bekleyen Sevda'dan ip istedi. İp yoktu. Kenarda duran portmantoyu tarttı. Bir insan boyundaki portmanto, geceyi en azından daha fazla rahatsız edilmeden geçirmelerini sağlayabilirdi. Zor da olsa kapının önüne getirdi. Küçük bir açıklık dışında kapıyı tutacak gibi görünüyordu. Artık güvendeydiler. Sandalyeyi de portmantonun arkasına çapraz olarak yerleştirdi. Şimdi kimsenin yoklamamasını umut etmek gerekiyordu.

Sevda bu arada Kirkor'un dostluk gösterisinden hafif hüzünlü, biraz şaşkın, az da mutluydu. Bu alemde kimse kolay kolay günahını vermezdi başkasına; bırak terini, emeğini vermeyi... Ki Kirkor da aslında paragözün biriydi. Sigarasını yakarken "Para almadı" dedi Hemit'e.

Hemit'in midesi bulandı. "Niye ki?" diye sordu. "

"İhtiyacım varmış gelmiş. Onun ihtiyacı olursa ben gideceğim"

Hemit, bu alemde küçük insanlar arasında eğer bir kan bağı yoksa karşılıkların peşin ödenmesi gerektiğini bilecek kadar tecrübeliydi. Demek ki Kirkor aksini düşünmüştü. "Yakının mı bu Kirkor senin?" diye sordu.

Soru "Demek ki yakınımmış" diye cevaplandı. Hemit'in mide bulantısı arttı.

Ne verdin de almadı?"

"İki bin dolar"

"Yani sen iki bin doları verdin, o da almadı he mi?"

"He"

"Ee bunda iş var"

"Yok artık Hemit, ne işi! Adamı tanırım yıllardır. Para istemedi bu kere. Ne var bunda?" Hemit'e göre çok şey olabilirdi; fakat ses çıkarmamayı yeğledi.

Kirkor, apartmandan çıkarken parayı almadığı için ve Hemit hiç olmazsa bu son işe karışmadığı için çok mutluydu. Parayı almamakla

aslında kendi kıçını sağlama almıştı. Netice itibariyle elden para almazdı hiç. İşin bitiminde Fesat'ın adamlarından biri deste halinde verirdi gerekeni. Yapılan iş beş yüz dolarla beş bin arasında değişirdi. Önemli olan tedavi edilmesi gerekenin kimliğiydi. Yani kimileri için kapik işlemezdi Fesat'tan. O zaman o garibanın ölüm fermanı kendiliğinden imzalanmış olurdu. Kirkor'a göre pek sorun yoktu. Neticede "su testisi su yolunda"ydı... Genellikle... Sevda meselesine gelince... Medet'in adamlarından biri Medet'in eski dostunun yanında vurulduysa bu zaten başlı başına sorundu. Sevda'nın yanındaki yeni hergeleyi de tanımıyordu. Fesat'ın bu işteki rolünü de kestiremiyordu bir türlü. Bu yüzden en iyisi para almadan bu işi halletmiş olmaktı. Sorarlarsa "Fesat parayı nasıl olsa ödeyecek diye hiç bulaşmadım" derdi. Neticede Sevda da artık Fesat'ın adamıydı. Yani o da çağırabilirdi; aslında çağırması prosedüre uygun değildi; ama yine de Fesat'ın adamı olduğuna göre çağrılınca gitmekte sakınca görmemişti Kirkor. Peki niye Fesat'a haber vermemişti? Vallahi işin içinde Sevda olunca bir yamuk olabileceğini hiç düşünmemişti ki... "Yerler mi bunu?" diye düşündü bir an. Yemeliydiler. Yemezlerse Kirkor'u yerlerdi ki bu hoş olmazdı. Eve gitmeye can attı. Çilingir sofrası da travesti Devran da onu bekliyordu.

Bu arada yukarıdaki tartışma da uzuyordu. Hemit'e göre Kirkor'un işini hemen oracıkta halletmek en akılcı çözümdü. "Bak gülüm, iki kişinin bildiği bile sır değilken, sen diyorsun ki üçüncü girsin araya" diye fikrini beyan etti etmesine ya Sevda'yı ikna edemedi. Genç kadın, "Onu öldür, bunu öldür, yan bastı öldür, düz bastı öldür, peynir mi kesiyorsun sen be?" diye diklendi sonunda. Hemit yanıt vermedi. Yine de içine düşen kurdu hafife almak istemiyordu. Yıllardır o kurt sayesinde ayaktaydı. Başını sallayarak bir sigara yaktı. Sevda, hala ikna etmek için uğraşıyordu: "Bak, bu alemde yalnızsan hemen ufalarlar seni. Takımın olmadan bir adım öteye gidemezsin. O adam benim takımımdan. Farz et yarın da sen muhtaç düştün Kirkor'a. Ve Kirkor yok artık. Yani sen de yoksun."

Sigaradan derin bir nefes çeken Hemit için ikna olmadığını anlatmak pek zor değildi. "Bu seninki el sikiyle gerdeğe girmek. O senin takımın değil, Fesat'ın takımı. Bu bir. Fesat ne derse onu yapar. Bu iki."

"Biliyorum gülüm, başı sıkışırsa atar da satar da. Ben de satarım. Ama gözünü seveyim Kirkor'u harcama. Hem kimseyi harcama boş yere. Hem o da elini taşın altına soktu zaten. Sen sanıyor musun ki gidip Fesat'a okusa bizi Fesat, onun ensesine şaplatıp 'Eferim' çeker. Fesat farklıdır. Hem benim büyüdüğüm sokaklarda 'yaptığın neyse Allah'tan bile sakla. Faş olma, faş etme, gerisini dert etme' derler. Başımız sıkışıyorsa eksik yapmışız demektir bir şeyleri. Eksik yaptık mı peki? N'aptık hatırlayalım mı beraber. Maksat içimiz rahatlasın."

Sevda, Hemit'in beline sarıldı, başını göğsüne koydu ve birlikte oturma odasına yürüdüler. Hemit'in söyleyecek fazla lafı yoktu. Vardı da uzatmak demekti konuyu. Çünkü onun büyüdüğü sokaklarda, ihbar sanatının tüm inceliklerini aynı anda görmek çok mümkündü.

Mesela Yüksekovalı Rasim, Liceli külhanbeyi İsmo'yu harcamak için can düşmanı Cizreli Nihat'a ihbar etmişti. Nihat da İsmo'yu, kumar aleminde basmış, orada nallamıştı garibi. Ama sokak Rasim'e de kalmamıştı sonradan. Nihat, Rasim'i harcamış, kendi adamlarından birini koymuştu oraya. Aynı kanepeye oturdular. Hemit, Sevda'nın yüzünü ellerinin arasına aldı, şefkatle tuttu. "Tamam" dedi, "Vurmam Kirkor'u. Ama sen de şunu unutma, Vuralım, işimizi sağlama alalım demekteyim. Yoksa gıcık olduğumdan değil ha..."

Sevda, Hemit'in dudaklarına doğru uzandı. Giderek takım oluyor gibiydiler. Olur muydu? Olurdu... Güneş doğmak üzereydi. Hemit'e yaklaştıkça Anita'nın "hayat kaydırağı" dediği o kokuyu aldı. Sertleşen erkekliğin ortaya kokular çıkardığını söylerdi Anita. Elini erkeğinin fanilasının içine soktu ve belinden göğsüne doğru parmaklarıyla gezinmeye başladı. Hemit, Sevda'nın başı kucağına doğru inerken genç kadının ayakucuna doğru kaydı. Şimdi tam olarak Sevda'nın kasıklarının önündeydi. Eteği yavaşça yukarıya doğru topladı ve ince külotun üzerinden ancak bir burun deliğini gıcıklayacak kadar hafif kadınlığını kokladı önce. Sonra iki parmağını külotun yanından altına doğru kaydırdı ve yeni tüylenmeye başlamış bölgeye hafif hafif bastırarak masaj yapmaya başladı. Sevda'nın küçük iniltisi Hemit'in soluğuna karıştı. Ne Kirkor kaldı, ne Solak, ne Fesat... Medet bile kalmadı o dakika...

15
Yesene oğlum rüşveti, indir cukkayı

Polis Nabi çalan telefonla uyandı. Arayan Taksim İlkyardım'da görevli polis memuru Akın'dı ve böyle bir bilginin Nabi'yi mutlu edeceğini biliyordu. Medet'ten sonra bir adamı daha hastanelik olmuştu. İlk soru "Kim?" oldu

"Solak dedikleri var ya, o"

"Ne yapmışlar?"

Konuşmaya hevesli memur, "Bıçaklamışlar, hastanenin önüne atmışlar Abi. Taksiciler bir araba görmüş ama eşkal yok. Ama doktor 'yarayı pansumandan anlayan biri azıcık tamir etmiş önce' dedi."

"Eee?"

"Sonra bakmışlar olmuyor, hastanenin önüne atmışlar"

Nabi bir de kendi gözleriyle görmek istiyordu durumu. Bu yüzden "Çıkıp gitme durumu var mı herifin?"diye sordu.

"Yok" dedi memur, "Fena delmişler."

Nabi'nin soruları bitmek bilmiyordu; bu kez de ötüp ötmediğini sordu.

"Yok Abi herif baygın. Zaten doktor bile anlayamadı ilkin işin ciddiyetini. Sonra uyandı. Başka türlü delmişler bunu Abi?"

"Nasıl başka?"

Nabi artık iyiden iyiye uyanmıştı. Sigarasını aranırken cevaptan ipucu çıkacağını anladı: "Abi, doktor böyle kesik görmediğini söylüyor. Ne şiş, ne bıçak... Çok derine girmiş bir de herifin içi yırtılmış. Hastaneye bırakmasalar, cavlağı çekermiş."

"Kayda girdi mi vaka?"

"Abi, bıçaklama var. Doktorlar da dikmeye çalışıyor herifi."

Nabi, faça vermeden Solak'ın vakasını kayda sokamayacağını biliyordu. Bu polis yeni olmasına karşın uyanık oğlandı ve gözü de yüksekte gibiydi. Bu yüzden kayda girmeden halletmenin bir yolu bulunabilirdi. Ama bunlar telefonda konuşulmazdı.

"Tamam ben geliyorum hemen. Sen ortama mukayyit ol. Bu benim peşinde olduğum bir işle bağlantılı olabilir. Bu yüzden önce ben görecem okey mi?"

"Okey Nabi Abi."

"Eyvallah koçum, gelince ilk seni görecem okey mi?"

"Okey Abi"

Nabi, telefonu kapattı. Yatakta doğruldu sigarasını yaktı. Emekli kevaşe Zehra da yataktaydı. Sigara kokusu carlamasına yol açtı, "Yatakta içme bari şu zıkkımı be Nabi" diye söylendi. Önce ters ters baktı Zehra'ya, ama biliyordu ki Zehra eğer cümlenin mahiyeti ne olursa olsun sonuna ad eklerse bu aslında bir nevi ricaydı. Sokakta yaşayanların lisanımünasiplerinden biri de buydu. Kaldı ki neredeyse 10 yıldır o yatakta yatıyordu Zehra. Biraz söylenmeye hakkı da vardı. Nabi, ses çıkarmadan yataktan kalktı ve salona yürüdü. Medet'in haberi var mıydı acaba bundan. "N'oluyor lan böyle?" diye söylendi. Biri Medet'in yerine mi oynuyordu acaba? Daha önce de oynayanlar

olmuştu. Ne var ki bu kez iş fena görünüyordu. Kim yaptırıyorsa bir planı olmalıydı muhakkak. Önce Medet'i rezil etmiş, sonra Medet'in sırdaşı, kasası, hafızası Solak'ı yaralamışlardı. İkisini de öldürebilirdi ama öldürmemişlerdi. Konuşturmak için olabilir miydi? O zaman işkence de yapmış olabilirlerdi. Nabi, böyle önemli bir detayı atladığına lanet etti. Hemen az önce kendisini arayan numarayı geri aramak için telefonu kurcalamaya başladı. Akın, ikinci çalıştan sonra telefonu "Buyur Abi!" diyerek açtı.

"Akın kardeş, bir şey takıldı aklıma üzerinde çalışmışlar mı?"

"Yok Abi. Gerçi ben de detaylı bakmadım; ama kabasında bir numara yok. Herifte de tek delik var. Ama doktor diyor ki öldürmek isteselermiş çok kolaymış. İstememişler neticede."

Nabi teşekkür etti ve düşünmeye başladı. Mutfağa gidip ısıtıcıya su koymaya karar verdi. Bir çay içerse kendine gelebilirdi. Saate baktı. Dörde geliyordu. Çay içip Medet'i öyle aramaya karar verdi. Önce bilgiyi kendisinin hazmetmesi gerekiyordu. Poşet çay almak üzere mutfak dolabını açtığında her yerin tamtakır olduğunu gördü. Buna daha çok canı sıkıldı. Üç kuruş maaşla geçinmek zorunda kalmak işte böyle tamtakır yapardı adamın dolabını. Sonra dolaba gözü takıldı. Boyaları bile yer yer sıyrılmış, kapatsan kapanmaz kapaklarına, duvarda emanet duran kasasına baktı. Mutfak perişan görünüyordu.

"Yemek lazım amına koyayım" diye söylendi. "Yemek lazım da..." Eğer gayrimeşru hakkı varsa bir miktar cigaralık, birkaç kevaşe, biraz da kumarla doldurmuştu zaten hayatı boyunca. Para yemekse bilmediği yolda yürümek gibiydi Nabi için. Ayrıca biliyordu ki para yese daha çok kendini yerdi için içine... Kevaşeleri, kumarı, cigarayı kendisine yediren Nabi'nin, rüşveti yediememesi hikayeye tam oturmuyordu esasında. Nabi de biliyordu bunu; ama rüşvet yemek başka şeye benzemezdi; babasından beri böyleydi bu durum. Babasını hatırladı, "Rüşvet yiyen kendini yer, haberi olmaz" demişti memur çıktığı gün. "Ne bok yersen ye ama rüşvet yeme Yiyeceksen de öyle büyük ye ki yeni hayat kur kendine"... Rafa tekrar baktı, "Al amına koyayım baba, yemedik, ama yine kendimizi yiyoruz. Namusunu sikeyim."

Son cümle ağzından seslice çıkmıştı. Mutfağın kapısındaki gölgeyle arkasına baktı. Zehra kalkmış, yarı uykulu duruma bakıyordu. Nabi, rafın açık kanadının önünde kendi kendine söylenmekteydi. Saati bile bilmiyordu, ama son cümleyi duymuştu, "Kimin namusu gitti yine?" diye alaycı bir tavırla sordu. Zehra kalender kadındı. Saat fark etmeden hep gülenlerdendi. Sabah kalkar gülerdi, akşam yatar gülerdi. Moralini hiçbir şey bozamazdı. "Herkesin başına gelir, ama herkes baş edemez" derdi sık sık. Kendi baş edebiliyordu. Bunu da gülerek yapıyordu. Bir Nabi'ye anlatamıyordu derdini.

"Nabi mutfak rafında Zehra'nın Maltepe'sini gördü. Canı çekti bir tane de Maltepe yaktı. Sigaradan bir nefes aldıktan sonra Zehra'nın olduğu tarafa döndü, "Kendi namusumu kadın, kendi namusumu... Baksana kaç senelik polisim, sabaha karşı telefon geliyor, kalkıp çay yapacam, kahve yapacam, yok hiçbiri amına koyayım. Diyordum ki yesene oğlum rüşveti, indir cukkayı..."

Zehra, inanmaz gözlerle baktı önce, ama Nabi'nin durumu ciddi görünüyordu. Gülümsedi, buzdolabına yürüdü, kapıyı açtı, büyük boy Nescafe kavanozunu çıkarıp salladı. "Al koçum sana koca kavanoz kahve, rüşveti de kahve için yeme."

"Niye be?"

"Ulan rüşvet yiyeyim diyorsun, ölçün raftaki kahve. İnsan araba der, ev der, han der hamam der. Sen, kahve... aman yeme."

Nabi'nin de ağzı yayıldı. Güzel kadındı Zehra. İsteseydi hala çalışıyor olabilirdi pekala. Ama o Nabi'yi seçmişti. Nabi de durumdan memnundu. Isıtıcıyı tekrar çalıştırdı. En sevdiği fincanını bulaşıklıkta buldu. Maltepe'den bir nefes daha çekti. Odun gibi sigaraydı hala. "Tek kusurun şu Maltepe be Zehra. Odun gibi lan bu sigara."

"Alışmış kudurmuştan beterdir be Nabi Abi... Bununla başladım bununla gidiyorum..." Hayatı boyunca kök salmayı özlemiş Zehra için Maltepe tutunacak tek daldı. Bir tek Maltepe kök salmasına ses çıkarmamıştı hayatı boyunca... Neşesini bozmadan yine gülümsedi. Esasen Maltepe'den çok Nabi'nin neden ayakta olduğu konusunu tartışmayı tercih ederdi sorulsa.

Nabi, suyun ısınmasını beklerken Zehra'nın gözlerindeki soruyu fark etmiş gibi konuştu, "Bizim Medet var ya, pezo Medet... Geçen gün iki ayaklı itin biri dalamış bunu... Şimdi de bir adamını delmişler. Durumu da ciddi görünüyormuş. Hastaneden aradı benim familyadan biri. Gidip bakayım ne oluyor, ama sen kahveyi buzdolabına koymuşsun. Böyle oldu."

Zehra, kendisine de bir fincan çıkarırken, "Bak unuttum yahu" diye lafa girdi. Benim travesti Ayten var ya geçen gece onun sokakta da bir gasp olmuş. 'Nabi Abi isterse anlatayım' dedi bugün. Dalgaya düştük unuttum.

Özel bir gıcığı olmasa da travestileri sevmezdi. Yine de Ayten'den bir iki kez istihbarat almışlığı vardı. Konuyla alakalı bulmasa da sordu, "Nerde görmüş?"

"Turnacıbaşı dediydi yanlış değilsem."

Turnacıbaşı, Nabi'nin kulaklarını dikmesine yetti. "Ne zaman olmuş?" diye ikinci soruyu sorarken merakla Zehra'ya döndü.

"Cuma gecesi. Perdenin arkasından görmüş olan biteni. Yay gibi herifmiş Allah için. Ayten, polisi arayacakmış ama müşterisi varmış yanında. Çok bakamamış... Biri böyle iki seksen yerde yatıyormuş. Ama bu Ayten de Güneydoğu'ludur ya yemin ediyor, 'benim oralardandı gaspçı' diyor. Yürüyüşünden tanırım bizim oralıları diyor..."

Nabi'nin gözlerinde bir ışık çaktı. İpucu geliyordu. Balığı ürkütmeden sandala çıkarmak için sakince sordu, "Sonra"

"Ne sonra?"

"Aramamış mı polisi filan?"

"Ne arasın ya manda gelmiş, zaten bir de pis kokuyormuş herif, bizimki eğilmiş sonra kendi derdine düşmüş."

"Ayten'i arasana bugün, onu bir ziyarete gideyim."

"Niye Medet'in olayı mı yoksa?"

"Bilemem valla. Ama resmi değil söyle onu da. Rahat olsun..."

"Yok ya bedava ispiyon karın doyurmaz oğlum... Niye ötsün ki kız sana? Var mı bir çıkarı?"

"Haa var, ona yağlı müşteri yaparım... Ulan ne çıkarı olacak benden travestinin be! Bela olmam en fazla o kadar..."

"Askerlik varmış bunun başında. Sizinkilerden biri musallat olmuş çıkmıyormuş yanından kızın. Adresini veririm askere diye tehdit de ediyormuş. Bir el atarsan o da sana konuşur ne öğrenmek istersen."

"Yuh, memur dönmeye yazmak için sülüse mi bakıyor? Hahahahaha"

Nabi'nin kahkahası Zehra'nın hoşuna gitmedi; ama Ayten'i de düşünmesi gerekiyordu. Çünkü genç travestinin başı gerçekten de beladaydı. Zehra'nın gülmediğini gören Nabi tavrını değiştirdi, "Tamam" dedi ciddiyetle. "Bakarım, ne lazımsa yaparım. Polis kimmiş öğren bir. Öğlen de Ayten'i göreyim. Akşamüstü de sülüsünü alırım ben onun..."

Kahvesini bitirdikten sonra çıkıp hastaneye gitmesi gerekiyordu. Öğlen travestiyle görüşecekti. Bir fırsat yaratıp Medet'le de buluşması iyi olurdu. Yoğun bir gün bekliyordu Nabi'yi... Sigarasından derin bir nefes daha aldı, kahvenin son yudumuna katık etti. Artık çıkmaya hazırdı. Sırada hastane vardı. Otomobilin anahtarlarını arandı. Her zaman aranır ve her zaman kapının girişindeki tırnağın üzerinde bulurdu. O yine de arıyordu. Çünkü bunu seviyordu. Medet'i aramayı unuttuğunu fark etti. "Siktir et" dedi içinden, "Hele bir oğlanı görelim. Sonra ararız." Kapıdan çıkmak üzereyken arkasını döndü. Zehra, arkasından bakıyordu. Tekrar içeri girdi. Kadının yanına yaklaştı, boynuna bir öpücük kondurdu.

16
Sevecem lan gel

Gece boyu yaşananlar Sevda'nın da Hemit'in de iştahını kabartmış gibiydi. Giysilerini bile çıkarmadan ve birbirlerine adeta zarar vererek seviştiler. Sevda, Hemit'ten hemen önce gelirken kendi gibi erkeğini de kontrol etmeyi unuttu. Önce boşalmaya hazır erkekliği hissetti, sonra içinin duvarlarına bile fazla gelen sürtünme bir kez daha kasılmasına yol açtı. Kendi kasılmalarına dalmışken içine boşalan sıcaklığı fark etti; ama sesini çıkarmadı. Terleri birbirlerine karışırken Sevda, yalnızca birkaç saniye daha içinde kalması için bacaklarıyla sevgilisini sımsıkı kavradı. Hemit'in çıkmaya niyeti yoktu zaten. Kadınının üzerine abanmış vaziyette, memelerini kendi göğsünün altında ezerken bir leylak kokusu duydu. Sorsalar, Sevda'dandır der, yemin bile ederdi. İçinden kavrulurcasına sıcakladığını hissetti. Ardından hemen uykuya daldı.

Aradan on dakika kadar geçmişti ki Sevda'nın uykusu bölündü. Aklına birden bire Medet düştü. Hemit'in altından usta işi bir manevrayla sıyrıldı ve kalkıp tekli koltuğa geçti. Bir sigara yakarken Medet'e haber vermeyi düşündü. Solak, polise konuşmayacaktı. Medet'e her şeyi detaylarıyla anlatırdı.

Kanepede yüzükoyun yatan Hemit'e baktı. Hayat kaydırağı mı, kurtuluş bileti mi? Karar vermek hala mümkün görünmüyordu. Medet'te de karar verememişti. Şimdi de kararsızdı. Canı çay çekti. Mutfağa yürüdü. Koridora çıktığında kapının aralığından üst kattaki yaşlı Ermeni'nin kedisini gördü. Hayvan, anlaşılan kırık kapıdan girmiş, şimdi Sevda'yı görünce sandalyenin altına sığınarak beklemeye başlamıştı. Hafif kambur duruşu huzursuzluğunu gösteriyordu. Sevda gülümseyerek baktı kediye... Çömeldi elini uzattı, "pissik" diye seslendi usulca. Kedi bakmakla yetindi. "Sevecem lan gel" diye tekrar seslendi. Kedinin boş vaatlere karnı toktu. Yalnızca bir el onu sevsin diye sığındığı çatıyı terk edecek gibi görünmüyordu. Oysa kendisi Hemit'in uzattığı ele bakarak güvenli çatıyı terk etmeyi tartışıyordu kendi içinde? Durumdan memnuniyet duymadan, "Ulan kedi kadar aklın yok şerefsizim" diye söylendi.

Ayağa kalktı. Buzdolabına yürüdü, kahvaltılıkların arasından iki dilim salam çekti. Tekrar kedinin önüne döndü. Çömeldi, salamlardan birini eline alarak uzattı. Kedi yine kımıldamadı. Salamlardan birinin yarısını kedinin önüne attı. Kedi bir gözü kendisine salam verende olmak kaydıyla iki hamlede lokmayı yuttu. Sevda tekrar elini uzattı. Kedi bu kez çatıyı terk ederek ele doğru yürüdü. Salamın kalan yarısını da böylece kazanmış oldu. Kalan parçanın yarısı Sevda'nın bacağının üzerinde duruyordu. Kedi biraz daha yaklaştı ve arka iki ayağı üzerinde kalkarak o parçayı da mideye indirdi. Son parça Sevda'nın elindeydi ve bu kez iyice yaklaşması gerekiyordu. İki kedi adımıyla Sevda'nın kucağına sıçradı. Kedi son parçayı da böylece hak ettikten sonra keyifle yalandı. Genç kadının elini başında hissettiğinde de tepki göstermedi. Başının okşanmasına, sevilmeye izin verdi.

Sevda acı acı gülümsedi kediyi severken ve konuşmaya başladı, "Veresiye sevmek bile yok di mi lan kedi? Ben! Bedavaya sevdiriyorum kendimi. Yok kesinkes sen daha akıllısın bana kıyasla. Ama hangimiz daha iyiyiz? Hangimiz daha fazla hak ediyoruz sevilmeyi kedi? Ben şimdi daha çok hak etmiyor muyum yani, sana bakarak? Ne? Haksızsam haksızsın de..."

Kedi sanki kendi repliği gelmiş gibi ağzını açtı, geniş biçimde esnedikten sonra Sevda'nın gözlerinin içine derin derin baktı, arkasını döndü, kucaktan atladı ve kapıya doğru yürüdü. Sevda, bir cevap bekliyordu, "Gel buraya cevabını vermedin daha" diyerek kediye doğru hamle etti. Ne var ki kedi fazlasıyla çevikti ve ani bir hamleyle yana çekilirken tıslayarak Sevda'nın kendisini yakalamaya çalışan eline tırnakları çıkmış vaziyette sert bir pati attı. Genç kadın elini acıyla geri çekti. Tırnak yarası yine de derin görünmüyordu. Soyulmuş deri beş tırnak iziyle kızarmasına rağmen kanama yoktu. Kedi arkasını dönmek yerine bu kez yüzü Sevda'ya dönük biçimde ama sükûnet içinde gerisin geri yürüyerek kapıya kadar ulaştı.

Sevda gülsün mü ağlasın mı bilemedi. Kedi şu iki dakika içinde harbi hayat dersi vermişti. Bedeli de yüksek değildi. Hepi topu iki dilim salam, bir küçük çizik... Ayağa kalktı, mutfağa girdi, elektrikli ısıtıcıya suyu koydu, dolaptan demliği ve kaçak çayı indirdi. Çayın kalan son üç kaşığından ikisini demliğin süzgecine döktü ve evyeye yönelerek musluğu açtı, çayı yıkadı. Metal demliği ocakta hafifçe ısıtarak içindekini kavurdu. Sonra bir de kesme şeker attı ve ısıtıcının üzerine yerleştirdi. Mahmoud marka kaçak çayı demleme usulü böyleydi. Suyun kaynamasını beklerken eline dökmek üzere oksijenli su aramaya karar verdi. Geçerken de kedinin olduğu yere baktı ve hayvanın artık orada bulunmadığını gördü. "Ulan kedi, harbiden kıyak hayvanmışsın. Neyi yanlış yaptığımı sayende anladım... Gel her gün iki dilim salam lan benden."

Isıtıcıdan suyun kaynadığını belirten sesi duydu; Eline bir kez daha baktı, kanama yoktu. Oksijenli su aramaktan vazgeçti. Kedi sadece uyarmıştı. Bir adım sonrası can yakabilirdi. Çayı demledi, banyoya yürüdü. 20 dakika vakti vardı. Çayı demlemeyi Şırnaklı Melahat'tan öğrenmişti. Melahat, çay yapmanın ve bir erkeği saniyeler içinde getirmenin tüm inceliklerini bilirdi. İki kasık hareketiyle erkeğin iliğini bile boşaltırdı. Erkek doyamadan, erkekliğini bile gösteremeden kalkıp kaçarcasına uzaklaşırdı. Ama sonra yine gelmek isterdi. Melahat kendisine iyi davranan erkeklere başka sürprizler de sunardı. Onları

oyalar, kasıklarıyla masaj yapar, ama getirmezdi. Sonra bir bastırırdı erkek zemberekten boşanmış yay gibi patlardı.

"Keşke onu dinleseydim" diye düşündü. Melahat şimdi Fransa'daydı. Geçen yıl, aradığında demişti ki "Fransız erkekleri var ya beş basar kızım bizim lavuklara, herifler orospuya bile iyi davranıyo lan. Hele bir de etin suyunu erken sıkınca kul köle oluyo lavuklar. Gel, sana da bir tane ayarlarız buradan. İnsan gibi yaşarsın kızım." Gidememişti haliyle.

"Kediye o zaman rastlasam gider miydim?" diye düşündü. Muhtemelen yine gitmezdi.

"Sonun tuvalet bekçiliği kızım senin" diye söylendi kendi kendine. Banyodaki aynada yüzüne baktı. Güzel karıydı, kabul. Ama güzellik geçtiğinde ne olacaktı? İşte orası meçhuldü. Kartlarını doğru oynaması gerekiyordu. Akıllı olması gerekiyordu. Kendini düşünmesi gerekiyordu. Düne kadar Hemit yoktu dünyasında. Belki yarın da olmayacaktı. Huzursuzca söylendi "Haydi diyelim çok sevdi beni, e yarın vurdular bunu. Ne olacak o zaman hortlayıp da mı esirgeyecek beni? Başka bir Sevda bulursa peki! Ama o kolay çizerim o zaman namım yürür afili gacı diye..."

Aynada yüzüne bir kez daha baktı. "Yaşlanmadan bir sap bulacan kızım başka yolun yok; baltanın deliğini boş bırakamazsın... Boşuna dememişler balta sapsız olmaz." Bunları söylenirken içinde Hemit'e gizliden bir öfke büyüdü. "Nereden çıktın lan karşıma!" diye ünledi.

"Kim; ben?"

Sesle yerinden sıçradı. Arkasını döndü. Hemit banyonun kapısına yaslanmış vaziyette, elinde yanmamış sigarasıyla duruyordu. Üzerine oturan atletten vücudu bir yay gibi görünüyordu. Gözleri şehvetle Hemit'in üzerinde kısa bir tur attı. İçinden "Adam olmayacaksın sen karı" diye geçirdi, sonra sesini yükselterek "He sana diyorum. Nereden çıktın karşıma da beni benden aldın..." ağzından çıkana inanamadı bir an. Yüzü kızardı ve hızla banyodan çıkmak istedi. Hemit'in pençesine yakalandı ve neredeyse havada yarım tur attıktan sonra burnu erkeğinin göğsüne gömüldü.

Hemit, hemen kapının eşiğinde kucakladığı sevgilisini yeniden oturma odasına götürürken "Felek sazını 'bir iyiye bir kötü, bir çirkine bir güzel' diye çalarmış, teli koparmış arada sazın, iyi iyiyi, güzel güzeli bulurmuş o zaman. İşte bizimki de o hesap" diye fısıldandı. Sevda'nın içi titredi. Aslında öfke duymalıydı; duyamıyordu. Birden yakında çok kötü şeylerin olacağını hissetti. Şeyler konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama ne olacaksa, onu da içine alan bir anafor gibi süpürecekti, buna kuşkusu yoktu. Hemit'in boynundan yükselen ince ter kokusu daha fazla kaçmasına mani oldu ve Sevda kendini bir kez daha kelimenin tam anlamıyla teslim ederek burnunu o kısacık yolculuğun keyfini sürmek için erkeğinin göğsüne gömdü.

17
Ulan bi filim olmasın bunda!

Hemit'le Sevda, yeniden iştahla birbirlerine sarılırken Nabi de hastanenin kapısından içeri girmek üzereydi. Önce polis Akın'a uğrayacak ve son havadisi alacaktı. Kapıdaki güvenlik görevlisi Nabi'yi tanıyordu, kepine iki parmağı ile dokunarak vakar içinde Nabi'ye selam verdi. Nabi selamı alsa da güvenlikçiyi ciddiye almadan yürüdü. "Özentiler" diye içinden söylenmeyi de ihmal etmedi. Özel güvenliklerin içindeki polis olma hevesini anlayamıyordu. Gerizekalılar polis olmaya özenebilirdi sadece. Tabii durum Nabi için böyleydi. Kapıdaki güvenlik görevlisi ise kendini neredeyse teşkilattan saymaktaydı.

Akın yerinde yoktu. Cep telefonunu çıkarıp, numarayı çevirdi. Nabi'nin telefon rehberi boş dururdu. Çünkü bütün numaraları aklında tutardı. İnanılmaz bir hafızası vardı. Hatta yakınlarının artık kullanmadığı telefon numaraları bile hala aklındaydı. Akın, çalan cep telefonuyla irkildiğinde hemşire Nurşen'e yazmakla meşguldü. Gecenin sabaha döndüğü bir zaman diliminde kur yapmak ne kadar sağlıklıydı bilmiyordu; ama Nurşen'in kalçalarına sahip bir kadın, saniye bile boş bırakılmamalı, üzerinde her daim çalışılmalıydı. Ne var ki Akın,

hemşire Nurşen'in listesinin ilk sırasında değildi. O daha çok bir doktorla evlenmenin hayalini kurmaktaydı. Akın sonraki seçenekti.

Nurşen, evlenecek bir koca arıyorken Akın'ın pek öyle bir derdi yoktu. Zaten ailesine anlatamazdı derdini. Maraşlıydılar ve annesi başını örtmeyen bir kadını asla ve kata gelin olarak almazdı evine. Hele Nurşen'in Alevi olduğunu öğrense oğlunu vururdu da yar etmezdi. Ancak Nurşen'in kalçalarına her bakışı, genç polisi annesinin siluetini bile silecek kadar kendinden geçiriyordu. İşte Akın, yine böyle kendinden geçmiş bir halde randevu koparmaya çalışırken Nabi'nin telefonu ortama tuz biber ekti. Bakması gereken bir numaraydı ve Nurşen'in de Akın'ın söyleyeceklerini beklemeye vakti yoktu. Telefonu açacakken acilin kapısında görünen Nabi, kendi telefonunu durdurdu ve ikiliye doğru yürümeye başladı.

Nabi'yi Nurşen de tanıyordu. Hemen topukladı. Nabi, kendisine bir nescafe alırken Akın, anlatmaya başladı.

"Telefonda dediğim gibi Abi, bu kesik çok ince iş. Diken doktor dedi ki bıçağın bir yüzü sanki testere gibi şekilliymiş. Bıçaklayan içeride şöyle iki yana doğru da bir çekiştirmiş sanki aleti. Oğlanı delmiş dedim ya, düzeltiyorum yarmış abi resmen yarmış. Bir de çalışmamışlar. Yalnızca bıçaklama. Kim getirdi gören yok."

"Yaşar mı?"

"Belli değil Abi, doktor artık top yukarıda diyor. İfade zor yani, hani almak istersen belki..."

Nabi pası almıştı. Acilen ya 18'e dalması ya topu taca atması gerekiyordu. 18'e daldı. "Bak Akın, beni aradın iyi ettin; bu meselenin şimdi gizli kalması gerekiyor. Çünkü koşturduğum vaka bu yaralamayla yakından alakalı. Bunun ifadesini almayacağız, hatta herifi kayıttan bile çıkaracağız. Şimdi sana söylüyorum. Ben bu herifi buradan alıp götüreceğim, sen kalanını halledeceksin. Bunun altındaki olayı patlatınca da benimle beraber terfi alıp gazeteye çıkacaksın. Okey mi?"

Akın, zaten böyle bir fırsat yaratmak için kıçını yırtıyordu; ama kısa sürede piştiğinden olsa gerek, "Sözüme güven, üniformayı riske

at diyorsun bana Abi... Nasıl olacak bu iş? Beni tefe koydular misal sen de zıplayacak mısın benimle?"

Bu konuşmada iki şey Nabi'nin hoşuna gitmişti. Biri para mevzuu geçmemişti ki bu oğlanın hedefinin büyük olduğunu gösteriyordu. İkincisi gaza gelse bile dolmuşa binmiyor gibi görünüyordu. Gülümsedi.

"Senet mi yapıyım lan sana şimdi. Benim adamımsın bundan böyle... Cümle aleme yayın yap. Bundan böyle Nabi'nin çömezisin okey mi? Ama götün kalkıp da hastaneden kaçma planı kurma. Burası senin ekmek teknen. Benim indira gandilerle işim olmaz. Bunu da bilesin. Bir kere bile duyarsam arkana geçip fotoğraf çektiririm. Haydi bakalım işe koyulalım!"

Akın için durumu şöyle özetlenebilirdi: "O istemişti bir göz, Allah vermişti iki göz." Kendini tuttu. İlk işini de eline yüzüne bulaştırmadan on beş dakika içinde halletti ve Solak'ı paket edip Nabi'nin arabasına tıkıştırmayı başardı. Yanındaki hastabakıcılar öyle bir meselenin incesinden haberdar olmasalar da neticede doyurulması gereken tayfadandı. Akın'ın buna çözümü yoktu. Nabi, hastabakıcıların yanına giderken Akın'a "Amına koyayım senin, iki lavuğu halledemedin" demeyi de ihmal etmedi. Sonra hastabakıcılara, "Bu devlet işidir, ananızı sikerler bir duyulursa... Ben sikmem; ama sülalenizin topunu tane hesabıyla on liraya sikecek 20 şoparı yarım saatte hapisten çıkarıp evlerinizin önüne yığarlar. Okey mi?"

Hastabakıcılar gereken mesajı almış olarak gerisin geriye döndü. Nabi'nin böyle sertleşmesi alışık olunan bir durum değildi. Ama bazen gerekebiliyordu. Nabi'nin geçmişinde kısa bir siyasi şube deneyimi de vardı. Şimdiki adı Terörle Mücadele olan birimde yaptığı sorguları zaman zaman hala sıkıntıyla anıyordu. Üzülüyordu çünkü herhangi bir canlıya o derece eziyet, tastamam düşman kazanmaktan başka işe yaramıyordu.

Nabi otomobile binmeden önce Akın'ı yanına çağırdı ve "Gören kimse yok diyorsun sallıyorsun. Bu koduğumun caddesinde kimse bir şey görmedi öyle mi? Bir gireyim caddeye baştan sona. On dakikada on adam çıkarırım gören. Sen iki tane bul yeter şimdi. On dakika da

değil, yarım gün veriyorum sana. Muhakkak birileri görmüştür. Bul onları. Ara, tara, bul. Sonra bana haber ver. Okey mi?"

Nabi otomobili hareket ettirirken Akın da saygıyla kenara çekildi. İlginç biçimde tereyağından kıl çeker gibi hallolmuştu iş. Herkes Nabi'yi ciddiye alıyordu. Nedenini bilmiyordu. Merak da ediyordu; ama bunu kimseye sormaya cesareti yoktu. Nedeni basitti. Nabi kendi bölgesinin aslanıydı. Ağzını açtığında esneyecek mi yiyecek mi bilinemezdi. Bu yüzden en hayırlı seçim aslanın yakınlarında bulunmamaya özen göstermekti.

Akın uzaklaşan otomobilin arkasından baktı ve nereden başlayacağı konusunda fikir yürüttü. Önce kapıya çıkmalı ve olayı görme ihtimali olan herkesi ve her pencereyi tespit etmeliydi. Hızlıca ana kapıya doğru yürüdü. Tam o anda doktorla yüz yüze geldi. Bu Solak'ı diken doktordu. Yekten "Hastama ne yaptınız?" diye sordu. Akın'ın eli ayağına dolaştı, neyse ki ustası hastabakıcılara gözdağı verirken gerekli dersi çıkarmıştı. Doktorun koluna girerken, "Gel doktor azıcık konuşalım seninle" dedi ve birlikte yürümeye başladılar. Doktor rahatsız görünüyordu. Akın, bunu fırsat bilip hemen konuya girdi, "Doktor, öyle biri gelmedi buraya" diye kestirip attı. Doktor ikna olmuşa benzemiyordu. "Olmaz öyle şey" diyebildi ama yalnızca... "Olur doktor. Devlet meselesi anlayacağın. Merak etme ölmeyecek; şimdi askeri bir hastanede yatacak, korunabileceği yerde. Sana da bunu söylüyorum, ortalığı karıştırma diye... Tamam mı doktor?"

Bu son tamam mı, bu kadarı yeter tonundaydı ve doktor da bunu anlamıştı. Zaten artık ısrar etmesi manalı olmayacaktı. İş, devlet meselesiydi madem, susacaktı. Zaten kayıt yoktu, eğer iş polisin söylediği gibiyse tanık da olmayacaktı. İçinden "Al sana Ergenekon. Hani hapisteydiler. At koşturuyorlar lan İlkyardım'ın bahçesinde" diye geçirdi.

Bunlar olurken Nabi de aynadan Solak'a bakıyordu. Oğlanın yüzünden can çekilmiş gibiydi. Otomobile koymakla iyi mi etti bilmiyordu; ama hastanede bırakması herkes için daha tehlikeliydi. Cihangir'den Fındıklı'ya dönerken Medet'in cep telefonunu

çaldırmaya başladı. Evinin önüne geldiğinde telefon hala çalıyordu. Neden sonra açılan telefondan Medet'in akşamdan kalma sesi duyuldu: "Hayırdır bu saatte komserim?"

"Hayır hayır, sen hele bir aşağı gelsene" diyen Nabi, telefonu kapattı ve beklemeye başladı. Arabadan çıktı, bir sigara yaktı. Hava aydınlanmaya başlamıştı. Az sonra sokak dolacaktı. Nabi bunu düşünürken apartmanın kapısı açıldı ve Medet önce Nabi'ye sonra arabanın içindeki karaltıya baktı. Ardından sert bir "Abo" çekti. Hemen kapıyı açtı, Solak'ın içinden can çıkmaya hazır bedenine baktı. Birkaç saniye sonra kafasını kaldırdı ve "Ne ettiler buna" diye sordu.

"Ne bileyim" diye cevapladı soruyu Nabi, sonra devam etti, "Delmişler bir yerde. Uyanırsa ona sorarız. Şimdi yukarı taşıyalım. Sokak şenlenir biraz sonra. Burnumuzu çıkaramayız."

İkisi birlikte yüklendiler ve apartmanın kapısına geldiler. Ama Medet Abe, o panikle anahtarını almayı unutmuştu. Üzerindeki robdöşambrdan çıkan donu, ayaklarında çorapları ve bir kolundan tuttuğu Solak'la kalakalan Medet, o anki kızgınlığıyla, bir tencere suyu kaynatıp buharlaştırabilirdi. Daha doğrusu Nabi böyle düşündü, gülmemek için kendini zor tutarak, "Bin arabaya da başka yere götürelim. Senin kapı kale gibidir. Geç olmadan bir yere sokalım kafamızı" diye uyardı arkadaşını. Solak'ı gerisin geriye arka koltuğa yatırdılar. Otomobil hareket etti. Medet, sigara arandı. Nabi, bunu fark etti ve cebinden çıkardığı paketi arkadaşının kucağına bıraktı. Sonra da "Nereye?" diye sordu.

Medet az daha Sevda diyecekti ki kendini zor tuttu. "Öteki eve? Etiler'e?" diye sakince konuştu. Nabi, başıyla onayladıktan sonra otomobilin burnunu Etiler'e gidebilecekleri yön olan sola çevirdi. Fındıklı'ya indiklerinde iyiden iyiye sabah olmak üzereydi. Nabi, Etiler'deki evin kuytu olmasına içinden sevindi.

Medet içinse asıl önemli olan arka koltukta yatan Solak'tı şimdi. Nabi ne biliyordu acaba? "Ne olmuş bizim Solak'a hele onu bir deyiver yaw" diyerek ağız aramaya girişti. Nabi durumun ciddiyetinin farkındaydı.

"Taksim İlkyardım'ın kapısına atıp kaçmışlar. Birileri fena delmiş senin oğlanı. Kim bilinmiyor. Tahkikat yaptırıyorum. Bir gören buluruz elbet. Ama hastane personeli bir şey görmemiş."

"Nasıl görmemiş yaw. Koca caddeye çöp at, bin kişi gelir amına koyarı, koca herifi mi görmemiş kimse..."

"Biliyorum kardeş biliyorum. Ben de tahkik ettiriyorum dedim ya. Elbet birini buluruz. Ama sakin olmak lazım. Okey mi?"

Medet arkaya adamına bakarken Nabi sordu, "Önce sen şimdi Solak... Ne oluyor Medet Abe, kimin ayağına bastın sen böyle?"

"Vallaha bilmirem; ama bir bilsem yeminle o ayağın üzerinden inmem." Sesindeki çaresiz ton Nabi'ye oldukça tanıdık geldi. Labirentte çıkış yolunu bulamayan fareydi şimdi Medet. Nabi, arkadaşına acıdı. Gerçekten bir şey bilmiyor gibiydi. Medet'i karanlıkta hiç ışık almayan bir odada düşündü. İçeride de bir rakibi vardı ve işin kötüsü o görüyordu. Şimdiden iki de yumruk çakmıştı. Bu büyük problem demekti.

Dudağını kemirerek bir kez daha sordu aynı soruyu; "İyi düşün, kimin ayağına bastın?" Medet ters ters bakarak, "O görecek ayağı bacağı... Görecek; görecek!" diye söylendi. Cep telefonu da yukarıdaydı. Sıkıntıyla elini robdöşambrın cebine soktu ve sevinçle çıkardı. Cep telefonu oradaydı.

Hemen Tırışka'nın telefonunu çevirdi. Uykulu sesiyle telefonu açan adamına çok kısa konuştu, "Solak'ı delmişler, Herkesi topla Etiler'e gel." Telefonu kapatan Medet Nabi'den bir sigara daha istedi. Gün uzun olacaktı. Sigaradan ilk dumanı alırken otomobil, Etiler'deki villanın kapısına yanaştı. Medet, inerek alarmın bulunduğu kutuya yaklaştı. Şifreyi girdi, garaj kapısını açtı. Otomobilin içeri girmesini bekledi; sonra da kapıyı kapattı. Garajdan eve geçiliyordu. Bu yüzden anahtara gerek yoktu.

Solak'ı yeniden yüklendiler. Salondaki deri kanepeye yatırdıktan sonra birlikte mutfağa geçtiler. Nabi, "Kahve içer misin?" diye sordu. Medet bu işleri hayatta kendi beceremezdi. Bu yüzden hemen başıyla onayladı. Nabi, kahvenin yerini biliyordu. O çalışırken Medet polis arkadaşına minnetle baktı. Ama biliyordu ki minnet her daim mihnetle

yüklüdür. Fakat buna kafa yormak yerine başka işlere yormalıydı. Bu yüzden hemen hesaba girişti.

Kimin ayağına basmış olabilirdi? Bilerek basmadığı muhakkaktı. Öyle olsaydı aportta beklerdi hücumu. Demek ki bilmeden basmıştı. Peki bu kimin ayağıydı? Başını iki elinin arasına alıp sertçe sıktı. Sonra sıkıntıyla alnını sıvazladı. Aklına yeniden evde doldurduğu kağıttaki 9. madde geldi. Bu başka ve daha korkunç bir senaryoydu. 9. Madde'ye göre Fesat'ın bunu yaptırması en kuvvetli ihtimaldi... Medet Abe ilkin ne yapacağını bilemedi. Düşmanı kesinkes Fesat'tı. Başkası var mıydı? Bir an Nabi'yi tarttı. Bu kadar yardımsever olmasının bir nedeni var mıydı? Bu neden Fesat olabilir miydi? Lafına dikkat etmek zorunda olduğunu hissetti. Sırtından bir kez daha ter boşandı.

İçeriden kahve hazırlayan Nabi'nin sesi duyuldu; "Şeker istiyor musun?" Cevap vermek yerine, ""Ulan bi filim olmasın bunda!" diye ünledi kendi kendine. Yumruğunu avucunun içine vurdu. Kendi senaryosunu hazırlamalıydı, "Ak götü kara götü ayırcak bir filim çevirmek lazım. Tezgahı öyle bir kurmak lazım ki o kadar yani..." diye düşündü. Sakinleşti. Ama sakin olmak da istemiyordu. "Kurban olduğum, hasmımı bildir bana; vallah başkaca bir maruzatım yoktur" diyerek yutkundu.

Nabi ilgilenmiş göründü. Medet'in kendini eğlendirmesini izlemeyi uygun bulmuştu şimdilik. Netice itibariyle yediği dayak ve başına gelen soygun yüzünden Medet Abe her türlü komployu hayal edebilirdi. Zehra'nın travesti arkadaşına dair bir bilgi vermeyi de uygun bulmuyordu doğal olarak. Ayrıca önce kendi gidip bakmalıydı. Bu aradada polis damarı gereği sordu, "Neymiş filim? Hangi hasım?"

Medet, inandırıcı olmalıydı. Eğer gerçekten işin içinde Fesat varsa böyle bir düşman karşısında tutunması imkansızdı. Ama Nabi'nin yardımını alabilirse hiç olmazsa canını kurtarma şansı olabilirdi. Muhakkak ki Fesat'ın da daha üstlerde bir yerlerde yedirip içirdiği polisler vardı. Ancak böyle bir hesaplaşmada hiçbir polis taraf olmak istemezdi. Kafası zehir gibi çalışmaya başlarken anlatacaklarından Sayısal bölümünü pas geçmeye karar verdi. Hemen Fesat'ı da işin içine (ama Sayısal olmadan) bulaştıracak bir senaryo kurması

gerekiyordu. Sayısal meselesi dallanıp budaklanırsa rezil olmasının yanında birden fazla izcinin o kuponun peşine düşeceğini adı gibi biliyordu. Neyse ki bu sırada Allah gerçekten yardım etti ve Medet Abe, güzel bir senaryo kurmaya muvaffak oldu. Ateşli ateşli anlatmaya koyuldu... Heyecanı Diyarbakır ağzına dönmesine yol açtı. Ama bunu umursamayacak kadar önemli başka işleri vardı...

"İlkin beni vurdular. Sonra Solak getti. Şimdi arada alaka yok gibi duri; ama vardır. Esas beni bitirmek istiler; kıymık kıymık almak istiler canımı. Heyvan kanallarında görmüşüm. Köpekler varıdı, koca öküzü kıçından ısıra ısıra indiriler. Ne olacak disin bir ısrık. Ama elli it varıdı, elli de ısırık. Aha beni dalıcaklar önce şerefsizler; parsama konmak istiler neticede Nabi'm."

"İyi de niye kıymık kıymık? Niye hemen değil?"

"Hah Nabi'm kilidi görmüşen vallah. Anahtarı bendedir kilidin. Bah, beni aniden indirsinler bakem. Ne olir? Savaş çıkir... Benim sırtımi dayadıgım kim vardır? Fesat... Ben diyerem ölmüşem. E Fesat'ın da birilerini vurması lazım gelir... Pekiii Fesat kimi vurur? Ben diyerem, kimseyi vuramaz. Kendi adamıdır zira vuran. Benim biletim kesilmiş; hemi Fesat kesmiş.

"Var ya Ceymis Bond filmi yaptın ha sen de?"

"Yaw Nabi'm, bilisen Fesat, kendi adamını indireni direge asar normalde. Yaw Allah'ın hakkı için Fesat'ın agasını kimin götü yir de dalar bu İstanbul'da? Dur ben diyerem: Fesat... Yani Nabi'me diyerem, bu şerefsiz dünyada götüyü pek tutmanın mümkünü heç yohtur."

"Ya Fesat çeker vurur istese... Kim ne diyecek ki?"

"He mi... Yappamaaz. O da kalasın ortasında durmir ki. Denge şeysine muhtaçtır yani."

"Denge şeysi de sensin yani..."

"Yaw neyse ne... Alafortanfoni bu gasp masp, delmek filan... Ben madara olirem, alem beni zenne etsin, masasına çıkarıp oynatsın... Bitem yani. Sona delik arayam kendime girecek. Yerime de başkası gelsin... Yir miyiz biz bunu be!"

Son soru can sıkıcıydı. Medet, bir savaşa girerse pek şansı olmayacağını biliyordu. En fazla on adam çıkarırdı ki bu Fesat'ın en az elli azgın köpeğine yetmezdi. Yani durum vahimdi. Nabi'nin kafasına yatmayan şey başkaydı? Medet en iyi işleyen sokak ağalarından biriydi. Fesat, böyle bir kapıyı kapatmazdı isteyerek. Kapatırsa da daha büyük bir hesap var demekti bu... Hesap... Hesap... Kafasında bir ampul yanıverdi o anda...

"Medet Abe, bu iş beyaza kayıyor olmasın sakın?"

"Niyekine?"

"Sen bu boku ne satarsın ne sattırırsın. Fesat'ın motor büyüdü araba çok benzin yakıyor. Sen kıytırık Şahin gibisin belki de artık. Fesat Çeroki istiyor belki de. Geçende duydum beyaz işini de torbaya dökmesin... İyi kazandırır. Hem de senin bölgende..."

Medet'in yüzü değişmeye başlamıştı. Hem Sayısal, hem beyaz... "Vay puuşşt" diye düşündü, filim hakikaten büyüktü... Bu beyaz işi de ayrıca önemliydi.

"Haklısın vallah, benim akıl bu kadar incesiyi görmir ki vallah. İşte budur. Mesele beyazdir..." diyerek coşkulu biçimde fikre sarıldı.

Medet de durumdan birkaç zamandır şüphelenmekteydi. Şimdi iyice emin olmuştu artık. Bir de üzerine Sayısal faciası eklenince biletinin kesilmiş olduğunu iyice anladı. Ama Nabi'nin beyaz meselesini ortaya atmasından ziyadesiyle memnundu. Sayısal işin içine girmeden Nabi'nin desteğini kazanabilirdi. Tabii Nabi Sayısal işini bilmiyorsa... 10 trilyon için anasını satmayacak adam en azından Medet'in dolayında yoktu. Dikkatli olmalıydı.

Yine de durum, keyfinin kaçmasından çok yerine gelmesine yaradı. Bir tepeyi savunması gerekiyordu. Düşmanın nereye saldırdığını biliyordu. Ne yolla saldıracağını da çözmüştü ki bu çok çok önemliydi. Artık niye saldırdığı önemli değildi... Saldırı başlamıştı. Üstelik şimdi 10 trilyon vardı işin ucunda kanlı canlı... Bu yüzden de ne yapıp edip bodoslamadan dalmalıydı Fesat'a... 10 trilyon her türlü tehlikeye atılacak kadar büyük bir paraydı. O zaman şimdi yeni saldırının zamanını ve yönünü öğrenmeli en azından tahmin etmeliydi.

"Götü kollayak Nabi'm."

"Kolla da nereye kadar?

"Vallaha rezili rüsvan olacaz kollamazsak. Sokağa bile çıkamayız Allah'ıma kitabıma!" Medet Abe, sinirli sinirli söylendi kendi kendine... Şu ana kadar başına gelenler, her şeyi açıklıyordu. O zaman halihazırda saldırı altındaydılar. Cep telefonuna sarıldı; Tırışka'yı yine aradı. Emirlerini motor gibi sıraladı, "İtin biri diş göstermekte. Kendizi kollayın. Tek başıza dolanmayın. Bu emirdir, rica değil... İş ciddi, ucunda hepimizin götü var..." Nabi'nin çıkması gerekiyordu. Medet, arkadaşına baktı ve "Süpürek temizleyek şu sokağı ha babam!" dedi.

Nabi bıyık altından gülümserken konuştu, "Süpürge çöp ayırmaz Medet Abe, Allah korusun önüne sizi de katmasın; hatta biliyor musun? İçimde bir his var, benim bile durumum sakat gibi duruyor soğukkanlı bakınca meseleye. Neyse dikkatli ol, akşamüzeri ararım. Bir iki kapı yapmam lazım şimdi. Dikkatli ol postu deldirme bu arada. Hadi görüşürüz."

"Doğru der memur, süpürge çöp ayırmaz, o zaman ne yapacaz, çalının önünde durmayacaz, yahut çalının yönünü değiştirecez. Ama bunun için önce sapını tutacaz. Hemi öyle sıkı tutacaz ki o sap dönüp kıçımıza girmesin. Peki, bu sap ne kadardır acep? Peki bu sapı nasıl tutacaz biz? Nasıl yapacaz?"

Medet Abe düşüne düşüne evin bodrumuna indi. Bodrum katı küçük bir cephanelik kıvamındaydı. Kalaşnikov'lar, tabancalar, kutu kutu dizilmiş mermiler ve el bombaları duruyordu. İki de RPG roketatar duvara dayalı vaziyette bekliyordu. Bunlar, Medet Abe'nin zor zamanlar için biriktirdiği silahlardı. Şimdi de zor zamanlardı. Sigarasını arandı, bulamadı. Mahmut'un numarasını bir kez daha çevirdi.

Aynı dakikalarda Nabi de Taksim'e doğru yol alıyordu. Otomobilin radyosuna dokundu. Pazar geyikçisi, Sayısal Loto üzerinden döktürüyordu. Kendi kuponunu hatırladı. Geyikçi de hararetle anlatıyordu.

"Evet sayın dinleyiciler, şu anda bu Türkiye Cumhuriyeti'nde biri fena halde zengin. Düşünsenize adam ya da kadın, her kimse akşam yattı, sabah zengin kalktı."

Doğruydu. Gayriihtiyari de olsa hayal kurmadan edemedi. Parayla bir otel havuzunda güneşlenirken düşledi kendini. Ama sonra canı sıkıldı. Bu bir film karesiydi. Şimdi hatırlamıyordu. "Şöyle kendime özel hayalim bile yok lan. O filmden arak, bu zenginden tarak... Çıkmaz bana, niye çıksın ki..." diye söylendi.

Reklamlar bitti ve geyikçinin sesi yine duyuldu. "Hazır mısınız sevgili dinleyenlerim! Eveeet başlıyoruz: 1, 7, 11, 31, 38, 40... Var mı birinizde? Varsa isterim sakalımı!"

Yoktu tabii... İki bile tutmamıştı. Sigarasını yakarken kendini avutmak için "İyi ki çıkmadı lan. Çıksa şimdi..." söylediğine kendi bile inanmadı. Bir an hakikaten çıktığını düşlemişti. Sadece bir an... Sonra yine "İyi ki..." diye aklından geçirirken düşüncelerini "İyi ki" olan kendi hayatı üzerine yoğunlaştırdı. "Bir bakalım" diye kendi kendine konuştu ve devam etti. "Önce travestiyle buluşmak lazım. Gaspçının eşkalini almak lazım. Travestiye yazan polisi öğrenmek lazım. Gidip yanına akıllı ol demek lazım. Vay be... Ha bi de bugün pazar. Millet yeni uyanmakta, ben dönmeye gitmekteyim. Aklını sikeyim..." Nabi, kendine yanarken spikerin sesi yine duyuldu. "Peki sevgili dinleyenler, gittiniz girdiniz kuyruğa da; Sayısal'ı oynadınız ya. Yüzde kaç şansınız vardı biliyor musunuz kazanmak için... Ben söyleyeyim; 14 milyonda 1. Ama mesela bindiğiniz uçağın düşme riski milyonda dört... Köpek ısırması sonucunda ölme, 20 milyonda 1. Bir uçaktan düşen parçalar yüzünden ölme, 10 milyonda 1. Bugün bir UFO görme ihtimali, 3 milyonda 1. Gıda zehirlenmesi yüzünden ölüm ihtimali, 3 milyonda 1. Başınıza yıldırım düşme ihtimali, 2 milyon 650 binde 1.

Gördüğünüz gibi sayın dinleyiciler, bunlar bile yine de Sayısal Loto çıkmasından daha yüksek ihtimaller. Hazır istatistik demişken bir internet sitesinde bulmuştum. Mesela tuvalette kaza geçirerek yaralanma riskiniz 10 binde 1 imiş. İlk denemede dört yapraklı yonca bulma ihtimaliniz de aynı. Bisiklet kullanırken ölme ihtimali, bunun yarısı kadar. Cinayete kurban gitme ihtimali de 18 binde birmiş. Tıraş olurken yaralanma ihtimali de var, 6 bin 585'te 1. Ama en komiği ne biliyor musunuz? Hem de neredeyse tam olarak Sayısal Loto tutturma

şansına sahip olduğunuz bir durum var. Astronot olmak. Çünkü bu ihtimal 13 milyon 200 binde 1 sayın dinleyenler.

Neyse sevgili dinleyenlerim, bu arada hiç duydunuz mu bilmiyorum; ama dünyada açlık ya da kötü beslenme yüzünden her dakika 5 yaşın altında 12 çocuk ölüyor. UNICEF verilerine göre, yılda 11 milyon çocuk ölüyor...

Haa, merak ediyorsunuzdur oynadım mı diye... Niye oynamıyım kardeşim, bu radyocu maaşıyla adama kız bile vermiyorlar vallahi. Kız kaçacak olsa kaçıracak yer bile yok yani... Haydi kalın sağlıcakla... Rakamları tekrar edelim bir kez daha... 1,4,7,11,31,38,40"

Nabi, halen 14 milyonda 1 bölümündeydi. Sigarasını aranırken "14 milyonda 1. Ulan kırk yılda bir daha iyi be... İlan gökten am yağsa kafamıza yarak düşer, o da yerden seker götümüze girer. Kalkmış sayısal mayısal. Nah çıkar..." diye söylendi; otomobili sürdü. Bu arada aklına Medet'in esprileri geldi. 31 kere Maşallah diyordu Medet... Onun da Sayısal'ı vardı; ifadeye yazdırmaya kalkmıştı. Çalınan Sayısal! Polis tarafı hareketlendi. Telefonu çıkardı, Medet'i aradı.

"Buyur Nabi'm?"

"Ya Medet, senin Sayısal vardı; n'oldu?"

"Ne n'oldu ki Nabi'm?"

"Ya şimdi radyoda söylüyordu 31 filan çıkmış bir numaraya... Senin de vardı ya... N'oldu diyecektim; rakamlar tutuyor mu?."

Kısa bir sessizlikten sonra "Çıkmadı Nabi'm. 31 kaldı elimizde tek; bi de göt deliği."

Kısa sessizlik çok şey anlatıyordu. Nabi işin içindeki işin farkına tam olarak o anda vardı. Bir kupon vardı. O kupon şu anda Medet'te değildi. Medet, kuponu bulmalıydı. Peki kupon kimdeydi? Yıldırım hızıyla aklından geçen düşünceleri bir kenara bıraktı. Bozuntuya vermeden devam etti: "E zaten 14 milyonda 1'miş bu, hahahha. Hani gökten kafana yarak düşme ihtimali kadar filan... Neyse hani numaralar tutuyorsa belki senin gaspçıyı buluruz o yolla dedimdi. Hadi eyvallah."

Medet, "Götüne girsin senin o yarak" diyecekti ki kendini tuttu. Sesini bile çıkarmadı. Hayat ona kimseye güvenmemesi gerektiğini öğretmişti. Tabii ki Nabi başkaydı. Öyle miydi? "Neyse ne siktiğimin" dedi kendi kendine. Şimdi yapacak daha önemli işleri vardı. "Masaya fazla yayılma. Kaçmak lazım gelir, aniden kalkmak gerekir, hemen toparla etrafı. Yoksa halin haraptır koçum." Nasihati veren şimdi hayatta değildi ve tam da bu nedenle ölmüştü. Kafayı toplaması gerekiyordu.

18

Düşman uyumadı. Ben de uyumadım ama siz uyuduz!

Bunlar olurken Medet, önce Solak'ı yukarı taşıdı. Sesler duyunca dikkatlice aşağı indi, mutfağa sotalandı. Gelenler adamlarıydı. Neşelerini sonraya saklamış vaziyette salona girdiler. Medet, kimseyi heyecanlandırmamak için "mutfaktayam kırolar" diye bağırdı. Hepsi birden mutfağa doluştu.

Polat lafa hemen girdi ve "Solak nasıl?" diye sordu.

"Vallahi olan şudur yeğenim. Hepinizin eli armut topladığı içindir ki dün de Solak'ı deldi pezevenk evlatları. Ama Medet Abe'nizin eli armut toplamadı; saksısı da çalıştı. Filimin içindeki filimi gördü. De haydi geçin oturun. Biriniz de kahve yapsın."

Kibar kahveyi hazırlarken Polat bu kez "Solak nerdedir Abe?" diye sormayı akıl etti.

"Yukarda kıro. Aldım kardeşizi getirdim eve. Kaptım hayının, yılanın elinden. Siz uyuduz. Düşman uyumadı. Ben de uyumadım; ama siz uyuduz! Siz amına koyam! Uyuduz..."

Polat, bir iki dakika da olsa yukarı çıkmak için can attı. Ama Medet'in korkusundan salondaki koltuklardan birine ilişti, Kahveler hazırlanırken Medet Abe, "Yok mu lan bir karı eve getirecek. Temizlikçi memizlikçi. Ağzı sıkı, sargıdan çakan."

Kibar içeriden "var Abe" dedi.

"Kimdir vula?"

"Abe eski PKK'dir. Kız öğrenmiş dağda. Dikmeyi bile bilir."

"Vıy nasıl dikiyo?"

"Vallah Abe hani Rambo gibi. Abe, gelsin mi?

"Güvenlikli midir lan karı? PKK mkk dedin..."

"Abe bırakmış. Benim de hısım zaten."

"E niye temizlik yapar ki?"

"Abe deşifre olmuştur bu. Örgüt de ceza kesmiş, kenara koymuştur. Bu da kaçıp gelmiş. Unutturmuş kendini. Ben yardım ettim. Yoksa dolanmaz öyle parti marti."

"E eyi... Cağır. Evi temizlesin ya esas yaraya baksın o daim."

"Hemen abe"

Medet Abe, kahveler geldikten sonra konuşmaya başladı. "Kırolar. Ahval ve şerait şudur ki tek tek avlanmaktayız. Aha dün gece Solak'ı deldi puştler. Solak şindi Ezrail ile pazarlık halinde. Ama önce benim, sonra Solak'ın başına gelen bana , 'oglım göt tehlikede ki o biçim...' demekte. He Solak'ın hali de demekte ki sade benim degil sizin götler de soğuk taşa oturmakta... He pamuğu yer miyiz kıça bu vakit; orası daha meçhul; ama ikimizi bade etmek var iken hayatta tuttuler. Şimdi bu benim en çok midemi bulandıran hususdur ki bende komple hissiyatı uyandırmakta. Muhkem durmak lazım. Sigarayı verin."

Öylece dinleyen adamlar son cümleyi de konuşma içinde geçer varsaydıkları için ellerini ceplerine atmadılar. Bu da Medet'i hayli sinirlendirdi. Anlaşılan dinlemiyorlardı lafını... Boyun damarlarını şişirerek bağırdı; "Ulan, yavşaklar, kancıklar, ulan burda bile ne dediğimi dinlemisiz! Bir araba konuştıh lan, ne kaldı o keler beynizde lan!"

Medet'in sinirine ilk uyanan Tırışka oldu. Hemen cebinden kısa kırmızı Marlboro paketini çıkarıp aceleyle jelatinini sıyırmaya çalıştı. Bir yandan da "Abe vallah tatlı tatlı anlattın öyle; daldık biz de. Cümleyi ondan kaçırdık" diyerek özür dilemeye çalıştı.

Bu Medet'in hiddetini azaltmadı; "Ulan şerefsiz neyi tatlı tatlı anlatıyom lan; Götümüz gidecek diyerem teres. Sikik götün neresi tatlıdır... Lan kıro..." Sigarayı koparırcasına aldı ve "ateş" diye ünledi. Bu kez üç çakmak birden sigaraya uzandı. Kibar'ın çakmağını çekip aldı ve kendi önüne koydu. Sigaranın ilk nefesiyle birlikte biraz daha sakin vaziyette konuşmaya devam etti. "Şinci masayı düzleyek. Dün Solak'ı en son kim görmüş?"

Tırışka kararsız vaziyette sanki ilkokul öğretmeninin karşısındaymış gibi işaret parmağını havaya kaldırdı ve boynu bükük biçimde Medet'e baktı.

Gösteriden etkilenmeyen Medet kendine hakim olmaya çalışarak "E ne oldu?" diye sordu.

"Abe, Turnacıbaşı'na bıraktım Solak'ı"

Turnacıbaşı, kelimesi yeterliydi: Sevda...

"Eyy ne zaman bıraktın, ne ettin anlat oğlum"

"Abe, gece."

"Kime bıraktın Turnacıbaşı'nda"

"..."

"Konuşsana lan"

"Vallah 'Sevda Abla'ya gidecem' demiştir abe"

"Ne yapmaya gidermiş o yavşak yarım akıllı, Sevda'ya lan?"

"Hiç haberim yok"

"Ulen nasıl bilmezsin, barsağınızın nereye döndüğünü bile bilirsiniz ama... Puştluk etme. Ne için gittidi Sevda'ya"

"Vallah abe fal mı ne baktıracaktı."

"Ne falı?"

"Vallah malumatım yok abe."

Medet, yanan sigarayı Tırışka'nın üzerine fırlattı. Sonra bir sigara daha yaktı. Sinirden nefes nefese kalmıştı. Polat, sorgu Tırışka'nın üzerinde sürerken ağır adımlarla salondan çıktı; Solak'a baksa iyi olurdu. Medet'se sesine sükunet eklemeye çalışarak sordu;

"Kaçta bıraktın?"

"Gece yarısını geçe abe"

"Dikkatini celbeden bi pok gördünnü sokakta?"

"Yok abe, vallah billah yok"

"İyi düşün ha. Bak sinirim geçti. İsterse siksin Sevda'yı umurum degil bu dakika."

"Estağfurullah abe"

Dikkatli tart. Git içeri, biraz düşün, iyi düşün; çok iyi düşün..."

Tırışka geri geri çıktı. Antrede sırtını duvara verdi ve çömeldi. Başını iki elinin arasına sıkıştırdı; düşünmeye başladı. Onca alaycılığına ve şeytan tüyüne rağmen zeka açısından sınıfın birincisi sayılmazdı. Medet'ten de ödü patlardı. Bu yüzden bulunacak bir şey varsa hemen bulsa iyi olacaktı.

Medet, Kibar'a dönerek, konuştu; "Polat'ı da al, sükunetli bir halde Turnacıbaşı'na varın. Size dün dediğim şekil her taşın altına bakın. Taşı kaldırdıktan kelli taşı çevirip kendisine de bakın. Yalnız yere bakmayın. İz bulmadan da gelmeyin. O sokakta hiç yoktan bin kişi yaşar. Yarısı orospudur. İz bulamadınız laf bulun, laf bulamadınız harf bulun. Acımayın. Kırın dökün. İlla bir iz çıksın. Anladın? Beni orada delmişler. Solak'ı en son orada sağlam görmüşüz. Madem öyle, orası şeytanın has mağarasıdır artık."

Medet Kibar'ın yanağına iki küçük şaplak vurarak sevgisini belli etti ve bir sigara daha yaktı. Kibar, tüm cesaretini toplayıp "Abe Sevda Abla'ya gidelim?" diye sordu. Genç kadının adı bile Medet'in gözlerinde alev çıkarmaya yetti. "Yok" dedi, yarı dalgın yarı kırgın bir ifadeyle. "O benimdir."

Konuşmaları duyan Tırışka, o anda Kibar'ın ya da Polat'ın yanında olmayı fena halde istedi. Düşünmektense yapması belki daha iyi olurdu. Yerinden kalkarken "abe ben giderim Polat'ın yerine ha... Belkim orayı görürüm hatırlarım bir şey"

"Ne hissi kablel vuku mu bulacak sende... Otur şimdi. Düşün."

Kibar, fikrin iyi olduğunu düşünüyordu. Abe ben alayım gideyim Tırışka'yı da. Polat seninle gassın. Bu gavat oraya giderse belkim hakkaten hatırlar... Hatırlamazsa ki bu da mümkündür; ama Polat'tan daha vahşidir bu. Adamın taşaklarını yumurta diye pişirir; bi de 'ne baktın' diye kafasını gözünü kırar sonra."

"İyi madem; ama bilgi yoksa gelmeyin. Bilgiden dağ da gerekmez. İsim, eşkal bile yeter"

İkisi gittikten sonra Medet de yukarı çıktı ve Solak'ın yarasını inceleyen Polat'a baktı. Polat kaygılı ve üzgün görünüyordu. Üzgün olması normaldi, peki niye kaygılıydı?

"Ne o lan, hiç mi delik görmedin?" diye sordu...

"Bu şekilini yok abe.. Bu hayra alamet delik degil, bunu açan da hayra alamet degil zannımca. Özel bu. Hiç görmedim evvel. Ama duyduğum odur ki. Bizim Diyarbakır'da yaparmış bir amca Haram'mış adı. Yalan demeyim; ama bu yaranın işini ona benzettim. Şimdi bir röntgen çektirsek girdigi yeri ne yaptıgını daha bir iyi anlatırım esasen.

"Ee ne var ucunda oğlım, zehirdir?

"Yok abe öyle bir şey değil bu. Bıçağın bir yüzünü düşün ki ustura gibi keskin, diğer yüzü de sanırsın testere. İçeri girdi mi hem deler, hem yırtar. Oluğu de yoktur hayının. Yani sen çekmez isen iç kanama yapar. Çıkarırken de çevirmen gerekir ki içeride çıksın. Yoksa testere tarafı bırakmaz eti. Böyle yaparsan o zaman kan kaybı çok acayip olur"

Polat, çevirme işini anlatırken, sağ eliyle de sanki bıçağı tutuyormuş gibi önce hayali bir ete sapladı, sonra çevirerek çıkardı. Hareket, Medet'e başında nasıl bir bela bulunduğunu bir kez daha hatırlattı. Tezinin doğruluğuna da kesinkes inandı bu sayede. Sıradan bir gasp veya yaralama değil özel bir durumla karşı karşıyaydı. Özel durumun

adı da Fesat'tı... "Peki Fesat bu kavatı nereden buldu da getirdi?" diye düşündü. Bu önemliydi. Delikçiyi bulmak için nereden geldiğini öğrenmek lazımdı. Bu bıçak da imzalı olduğuna göre en azından nereden geldiğini bulmak çok zor olmayacaktı.

"Hangi manyak kullanır böyle bir aleti ki?"

"Bilemem"

"Kim yapar dediydin"

"Belkim de ölmüştür. Bilemem."

"Bi sor o zaman. Hissi kablel vuku mu beklemektesin!"

Polat, emirle birlikte cep telefonunu çıkardı; ama kimi arayacağını bilmiyordu. Bir sigara yaktı ve düşünmeye başladı. Medet Abe, kahve içmek istedi. Aşağı indi, mutfağa geçti. Cezve arandı. Elektrikli aletlere pek güvenmezdi. Fakat cezveyi bulamadı ve elektrikli su ısıtıcısının yanına istemeyerek gitti. Üzerinde küçük bir pedal ve bir de düğme bulunan ısıtıcıyla bir süre bakıştılar. "NASA roketi ha! Ulan cezve nemize yetmez ki alengiri bol ne varsa koymuşlar buna" diye söylendi. İçinde su olup olmadığını da bilmiyordu. Tam ortadan ve iki yanında rakamlar olan tüp gibi şey de şeffaf değildi ve içeride ne olduğunu göstermiyordu. Üstteki kapağı açmaya çalışan Medet Abe, tepede içeri doğru bastırılması gereken kıskaçlardan habersiz bulunduğu için başarılı olamadı. Bu bile sinir olmasına yetti; ama yine de şansını denemeye karar verdi, içinde su olması ihtimalinden yola çıkarak eline alarak salladı. Gelen su sesi işin en azından bu bölümde yolunda gittiğini gösteriyordu. Isıtıcının sapı üzerindeki düğmeyi kurcalarken duyduğu tık sesi, zaferi muştuladı. En azından bunu becerebilmişti. Fakat ısıtıcıda bir hareketlenme olmadığını görünce morali bozuldu. "Bunun ses çıkarması lazım gelmez mi" diye geçirdi içinden. Düğmeyi yeniden eski konumuna getirdi. Bu kez pedala el attı. Pedalı ileri geri yukarı aşağı oynattı ve yukarı doğru hareket ettiğini gördü. Pedalın hareket etmesi, aynı zamanda sap üzerinde yeşil bir ışığın da yanmasına yol açtı. Demek ki alete elektrik gelmişti. Yani ısıtabilirdi. Rahatladı. Şimdi kahveyi bulmalıydı. "Allah'tan Nabi, tezgahın üzerinde bırakmış. Yoksa iyice madara olacaktık" diye düşündü. Az

önce içtiği fincanı içeriden getirdi ve içine kahve attı. Ama miktar konusunda da emin değildi. Kaşıkların durduğu bölümü biliyordu. Çay, tatlı ve yemek kaşığını eline aldı, bakmaya başladı. Çay kaşığı olacak gibi görünmüyordu. Tatlı kaşığı da biraz efemine duruyordu. Yemek kaşığını kavanoza daldırdı ve tepeleme yüklü olarak fincana boşalttı. Acı kahve hem şekersiz hem sert kahve demek olduğuna göre miktar önemliydi. Fakat ısıtıcıdan çıkması gereken seslerin halen çıkmadığını düşündü. Yine de ışık yanıyordu ve bu iyiye alametti. Bir sigara yaktı beklemeye başladı.

Sigaranın bitmesine yakın artık zamanın geldiğini düşündü ve ısıtıcıyı sapından tutarak içindekini fincana boca etti. Su vardı. Nabi bırakmıştı demek. Fakat kahveden duman çıkmıyordu. Eliyle fincana dokundu "hay amıya" diye söylendi. Su soğuktu. Kahve de soğuktu. Cinleri tepesine çıktı. Isıtıcıyı alıp duvara çarptı. Siniri halen geçmemişti. Bu kez "uyyy" diye bağırdı "Uyy bi suyu ısıtamıyoz, kıçımızdaki ugursuzu nasıl defedecez. Hay anasını ben bu kahvenin de bu katilin de bu suyun da..." hızını alamayan Medet Abe bu kez de fincana elinin tersiyle vurdu ve içindekiler etrafa saçıldı. Ama siniri geçmedi. Mutfağın kapısında Polat göründü.

"Abe, iyisin" diye seslendi.

"Hayır degilem. Daha kahve yapamiyam lan kendime. Katili nasıl bularam!. Sigara ver. Kahve de yap, yanıma gel. "

Sigarası biter bitmez bir yenisi yaktı. Polat elinde fincanla kapıdan yaklaştı; "Abe"nin sağlam olduğunu görünce yanına ilişti. Medet hemen sordu "Buldun?"

Polat bıçak ustasını sorduğunu tahmin ederek yanıtı böyle verdi. "Haram derlerdi Abe, esasen gavur bu, Aram'mış adı. Ama Haram derdiler hep. Hiç görmedim adamı. Bilen birini tanırım sade; ama arayıp ne diyecem bilemedim..."

"Bıçak lazım sipariş verecem de, olmadı göt verecem de... tövbe tövbe..."

Polat Almanya'da yaşayan kuzeni Mam Kemal'in telefonunu çevirdi. Telefon açılmadı. O kesin bilirdi; ama açılmıyordu telefon.

Kalkıp yeniden mutfağa öndü. Şimdi bir kahve de kendisine lazımdı. Telefon... telefon... Sigarasını yakarken aklına bir isim daha geldi. Rahatladı. Hevsel'in anasını arayacaktı. Ondan her şeyi öğrenebilirdi. Bir mama olan Hevsel'in anası yardım edebilirdi ki zaten o etmezse Diyarbakır'da Polat'a kimse etmezdi. Telefona sarıldı.

19
Masal ayrı yalan ayrı

"Adam olmayacaksın sen karı" Gözünü açtığından bu yana yatakta oturur vaziyette geçen sekiz dakikadır aklında yalnızca bu cümle vardı. Perdelerin arasından sızan güneşsiz aydınlığı huzursuz bir ifadeyle süzdü. Mutsuz değildi; ama huzursuzdu ve bu neredeyse her dakika artmaktaydı. Sorumlusu da tam yanında yatıyordu. Az önce sevişmişler, Sevda uzun yıllardır unuttuğu ve adına orgazm denilen o ilik emici zevk saniyelerini yeniden tatmaktan kaynaklı sersemliği üzerinden henüz atamamıştı. Ama huzursuzdu ve Hemit kapısını çaldığı andan itibaren bedenindeki tek hakim his buydu. Çok kötü şeylerin olacağına dair o makus fikir kafasında nüksetti. Ve adeta yeniden fark etti ki olacak olan neyse onu da içine alacaktı. Savuracak, ezecek, kıracak, çer çöp yığınının ortasına bırakacaktı. Yanındaki genç adama bakarak, bir kez daha tekrar etti; "Nerden çıktın karşıma da beni benden aldın..."

Hemit, bir süredir uyanık vaziyette kestirdiği yataktan çevik bir hareketle ayaklarını yere indirdi. Sırtı Sevda'ya dönük vaziyette ve çıplak halde durdu. Ellerini beline koydu, kısa bir süre pencere pervazına baktı, sonra perdeye, duvarlara, kalorifer dilimine, yerdeki bir

ikisi yerinden oynamış eski usul marleye ve yatak başına göz gezdirdi. Pervaz PVC'ydi; ama büyük ihtimalle yapan ustanın dengesizliğinden kaynaklanan bir eğime sahipti. Eğim belli belirsizdi; ama rahatsız ediciydi. Perde, eski ve solgun görünüyordu. Üstelik yapısı gereği ne aydınlıktan koruyor, ne odanın içine tatlı bir ışık getirebiliyordu. Duvarın pencerenin sol üst tarafında kalan kısmındaki kabarmış alan da binanın içinde bulunduğu durumu net biçimde özetliyordu. Eskiydi bina, kabaydı, özensizdi, zevksizdi. Sonradan yapılan kalorifer tesisatı tuz biber ekmişti bu havaya. Boruların duvarları deldiği bölümler yarım yamalak sıvanmış, en ucuz kalite olduğu belli kalorifer peteği çimdiden paslanmış bağlantı yerlerinden sızdırdığı paslı sıvı yüzünden yerdeki marleyde iki kocaman lekeye yol açmıştı. Yerdeki marley için söylenebilecek fazla bir şey yoktu. Zaten ömrünü tamamlamak üzereydi ve işin en acı tarafı bu kimsenin umrunda değildi.

Binaya acıdı. Özensiz, plansız ve beceriksiz bir cinayete kurban gitmiş meftaya bakar gibi baktı. Kim yaptıysa bütün bunları mesela cinayet işlese iki günde yakayı ele verirdi. Sevda'ya baktı neden sonra. Burada yaşatamazdı kadınını. Daha iyi bir yer bulmalıydı. Yer olmamalıydı ama bu; ev olmalıydı. Hemen kararını verdi; "giyin" dedi.

"Niye?"

"Ev bakacağaz"

"Ne evi?"

"Sana ev bakacağaz"

"Bana niye ev bakıyoruz be"

"Bu ev, ev degil. Hem havası hava degil hem harcı harç degil. Bu evi öldürmüşler çoktan kimsenin haberi yok. Evin bile yok haberi. Hala ayakta durmaya uğraşmakta. Ben olsam vallah toptan çökerim; hem bu usta kimse evi yapan, onun geçmesini beklerim; o saat çökerim. Haydi giyin"

Hemit yeni günle birlikte yeni dertlerin kapıyı çalacağını biliyordu. Sevda ise ev değiştirmesinin pek mümkün olmadığının farkındaydı. Ama yine de ses çıkarmadan giyinmeye başladı. Bir yandan da hoşuna gitmişti yataktan çıktıktan sonra bile böyle sarıp sarmalanmak.

Hemit hemen denecek çabuklukta giyindi. Sevda hala yavaş hareket ediyordu. Dayanamayan genç adam, rujunu sürmek için hazırlanan kadını kolundan tuttuğu gibi koridora çekti. Birlikte kapıya doğru yürüdüler; o anda da tamamen unuttukları bir ayrıntıyla karşı karşıya kaldılar. Kapı kırıktı. Sevda, üst komşu Hayganuş Abla'dan eve göz kulak olmasını istedi. Bir de marangoz lazımdı. Ricalar iletildikten sonra çıktılar.

"Önce bir kahvaltı lazım, çay lazım" dedi Hemit.

"Oluur" diye onayladı Sevda...

"Sonra da felekten bir gün çalalım"

"Oluur"

"Sonra da buradan kaçalım"

"Oluur"

"Essah?"

"Sanki öbürleri de essah da bunu soruyorsun, sen de... aman be Hemit... dur hele beni de benzettin kendine bir günde..."

"Neye benzettim seni?"

"Dengbej gelirdi bizim köye; anlatır tatlı tatlı, sonra giderdi. Yemeğimizi yer suyumuzu içer, hikayeler söylerdi. Masal verirdi bize, ekmek alıp... O giderdi, masalları kalırdı. Gerçek olanını da hiç görmedim dengbejin masallarının..."

"Ben de yalancıyım ha?"

"Yalan demedim. Masal dedim."

"Öyle değil böyle... ha yalan ha masal"

"Değil, öyle değil. Masal ayrı yalan ayrı.

"Nesi ayrı de haydi."

"Masal işte adı üstünde masal, neye yalan olsun ki..."

"Yaw, suda yürüyen adam gördüm de; bu yalan olur. Bir varmiş bir yokmuş, bir bey varmış. Suda yürürmüş de masal olur!"

"Biliyoruz kimse yürümüyor. Ama masal işte. Yalan başka."

"Nasıl başka?"

"Seviyorum deyip kaçmıyor kimse masallarda. Seviyor, gitmiyor. Ölüyor bile. İşini bitirene kadar yalanını atıp sonra kaybolmuyor. İşte o yalan oluyor o zaman. Masal olmuyor...

"Gidince yalan kalınca masal yani?"

"Eh"

"Ben gitmem merakın oysa..."

Sevda'nın gözünden geçen şüphe bulutları, umursamaz bir gülümsemeye dönüştü. "Gidene güle güle, gelene hoşgeldin yok bizde... Kimse gelemez; gelse de gidemez.

"Ben geldim"

"Gelmedin, gelemedin, ta orada duruyorsun hala haberin yok" Bunu söylerken yavaş yavaş önünden geçtikleri Fransız Konsolosluğu'ndan parmağını Taksim Meydanı'na doğru uzattı.

"Bak tam buradayım ama.

"Cismin burada. Sen yoksun daha."

Hemit böyle düşünmesine hiç üzülmedi. Ne diyordu o Arap filmde: "saçının tek teline bile değerdi"... Sevda'ya da değerdi. Gözleri ışıltıyla parladı. Durdu. Tramvay Durağı'nın hemen başında Sevda'yı da durdurdu. Ellerini sevdiği kadının beline koydu ve bir tüy gibi havaya kaldırdı. Kendi etrafında iki tur attı. Sevda ilk iki saniye içinde direnmeye çalıştı; ama o koku yine burnuna doldu.

Hemit, sevgilisini yere indirmeden kendine yaklaştırdı; "Aha buradayım, hiçbir yere de gitmem..." diye fısıldadı. Sevda'nın gülümsemesi bu kez biraz daha sıcak geldi genç adama; "Vallah da billah da yalan değilim! Buradayım."

Sevda tanıyan, gören, bilen olur diye düşünmedi. Kollarını Hemit'in boynuna doladı; "Masalsın o zaman" diye cıvıldadı.

"Değil. Masal da değilim. Yürü de boğulurum suda. Ama atla de şuradan aşağı atlamayan..."

"Atlamayan?"

"Yalan ossun o zaman"

"Ossun"

"Ossun"

Sevgilisini yavaşça yere indirdi. Birbirlerine sarıldılar ve Taksim Anıtı'nın önünden durdurdukları taksiye bindiler. The Marmara'nın önünden geçerken sağa bakan Sevda, Solak'a çok benzeyen bir genç adam görür gibi oldu. İlk anda kendini fena hissetti. Sonra Medet, Solak, Fesat, hiçbiri umrunda olmasın istedi an itibariyle... Yok Solak umrunda olmalıydı. Zaten onu görmesi de bu yüzdendi. Bir an rüyada olup olmadığını merak etti. Hemit, aynı anda şoförün itiraz etme riskini umursamadan sigarasını yakmış derin bir nefes çekmişti bile. Sevda hafifçe kolunu çimdikledi. His vardı. Rüyalarda his olmazdı; olur muydu yoksa... Kararını verdi. İster rüya ister gerçek, ister yalan ister masal... "Bugün lan, bugün be... Bir gün be... İzinli say Allah'ım, bugün pazar be..." diye geçirdi içinden. Bir şey olmaması için dua etti. Gözlerini açtı, Solak çoktan kaybolmuş, araba Gümüşsuyu'ndan aşağı inmekteydi.

Sevda, "Nerde yiyelim?" diye sordu.

"Denizi olsun, otel olmasın, zengin piçlerinin gittiği yer olmasın ama omleti muhkem olsun?"

"Başka?"

"Sen sordun ben söyledim, suçlusu ben mi oldum?"

"Yok. Neye suçlu olasın... İyi esasen ne istediğini biliyorsun. Sen gönlünü hoş tut. Bir yer var ki tam aradığın..."

"Oraya gidelim. Uzaktır?"

"İstanbul için mi, Diyarbekir için mi?"

"Tamam sustum"

"Eyi madem"

"Yav merak ettim İstanbul ağzıyla konuşuyorsun Ama Diyarbakır kızısın..."

"Sen hangisini sevisen. İstisen bele de konuşırıh oğlım?

Taksici, dikiz aynasından kaçamak bir göz attı arkadakilere. Karı orospuydu. Herif de ya yeni dostu ya pezevengi... "Yok pezevengi değil. Hissiyatlı bakıyor hırbo, kesin dostu" diye geçirdi içinden. Hemit'in sigara yakmasına ise ses çıkarmayı aklından bile geçirmedi. Herif ayaklı bombaydı. Karı da pimi... Tam o anda kadının sesini duydu; "Kardeş nereye gidiyorsun?"

"Abla, söylemediniz; ben de Boğaz'a inersiniz dedim. Ama buyur sen hemen döneyim."

"Yok kardeş sen Emirgan'a kadar durma."

"Tamam abla"

Taksici, dikiz aynasını kullanmamak sureti ile arkadakileri unutmayı seçti. Bir an önce kurtulmak lazımdı bu müşterilerden. Pek velinimet sayılmazlardı, parayı ödeyecekleri bile şüpheliydi. Gaspa uğramaktan endişe etti. Cep telefonunu çıkardı ve önce bir numara çevirirmiş gibi sonra da taksi durağıyla konuşurmuş gibi yaparak Emirgan'a gittiğini söyledi. Otomobil düzenli bir hızda Beşiktaş'ı bulurken arkadaki bir sigara daha yaktı. Koku burnunun direğine doldu. Bırakalı iki ay olmuştu ve hiç bu kadar güzel kokmamıştı bugüne kadar meret. Bıraktığı güne kızdı.

20
İyi tazı doğuştan tazı olurmuş

Sevda'yla Hemit, kahvaltılarına doğru ilerlerken Tırışka, Kibar'la birlikte, villadan ayrıldığına iki kez şükrediyordu. Tırışka "Allah razı olsun kardeş, Medet Abe kesin ayıklardı yatırıp. Çıktık kurtulduk. Ha yazıyom buraya en asilinden iki Rus kapatacam, tost yaptıracam sana şerefsizim len" diyerek minnetini bildirdi. Bu minnete rağmen Akşam Solak'la konuştuklarını kendine saklamayı tercih etti. Ortalığı bulandırmanın zamanı değildi. Varsa da şimdi sırası değildi. Bu arada Kibar'a göre durum pek o kadar da parlak değildi. "Bir iz bulamıyak, tost most bilmem ama sen kesin döner olursun. Ben de karışmam hesap senindir."

Tırışka hiç bozulmadı lafa; "Ben sana diyim mi, şimdi Sevda'ya gitsek kesin ipucu buluruz. Niye uğraşıyoz ki sokakta..."

"Medet Abe 'gitmeyin' dedi... Dur bak hele bir hesap yapalım kafadan. Medet Abe'yi dövdüler he mi... Soydular da..." Nerde Turnacıbaşı'nda... Solak'ı deldiler... Nerde? İhtimal onu da Turnacıbaşı'nda... Kim var orda en yakın tanış? Sevda... Aha bu kadar tesadüf filmde bile olmaz ha... Ben diyom ki bir filim varsa filimin

içinde Sevda da oynuyo orda. Hem mesela Sevda bilmekte bir şeyleri... Ne yapacaz? Medet Abe'nin hayattaki tek hastalığı bu karı lan. Karıyı mı konuşturacaz? Hadi söylettik, Medet Abe'ye de gittik dedik 'Abe Sevda'yı öttürdük. A sana bilgi...' Ne yapar misal... Ben derim ki alnımızdan öpmez. İhtimal bi siker, sonra bi daha siker, sonra iki de it bulur sokaktan onlara siktirir sırayla. Sevda'ya da yemek ısmarlar."

"Yaw bu Sevda ne iştir ha Abe'nin içine işlemiştir sanki ha."

"İşlemiştir, lakin leke gibidir. Çıkmaz leke. Kaldır kumaşı at..."

"Ama güzel karı ha"

"He... essahtan müthiş karı. Diyorlar ki hele yatakta görün onu."

"Çüş..."

"Ne çüşü len, karı oruspu olum. Ha biz nasiplenemiyok ayrı. Etin suyunu çıkarır diyolar. Böyle içine alırmış, bir sıkarmış, sanırsın..."

"Ne sanırsın..."

"Tavuk..."

"Tavuğu mu siktin Sevda'yı mı? Doğru de ha"

"Yok lan öyle anlatırlar oradan..."

"Hade deyyus, siktin di mi lan, tavuk siktin di mi..."

"Yok tavuk mavuk"

"Haaa. Tavuk değil, Sevda da değil. Ama Sevda'nın tavuk gibi sağdığını biliyon adamı he mi... Git sen altı bezli bebeye yedir."

Tırışka haklıydı. Kibar, küstü; sigarasını yakıp kafasını dışarı çevirdi. Otomobil Barbaros Bulvarı'ndan aşağı süzüldü. Doğruydu, Kibar hem tavuğun hem Sevda'nın tadını biliyordu. İkisi de gençlik hatasıydı. Bir gece sahte isimle çağırtmış, sonra yatakta karşısına çıkmıştı. Loş odaya girdiğinde tanınmamak için hayli çabalamış, ama daha birinci dakikada yakayı ele vermişti. Yataktaydılar ve Kibar tam olarak Sevda'nın memelerini okşamaktaydı. Oda loştu; ama Kibar'ın kulaklarının gölgesi bile ayırt ediciydi ve Sevda o kulakları nerede görse tanırdı.

"Ulan Kibar" diye fısıldar fısıldamaz genç kabadayı irkilmiş, ama iştahı utancına yenilince işi hemen bitirmek için aceleyle Sevda'nın içine girmeye çalışırken tam kulaktozuna tokadı yiyerek apar topar yatağın öbür ucuna kaçmıştı.

"Ulan orospu çocuğu biz aynı takımdayız oğlum. Sen ha beni ha Medet'i... Meze ettin lan beni şimdi masada"

Kibar utanıyordu utanmasına ya Sevda'nın güzelliği ve dişiliği, iştahı dalgaya dönüştürmüş vaziyette gözlerinden akmaktaydı.

Tecrübeli orospu Sevda, durumun vehametini anladı; Kibar'ı koynuna aldı. Yataktan atılmış bir erkeğin düşman olarak kapasitesinin farkındaydı. Ama genç adama hiç aman vermedi. Kibar, Sevda'nın içine girdikten tam 12 saniye sonra boşaldı. Ne olduğunu bile anlamadı. İrade dışı boşalmasına bir de Sevda'nın tehdidi Kibar'ın tüm savunmasını yerle bir etmeye yetti. Sevda, "Senden para almıyorum. Sağ kasığındaki yanığı da soyunuk olman dışında göremem. Bu demektir ki canımı sıkarsan ayağıma dolanırsan, ağlayarak Medet'e giderim. 'Bana tecavüz etti' derim. Sen bana bir kere bindin, ben sana her gün bindiririm. Haydi fazla durma, gaz yapar"

Kibar o günden sonra Sevda'ya ilişmedi. Göz göze bile gelmedi. Hikayeyi bir tek Solak biliyordu. Her şeyi bildiği gibi...

Sessizlik Tırışka'ya yaralı arkadaşını düşünme fırsatı verdi. Birbirlerini korumak için ettikleri yeminler boştu demek...

Tırışka ile Solak hem iyi arkadaştı hem kendilerini takım içinde takım görürlerdi. Biri Adanalı biri Diyarbakırlı olmalarına rağmen kardeş gibi hareket ederlerdi. Çocuk zihinlerinden kalma dürtüyle birbirlerini kollama arzuları öyle hırslıydı ki birbirleri için cehennemin dibine bile gidecek kadar gözü kara olduklarına inanırlardı.

"Ah hani kral olacaktık lan alemde!" diye sessizce söylendi.

Kibar fısıldamayı duydu; merak etti "Ne konuşuyon kendinle?"

"Var ya içim yanıyo ha bu oğlanı deldirdik diye. Biz bununla yakındık bayağı biliyon, Hepi de ben çelmişimdir aklını bunun.

"Yani"

"Yanisi yok yani Kibar'ım; su testisi hesabı bizimkisi. Bak söyleyeyim sana bizim de sonumuz böyle bilesin."

"Pek bir tırsmış gördüm seni; hayırdır."

"Yok Kibar'ım yok, tırsmak değil bu. Tazıları bilirsin? Köyde avcıların peşinde dolanırdım. Bu tazıların yanında silah atmaya başlarsın daha enikken. Alışır sese, ürkmez olur bir zaman sonra. Sonra bunların uçara gidenleri silah patlayınca koşar kuşu getirir ağzında. Zarar vermez kuşa. Ağzına kan gelse bile, azmaz ete... Tazılar lazımdır insanlara... İnsanların tazılara lazım geldiğinden çok hem..."

"Bu tazılar doğuştan mı oluyor, sonradan mı?"

"İyi tazı doğuştan tazı olurmuş"

"Demek ki bizim de başka çaremiz yokmuş Tırışka kardaş"

"Yok mu hakikaten be"

"Yok amına koyam, ne olacak. Ne gördün ulan hayatta. Ben söyleyem sana ne gördüğümü sen kendi payını çıkart. Dayak gördüm, sopa gördüm, kan gördüm, dehşet gördüm, şu yaşımda bir alay adamın cesedini gördüm. Ha ben de kıydım haliyle, ya ölecen dediler bana el kadar bebeydim lan daha... ya öldürecen. Öldürdüm... Önüme ekmek koydular yedim, sopayı gösterdiler kaçtım. Hiç düşünmedim niye diye...

"Niye?"

"Niyesi mi var lan Tırışka... Sen biliyon asgari ücret dedikleri şeyi... ben köyümden çıkmışım, anam sikilmiş, bir tarafta ordu öbüründe gerilla. Sağa dönsem imam sola dönsem ağa... ben ne yapayım sen de madem biliyon tazı mazı... Bizim hayatımız böyle oğlum. Dayak buldun kaç, yemek buldun ye... Şimdi ben çökmüşüm bu sofranın başına. Feriştahı gelse beni kaldıramaz. Ya canımı alırlar ya kanımı dökerler..."

"Kibar'ım sen niye geldin İstanbul'a?"

"Terör diyorum orada burada. Yani tastamam terör diyemem ama esasen. Sen bilmezsin benim köyümü. Adanalıyık ama sonradan Adanalıyık, Daha dogrusu ana tarafım Adanalıdır. Babam Muş'tan...

Babam mevsimlik giderken Çukurova'ya anamı görmüş. Muş'a getirmiş. Sonra terör çıkınca bizim aşiretin bir bölüğü dağa çıkmış, bir bölüğü kalmış ovada, yani bulaşmamış savaşa. Benim babam dağa çıkmış, gerilla olmuş. Amcamlar çıkmamış. Beni de istememişler yanlarında, asker gelip anamı dövmüş bir sürü... Amcamlar da tırsmışlar, ama esasen tırsmamışlar ben sonradan öğrendim. Meğer babamın payına konmak için yol yapmaktaymış şerefsizler. Gittim iki sene önce sıktım beline bi tanesinin... Neyse, dayım almış beni yanına, Adana'ya... Ama bir yaşıma kadar yani... Bir baktım conolardan beter olacak benim hikaye... 13'ümde aynen İstanbul'a topuk... Sen peki? Sende var mı terör merör?"

"Yok ulan ne terörü... Bizim de aşiret vardı. Aşiret ama serttir hala bizimkiler. Urfalıyık esas. Ben de Adana'ya sonra geldim. Köyde bir baktım ya ağanın malı olacam, ya şıhın. Biri sabunlu sikecek, öbürü sabunsuz. Büyüyecektim ya asker alcaktı beni ya gerilla... Bana kız bakacaklardı, bütün gün güneşin alnında tarlada çalışıp yarıcı olacaktım. Sonra tezek kokulu karıya binecektim akşam... Vallahi de billahi de işime gelmedi.

"Kaçar mıydın yine?"

"Kaçardım. Sen?"

"Ben de... Hele var ya o televizyonda görürdüm ya manken karıları. Ulan bir bakardım orospu çocuğu, binmiş bemeveye... Üstü de açık ha... Kendime bakardım kıçımda don yok... Vallahi gerçek diyom donum yoktu kıçımda. Şimdi her bokum var. Yani köydekine kıyaslayınca şimdi benim yerime oturup televizyona bakan bebe diyordur içinden 'orospi çocuguna bak, hemi sarı karıyı sikiyi hemi bemeveye biniyi... Bakma gelecek o da İstanbul'a, hem de sadece o sarı karı için, o bemeve için değil kardeşime söyleyim. Başka şeyler de isteyecek. Görürsün bizim Kürtler bu şehri alacak... Niye diyecen? Çünkü hak ediyor bu orospu çocukları bunu. Bizim orada pazar kuruluyo; dayımın oglu var pazarcılık yapar. Particidir hem de... serok merok geveler; ama bazen akşam vakti gittiğimde çürükçüleri görürüm orada. Bilir misen kimdir çürükçü?"

"Yok"

"Ha kardeşime söyleyem, çürükçü aslında para kazanan ailenin ferdidir. Yani aileye para giriyordur; ama bu şehirde yetmiyordur. Ya anayı ya babayı ya kıroyu pazara gönderirler. Derler ki 'çürük var mı?' Şimdi pazarcının insaflısı yanına bir kasa koyar, ordan verir çürükleri. Kimi bedavaya kimi iki üç liraya doldurur fileyi, döner evine. Çürükleri ayıklar kalanını yerler. Şimdi bunu sana niye anlatiyem. Ben köydeydim özeniydim, bilmiydim, şehre bu yüzden geldiydim. Ama bu çürükçü var çürükçü, o zaten burada. Ta içinde, göbeğinde işin. Ben öyle değildim. İçimde fazla bir nefret yoktu yani. Bir de şehir ne, hiç bilmezdim. Bunlar biliyo. İtilip kakılıyo sokakta. Ama evi var. Aç dolaşıyo, ama babası çalışıyo. Ne olacak biliyon mu?"

"Ya PKK ya mafya..."

"Daha kötüsünü diyem sana. Bunlar tek başlarına mafya olur. Mafya da parti de örgüt işi. Diyor ya Yılmaz abe, organize işler. Bu veletler organize morganize değildir. Her taşın altından fırt fırt çıkacaklar engerek gibi. Bak görürsen. Polis de şaşıracak 'ne oluyor?' diyecek. Mafya da parti de, devlet de şaşacak. Bir ben hariç. Çünkü bilecem bu nemene bir iştir. Ama merakım daim olacak bir ben miyim akıllısı bu dünyanın. Bir ben mi göriyem, yoksam filimin içinde filim var da bir ben mi bilmiyem."

"Lan Kibar! Uçtun ha sen?"

"Na buraya yazıyom. Tırışka, sikecek bu çocuklar İstanbul'u. Ha suç kimin onu da diyeyim... Benim değil... Başka herkes suçlu."

Kibar konuşurken Tırışka, içinin giderek, hatta tahmininden bile fazla yandığını hissetti. Haklıydı Kibar, her taşın altında çıkacaklardı. Başka merak ettikleri de vardı esasen, konu açılmışken devam etti, böylece Solak'tan uzaklaşmayı umuyordu; "Engerek diyon ya; peki amına koyam kim koydu o taşın altına engereği, o engerek kimi sokacak? Engeregin soktugu o lavuk niye o taşa oturacak?"

Vallaha orası siyasete giriyor kardaş. Bizi aşmakta yani. Ben gördüğümü söyliyem. Ötesine ermez aklım. Ereydi zaten dağda olurdum herhal; ne bileyim esasen meclise de gidebilirdim ha. Hiçbirini olamasam İstanbul'un haracını ben yerdim.

"Ulan Kibar; ben de İstanbul'un haracını yemek istiyom, Solak da, sen de, Polat da, Medet Abe de... Yani herkes haracı yemekle meşgul. Peki biz haracı kimden kesecez?"

"Hahahahaah, Tırışka, sen adamı öldürürsün ha... La kıro bilmiyosun sanki... Trencilik oyunu bu... herkes birbirini lan...

"Hassiktir"

Tırışka bunu arkadaşına söylememişti. Küfrün nedeni ani fren yapmasına yol açan boyacı çocuktu. Sıkışık trafiği fırsat bilip önlerine atlayan boyacıya kornayı bastı. Boyacı, kafayı çevirip ters ters baktı ve arabaya doğru yanaştı... Yanaşırken cebinden çıkardığı metal parçayla sol ön farın yanından kapıya kadar derince çizdi ve sonra gerisin geriye koşarak uzaklaştı. Çocuk, bu sırada Tırışka'yla göz temasını hiç kaybetmemişti. Ani hareketin şokunu üzerinden atamayan Tırışka kapısını bile açmadan "vay piçoz" dedi.

Kibar, "tam bunu diyom işte" diyerek keyifle sigarasını yaktı.

Tırışka'nın aklı başına geç gelse de arabadan inmeye niyetlendi, kapıyı açtı. Çünkü boyacı çocuk güvenli bir mesafeye kadar koştuktan sonra dönüp arabaya bakmaya başlamıştı.

Kibar arabadan inmeye niyetlenen arkadaşını durdurdu ve "boşuna inme yakalayaman, madara olun, akşam bitlendiği yerde meze eder seni, esasen yine edecek, çizdim arabasını lavuğun diyecek. Yerinden kıpırdayamadı. Tırstı diyecek...

"Ee madem kesin mezeyim niye gitmeyim?"

"Nasıl olsa yakalayamayacan, yorulacan. Yakalasan ne yapacan? Dövecen mi? Öldürecen mi yoksa? Ne yapacan ki? Sen de böyleydin ya on sene evvel Tırışka kardaşım."

"E ne yapam? Para mı verem eferim lan iyi çizdin diye..."

"Siktiret eferimi filan yaw, yolumuza bakalım. Daha sorgumuz sualimiz var. İster misin ecelimiz de orada beklesin bizi... Olur mu olur?"

"La bi siktir git. Bak piç hala bakıyo, bak sırıtıyo bir de kıro... Dur geliyom lan!"

Böyle bağıran Tırışka kendini tutamayıp arabadan indi, inerken de "caminin ordan al beni, yoksam bekle" diye de ekledi.

Kibar direksiyona geçti. Otomobil Mecidiyeköy Emniyet Amirliği'nin önünden Şişli yönüne doğru ağır ağır aktı. Kibar'ın keyfi yerine gelmişti. Hayat devam ediyordu işte... O sırada telefon çaldı. Arayan Polat'tı. Neşeyle telefonu açtı. Polat, sesteki neşeyi hemen ayırt etti. "Hayrola Kibar'ım?"

"Vallahi bilmiyem, Medet Abe'ye deme; ama Tırışka'yı da deldirebilirik az bir zaman içinde ha..."

"Lan oğlum ne diyorsun sen?"

"Yoh helecan yapma, bi boyacı piçi bizim arabayı çizdi. Tırışka peşinden koştu."

"Lan oğlumm, başka işiz yok mu? Biz heder olmuşız. Siz boyacı peşindesiniz. Tırışka'ya de geri dönsün, işizin başına gidin ..."

"Mümkünü yok. Fırlamıştır yanımdan. Netice itibariyle bekliycik. Ya boyacı onu becerecektir ya o boyacıyı."

"Yaw vallaha sike sürülecek akıl yok sizde lan yeminle yok ha.

"Yaw ben n'apam. Fırladı gitti. Şimdi şöyle bir durum var onu izah edeyim sana..."

"Yok bana izah etme sen, bir iki saata Medet Abe arar ona izah edersin. Hatta ikiniz birden edin bence. Ben de zaten aradım bunu söyleyim de aceleniz ossun diye. Ama korkarım sizin göt Solak'tan bile önce gidicidir ha."

"He anladım. Bulacam heyvanı."

"Na haydi"

Bu telefon konuşması bile Kibar'ın canını sıkmadı. Sigarasını yakarken göz ucuyla sağındaki kabrioda oturan kızıla baktı. Beyaz tenliydi kızıl. Küçük ve sivri burnunun altındaki yuvarlak ağzı Kibar'da uygunsuz hisler uyandırdı. Camı açtı ve seslendi

"Bayan, pardon"

Kızıl, burnunun üzerinden baktı

"Bayan pardon babanız şekerci miydi?"

"Kızıl hınzırca gülümsedi; "Yok" dedi "Semerciydi"

"Semerci?"

"Senin gibi eşeklere semer dikerdi"

"Işık yandı kabrio topukladı. Kibar, küfür bile etmedi. Yalnız olduğuna sevindi o kadar. Sigarasına derin bir nefesle asıldı. "Vay kaltak" diye söylendi.

Bütün bunlar olurken Tırışka, boyacı çocuğu Şişli'deki Cumhuriyet Gazetesi'nin bulunduğu sokağa kadar kovaladı. Sokak kalabalıktı. Boyacı da çoktan kalabalığın arasında kaynayıp gitmişti. Kalabalık Cumhuriyet'in önünde olduğuna göre işin içinde siyaset var demekti ve Tırışka siyasetin bulunduğu yerde iş yapamayacağını gayet iyi biliyordu. Yine de bir dakika kadar oyalandı, etrafına bakındı. Ekserisi yaşlı olan kalabalık, düzensiz sloganlar atıyordu. "Balbaba'ya ya da Ballıbaba'ya özgürlük" diye bir şeyler bağırıyorlardı. Kimdi acaba Ballıbaba? Etrafta resmi polis yoktu. O zaman siviller var demekti ve bu da Ballıbaba'nın tehlikeli biri olduğunu gösteriyordu. Sonra geriye Abide-i Hürriyet'te dönüp Şişli Camii'ne yürümeye başladı. Kibar'ın cep telefonunu çevirdi. Konuşmanın sonunda arkadaşının daha Cevahir AVM'nin önünde olduğunu anladı ve olduğu yerde beklemeye başladı.

Yeniden arabaya oturduğunda Kibar'ın müstehzi ifadesiyle karşılaştı ve hemen savunmaya geçti. "Yok o gastenin sokağında kayboldu piç. Bulamadım."

" Niye, gazantacıymış piç?"

"Yok lan, kalabalıktı sokak, voltaladı."

"Neye kalabalıktı ne olmuş ki?"

"Ne bilem, sürüyle moruk toplanmış bağırıyodu. Balbaba mı, Ballıbaba mı ne, ne karın ağrısıysa birine özgürlük mözgürlük işte... Piç de girince aralarına dedim, siyaset muhkem iştir. Alırlar beni ayaklarının altına. Hemen kaçtım."

"Ballıbaba kim ula? İnsan bakınmaz mı etrafına be!"

"Ne bilem lan kim? Çok da sikimdeydi. Benim bir yüzbaşım vardı askerde 'Bana hayrı olmayan kilisenin papazını' derdi. O hesap. Bana ne Ballıbaba'dan...

"Zarbo mukimdi?"

"Yok lan ama kesin bir sivil doludur dedim ben de kendime..."

"Vallaha ihtimal o ki solcu da değil Kürt de... Olsa döverdi polis hepsini."

"He haklısın.

"Boş geç şimdi sen. Medet Abe haber bekliy. Polat aradı demin"

Medet Abe kendilerinden haber bekliyordu. Medet Abe, Ballıbaba'dan da boyacıdan da daha önemliydi. Niye önemliydi peki? Birden her şey Tırışka'ya boş geldi. Boyacıyı düşündü, sokakta toplanan kalabalığı düşündü. Herkes kendi havasında, hayatında gidip geliyordu işte. Kendini, boyacıyı ve Ballıbaba'yı aynı sokakta buluşturan bir hayattı madem bu ve madem kimse kimseye değmeden yaşayabiliyordu bu hayatta... Madem o sokaktakiler Solak'tan habersizdi, kendinin de Ballıbaba'dan habersiz olması doğaldı o zaman...

Yeniden düşünmeye başladı. Büyük şehirde alemin kralı olma hevesi kursağına oturdu. Bugüne kadar hiç olmadığı kadar huzursuz hissetti kendini. Solak'ın intikamını almak konusunda bile kararsızdı artık. Solak ölebilirdi... Kendi ölebilirdi... Ballıbaba da ölebilirdi... O zaman ne olurdu? Daha iyi mi olurdu dünya? Daha mı kötü... Esas olarak boyacı piç, en azından kulağını belki de kıçındaki tekmeyi, Ballıbaba'ya borçluydu. Ballıbaba boyacının işine yaramıştı. Ballıbaba kimdi peki?

Yaşanan kısa sessizliği "Sustun" diye bozdu Kibar.

"Diyordum ki, boyacı Ballıbaba'ya dua eder mi götünü kurtardı diye; sevinir mi misal?"

"Eee..."

"Eeesi yok oğluım, piç o sokağa döndü kalabalık vardı. Ben dönemedim kalabalık vardı. Aynı kalabalık benim işime yaramadı; onun işine yaradı.

Kibar, "ama sanırsam Ballıbaba'nın da işine yaramamış o kalabalık" dedikten sonra iri bir kahkaha attı."

Tırışka "He haklısın ha" dedikten sonra bir dal da kendisi için alarak iki sigarayı birden ağzında yaktı. Uzatırken de, "Bazen boş geliyo mu her şey be Kibar'ım be... Hani belkim boş degil de hani ... Ne desem"

"Yok lan ne boş gelsin. Hayat bu işte bu. Yaşıycaz ömrümüz yettiğince sonra göçüp gidicez. Herkes ölüyo, neticede... Siktiret.

"Ee niye gidiyoruz Sevda'ya... Takmayak o zaman..."

"Haa bak o zaman Medet Abe bize takar. Boş konuşma."

Tırışka kızdı; "Ne diyorsun sen, neyi boş, ağzına kadar dolu la bu iş... Biri üzerimize oynuyo, ortaya da pot diye götümüzü koyuyo..." Tırışka, Solak'la yaptığı fikir jimnastiğini anlatmayı yine uygun bulmadı. Neticede o jimnastiğin sonu Medet Abe'ye varıyordu.

"Eminsin böyledir?"

"Adım gibi.

"Yaw hakikatte tesadüf olamaz yani bu iş... Peki Tırışka kardaşım, senin kafandan sağlama yapak... Turnacıbaşı'nda bıraktın di mi? Görmedin sonra da... Yani sokağın başında filan değil...

"Yok bıraktım, Sevda'ya gidecekti"

"Kesin yani"

"Kesin"

"O zaman Sevda hariç önce bütün sokağa bakacağız."

"Ben hala diyom ki Sevda'ya gidek sorak. Sonra diyek "Sevda, durum böyleyken böyle

"Konuştuk ya lan. Demedik mi herifin kolu, bacağıdır bu karı. Onu kes Medet Abe kanasın."

Tırışka, Sevda meselesi açığa çıktı diye biraz sıkkındı. İşin ucu tüm ekibe dokunmasa açıklamazdı yine de. Peki hakikatte işin ucunun tüm ekibe dokunma ihtimali neydi? Bunu hesabını yapmak Tırışka'nın işi değildi. Sevda'ya bakmayacaklardı... Ama yine de gözlemek gerekti.

Cep telefonunu çıkardı ve Balici Rıza'yı aradı. Rıza, taksim civarındaki Balicilerin alayını bilir, tanırdı. Telefon açıldığında "Rıza; ben Tırışka... Hemen bir erkete lazımdır ha. Senin kanatlılardan müsait olanını gönder. Az içeninden bol bakanından ha... Bul Turnacıbaşı'na gönder. Çok acildir ha... On dakkaya gelsin. Yoksam ben gelirim almaya ha..." dedi ve sonra telefonu kapadı. Tehdit tabii gerçek değildi. Balicilere en kralı gelse söz geçiremezdi; ama Tırışka'yı severdi hepsi. Ellerinden gelen yardımı da esirgemezlerdi.

Kibar, "Balici Rıza'yı mı aradın? diye sordu kuşkuyla...

Trışka, "Madem köze dokunamıyoz, o zaman maşa kullanak. Elimiz yanmaz" diye cevap verdi. Sonra ekledi; "Evin önüne dikecem erketeye yatcak. Kim ne yapıyo bakacak."

Kibar etkilenmişti. Biraz da kıskandı; ama belli etmedi. Taksim'de haracını yedikleri otoparklardan birine arabayı bıraktıktan sonra yürümeye başladılar. Kibar, "Ne yapacaz lan şimdi?" diye sordu.

"Bir yerden başlıcaz. Ne öğrendiysek onu anlatacaz."

"Ne yapacaz peki amına koduğum?"

"Gel bir çay içek şu kahvede. Etrafa bakak ilkin."

21
Tam made in Diyarbakır vallahi

Aynı dakikalarda Nabi, travesti Ayten'le Sıraselviler'de bir pastanede buluştu; ancak buluşulan yer pastane masaları değildi. En dipteki masanın yanında duran kapıdan girilince kaçak kumar oynatılan bir salon vardı. Buluşma yeri bu salondu.

Nabi, pastaneden içeri girerken, "Geldi mi?" diye sordu. Pastaneci başıyla onayladı. Mekana polis tarafından bilindiği halde hiç baskın olmamasının nedeni buydu. Önemli ve gizli görüşmeler burada yapılıyordu. Kumar oynatılmadığı zamanlarda görüşme odası olarak kullanılan bu yaklaşık 10 metrekarelik, camsız ama klimalı odayı Nabi sık sık kullanırdı.

Odaya doğru yürürken, "İki zeytinli bir büyük çay" diye sipariş verdi. Pastaneci Nabi'yle Ayten'i aynı masada buluşturan nedeni pek merak ediyordu. Travestiye de bir bardak çay hazırladı.

Odanın kapısı açıldığında Ayten, kırıtarak ayağa kalktı. Elini uzattı. Nabi, ele baktı, oralı bile olmadı. "Otur" dedi.

Ayten alışıktı terslenmeye. Dert etmedi. Nabi hemen konuya girdi. "Anlat" dedi. Ayten sokağı anlatmasını istediğini biliyordu. Ama o, polis memurunu anlatmaya başladı"

"Ay hiç sorma abicim, herif çengelli iğne gibi vallahi..."

"Onu demiyorum. Ne gördün onu anlat."

"E benim işimi konuşmıcaz mıı?"

"Ne konuşacaz senin işini!"

"Aa vallahi tek kelime etmem. Zehra ablam dedi ki o polis..."

"Otur şurada anlat ne gördüysen."

Olaylar Ayten'in kurgusundaki gibi gelişmiyordu pek. Duruma tam burada müdahale etmesi gerekiyordu."

"Bana baksana sen" diye terslendi. Sonra hırsla devam etti: "Sade hırbo bi zarbo götüme göz dikti diye mi geldim sanıyorsun bu siktiğimin pastane köşelerine. Donumda kaybederim iki dakkada hepsini be. İş konuşmaya geldim buraya. Boru değil."

Nabi bıyık altından gülümsedi ve cebinden çıkardığı sigarayı yakarken "İyi" dedi, "konuş o zaman, yanlış geyiklerin boynuzunu da verme elime. Zehra yer ben yemem."

Ayten tongaya bastığını tam da Nabi gülümsediği zaman anlamıştı zaten. Nabi, artık masadaki pazarlığın ebadını biliyordu. Bu durumda Ayten'in istediklerini konusunda da fikir sahibi olma, en azından süzgeçten geçirme zamanı olacaktı. Ayten hem hamlesi boşa gitmiş halde Nabi'nin kucağına oturmuş oldu; hem pazarlıkta dikkatli olması gerektiğini anladı.

Kapı açıldı, çaylar ve açmalar geldi. Nabi, üstünlüğü ele geçirmiş olmanın verdiği rahatlıkla, "yer misin?" diye sordu. Ayten kalender bir tipti. "Yedik az önce ne yediysek zati, sağol ama..." dedi; ardından bir sigara da kendisi yaktı.

Nabi'nin keyfi yerindeydi. Ağzı dolu dolu "Anlat bakalım" dedi. "Ne senin derdin?"

"Sizin bir amir var; adını şimdi söylemeyeceğim. Biz her ay manoyu ona postalarız. Herifçioğlu, üç aydır mütemadiyen zam yapıyor. Kızlar, her gece bir kere de bunun için veriyor."

"Yani"

"Yanisi, bunu başımızdan almanın bir yolu lazım. Gasteye masteye veremeyiz. Biz düşündük ki kendi aranızda bunun defterini dürün. Çünkü herif sizi de sikiyor."

Konuşma ilginçleşmeye başlıyordu. Ortada her zaman sözü edilen; ama bir türlü izi sürülemeyen çete vardı. Muhtemelen travesti kendisini de bu çeteden veya etrafından biri gibi görüyordu. Nabi'nin keyfi biraz daha yerine geldi. Şimdi üç lira maaşla dört lira taksit ödeyebilen devrelerini yakma fırsatı eline geçmişti işte... Açmadan derin bir ısırık daha aldı ve ağır ağır çiğnemeye başlamadan hemen önce tekrar sordu, "Sen işin ne kadarına hakimsin?"

"Hepsine"

"Nasıl oluyor o?"

"Ödemeyi ben yapıyorum."

Nabi, hızlı gitmek ve kuşu ürkütmek istemiyordu. "Hımm" diyerek bir ısırık daha aldı açmasından. Sonra konuşmaya başladı; "Yardım ederim. Ama amiri yakmayalım hemen."

Ayten'in yüzü bozulur gibi oldu. Dımdızlak hissetti ilk anda.

"Amir kalsın para mı düşsün diyorsun?"

"Yok şöyle diyorum. Sen bildiğin ne varsa anlat. Ben de kaç saplı sultan varsa hepsine en az altı ay manosuz iş vaat edeyim. Sonrasını garanti edemem. Altı ayda nefes alın. Devam edin."

Ayten'in bozulan yüzü bu kez de endişeyle solmuştu; "Bir dakika ya, sen temizlik diyorsun yani. Abicim bizim boyu aşmasın o su. Boğulmayalım bir de içine girip, yüzücez derken. Su yutar boyunu geçen suya giren. Sonra pamuk kaçmasın götümüze... Abicim tırstım şimdi" dedi. Çayından küçük bir yudum alırken de "Adımız bulaşacak mı?" diye sordu. Sesindeki endişe net biçimde hissediliyordu. Bu Nabi'nin işine gelen bir durumdu. Tadını çıkara çıkara konuştu:

"En az bir iki tanenizin kıçına girecek kaçış yok. Siz de ona göre tertibatınızı alın artık. Ha tırstıysan harbiden düşün taşın, öyle görüşelim. Okey mi?"

Ayten için düşünecek fazla bir şey yoktu. Madem çete gidecekti. Yeni gelenlere karşı uyanık olup tertibat alma olasılığı da mevcuttu şu dakika itibariyle. "Okey" dedi. "Ne istiyorsan okey. İki de kurban bulacağım sana. Ama niye altı ay?"

"E sonra mutlaka su çatlaktan sızacak, kabı dolduracak ablacım. Sen benden aşinasındır bu işlere; yapma bana. Ver bana 40 kişi bugün, yarın 41 olur bu şerefsizler. Biz dışarıdan verelim tentürdiyodu. Mikrobu keselim. Ama oda pis. Bizim tentürdiyot da en fazla altı ay tutar mikrobu işte. Neyse politika yapmayalım, başa iş almayalım. Peki, sen anlat bakalım?"

Ayten beklemediği ve şaşırtan laflar söyleyen Nabi'yi sevdi.

"Abicim seni sevdim be. Ama ufak da bir birikinti yaptıysak hafızada şu aleme dair. Senin gibilerle aşık atılmaz"

Ayten yeniden kırıtkan haline bürünmüştü. Nabi'ninse fazla vakti yoktu. "Bu işi tamam bil. Sana Nabi sözü. Ne zaman ne istiyorsan ver. Kamera kaydı, çete adı, polis lakabı ne varsa toparla. El yazısıyla yazsın kim yazacaksa hepsini Zehra'ya verin. Yok esasen Zehra'ya değil. Bak bu benim arkadaşım. Adı Osman. Gazetecidir kendisi. Direk ona ver. Bak telefon numarası bu. Yaz bunu kenara. Malı toparlayınca ara bunu de ki "Polis Nabi'nin selamıyla geldim. Sana vereceklerim var. Buluşur verirsin. Nasıl konuştuysan benimle onunla da öyle konuş. O derece yani. Namuslu heriftir. Götü pektir. Bu şerefsizleri gazetede basar. Bundan kendi çevrenden de kimseye bahsetme. İkimizi de paket ediverirler."

"Yok Abicim ayıp ettin. Sen benim tarafı bana bırak. Bilmem mi ne götverendir bizimkiler de..."

"Tamam neyse vaktim yok fazla. Şimdi sen benim işimi gör."

"Şimdi Abicim Turnacıbaşı'nda fena bir gasp oldu Cuma gecesi. Fena tartakladı lavuğun teki, ötekini."

"Gördün mü?"

"Gördüm abicim. Vallahi yay gibi bir baroydu ha. Hani nasıl desem o gece karanlıkta Tarık Akan gibi gibiydi vallahi."

"Bırak şimdi Tarık Akan'ı. Eşkal var mı?"

"Var Abicim. Şimdi bu baro bir kere kesin Kürt. Ben Diyarbakırlı diyorum. En kötüsü o civardan bir yerden."

Nabi, Medet'in de aynı tespitte bulunduğunu hatırladı: Diyarbakırlı... Ama masaya sıfır bilgiyle oturmuş olduğu için hiç bozmadı ve "Nereden biliyorsun ya?" diye sordu.

"Ben de oralıyım abicim. Bizim oralarda böyle tay gibi herifler çoktur. Ova çocuklarıdır bunlar. Dağ Kürdü basık olur. Ovada büyüyen sulak yerde büyümüş ağaç gibi olur. O yüzden diyorum yani. Bir de hareketlerine baktım. Bu çocuk şiir gibi dövüştü. Korkusuzdu, saldırgandı; ama asabi değildi."

"Eşkal?"

Saçlar kısaydı, ama söylim sana pırasa gibidir. Kıvırcık değil yani. Dudakları ince değildi. Burun da hani Fatih burnu derler ya, onun gibi bir şey işte. Boyu da en az bir seksen vardır.

"Ölçtün mü ya, onu nereden biliyorsun/"

"Ölçtüm abicim"

"Nasıl be?"

"Bunun saklandığı bir apartman aralığı vardı ilk başta. Zaten ne işi var da orada durdu diye dikize yattım ben. Neyse bugün senin yanına gelmeden önce gidip bir boyumu ölçtüm aynı yerde. Ben bir yetmişim. Onun kafasının denk geldiği yer benden bir karış üstteydi."

"Onu nereden hatırlıyorsun peki?"

"Abicim insan sarrafıyız diyorum sana. Müşteriyi şakkadanak çözmek lazım ki arabaya binecek misin, kaçacak mısın? Yoksa bitersin alimallah."

"..."

"Neyse abicim. Elinde bir kelebek vardı bunun. Güzel sallıyordu allasen. Ha bir de zannımca yeni düşmüştü bu İstanbul'a...

"onu nereden anladın?"

"Kıyafetten abicim. Tam made in Diyarbakır vallahi."

"Ne diyeyim, pes. Polis olmalıymışsın sen ya."

"Çekilmez abicim sizin meslek. Hırsızı ayrı katili ayrı ibnesi ayrı; sen de uğraş dur. Daha terörcüler var, narko var. Ohhoo... Benim işim temiz abicim veririm, alırım, kerizini bulursam alırım vermem. Falan filan işte."

"Yok zaten iş teklif etmeyeceğim. Ama olsan iyi olurdun hani."

"Sağol abicim. E. neyse yaradı mı işine bunlar.

"Bir şey duydun mu, ses konuşma ne bileyim isim cisim?"

"Yok Abicim, cam kapalıydı."

"Peki yatanı tanıdın mı?

"Valla Abicim, diyeyim ama sen inanma. Hani meşhur Pezo Medet var ya ona benzettim esasen; bilirsin kırığı vardır onun Sevda diye... Orada oturur."

"E ne yaptı peki bu pezo bütün olay boyunca?"

"Önce yerim sandı oğlanı diyorum ben. Ama sonra ıhtırınca bunu baro, o da çöktü kaldı n'apsın... Zaten oğlan ceplerini karıştırırken de boylu boyunca yatıyordu yerde. Ama ister pezo Medet ister değil koflamıştı yerdeki abicime söyleyim. İlk rauntta nakavt yani.

"Tamam. İki şey daha var. Bu senin hemşeri hangi girintide saklanıyordu. Bir de birini bekler gibi miydi? yoksa piyango ilk gelene mi çıktı? Ne dersin?"

"Piyango diyorum Abicim. Sokak boştu. Ha ne kadardır oradaydı oğlan bilmiyorum. Girinti güzel girinti. Yani ben de gaspa çıksam, orada iş tutarım. Gizli saklı gibi görünmüyor çünkü. Ama çok gizli saklı yer."

"Peki Ayten Hanım, sağolasın. Bak bu benim cep numaram. Aramasan iyi edersin; ama ihtiyacın olursa da çekinme. Yalnız makineye değil kafana kaydet olur mu? Yakma ikimizi de... Şimdi ben çıkıyorum. Sen üç dört dakika bekle sonra çık."

Nabi dışarı çıkarken pastane sahibine gözle içeridekini işaret etti. Pastaneci başıyla onayladı ve işine döndü, bu buluşmayı da aklından sildi. Böylesi daha hayırlı olacaktı görünen o ki...

Sıraselviler'e bile güneş indiren hava, sıcak bir güne işaret ediyordu. Nabi, paketinden bir sigara çıkarıp yakarken etrafı kesti. Herkes kendi havasında gözüküyordu. Her zaman yaptığı gibi, önce gitmesi gereken yönün aksine doğru yürümeye başladı. On adım kadar sonra aniden geri döndü ve gitmesi gereken yöne doğru yürümeye başladı. Kısa süre sonra arkasına baktı, takip edilmediğine kanaat getirdi. Bunları yaparken bir yandan da cep telefonunu çıkardı, Medet'in numarasını çevirdi. O sırada tanıdık bir silüet yanından sıyrılıp geçti. Ayten'di. Telefon açıldı ve Medet "Alo" dedi.

"Buldum seninkinin eşkalini. Yarım marım ama iş görür. Etiler'de misin?"

"He babo... Etiler'deyim. Sen ses verdin ya sırtım yere gelmez artıkın benim. Ha eşgal diyordun. Ne diyecektin.

"Telefonda söylenir mi kardeşim... Bir şey lazım mı?"

"Mavzer"

"ne gezer"

"Sen gel yeter."

Medet'in kelime oyununa katılması moralinin yükseldiğine bir işaretti. Nabi, otomobiline binmeden önce bir şeyler yemeye karar verdi. Bambi'ye girdi.

22

Kurdun şehre inmiş şekliyim ben

Hemit, soldaki kahveleri görünce taksiye "Dur" çekti ve Rumeli Hisarı'nda indiler. Birkaç dakika sonra oturdukları denize nazır tahta iskemlelerde kahvaltılarını bekliyorlardı. Hemit'in hiç görmediği yerlerdi buralar; ama senaryo aynı görünüyordu: Biraz deniz, biraz yol, biraz zengin kız biraz da kahvaltı...

Sigarasını yakarken denizden yana esen rüzgarın tadını çıkarmaya çalışan Sevda'ya takıldı gözü. Sevda, o yokmuş gibi oturuyordu sandalyenin üzerinde. Bir bacağını öndeki sandalyenin alt bölümüne tutturmuş vaziyette bir yandan yakmadığı sigarasını elinde çeviriyor, bir yandan kafasını düzensiz aralıklarla oynatarak rüzgar her seferinde perçemine denk düşecek biçimde rüzgardan yararlanmayı biliyordu.

Hemit'in gözü, kahvenin önünde elinde avuç kadar Türk bayrağı tutan gence takıldı. Elindeki kırmızı dosyası, takım elbisesi ve sakal traşıyla ilk bakışta olumlu bir izlenim yaratıyordu. Yürüyen ya da oturan kim varsa istisnasız biçimde bayrağı uzatıyor, bir şeyler söylüyor; biraz bekliyor, duruma göre ya parayı kapıyor; ya avucunu yalıyordu. Ama her iki durumda da teşekkürü ihmal etmiyordu. O an göz göze geldiler.

Genç gözlerini kaçırmadan ve aynı yalvaran bakışla hemen kahveye daldı, bayrağı uzattı; ama daha ağzını açamadan Sevda, "Hadi anam. Almıyoruz yok paramız" diye terslendi. Genç, yeniden Hemit'e baktı ve yalvaran gözlerle ama yine konuşmadan elini uzatmayı sürdürdü. Ondan sonraki üç dakikada Hemit, gencin üzerine yürüdü ve kahvaltı keyfinin kaçmasına yol açtı. Konuşma aşağı yukarı şöyle oldu

"Satıyo musun?"

"Abi kan kanseri bir arkadaşımız var. Doktor altı ay içinde ameliyat olmalı dedi. Bizim üniversiteden arkadaşımız. Biz altı kişi para bulmak için sevabına bayrak satıyoruz. Biliyoruz bu bayrakların değeri asla sizin verdiğiniz yardımın karşılığı değil."

"Satıyosun yani"

"Abi satmıyorum esasen bağış...

"Kaça?"

"Gönlünüzden ne koparsa abi?"

"Kaç para lazım ameliyat için?"

"Efendim abi?"

"Ameliyata ne lazım?"

"45 bin lira abi"

"Bırakın ölsün o zaman"

"Efendim abi?"

"Bırak ölsün. 45 bin... Bu bayrakla mümkünatı yok!"

"Abi biz toplamaya..." genç bunu söylerken mantıklı olan seçeneği değerlendirip uzaklaşsa; muhtemelen hiçbir şey olmayacaktı. Ama her çaylak tilki gibi o da haddi olmayan hallerle başa çıkmak hevesiyle şansını denemeye karar verdi. Medet, olsa "Eziğin göt kısmetten çıkmış bir kere" derdi. Sevda, sesini çıkarmadan olanları izlemeye karar verdi.

"Abi biz toplamaya devam edeceğiz. Arkadaşımız için..."

"Kaç para topladız?"

"Daha çok az abi"

"Kaç zamandır topluyosunuz bu parayı?"

"Biz abi ara ara çıkıyoruz her gün çıkamıyoruz, ama en az üçümüz sokakta. İki aydır böyleyiz abi"

"Para nerde?

"Bankada abi. Biz her gün akşam parayı sayıp yatırıyoruz abi."

"Kaç bayrak satıyosun sen?"

"Sizin gibi 5-10 hayırsever arada işte bağış da yapıyorlar abi."

"Kaç para şimdi?"

"Gönlünden kopanı abi"

"Ne kopar milletin gönlünden?"

Gencin gözleri belli belirsiz ışıldadı; ama Medet olsaydı muhtemelen şöyle derdi; "Pusu iyi gitmekteyse sen pusuya düştün demektir. Kaç." Gencin pususu da iyi gidiyordu. Yine de temkini elden bırakmayan ezik, "en az 5" dedi. Makul bir bağıştı.

"10 bağış elli yani. Üç kişi yüz elli. On defada bin beş yüz. Yüz defada 15 bin, 300 gün gerek yani en azından. Bir yıl para toplamak lazım yani. E altı ay dediydin sen. Herif öldü yani siz parayı bulana..."

Ezik gereksiz detaylarınnın kurbanı olarak ne yapacağını bilmez halde durdu.

"Okula gidiyo musun sahi?

"Gidiyorum abi"

"Atmıyolar mı seni okuldan?"

"Abi"

"Ulen it, ya sallıyosun ya dileniyosun. Beleşçisin piç!"

"Abi."

"Siktirtme lan abini."

"Abi ayıp oluyor ama"

"Niye sen sövüşlerken iyi ben uyandım kötü... lan it!" Hemit böyle söylenirken bir yandan da ayağa kalkmış ve eziğe tokadı basmak üzere hareketlenmişti. Ne var ki ezik hala kaçmıyordu; ve tokadı karşılamak gibi bir niyeti de yoktu. Hemit duruma hemen uyandı. Ezik bir kez daha ezilerek prim yapacaktı etraftan. Kimse ne konuştuklarını bilmiyordu. Şimdi sopayı yerse ezik için iyi bile olabilirdi. Bu yüzden vurmak üzere esnediği kolunu yumuşatarak karşısındakinin yanağına sertçe bir iki kez dokundurdu... Sonra da kısık sesle konuştu, "Şimdi siktir git; ananı buldurtma bana. Zaviyemden çık. Kolun gider."

Ezik alelacele kaybolurken Sevda huzursuz biçimde kıpırdandı. Sonra kendini tutamayarak, "Niye tersledin bu kadar çocuğu. Sen de gaspçısın be!" diye söylendi.

"E benimki daha iyi."

"Niye ki?"

"Eh karşıdakinin şansı var ben ona vururken. O da vursun diye."

"Bu da dolandırıyor. Hiç olmazsa vurmuyor senin gibi ikide bir. Daha insaflı yani!"

"Değil. Bu sahtecidir. Kalptir, çakmadır. Adam gibi soyamayandır."

"Sen adam gibi soydun da ne oldu ki?"

"Kurdun şehre inmiş şekliyim ben kızım. Aha bu pezeveng de çakkalın inmişi."

Sevda gülmek istedi; ama yapmadı. Çayların tazelenmesini beklerken sustu. Sonra konuştu; "Kurt değil moderen şakisin sen. O da çakal değil moderen dolandırıcı. Velakin biraz evvel moderen şaki, moderen dolandırıcıyı kovdu. Şaki dolandırıcıyı hor gördü bir de... İkiniz de aynı suçun çengeline asılmışsınız esasen ama sen onu istememektesin yani... Niye? Çünkü hor görüyorsun. Esasen ortaksınız bu manada. Sen ezip çalıyorsun, o okşayıp çalıyor. Sonra sen kalkıyorsun suçun polisi hakimi, savcısı kesiliyorsun yani... suçun sahibi yani..."

"Sen de avukatı ha?"

"Yok, ben ikinizden de değilim esasen. Benim olayım başka. Ama o da sen de neticede ceplere dalıyorsunuz, elinizi sokup alabildiğinizi alıyorsunuz. Niye o fena da sen iyisin?"

"Kızım, o eziktir. Bu işte en alt kattır o; hatta bodrumdur."

"Zorla yapınca tatlı yani ha?"

"Ne demek o?"

"İkiniz de beni ütmek istiyorsunuz, ama biriniz zorla ötekiniz rızayla. Sen dövüyorsun, o okşuyor. Onunki daha insaflı"

"İyi biliyosun ha sen bu dövme övme işini"

"Hayatım bunun içinde geçti be. Her dakika böyle. En küçüğünden na senin gibi boylu boslusuya. Erkek dünyasında siz hep gücü biz kadınlar zekayı övmekteyiz.

"Nası yani?"

"Bak şimdi. Bir kadını istiyorsun, iki seçeneğin var. Çiçek almak yahut kafasına odunu vurup çalılığın dibinde işini görmek?"

"İki aynı şey degil"

"Aynı, neticede kamışın kalkıyor, sen de meşrebine göre bir nebat seçiyorsun. ya çiçek ya sopa..."

"Görünen odur ki ben sopayla vurmişem sana ha?"

"Eh farklı değil yani."

"E o zaman niye eziğin yanına değil de benim yanımasın? Demek ki sen de güç istemektesin."

"Yanlış. Güçten kaçamirem."

"E peki niye gene Diyaerbekirce konişisen?"

Sevda ortamı yumuşatacak cevabı buldu ve "Sendendir" dedi. "Diyarbekir kokisen. Diyarbekir solisen. Diyarbekir bakisen."

Hemit'in ifadesi yumuşadı. O da saatine baktı ve "Haydi, bugün pazar. Çok iş çıkar " dedi. Önünde gerçekten de hem uzun hem yorucu bir gün vardı. Mahmut'u aradı. Ancak planın değiştiğini öğrendi.

Göründüğü kadarı ile iş akşam başlayacaktı. Mahmut "Kardaş, sen gezin dur İşe giderken alırım seni" dedi.

Önlerinde bir uzun gün daha vardı. Hemit, "Ne yapmak istersin?" diye sordu.

"Adaya gidelim haydi."

"Ne adası?"

"Bilmisen?"

"Yoh"

"İstanbul'un en iyi yeridir. Bir vapura öteki dünya"

Hemit hesabı istedi. Birkaç dakika sonra gelen hesabı ödemek için elini ceketini iç cebine attı. Sayısal kuponuyla karşılaştı. Sevda'ya döndü. "Otur" dedi.

Sevda'nın canı sıkıldı. Yeniden sandalyeye oturdu ve yüzünü güneşe dönerek gözlerini yumdu. Yüzündeki her noktaya tek tek güneş ışınlarının vurduğunu varsaydı. Akupunktur yapıyordu güneş şimdi. Gözlerini biraz daha sıkı yumdu. Fesat'ı unuttu, Medet'i unuttu, Hemit'i unuttu. Saatlerce böyle kalabilirdi. Hem unutmayı hem unutulmuş olmayı diledi güneş iğneleri dudaklarının kenarına saplanırken. Gözlerini şekillere kapatabiliyordu; ama seslere kulaklarını kapatması olanaksızdı. Boğaz trafiği, gülüşen yan masa, korna çalan taksici, Milli Piyangocu'nun tiz ve bezgin sesi... Hepsini duydu. Ama rahatsız olmadı. Göz görmeyince gönül katlanıyordu gerçekten de.

Hemit o anlarda kafasının içinde Sayısal'ı söyleyip söylememeyi tartışmaya başlamıştı. Ne yapacağını bilemedi. Sevda'ya söylemek, söylememek diye tartarken aklına Medet geldi. Ne demişti "Medet'im lan ben... Medet Abe'yim lan... Adamın anasını siker, kendini ibne ederim lan. İkisini beraber sermaye yapar birbirine sattırırım lan. Medet Abe'yim lan ben!" Hakikaten yaptırabilir miydi? Avcıyken av olma riskiyle burun buruna kaldığını hissetti. Şimdilik hisli yalnızca; ama ölümü hissetmekle ölmek arasında çok bir mesafe yoktu ki zaten.

Düşünceli Hemit, gözlerini az önce açmış olan Sevda'yı işkillendirdi. "Ne var?" diye yekten sordu.

"Hava dedim iki dakka daha" diye yalan söyledi. Sevda "O zaman kalkalım" diye karşılık verdi.

Hesabı ödeyip çıktıklarında Ezik'i bu kez yan kahvede gördüler. Ezik, çaktırmadan hin bir bakış fırlattı ikiliye. Hemit "Değilim. Ben bu orospi çocugu ilen aynı değilim" diye söylendi. Aynı bakışı Sevda da gördü; ama bunun onda yarattığı etki başka oldu. İçinden "Aynısız oglım" diye ünlemek geçti içinden. "Haklıyım. Aranızdaki mesafe en fazla iki karıştır" da demek istedi... Demedi...

Taksiyi çevirdiler. Sevda, "Kabataş" dedi. Deniz otobüsünün saati yakındı. "Vapura dönüşte bineriz artık" dedi. Sonra sevgilisinin omzuna başını koydu ve dışarı bakmaya başladı.

Hemit'se aşık olduğu kadının saçından yükselen kokunun buğusunda kendini birkaç saniyeliğine kaybetti. İçinden taşan söyleme arzusunu daha fazla bastıramayacaktı. Bastırmalı mıydı? Bunu bilmiyordu. Ama korkmalıydı... Sayısal'ı kazanınca neler yapıldığını bilmiyordu. Bu kadar para, duvarı bile konuştururdu. Soyduğu adamı, ilk kez gerçekten merak etti. Medet, Abe, tabanca, tabaka, yürüyüş... Hakikaten peşine düşebilecek birine benziyordu. "Para duvarı bile öttürür!" diye geçirdi içinden. Kendini hiç mi hiç güvende hissetmedi. Bu kadar parayı kendine öylece bırakacaklarını hiç düşünmüyordu. Boyunu aşan bir suda yüzüyormuş hissiyle rahatsız oldu.

Hele ki kendi durumunda yani peşine bir ordu adamın takılma ihtimali yüksek bir durumda... Sevda'ya açıklamaya karar verdi. Ne zaman, nasıl, nerede? Bilmiyordu. Ama söyleyecekti. Bu fikir keyfini yerine getirdi. Omzundaki başı öptü ve sıkıca sarıldı. Kulağına eğildi. "Bir şey var. Şimdi olmaz ama yarın, olmadı öbür gün söyleyecem sana. İyi bir şey. Seni kaçıracam buradan. Hesabım budur. Hesap da tutmaktadır" dedi.

Sevda açıklamadan memnun oldu. "Yan odaya koymuş beni. Kapıya değil. Bekleyelim az biraz daha" diye geçirdi içinden.

25

Medet Abe'yi yolanı alkışlasak çok mu sever bizi?

Tırışka'yla Kibar, otomobili bıraktıkları otoparktan Turnacıbaşı'na doğru ilerlerken, etrafa bakmayı da ihmal etmediler. Ama sokak kendi ritminde gidiyordu. Kimsenin ne Medet ne Solak'la ilgili bir bilgisi var gibi görünmüyordu. Her şey normaldi. Tırışka, "Gel şu kahveye girek ilkin. Bir çay içek" diye arkadaşını ilk sağdan soktu.

Kahve sigara yasağından habersiz bir güruhun okey şıkırtılarıyla dolu basık, izbe bir mekandı. En az mekan kadar izbe ocakçı yanlarına gelip, iki çay bırakırken, Tırışka, "Necip Abe kahvededir?" diye sordu. Ocakçı, başıyla soldaki kapıyı işaret etti. "Uyuyo mu?" diye sorusuna ocakçı, kafasını iki yana sallayarak yanıt verdi.

Tırışka "haber et o zaman Abemize. Bir elini öpek" diye adeta buyurur bir tonla konuştu.

Az sonra Necip kapıda gözüktü. Cami yıkılsa da mihrap hala yerinde görünüyordu. Necip kahvenin sahibiydi. Topal lakaplı eski bir kabadayıydı ve artık 70'ine merdiven dayamıştı. Ama hala her gün kahvehanesini kendi açar, ilk çayı kendi demlerdi. İlk çay her zaman buruk ve çok leziz olurdu.

Tırışka, "ilk çayı kaçırdık?" diye takıldı.

Necip, iki kafadarı aynı anda süzmeyi başararak konuştu, "Çaya geldiysen dükkan kapandı. Laf almaya geldiysen daha açılmadı. Laflayacaksan buyur!"

"Necip baba, ne yaptık sana baba" diye cıvıldadı Tırışka... İhtiyar kurt, hala borusunun öttüğünü görmek ister gibi şımarıyordu esasen. Bu da Tırışka'yı eğlendiriyordu. Necip "Nerden baban oluyorum senin be... Senin gibi evladım olsa atarım kendimi Galata Kulesi'nden aşağı Allah'ıma ha" diye sürdürdü arıza tavrını.

Tırışka lafa "Biliriz senden habersiz kuş uçmaz Beyoğlu'nda; biz de bir kuş sorak dedik. Ökseye takılmıyor bu" diye girdi.

"Sen onu bırak da senin kuş ötüyor mu onu söyle önce?"

"He..."

"E o zaman niye başka kuşları kafaya takıyon ki..."

"Ben değil Baba, Medet Abe takıyor o kuşu kafaya..."

"Niye onun kuşu mu ötmüyor? Vay Medet kardeşim benim be... Ne oldu kestaneyi de mi çizmişler geçen gece kardeşimin ha?"

"Hiç bahis açmayak ondan Necip Baba, iş biraz sapıttı esasen..."

"Niye ki?" Necip'in suratı soruyla birlikte ciddileşti.

"Dün akşam da Solak'ı aldılar aşağı Baba. Hem de korkumuz o ki aynı yerde olmuştur hadise..."

"Yok ya"

"Vallaha"

"Hay... Ne oluyor oğlum lan böyle? Aynı yerde öyle mi?"

"Yani biz öyle sanıyoz. Dün akşam Solak'ı en son Turnacıbaşı'nda gördük. Medet Abe'yi de aynı sokakta çizdilerdi ya hani diyoz kumpas mumpas varsa kesin burada var. Yoksa da Allah'ın hikmeti diyecez artıkın."

"Ne Allah'ın hikmeti lan. İki bin tane sokak var koduğumun Beyoğlu'nda; ikisini de aynı yerde mi buldu Allah... Eee başka..."

"Yok. Biz de bakınıyoruz böyle öküz kibin. Önce de sana geldik."

"Yok. Medet'in meseleyi de yeni öğrendim. Bakındım etrafa ama tık yok."

"Tık yoktur dersen o daha fenadır Baba?"

"Öyle değil! Yani basit kapkaç gibi geldi bana. Şanssızlık yani."

"Abe böyle şanssızlık olur mu?"

"Hem de nasıl olur... neler gördüm oğlum ben bu alemde. Mesela bir Arap Hüso vardı. Bunu bıçakladı lavuğun teki. Karaciğerini aldı Hüso'nun. Bin tane tevatür çıktı sonra. Yok hasmı vurdurdu. Üç kişiydi beş kişiydi, Hüso ikisini vurdu üçü bunu kesti filan... Sonra ortaya çıktı. Kıskançlıktan gitmiş Hüso... Na böyle benim omzum kadar bızdık bir şey deşmiş bunu meğersem."

"Nasıl yani?"

"Bir gece bunu karısının dostu sanmış lavuğun teki... Herif de terlikçi lan... Terlik yapıyor satıyor. Odur yani. Neyse gece karanlığı evden çıkarken görmüş, kendi evi sanmış. Çıkmış karşısına. Arap tabii nereden bilsin yürüyor böyle... Herif bıçağını takmış karaciğerine bunun. Arkadan girmiş yani." Arap düşmüş iki dakkada. Meğer lavuk evi yanlış görmüş. Arabı kesmiş. İyi mi... Alem böyle evladım. Ama altı ay bitmedi dedikodu."

"Vay be Abe... Hüso bok yoluna gitti yani..."

"Yok esasen. Onun yerini aldı tabii birisi. Ben de onun çömeziydim. Yani kabadayılık silsilesinde Hüso'nun bende de ekmeği vardı. Benim dayı, onun çömeziydi. Yani Hüso düşmeyeydi belki ben burada olmazdım şimdik. Neyse... Ne diyordunuz siz kuş muş..."

"He Baba... diyoduk da sen dağıttın bizi şimdi. Bu vurup kaçan kimse iz yok, bak sen bile 'bulamadım' diyon ağzınla. Biz de bulamadık daha."

"Dediğim gibi, esasen bana basit gasp geliyor. Ha değilse, bir de sizin bu kuş ortada yoksa o zaman iş değişir. Neden diyeceksin. Ökseye takılmayan kuş ya çok ufaktır tüyüyordur aradan. Ya da biri kurtarıyor

demektir koçum. Biri kurtarıyorsa da o kuşla uğraşmak akıllı işi değildir. Kuşun sahibi vardır. Senin tarlandan iki mısır üttü diye gagalaman hayır getirmez!"

"Ne yapak yani, oturak mı köşeye sepet kibin... Na böyle tabure kibin... Oturmazlar mı o zaman bizim üstümüze de!"

"Yok ulen sen de Türk filimi yaptın ha; büyütmeyin derim sade, Sokağa çıkıp da car car bağırmayın. El altından arayın. Sonra bakmışsınız sizinki de terlikçi çıkmış meze olmayın sonra..."

"Çıkar mı ki?"

"Neye çıkmasın? Bir kere çıktıysa çıkar iki kere... Çıkar yani."

"E Baba o zaman biz izin isteyek şimdi. Yine gelirik."

"Ulen dilini eşek arısı soksun be... Biraz düzelt lan şu ağzını."

"Ne yapam amına koyam"

"Bak dilin düzgün olsun, küfür de etme fazla. Kabadayının hası gerektiğinde bey gibi lakırdar. Argo bilir, konuşur; ama küfür etmez, bilesin."

"E dersimizi de aldık örtmenim. Biz hakkaten gidek."

"E o zaman siktirin gidin, ne diyeyim şimdi. Ulan kara Kürt, Kürtlerin en tırışkası, en rezili. Ulen anan seni doğurmadı da sıçtı mı lan it..."

"Hehehehehe; haydi babam biz aynen diraynen topuk. Ama dediğini yapacam davul zurna çalmayacam, ama arayacam. Sagol varol bir şey duyarsan da; biliyürsün bir delefon kadar yakinem sağa."

"Yoh bilemüyürüm. Ulan hergele."

Tırışka'yla Kibar, çayların parasını ödemeye yeltenmedi. Dışarı çıktıklarında kahvenin sigara, akşamdan da az biraz esrar sinmiş kokusundan ve basıklığının üzerlerine sinmiş artıklarından sonra güneş ve temiz hava ilaç gibi geldi. Önlerinde uzun bir gün vardı.

Tırışka, "Bir bok çıkmadı lan" diye yakındı. Kibar'a göre durum tam olarak böyle olmayabilirdi.

"Dikkat ettin mi la? Arka masada Fesat'ın iki iti vardı. Baba, bize konuşuyodu. Gözü kaydı o itlere."

"Bi şey mi dedi bize?"

"Yok demedi. Demeyecekti... Demezdi de... Ama niye kaydı ki o masaya o göz he?"

"Eee?"

"Ne bilem oğlum. Eeesi sankim bir şey bilip de söylemekten imtina etmekte."

"Vay caş!"

"Yoh ulan sen de... caş dedik mi şimdi?"

"Ee nedir ki başka?"

"Yaw Tırışka. Akıllı geçiniyon ama olamıyon. Yakışıklı geçiniyon anca sikime benziyon. Şerefsizim paso reklamsın."

"Sadede gel"

"Yok ulan sadet madet. Orada Fesat'ın iki iti var idi. Necip, ya konuşmak istemedi, ya bir şey biliyordu saklıyodu."

"E o zaman hain degil de nedir eşşolusu"

"Yaw hain adam gidip onlara okur. Tahminim o ki onlara da bir şey söylemez Necip..."

"E inşallah."

"Yok inşallah maşallah. Arada yine uğrayalım... Ne bileyim! O itler olmadan başka bir şey üfler belkim kulaga."

İkili konuşa konuşa yürürken Siyah kalın duvarlı Rum okulunun önünden geçtiler. Tırışka, kara duvarlara bakarak "La Kibar, bah bu semtte bile bi sürü okulu kilisesi var bu Rum gavurunun. Kendileri hiç yok... niye ki lan? diye sordu.

Kibar sırıttı "Madem ki Rumsun bırak içinde dursun" dedi.

"O ne la?"

"Madem ki Ermenisin istemeden vermelisin..."

"Ne diyon la kafayı mı yedin?"

"Yoh la kafa buluydim. Bizim partici bir abe vardı. O anlattıydı. Aha devlet var ya. Önce Ermenileri sürmüş atmış. Sonra bunları... Devlet caş bellemiş bu gavurun sürüsünü. Ermeniler, Ruslara sevinmiş, bunlar da Yunan gelince sevinmiş. Devlet kızmış haliynen. Ermenileri sürmüş. Sonra bunları da atmış memleketten. Kalanların bi de vergi koymuş tepelerine. Gavur vergisi mi ne adı... Neleri varsa almış. Soymuş bunları bi temiz."

"Yapmışlar işte kendi ağzınla söylüyon başlarını mı okşayaydı?

"Devlet ne vermiş ki la Ermenisine Rumuna! Biz n'aptık devlete? Ama devlet bize de vuruyi... Devlet bu. Sever sanırsin bir bakmışın göt gitmiş."

"Ulan kendin dedin işte Yunan gelince sevinmişler diye. Medet Abe'yi yolanı alkışlasak çok mu sever bizi sanki?"

"Medet Abe bize iyi bakıyor oğlum!"

Yoh ulan neticede gavur arkadan vurur."

"Yoh ula Ermeniler de öyle kesmemiş esasen. Oyuna getirmişler bunları. Ayaklanın devlet kurun demişler. Bunlar da zıplamış. Sora yer misin yemez misin tabe. En son bizimkiler ayaklandı. Aynını yaptı yine devlet."

"Yok lan sende neresi aynı? Hani Ermeni mi var memlekette lan?"

"Lan oğlum, ellerinden gelse hepimizi sikip atacaklar da götleri yemiyo."

Ulan üç bin beş yüz köy boş be. Elin kara Kürdünün ne işi var lan İstanbul'da yoksa? Geçende biri söyledi. En büyük Kürt şehri İstanbul oğlum. Ne işimiz var burada. Sade aş mı? Yoh vallah degil. Şimdi Sarıyer'de kapıcı oğlunun yanında kalan bir dede var. Ciklet satar bu ara sıra. Eskiden Hakkari'de dört interkuler ceviz satiymiş bu dede. Zengin yani. Sonra PKK geliyo diyo ki, bize vergi verecen. Bu da devlete gidiyo. PKK bizden para istiyo. Bizi koruyun diyo. Devlet ne diyo biliyon mu? Koruyamayık biz sizi. Kalkın göçün diyo. Bunlar göçmüyo. PKK geliyo, bu sefer dede veriyo parayı. Sonra asker

geliyo Sen PKK'ye yardım mı ediyon diye bütün agaçları yakıyo... O canım cevizler gidiyo. Sonra asker köyü boşaltıyo. Bunları sürüyo. Bunlar da geliyo İstanbul'a. Oğlu kapıcılik buluyo. Ama torunu ne yapıyo? Sarıyer'i haraca kesiyo...

"Yaw sen de ha. Rum ne dedim. Kitap yazdın şerefsizim."

"Ne işte la öğren oğlum."

"Niye ki?"

"Karılarda feci işe yarıyo. Bah yeminle gidek hangi türkü bara. İstediğin karıyı kaldırırım sana şerefime ha!"

"Siktir!"

"Vallah lan. Çoh işe yaramakta bu laflar. Karının suyu akıyo iki dakkada. Yılmaz Güney sanıyo karı seni."

"He yoh artık. Yılmaz Güney he mi? De haydı siktir..."

"Tamam lan. Gidecez bara. Bakacaz böyle entel dantel yalnız karı kim... görecen. Kol saatine var mısın lan?"

"Tamam la almayan Ermeni ossun."

"Öyle degil oğlum o... Madem ki Ermenisin istemeden vermelisin."

"Kürtlere var mı bu dediklerinden."

"Madem ki Kürtsün babam seni dürtsün..."

"Türk?"

"Japon var istiysin?"

"Ne Japon'u lan?"

"Bir elli Japon var diyom. Kapaklısından."

"Siktir!"

23
Tavşan avıdır bu

Nabi, Kızılkayalar'dan çıktığında tıkabasa dolmuştu. Otomobile bindi, sigarasını yaktı ve marşa bastı. Verimli bir gündü. 20 dakika kadar sonra Etiler'deki villaya vardığında kafasında bir planı vardı. Medet'i koruyacak, gaspçıyı yakalayacak, ama kimsenin kimseyi öldüremeyeceği bir plan... Nabi, bu gaspçı sayesinde daha büyük bir balığı oltaya çekebileceğinden emindi. Sıradan gaspçı olmayan bu oğlanı canlı ele geçirebilirse... Kupon... Kupon kimdeydi... Gözleri parladı. Kupon kesin gaspçıdaydı... Belki de... Evet belki de ikramiye çıkmış bir kupondu o... Bu yüzden hem geleceği hem intikamıydı o kupon. Geleceğin kurtulması için de intikam bekleyebilirdi. beklemeliydi de...

Ancak evin içine girdiğinde karşılaştığı kasvet, Medet'in gözlerindeki derin sessizlik, ölümün çoktan gelip tam orta yere bağdaş kurduğunu gösteriyordu. Nabi böyle durumlarda can çıkmadan suların durulmayacağını bilecek kadar tecrübeli bir polisti. Kan akacaktı. Bir kez daha Medet'in kaybettiği o kupona büyük ikramiye çıkma ihtimalini tarttı... Gayet mümkündü.... 10 milyon... Bunun için insan değil koca kasabalar bile öldürülebilirdi... Evdeki ölüm havasına da gayet

uyuyordu bu... Ölüm... Medet, raconu böyle kestiğine göre kupona gerçekten de para çıkmıştı. Bu dakikadan sonra yapılabilecek bir şey yoktu. Nabi kendisini seçim yapmak zorunda hissetti. Ya Medet'in tarafını tutacak ve elindeki bütün bilgiyi dökecek, ya bazı bilgileri gizli tutarak belki de arkadaşının ölümüne sebep olacaktı. Kararını hemen verdi. Medet ölmeyecekti. En azından bunu engelleyebilirdi.

Salonda televizyonun tam karşısındaki kanepeye oturdu ve sigarasını çıkardı. Yakarken konuşmaya başladı ve "Tarık Akan'a benziyormuş seninki" dedi.

Cevap "yiyem Tarık Akan'ı" oldu. Nabi'nin tahmininden daha öteydi Medet'in kasaveti.

Nabi, "deme öyle" diye cevap verdi arkadaşına... "Herifi iyi anlatıyor. Ama ben sendeki durumu beğenmedim. Ölüm kokusu var bu evde Medet, hoş değil."

"Ölümü onlar çağırmış Nabi'm, ben değil. Ben oyuncağı olmuşam ölümün... Ha ölüm oturmaktadır odada bir yerde. Karnı aç gözükmekte hem. Alacak bugün yarın birini. İnşallah ben olmam; benim çocuklar olmaz, inşallah alan ben olurum."

"E sonra kan davası gibi başlar çatışma. O iki adamını yollar, sen üç... Öyle mi Medet Abe?"

"Elimden gelmez başka türlüsü vallaha. Durmayacak bu iş, beni bulacaklar, çocukları bulacaklar. Saklambaç yani."

"E o zaman çağır çocukları. Bir konuşalım. Sonra bak. Bende eşkal var, ne aradığınızı bilirsiniz hiç olmazsa. Ortalıkta olta atıp, boş çekersen madara olursun bu sefer."

"İyi dersin de... Neyse haklısan esasen; ama geri degil de ben onları şu tabakanın mabakanın peşine salsam o zaman. Helal vallaha, yine akıl verdin Nabi'm..."

Medet Abe, bunu söyler söylemez telefona sarıldı. Tırışka'ya aramalarını gasp yağması üzerinde yoğunlaştırmaları emriyle birlikte arkasına yaslandı ve Nabi'yi dinlemek üzere hazırlandı.

Nabi, kahve yapmak üzere mutfağa yollanırken anlatmaya da başladı; "Herif Diyarbakırlı."

"Aha ben dediydim sana?"

"Biliyorum söyledin. Isıtıcı nerede be?"

"Allah rehmet eyleye, senin o ketil beni etti katil sabah sabah. Cezveyle görecen işini:"

"Neyse, saçlar kısa, dudaklar etli, burun kemerli, Boyu da en az bir seksen var. Kahveyi de mi kırdın be"

"Yok o dolapta. Ee başka?"

"Var var, dur güzel kardeşim. Şimdi asıl önemlisi bu herifin Diyarbakır'dan yeni gelmiş olması."

"Nerden belli?"

"Kuş öyle öttü?"

"Kuş ne bili?"

"Ya siktiret sen onu. Benim planım var."

"Nedir?"

"Eşkal yazdırayım, otobüsçülere sorayım. Herifi kesin buluruz." "Ya da..." Medet abe bunu söylerken kollarını kuşkanadı gibi iki yana açarak konuştu, "Ya da kuş duyar; na böyle pırrr uçar."

"Sen de haklısın. Yok kahve dolapta ya!"

"Buzdolabındadır ha. Başka bilgi vardır?"

"Var; kelebek."

"He onu biliyoz."

"Tamam şimdi ben bunun robotunu çizdirmeye gidiyorum. Bakalım ne çıkacak? Sen de geri çektin di mi oğlanları? Hay amına koyayım ben bu kahvenin ya..."

Nabi küfür ederken Medet arkadaşının da işe karışmasından mutlu olup olmadığını düşünmeye başladı. Ne de olsa bir polisti ve cinayetin sorumluluğunu üstlenmek işine gelmezdi. Aslında Nabi'nin

öldürtmemek üzere orada olabileceğini düşünmeye başladı. Nabi, bunu niye yapacaktı? Çünkü hem bir ölüme karışmak istemezdi; hem bu sayede bir başka çeteyi çökertebilirdi. O bir taşla iki kuş vuracaktı; ama Medet'in durumunu düşünmeyecekti. Sinirlendi. Bulunacak ne varsa önce kendisinin bulması gerektiği konusunda emin oldu. Zaten başkası bulursa Sayısal da ona geçmiş olurdu. Hele polis bulursa; o zaman... Düşünmek bile istemedi. Bunun yerine Nabi çıkar çıkmaz adamlarını arayıp soruşturmayı sürdürme kararı verdi. Üstelik bu kez daha da çabuk olmak zorundaydı. Robot çizildikten sonra bir de polise giderse, bulunması an meselesi olurdu. Kahveden vazgeçen Nabi'nin "Çıktım ben" diye seslenmesiyle düşüncelerden sıyrıldı. Akabinde telefona sarıldı ve Tırışka'nın numarasını bir kez daha çevirdi. Tırışka ikinci kez aranmaktan dolayı ikircikli telefonu açtı ve "Buyur abe?" dedi.

"Bak, demin dedim ya işi yağma malına kaydırın. Yarınız yapın. Öteki yarınız da gitsin sokakta aramaya devam. Sarih mi lafım?

"Ne mi?"

Allah belanı vere! Boynun alkında kala. Yani biriniz aramaya devam etsin muhakkak. Sokağa dönsün yani. Öteki de mallara baksın. Ama hanginiz sokağa dönecekse çok dikkatli olsun ha, dökülmesin. Dönsün ama dökülmesin ha. Sır olsun. He mi?"

"Tamam abe"

"De haydi!"

Tırışka telefonu kapattı ve arkadaşına "Ulen bizimki kayışı sıyırdı şerefsizim. Şimdi diyo ki aramaya devam edek; ama biriniz yerin altına öteki üstüne baksın. Balici oradadır sanırsam, ben gidip bir bakayım. Sen o zaman şu yağma malı var mı ara. Sonra buluşuruk" dedi. Bunları söyledikten sonra da sinirle el salladı ve Turnacıbaşı yönüne doğru yürümeye başladı. Kibar'ın da derdi büyüktü. "Yağma mali bulak... Hayde len!" diye söylendi. Sonra yağma mallarının bulunabileceği yerleri düşündü. En tiyniyetsizinden başlamaya karar verdi. O da Roman Rıza'ydı. Rıza tarihin görüp görebileceği en şerefsiz tacirlerden biriydi ve bu dünyada onunla iş yapıp da karlı çıkabilen yoktu.

Kibar, kısa bir yürüşüyle Tarlabaşı'na ulaştı ve işlettiği kostümcüde Rıza'yı her zamanki yerinde ve aynı şekilde oturup nargile çekerken buldu. Yarımağız bir selamlaşmadan sonra Kibar, "Ee Roman Rıza, nassın işallah?" diye lafa girdi. Rıza tek gözünü devirerek "Buyur Kibar Bey oolum. Ne arzu ettin?" diyerek yapmacık bir nezaketle konuştu. Yan odadaki çırağı Doğan da kafasını kapıdan uzatıp "Ooş geldin Kibar abe be" diye seslendi.

"Bakıyoz öyle, düşen gelen iyi parça var mı dedik, düştük yola sana da bir ugrayak dedik...

"Eyi ettin. Ne baktıydın peki, özel bir parça filan?"

"Yok, öyle bakıyom."

"Hee yani Medet Abe'nin çarpılan mallarını aramıyon o zaman?"

"Sen de mi Rıza? Yok öyle bir şey."

"Yok?"

"He yok. Olsa yağmanın en yağlı parçası sana düşer di mi?"

"Dün bir bugün iki, du bakalım. Belki yarın düşer, istersen o zaman uura ya da ben seni ararım."

"Bak Rıza, üzmeyim seni. Medet Abe'ye laf sokma. Senin ağzına düşmesi için çamurda kırk yıl kalması lazım gelir. Anlıyon?"

"Kızma yiiidim. Laflıyoz. Ayrıyeten Medet Abe'ni bu kadar korumana gerek yok. O kendini korur. En azından ööleydi eskiden. Duydum ki iki gol yemiş sizin takım. Üçüncü gelirse yerden kalkamaz diyolar sokakta artıkın."

"Kim lan onlar!"

"Kimse kim... Boş geç onu. Ben sana başka şey diyecem. Bak Kibar oolum, Medet Abe'den hiç zarar görmedim. Severim de. Yardım edecem sizin takıma. Benden duyma. Git emen Medet Abe'ne de ki... Dün doktor Kirkor apar topar çıkmış evinden, Turnacıbaşı'na geçmiş. Nedir, niyedir... Gidin Kirkor'a bakın. Medet Abe'ne söyle bir de, 'yoktur artıkın Rıza'nın borcu. Tuttu Çingene sözünü' de. Tamam mı yiidim?"

Kibar, Medet Abe ile Rıza arasındaki alışverişin mahiyeti konusunda bilgi sahibi olmayı çok istedi. Ama bunu ne Rıza'ya ne Medet Abe'ye sorabilirdi. Hafızasını yokladı, bulamadı. Çok da uzatmadı. Kapıdan çıkarken arkasını dönüp baktığında Rıza'yı nargilesinden derin bir nefes çekerken gördü. Gözgöze geldiler. Şopar gözlerini bir kez kırparak misafirini uğurladı. Kibar çıkar çıkmaz da telefonu açtı ve "Gönder be Aayan, gönder sürüyü, tarlaya dalız. Aaklıyız Allaama, yemiş be bunnar yandan. Kimseyle uğraşcak alleri yok. Gönder şoparlarımı da az iş yapalım be... Azır meydan da boş. Bir daha böyle kalmaz buralar. Bana da iki yüz elli kubar indir be; gelene gidene madara olmayam emi. Duvan lan, kaavem nerde lan?"

Rıza telefonu kapatınca, arkasına yaslandı ve nargilesini fokurdattı. Kabarcıklar yaşlı çingenenin keyfine eşlik eder gibi hareketlendi. Rıza, Medet Abe'yi bir daha görebileceğinden emin değildi atık. Bu yardımı yapmış, karşılığında da Kibar'ın hal ve tavırlarından durumun vahametini, kavramıştı. İyi bir alışverişti. Nasılsa Kirkor'a bir şey yapamazlardı. Ya da yaparlardı ki o zaman güçlerinin hala yerinde olduğunu görmek olurdu bu. Ama Fesat'ın doktoru Kirkor'a bulaşmayı pek kimsenin isteyebileceğini sanmıyordu. Köşeye sıkışmış kediler hariç... Sonucu merak ediyordu. Borcuna gelince Medet Abe bile artık peşinde değildi o eski borcun. "Ee Medet Abe, devran döndü be. Galipler malup olmaya başladı artıkın. Bak ama yaşlı cigan oturur yerinde ala. Dediydim sana. 'Ancı benim' dediydim. İnanmadıydın be. Bak n'oldu?

Tam o sırada kahveyle kapıdan çıkan Doğan, merakla sordu?

"N'oldu be?"

"Bu Medet var ya, yenidir bunun mafya babalığı be... Pezoydu bu gençkene. Beni bir gece sağlam kumpastan kurtardı. Ani sinek Ricai vardı atırladın mı... İşte onun kumpası. Medet uyandırdıydı. Borçlu kaldım aliylen. O bile unutmuştur; ama bakma sen. Borç borçtur be"

"Niye ancıyım dedin ki ona?"

Rıza gözlerini devirdi, "Bu çok avalandı bir aralık. Kürdo geldi artıkın. Maalleler de bizim olcek molcek diyo. Ona Rumu anlattım

ben de... Arnavutu, Lazı... 'Kimi adam, kimi mefta olup gitti dedim. Kimi rezil rüsvan olup gitti' dedim. 'Adam olanlar kurtulur, meftalar da kurtulur esasen. Ama rezil olanlar iç kurtulamaz' dedim. Gelir peşinden ayat boyu namı dedim. Kimse kalmaz buralarda bizden başka dedim. Ciganla itişmeyin dedim. Biz kafayı takarız rezil ederiz dedim. Öldürmeyiz, süründürürüz dedim. Dinletemedim. Bir gün yine gelmiş bakınıyo. 'Gel bir nargile çekek' dedim. Ona ayatının kıyağını yaptım. Bu piyasadan ne zaman silineceğini anlattım. Anlamadı. Ona ne dedim biliyon mu? Mimar Sinan'ın ikayesini anlattım. Ani eeri minare var ya bilin mi?"

"Iıhh?"

"İyi sana da anlatam. Bu Mimar Sinan çok meşur mimar o sıralar. Süleymaniye'yi yapıyo. Birgün görüyo ki şoparlar yeni diktiği minareye dikiz. 'Ayrola be' diyor. Diyo ki şoparlar 'Mimar ağa mimar ağa senin minare eeri' Mimar bakıyo minare düz. Ama çocuklar diyor ki eeri. Hemen alat getirtiyor 'salın' diyor şerefeden aşaa. Sonnam çaarıyo on kalıplı amele... 'Çekin' diyo. Amele başlıyo çekmeye. Mimar ikide bir soruyo şoparlara. 'Oldu mu, düzeldi mi?' deye. Şoparlar yok diyo. Mimar çekin diyo. Böle ben diyim akşam sen de yatsıya çektiriyo piçozlaa. Sıkılıyo canları, acıkıyola da... "Tamam düzeldi" diyolar.

Mimar, biraz da bahşiş atıyor şoparlara. Kalfa geliyor Mimar'a diyo ki: 'Ya usta bir günümüzü yedin be'. Minare iç alatla düzlenir mi? Mimar gülüyor, "Asıl alatla asılmayaydık eeri kalız. Yüz yıl geçer aradan, eeri minareli cami adı geçmezdi' diyo. Kıssadan hisse dedim işte ben bu Medet'e. Eğer ki bir gün sokaktaki şoparlar seni diline dolarsa ki Medet'in durumu da aynen böyle. Külliyen gelsen, epsini tokatlasan sana ep yandan yemiş derler. Dile düşmeycen oolum Duvan... Ulen kaavem soğudu sana maval okuycam diye. Git yenisini getir hayde..."

Doğan yarısı içilmiş fincanı toparladı ve yenisini yapmak üzere yan odadaki kaminetonun başına geçti. Rıza, yine kendi kendine söylendi, "Düştün dile Medet Abe..."

Ama bu Rıza için yeterli değildi. Yusuf'u tekrar aradı ve meselenin Fesat cephesindeki yansımasını öğrenebilmek için yeni talimatlar

verdi. Yeni gelen kahvesini höpürdetirken, nargileden bir nefes daha çekti. "Oooh" dedi,"Ulen Duvan sen de fırçayı yemeden iyi kaave dökemiyen!" Gevrek gevrek güldü.

Doğan, bundan yüz bularak konuştu. "Bi de Fesat'a çaksak ya arada ha?"

Rıza, "Gerek var mı yani?" diye soruyla yanıt verdi. Ardından "Tanış düşman yabanından evladır" diye söylendi.

"Ama Fesat soframda oturuyo, ekmeemin yarısını yiyo diyon?"

"Olsun yükün de yarısını alıyo. Polisnen o uğraşıyo, örgütler ep onun peşinde. Kuş uçsa ondan biliyolar. Biz işimizi yapıyoz. Araba yerinde lastik de sağlam. Şoför de var. Sen diyon değiştir. Niye ki?"

"Saibi biziz diyon arabanın; ama araba başkasının altında be. Biz olsak saibi daa iyi değil mi be Rıza Baba?"

"Evladım, araba zaten bizim. Şöferimiz var diye bak sen."

"Fesat mı şöfer?"

"Ne sandın! Ulen 63 yaşındayım, 10 Fesat gördüm. Aala burdayım. Epsi geldi geçti. Yıkılmadım, ayaktayım. Ulen bu da şair gibi oldu be!"

"Şarkı sözü baba o zaten."

"Tüh bulmuşlar mı bizden önce be Duvan'ım..."

"He..."

Rıza yıkılmadım ayaktayım ibaresini kendinden önce bulan hakkındaki sunturlu küfürlerini sayarken, Kibar, Kirkor'a tek başına gidip gitmeme konusunda kendi kendine yürüttüğü teatinin ardından Tırışka'yı aramak üzere cep telefonunu çıkardı. Üçüncü çalıştan sonra açılan telefona, Kürtçe konuştu; "Gel, gel; işin içinde iş vardır ki pek muhkem. Kaçak Çay'a gel, konuşalım." Ne var ki Tırışka'nın o sırada işi başından aşkındı ve gelemeyecekti. "Söyle" dedi yalnızca,

"Gel işte"

"Gelemem lan"

"Hay bacını."

"Ben senin. Ne oldu?",

"Taşın altında Fesat var lan, Kirkor var ya Kirkor. Dün gece Turnacıbaşı'ndaymış."

"Deme!"

"He, gidip Kirkor'a bakak. Sen de gel"

"İyi bekle on dakka. "

"De haydi"

Kibar telefonu kapattıktan sonra kendisini ters ters süzen gençten iki tiple karşılaştı. Bir sokak arasındaydı ve ortalık tenhaydı. Fazla bakışmadan geçmeye niyetlendi; ama gençlerden biri Kibar tam önlerinden geçerken, "Bu ikinci kanalcılar var ya, anasını sikeyim hepsinin" diye söylendi. Kibar ilk anda üzerine alınmadı; ama ikinci cümle hemen geldi; "Analarını bacılarını sikecen bunların, Türk tohumu serpecen karılarına. İkinci kanal mikinci kanal kalmayacak sonra" Bu fazlaydı. Kibar arkasını döndü ve "Ne diyon lan sen kevaşenin oğlu?" diye diklendi.

Bu gençler için bulunmaz fırsattı. En ufak tefek olanı, Kibar'ın önüne yürüdü ve, "İkinci kanala geçme bu sokakta. Sütü bozuk ibne" diye bağırdı. Kibar, iki kişiyle çok rahat baş edebilirdi kavgada. Kendine güveni tamdı. Bu yüzden vakit kaybetmeden önünde duranın suratına okkalı bir kafa attı. Kırılan burun kemiğinin sesi Kibar'ı bile fena etti; daha iş bitmemişti. Kafayı atmadan bir saniye önce yerini tespit ettiği ikinci gence girişmek için yanına döndüğü anda fena bir kumpasa denk geldiğini fark etti, ama geç kalmıştı. Çünkü o gencin durduğu yerde şimdi ellerinde sopalarla altı kişi vardı.

Kibar sadece "N'oluyo lan!" diye ünledi ve belinden tabancasını çıkarmaya niyetlendi. Ama gençler hazırlıklıydı ve hiç beklemeden aç kurtlar gibi Kibar'ın üzerine atladılar. İlk sopa Kibar'ın kafasını korumak için yukarı kaldırdığı kola geldi. Darbenin şiddetiyle kırılan kolun çıkardığı çatırtı ve verdiği dayanılmaz acıya karşın, Kibar tabancasını çekmeyi başardı ve hemen iki el ateş etti. Karşı taraftan bir "Yandım" çığlığı koptu. Ama grubu durdurmak mümkün görünmüyordu.

Sopalardan ikincisi suratında patladı. Bu yere düşmesine yetti. Gruptan biri Kibar'ın yanına eğildi ve Al sana barış. Tanrı Türk'ü Korusun" diye fısıldadı. Sonra sırayla Kibar'ın kafasına, boynuna, omuzlarına, beline sistematik darbeler indirdiler. İşlerini bitirdiklerinde sokak hala tenhaydı ve yaralanmayanlar yaralıları yanlarına alarak hızla uzaklaştı. Uzaklaşan gruptan biri aniden geri döndü ve Kibar'ın ceplerini usta hareketlerle karıştırmaya başladı. Cüzdandan kimlik namına bulduğu tek belge olan ehliyetini alıp çıkardı. Telefonu da çıkardı; evirip çevirirken arkadan yükselen ses "Bırak onu. Hırsız demesinler" diye ünledi Genç, telefonu isteksizce aldığı yere bıraktı. Tabancayı bırakmadı. Koşarak arkadaşlarına katıldı. Güpegündüz Beyoğlu sokaklarındaki lince az kişi tanık oldu.

Kibar'ın harap olmuş bedeni sokağın ortasında kan içinde yığıldıktan tam 7 dakika sonra polis olay yerine geldi. Bu sırada birikmiş olan kalabalık kendi kendine ne olduğunu tartışıyordu. Komiser, kalabalığı dağıtmanın en kolay yolunu biliyordu. Hemen iki adamıyla birlikte araya daldı ve "Kim gördü?" diye sordu. Sonra ekledi, "kim gördüyse hemen ifadesini alacağım. Haydi." İfade sözünü duyan kalabalıktan sıyrılmaya başladı. Bir iki dakika içinde neredeyse kimse kalmadı.

Polisin anonsundan sonra 14. dakikada gelen ambulanstan inen görevliler, bilinci kapalı genç adama ilk kontrölü yaptı. 112 Acil görevlisi genç kadın, arkadaşına, boyunluk getir" diye seslendi. Polislerden biri "Nasıl?" diye sordu. Görevli "Fena, sedyeye bile nasıl koyacağımızı bilmiyorum. Traktör geçmiş üzerinden sanki" diye cevap verdi. Polis bu kez "Yaşar mı?" diye sordu. Görevli başını umutsuzca iki yana salladı. "Nereye kaldırıyorsunuz?" diye sordu bu kez. "Taksim İlkyardım" cevabını aldı.

O sırada Kibar'ın cebindeki telefon çalmaya başladı. Polis telefonu eline aldı. Ekranda "Abe" yazıyordu. Yes tuşuna bastı. Bir saniye bekledi. Karşıdan "Konuşsana lan oğlum" cümlesini duydu. Zor bir durumdu. "Beyefendi ben polisim" Dedi. Arayan Medet Abe'ydi. Telefonun öbür ucunda yutkundu ve "Ne polisi?" diye sordu.

"Kardeşiniz ufak bir kaza geçirdi"

"Ne kazası"

"Taksim İlkyardım'a kaldırıyorlar. Siz de gelirseniz iyi olur."

"Gelirik, gelirik. Nasıldır durumu?"

"Ben bilemem, polisim. Hastanede net aydınlatırlar sizi"

"Peki kardaşım"

Medet Abe telefonu kapar kapamaz, "Feleek" diye bağırdı. Polat, koştu; soran gözlerle baktı.

"Kibar'ı deldiler oglım şimdik de. Ne oluyor lan Polat!"

"Ben bakayım mı abe"

"He git bak."

Tamam. Birkaç da adam lazım şimdi. Bizim sokaktakilerden ikisini üçünü getirteyim buraya?"

"Sakın ha. Bilmirem oglım artık kim kimdir. Biz bize yetecez. Sen de dikkat et. Burnuyu gösterdin mi indiriler. Ha Tırışka'yı da ara. Dönsün buraya. Deldirmeyek onu da."

"Peki Abe"

Medet kısa konuşmadan sonra hemen Nabi'nin telefon numarasını çevirdi. İki kez çalan telefonu açılır açılmaz da "Aha şimdi de Kibar" dedi. Karşıdan önce kısa bir sessizlik. Sonra "Yuh" sesi yükseldi. Dur bakıyorum hemen. Kimse geliyor mu?"

"He Polat"

"Gelmesin. Ben bakayım önce"

"Peki madem. Taksim'e İlkyardım'a götürilermiş."

Medet, eliyle telefonun ahizesini kapatarak. "Polaat" diye bağırdı. Kapıdan çıkmak üzere olan adamını durdurdu ve "Tırışka'yı ara. Buraya gessin. Sen de bir yere kayıp olma" dedi. Sonra yine telefona döndü ve "Nabi'm beni habarsız bırakma ha" dedi. Ardından Medet, adamına baktı ve "Ha ne bok yiyem" diye söylendi.

"Bilemem Abe"

"Ben de bilmirem. Tavşan avıdır bu. Bilisen tavşan avını? Gece tarlada görisen hayvanı. Farı yakisen gözüye. Mıhlani kali garip. Sonra

vuriler. Ben de o haldeyim Polat'ım be. Yukarıda Solak, şimdi Kibar. Bir de ben. Ulan bunlar kimi indiri, niye indiri? Niye bizi indiri? Hay amına koyam."

"Polat cep telefonunu çıkararak. Tırışka'nın numarasını çevirdi. Kürtçe konuştu; "Alo, Tırışka, ben Polat, acil Etiler'e gel. He acil. Yok Kibar'ı bırak"

Medet günün bir an önce batmasını istedi. "Ben battım gün batmış çoktur?" derken içi öfkeyle kabardı. Artık sağlıklı düşünmek istemiyordu. "Ne var yanında?" diye sordu. Polat yanlış anlayıp silahını gösterdi. Bu Medet'i çok kızdırdı. "Cigaralık lan!" diye yekten ünledi. Polat aceleyle sigara paketinin içindeki çift kağıtlıyı Medet'e verdi. Medet esrarlı sigarayı evirip çevirdi ve "Bununla mı gididin hastaneye. Misal polis seni sorguya alacaktı. Bi de bakacak cigaralık. Vula kafası çalışi derdim ya; Sende de yokmuş sike sürecek akıl ha..." Polat alışkındı, bu yüzden batmadı. Ama batan başka bir şeyler vardı. Mesela eksilmişlerdi. Yeni bir saldırı olursa dayanamazlardı. Adam takviyesi lazımdı. "Abe ben birilerini bulayım?" diye sordu bu kez. "Kimi?"

"Abe Mam Kemal'i çağırak?"

"Almanya'da degildir o?"

"He Abe. Ama gelir bizim için."

"Nah gelir."

"Abe tabi boşa gelmez."

"Ne verecez lan herife. İstanbul'u alsa doymaz o"

"Abe hani senden aldığım para vardır ya; hani Diyarbekir'de akrabamı ameliyat ettirecem dediydim"

"Ey?"

"Ha işte o Mam Kemal'in babasıydı. Mam Kemal'e söylediydim senin ettigin iyiliği. Bu sebep iyiliği üstünde olur bize karşı?"

Sakinleşen Medet, bu kez merakla sordu: "Vula Mam Kemal'in babasını niye biz kestirdik ki?"

"Abe bunun babası çok dincidir imanıma. Oglunun çevirdiği işleri bildiği içindir hayatta tek kuruş almaz ondan. 'Haram' der o paraya. Kemal'i de atmıştır zaten evlatlıktan."

"Senin paranı niye aldı ki?"

"Abe beni bilmez... Beni İstanbul'da arabacı sanır."

"Ee bilsin. Alaydın Kemal'den parayı. 'Ben verdim' diyeydin. Bizimkinden iki kat para sayardın eline."

"Yemin içirmiştir bana Kemal'den para almayım diye"

"Sen de tuttun yemini?"

"Büyük yemindir abe"

"Katil parasını almayım deyi sana yemin içirir. Sen gidip pezevenkten bozma mafyanın parasını verirsin he mi?"

"Abe oradan bakınca fena. Doğru. Ne ki ince hesabı vardır işin?"

"Nedir? Bak merak ettim ha şinci?"

"Abe o dedi ki Kemal'den para alma... Ben de Kemal'den almadım neticede. Demedi ki onun gibilerin parası..."

"Ulan ... Neyse ne verecez bu Kemal'e?"

"Abe ne bilem? Hele bir konuşak?"

Medet kısaca tarttı. Olabilirdi. Kemal'e kupondan pay teklif edebilirdi. Nasıl olsa bu on milyonu tek başına yiyemeyecekti. Yiyemezdi de... Kemal kuponu alıp gitmeye kalkarsa da Fesat'ı kuruttuğu takdirde bu Medet için sorunsuz ve hayırlı bir kayıp da olabilirdi. Hemen aklına Polat'ın güçlenme ihtimali geldi. Ama şu anda ona ayıracak vakti yoktu. "Eyi madem. Hemen gessinler. Bu Mam gessin. Batağı kurutsun. Ne isterse verek..."

"Tamam abe"

Polat sevinçle kuzeni Mam Kemal'in telefonunu yine çevirdi. Mam Kemal, Almanya'nın en tanınmış tetikçilerinden biriydi. Çetesiyle birlikte en becerilmeyecek işlerin üstesinden gelmekle ünlüydü. En büyük özellikleri de kolay kolay ölmemeleriydi. Kürt mafyasıyla işe

başlayan Kemal'in gözüpek ve başdöndürücü yükselişinde en önemli pay yalnızca Kürtleri değil en vahşi iki mafya organizasyonu olan Rus ve Arnavutları bile dize getirmesiydi. Artık ünün doruğundaydı. İstanbul muhtemelen onlar için çocuk oyuncağı bir işti.

Polat çocukluklarından gelen büyük dostluğa güveniyordu. Kemal kırmazsa bir tek Polat'ı kırmazdı. Nitekim bıçağı sormak için açılmayan telefon bu kez açıldı. Kemal'in neşeli sesi ve küfürlü sorusuna Diyarbakır ağzını dahil etmesi Polat'ı rahatlattı.

"Alo kevaşe nasısan?"

"Ananı bitirdim, bacıya geçiyem, sen nasılsan?"

"Höst."

"Ben de sana Höst. Neyse bah, iş çıktı size."

"Hayırdır?"

"Başımızda şahmaran vardır."

"Kevaşe, hayır olsa araman he mi?"

"Medet Abe'nin de başındadır o şahmaran."

Telefonda kısa bir sessizlik oldu. Medet Abe, Polat'ın akrabaları için de önemli biriydi. Kemal, ameliyat parasını Medet'in verdiğini biliyordu. Ortada bir nevi can borcu vardı. Amcaoğlu, "Gelirıh. Başka şey istisen Alaman şekeri istisen?" diye sordu.

"Kıçımızda sopa duri, boştaki kısmi kızgın hem. Sen şeker diyersen."

"Çıkartırıh oglım kolay; ha ama zevk meselesi ise ona karışmam.

"Siktir"

"E eyi madem. Kaç kişi lazımdır?"

"En az on. De haydi. İstanbul'a inince Akmerkez var. Bilisen? Ha eyi. Önüne gel beni çaldır. Gelem alam sizi?

Polat'ın içi rahatlamış görünüyordu. Ama Medet için aynısı söylenemezdi. İçinde bu kez başka bir boka bulaştığı konusunda şüphe vardı.

"Hastaya aşı vurulmaz. Mikrop daha da hasta eder sonra adamı" diye düşündü. Ama şu anda böyle bir desteği reddedemeyecek durumdaydı ve başka bir çare de yoktu. Kendini her zamankinden daha yalnız hissetti ve ilk kez kumdan bir kalenin komutanıymış gibi geldi. Hani kale süper görünür; ama tek bir dalga darbesiyle yıkılır ya... İşte öyle bir his kapladı içini. Canı yandı. Kumdan kalesine yandı, kendine yandı.

Polat, Medet'in durumundan bir şeylerin ters gittiğini görebiliyordu. Patronunun yardım konusunda kendini kötü hissedebileceğini düşündü ve rahatlatmak için konuştu: "Abe, amcaoğulları gelsin, dertlerimiz bitecek. Sen merak etme. Ben nasılsam onları da öyle bil. Bizde eski çamlar bardak olmaz."

Medet, kafasını kaldırıp uzun aradan sonra ilk kez gülümsedi. "Kave nerde o zaman kevaşe?" diye Diyarbakır aksanıyla sordu.

"Geli"

Medet, uzun sokak hayatı boyunca bazı hayrın şerle bazı şerrin de hayırla neticelendiğini çokça görmüştü. Bu hayrın neye yol açacağını bilmemek canını sıkıyordu. Kendini koltuğa bırakırken Çingene Şerife Bacı'nın sözleri düştü yine zihnine. Falcıydı Şerife Bacı ve şöyle demişti bir keresinde: "Çok ayır işliyosun. Ayrın karı ayır etmez adama. Er ayıra bir şer düşer bu kaype dünyada. Sen ayır yaparsın ayır gelecek sanırsın. Şer gelir ama. Ayır, şeri çağırır. Çamaşır yıkamak gibidir ayır. Sen ayır yap temizle kirini. N'olur? Yeni kirler gelir. Demin yıkadığın çaput emencik kirlenivirir. Aynı kirliler bir daa gelir sen gözünü açıp kapayana kadar. Şer de öledir işte. Ayır et temizle şer gelsin kirletsin. Kir iyidir selim. Kiri göstermez. Şer iyidir Şeri göstermez. Ayrın sınırı vardır diyeceem Medet, sen sınırı aşıyon." İyi hatırlıyordu. Şöyle demişti buna karşılık: "Lan kara çingen. Şer denizini geçmek lazımsa hayır kayığından başka ne yarar ki işine?"

Şerife Bacı gülmüş karşılık vermemişti. Belki o da bilmiyordu şer denizini geçecek kayığı.. Ya da öyle bir kayığın olmadığını biliyordu...

Medet düşünceleri kafasından kovmaya çalıştı. Yapacak başka bir şey yoktu. Belki de hayır, şerrin karşısında duvar olamazdı gerçekten

de; "ama" diye düşündü, "Bu da benim Nuh tufanımdır. O zaman eski hayırlar bu şer denizinde bir kayık olur belki de. Biner giderim..."

O sırada bahçe garajına yanaşan arabadan inen Tırışka, hızlı adımlarla eve girdi. Tek başına niye geldiğini anlamıştı. Çünkü yolda Kibar'ı arayınca aynı polis onu da kısaca bilgilendirmişti. O dakikadan beri sigaranın birini yakıyor ötekini söndürüyordu. Bir yandan da Medet'ten bir an olsun şüphelendiği için utanıyordu. Tabii kendi kendine...

Salonda Medet'i görür görmez "Abe" diye seslendi. "N'oluyo?"

"Ben kaç gündür ne anlatmaya çalıştım size gavat. İşte o oluyo."

"Ne yapmak lazım şimdi?"

"Beklemek lazım.

"Niye ki! Vuralım ibneleri götünden"

"Bulduk da vurmadık sanki... gavat"

"Abe, Kibar beni aradı telefonla, sana yetti mi kolu bilemem. Ama dedikleri vardır bana."

Konuşmanın burasında ikisi de hemen birer sigara yakma ihtiyacı duydu. İçerideki konuşmaları duyan Polat da işi gücü bırakıp geldi. Tırışka, sigaradan derin bir nefes çekti ve konuşmaya başladı; "Çingen Rıza'ya gittiydi bu. Orada Kirkor'u duymuş. Kirkor, Turnacıbaşı'na gitmiş dün gece. Rıza demiş. Kirkor'a bakacaktım, sen aradın."

Medet'in kafasındaki taşlar tek tek yerine oturuyordu. Kirkor demek Fesat demekti. Kesin hazırlık vardı demek ki... Neye hazırlık? İşte orasını bilmiyordu. Bilmek için kolunu verirdi. Ama şimdi kendini toparlaması gerekiyordu. Yarın sabah 10 eleman daha gelecekti. 13 kişi olacaklardı. Rakam rahatlatıcı değildi. Hele de Fesat gibi bir canavar için. "Kaç adamı vardır?" diye sordu yekten. Polat kimi kastettiğini biliyordu. "Ben diyem 40 sen de 50... He itleri hariç."

"Sikildik."

"Yoh, degil."

"Sabaha bıraktılar yani."

"Yok abe. Öyle degil. Eger filim varsa burada. Biz iki adım öndeyiz esasen."

"Yoh ya"

"Vallah. Bak onlar bilmiyor bizim ne bildiğimizi. Aha şimdi izin ver çaktırmadan 10 tanesini tek başıma temizleyim. Hepsinin girdiği cümle deligi bilirim. Hiç çaktırmam vallah da billah da. Bizim ikimize izin ver iki saat 20 tanesini temizleriz."

"Kumpas olacak onlar yerinde duracak. He mi?" Konuşmanın burasında Tırışka sormak ihtiyacı hissetmişti. Polat arkadaşını hem teskin etmek hem ikna için gözlerini dikerek konuştu. "Mecbur."

"Niye ki?"

"Çünküm tezgahı vardır. Dükkanı vardır. Kapayamaz. Fesat en çok dükkanında olay çıkmasından korkar. Biz gidecez direk tezgahına basacaz tekmeyi. Birden vuralım. Saldıralım çekilelim, saldıralım çekilelim."

Medet'in tüm kızgınlıkları geçti ve Polat'a oğluna bakar gibi baktı. "Vış kelee" dedi, "Senden ışık çıkacagını hep bilidim zati. Şimdi ışıması daha da bir hoş geldi ha, o ayrı."

Polat patronuna doğru iki adım attı, Medet'in karşısında durdu. "Sen derdin ki 'Patronunuz değilim, babanız değilim, ananız değilim. Ben evinizim.' Aha biz de evimizi korumaktayız Abe."

Medet'in gözleri dolmak üzereydi. "Kahve nerede o zaman?" diye yapmacık bir kızgınlıkla sordu. Tırışka kahve yapmak üzere hemen kayboldu. Kendini bu hızlı gelişmeleri aynı anda sindirebilecek kuvvette hissetmiyordu. Anlayabildiği tek şey, Fesat'a karşı bir savaşa girişmek üzere olduklarıydı. Bu onu hiç korkutmuyordu. Hatta neşesi yerine geldi bile denilebilirdi. İki arkadaşının intikamını alacak bir yol vardı önünde.

Ne var ki mutfakta kahveyi bulamadı, ısıtıcıyı bulamadı, cezveleri de bulamadı. Boş boş geri döndü. Polat da Medet Abe de ortada yoktu. "Abe" diye seslendi.

Ses aşağılardan yükseldi: "Bodruma gel."

Aşağı indi. Neredeyse tam bir cephanelik vardı; indiği yerde. Silahları gören Tırışka kuvvetli bir ıslık çaldı ve "Medet Abe, diyeydin bu kadar silah var. Kendimiz örgüt kuraydık. Dagıtırdık memleketi vallahi de billahi de."

"Yoh ya?"

"He vallah. Hemi örgüt olursan mafya da dokunmuyo sağa. Aha mesela gerilla gelir Fesat'ın götün alır, Fesat der ki "Dilawer'i de istiyonuz mu?"

"O derece yani?"

"He abe."

"De haydi siktir. Örgütmüş. Devlet anamızı siker o zaman; lan, en büyüğü mafyanın en muhkemi terörün hep devlettir. Bir Fesat yetmez on Fesat getir, de ki "Fesat mı devlet mi?" "Fesat"tır cevabım. Girmem devlet meselesine.

"Örgüt hala ayakta, öyle diyon ama..."

"Ulen gavat iki kopuk arkadaşın oldu diye gerilla mı oldun! Geri. Oglım, onlarinki tiryato tiryato. Devletin alafortanfonisidir o gerilla. Kürdün gazını almaktır o lavmanla.

"Abe bak vallah..."

"De siktir. Oğlım kafayı kullan lan. Bu PKK dedigin meret ne yapar? Devletle vuruşur he mi? Bilirsin tantanacılık ne demek? He bilirsin. Bak bi daha anlatem sana. Şimdi önce bir kalabalık bulursuz ya; sora girersiniz araya birbirizle kavga çıkarırsız ya. Kerizler sizi ayırmaya çalışır, sizin ortaklar da sövüşler kerizleri ya. Senin gerillanın sahaplarıyla devletin sahapları arasındaki ortaklık da kafası kafasına budur ha."

Polat'ın ışığını görmüş biri olarak Tırışka da Medet Abe'nin gözünde bir ışık olmak hevesindeydi hala. "Acaba" diye düşündü, "söyleyem mi?" kararını hemen verdi. "Abe madem gerilladan korkar. Benim gerilla akrabam vardır."

"Eee?"

"Abe diyeyim ki hani gitsin, görünsün bir. Desin ki 'ilişme'..."

"Mümkünatı yoktur. Sonra örgüt bizden ne isteyecek hiç düşündün? Kevaşe!"

"Canımızı değil herhal?"

"Ha götümüz ha canımız. Oğlum biz hem götü hem canı kurtarmak için kovalamaktayız."

Konuşma Medet'in çalan telefonu ile bölündü. Cep telefonunun ekranında Fesat yazıyordu. Medet, bir an ne yapacağını bilemedi. Açmasa olmazdı. Konuşurken renk vermekten korktu. Ama konuşmamak da renk yaratabilirdi. Telefonun altıncı çalışınca isteksizce "yes" tuşuna bastı

"Buyur Fesat'ım"

"Yaw Medet'im nassısan?"

"Duacıyız sağlığına Fesat'ım"

"Sağolasın, he bir arayayımm dedim."

"Buyur, emrin?"

"Ne emiri Medet Abe; estağfirullah, bizim emrimiz mi olur sana karşı... Duydum senin çocuklardan biri hastanedeymiş. Geçmiş olsun diyeyim dedim hem. Hem de yardım gerekiyor mu sorayım dedim."

"Yoh vallah Fesat'ım. Olmış işte bir şey. Benim eşek sarhoş zulası, bulaşmış iki kestaneye. Delmişler bunu. Meraka mucip bir durum değildir. Olur böyle vakalar. Medet abe yakalar."

"He yok diyorsun bir şey yani. Asayiş berkemal. Alacak verecek, emir komuta yoktur işin içinde he mi?"

"Hee. Hani evde düşen de suratını çarpan ya... Sora kimsecikler inanmaz ya sana düştüm dersen. İşte bizimki o hesaptır, O açıdan içimiz rahattır. Senin de olsun Fesat'ım."

"E o zaman görüşürüz. Var mı diyeceğin? "

"Yok vallah..."

"Haydi selametle. Yarın görüşelim de şu hesabı görelim derim."

"Görürüz Fesat'ım. Selametle sana da..."

Medet, telefonu kapatır kapatmaz "Oruspu cocugi, ulen Tarık Akan olsa böyle rol kesemez. Amına koydugum. Hesap görelim he mi! Görecem ben senin hesabını oruspunun evladı!" diye kendi kendine bağrındı.

Polat; bu arada "Abe ne hesabı bu?" diye sordu?"

Medet Abe, ne yapacağını bilemedi. Kupon, bütün sorunların merkezi olarak halen hayatının tam ortasına sıçmış vaziyette duruyordu ve belki de az sonra yalnız kalmasına yol açacak cümleleri çok özenle seçmesi gerektiğini biliyordu. Ama bunu yapmaktan hemen vazgeçti ve yalan söylemeyi tercih etti. Yine de gerçeği çarpıtarak yapmayı seçti ve "Kagıdi sori" dedi.

"Ne kağıdı abe?"

"Tapu"

"Tapu?"

Polat sustu; ama Medet, meselenin daha da fazla dallanıp budaklanacağının farkındaydı. Aniden, "Dur!" dedi. Polat merakla baktı.

"Polat'ım, başımızdaki bela esasen gayetnen büyüktür. Ama şimdi anlatacağım var ki..."

"Buyur Abe."

"Oğlum, O pezevengin evladı var ya. Beni soydu. Ama sade bana ait olan şeyleri almadı. Canımızı çok fana yakacak bir şey de onunla getti."

"Tapuyu mu abe?"

"Yok tapu değil esasen o. Hani Fesat ilen bir Sayısal aldıydık." "He balıkçıda"

"Hah o işte. Hani Fesat almıştı, bana ortak olalım demişti. O amına koduğum kuponuna 10 trilyonluk ikramiye vurdu."

"...Ve"

"Ve o ibne bu kuponu da çaldı?"

"Abe bunu söylemedin sen bize böyle..." 10 trilyon büyük para abe."

"He biliyem. Önemli değil dedim ilkin. Sonra Fesat aradı ikramiye çıktı deyince de ne diyeceğimi bilemedim."

"Bize mi güvenemedin abe?"

Polat sorup duruyordu. Durdurmak gerekliydi: "Yok vallah kendime asıl. Söylemedim. Zira... Neyse ne işte. Neticede söyledim şimdi..." Lafı gevelerken yalanı da buldu: "Tırstım, on trilyon büyük para. Kayıp olursa sizden biri terk eder beni sandım. Ama gördüm ki korkum boşunaymış. Şimdi Eminem. O yüzden dedim." İkna olmuşlar mıydı? Bununla uğraşamazdı. Bulabildiği en iyi yalanı kıvırmıştı bir dakika içinde.

"Fesat mı çaldırdı senden abe?"

Soru Medet'i rahatlattı. Demek ki ekibinin de ilk önceliği kuponu kendilerinden saklaması değildi. Rahatlayarak konuştu: "Vallaha benden cuma çalındi. Sayısal çekilmemişti. Ama iti üzerimize geldi. O saldi yani katiyetle. Zannımca Solak'ı da Kibar'ı da o deldi."

"Niye ki?"

"Başka filim var filimin içinde... Bu şerefsiz bizi piyasadan silecek. Çok emin bizi kescek. Oynamakta yani... Beri yandan. ortada bir kedi oyunu vardır. Kedi de Fesat'tır. Bizimle oynamaktadır. Ama fare var fare var... Şimdik misal o bizi sanır ki fındık faresi. Biz bir adet cardın olaraktan dikilecez karşısına."

Cardın lağım faresine verilen isimlerden biriydi. Medet Abe pek çok kez bu iri farelerin kedileri korkuttuğuna tanık olmuştu.

"E bu adam bu kadar akıllı da bilmez mi bizim fındık faresi olmadığımızı abe?"

Polat habire damardan soruyordu. Meselenin kupondan uzaklaşması Medet'i memnun etmişti.

"Heyvanlar bile ademi mahlukattan hislidir ha. Kavganın mağlubunu iyi bilir heyvan, kavgaya girmezden az evvel. Önceden sezer. Arada cismani tahrik olmaz bazen; ama o heyvan anlar kimin mağlup olacağını. Bak dikkat et, demiyom ki galip. Mağlup diyom. Esasta her heyvan meydana çıkkarken galibiyet ister... Öteki heyvan da güçlüdür ki meydana çıkar. İnancı tamdır alt edeceğine. Beriki bakar, pabuç pahalı. der ki 'Veyy... Getti bizim saltanat' Yoksam zaten meydanın sahibi heyvan çıkıp da kimseye çatmaz o alana biri girmeyince. Gücünü bilir. Sonra biri içeri yanlış girdiyse zumzuğu yer çıkar. Amma bir de meydan okumaya girdiyse o zaman işte meydanın sahibi heyvan iyice bir bakar karşıdakine. Ya kaçar ya saldırır. Hisseder yani bunu bilmez. Ama bu ademi mahlukat, yani biz, yani insanda yoktur bu hissiyat. Biz güçlüysek hep sanırız ki güçlü kalırız. Fesat'ın da sanırsam gücü yüzündendir ki kördür gözü bu meselede."

"Abe nedir mesela bu o zaman?"

"Vallaha Fesat istir ki biz gidek. Zannımca işini kendini büyütüyor. Biz köylü kalıyoz belkim de yanında. Etiler oruspusu gibi bir karı istemekte belkim. Kuma da getiremez üstümüze..."

Polat'ın kafasına yatmayan bir şeyler vardı yine de; dayanamadı söyledi; "Fesat niye oynasın ki abe bizimle? İsterse iki dakikada bitirirdi işimizi. Niye oynasın ki?"

"Vallah o benim de aklımdadır kaç zamandır. Bulabildiğim tek yol vardır Polat'ım, o da toz kaldırmamamak gayretidir. Çünküm misal bizi bir anda temizler, hele ki o temizler, diğer herkeş pozisyon alır, cephe alır, birlik olır vesaire vesaire. O gadder... Aklıma gelmez başkası. Fesat, gövde gösterisi yapmak istememekte yani... Meydan savaşı heç istememekte... Bilmekte ki meydan savaşından galip çıksa bile mağlup olacak bu yolda galip. İşte biz de stratejimizi tam bu yolda kurmak durumundayız o zaman. Ortada düşman bulmaması gerek. Temin haklıydın Polat'ım... Sıra bizdedir... De hayde gidin Sessiz olun. Görünmeyin. Yakalanmayın. Sağ bırakmayın. Git bak, neye ihtiyacın vardır; al aşağıdan. Bomba bile al. Bilirsin nasıl çalışır o el bombaları?"

"He"

"Eyi... plan çat kafada. Nereye saldırmak gerektir bana bile deme. Hep birlikte televizyondan izleyelim da şaşıralım ha. Bilindik hedef olmaz. Safi benim bildiğim de olmaz... Ha bak ne diyem onun sevdigi kolladığı adamlardan birini ikisini indirin. Canı yansın. Dilawer hariç ha! İş pok olur ha!"

"Oldu bil abe. Akşama cinayet vardır, sen helvayı kardır."

"Vış kele doğru vallah... Halva lazımdır kevaşenin oğluna... De haydi selametle."

Verdiği karar Medet'i rahatlatmadı. Acele davranmış olabilir miydi? "Acele eden ecele gider böyle zamanlarda" diye söylendi. Bu tecrübeyle sabitti. Bir sigara daha yaktı. Hala kahve içememişti. Mutfağa gitti, bir tencere buldu içine su koydu ve ateşin üzerine yerleştirdi. "İçecem ulen seni nihayetinde şerefsiz" diye tencereyi tehdit eder tarzda konuştu. Neticede Medet için bu da bir savaştı; ve bunu da kazanacaktı; öyle veya böyle... Bunları yaparken saate bakmayı akıl etti. 13:45 yazıyordu kadranda. "Sevda ne yapıyor?" diye düşündü. Sevda'nın hayaliyle birlikte daha önce hiç aklına getirmediği önemli bir ayrıntıyı hatırladı: Tunacıbaşı... Turnacıbaşı, Sevda demekti. Peki Sevda'nın ne işi olabilirdi ki vurduyla kırdıyla... "Yem" diye düşündü. Fesat en garantili yolu böyle bulmuştu demek ki... Ağzından gayriihtiyari "oruspu cocuğı" lafı çıktı... Lafın devamını getirdi: "Demek sen de hatırlamaktasın Sevda zaafımızı... Düşkünüz diye belledin ki kızı kullanmaktasın oruspu cocugi. Kızın eviye nasıl olsa düşecem biliydin. Beni orada indirdin. Bilmektesinki sikik eşekler kibindir zaafım Sevda'ya... Ahhh..."

Artık iyice emindi Fesat'tan başkası olamazdı başındaki bela... Bu sırada Polat aşağıdan yanına geldi ve "Abe, Kirkor'un ifadesini alalım?" diye sordu.

"Yok. Kirkor demek Fesat demetir zatan... Fesat yaptırmıştır Ahmet Mehmet vurmuştur" der taş çatlasa. E bizim Ahmet Mehmet'le işimiz yoktur. Bizim işimiz Fesat'ladır."

"Turncacıbaşı'nda sana saldiran gavatı aramayalım yani?"

"Yok onu arayalım."

"Kirkor bilir belkim?"

"O zaman sıra ona da gelir. Önce Kirkor'un yaslandığı duvarı sallıyak ki altında kalmaktan korksun gavat."

"Doğru Abe. Hayde biz çıktık o zaman. Bir plan yapalım."

"Tamam."

Medet yalnız kalır kalmaz kendine bir iş bulmak üzere düşünmeye başladı. Tıkılı kalmak içinden gelmiyordu. Onun yapacağı başka bir şey daha vardı. Nabi'yi oyalamak... Nabi kesin işkillenecekti. Polat'la Tırışka'nın yokluğunu izah edebilir miydi? Ederdi bir şekilde. Nasıl ederdi? Doktor bulmaya, ilaç bulmaya, hemşire bulmaya derdi... Cinayetler patlayınca ne olurdu? Sesini çıkarmadan otururdu. Yapacak başka bir şeyi de olmazdı Nabi'nin. Zaten asıl amaç Nabi'ye çaktırmamak değil, Nabi'yi hareketsiz kılabilmekti... En azından birkaç günlüğüne... Nabi'nin aklını başka bir yeme çekmesi gerekiyordu, bunun için de plan gerekiyordu; ama kahve olmadan plan olmuyordu. Kahve... Tenceredeki suyun kaynadığını görüp rahatladı. Kahveyi buldu. Fincanı buldu, sıcak suyu içine boca etti. İlk yudum damağını hafifçe yaksa da ilaç gibi geldi... Artık düşünebilirdi.

O sırada aklına Kirkor takıldı. Solak'ı kimin deldiğini biliyor olabilirdi gerçekten de. Ne işe yarayacaktı? Kendisini harcayan olmadıktan sonra adamları tek tek bulmak gereksizdi. Sonra içine bir kurt düştü. "Ulan kumpasın kumpasının kumpası olmasın sakın?" Düşünce içini kemirmeye başladı. "Ulan Fesat mesat derken Sevda da topa girmiş mesela. O da istermiş götümüzü... Olur mu? Olmaz olmaz deme; olur olur..." Düşünce can sıkıcıydı. Medet Abe için asıl yıkım o olurdu. Ancak o zaman kendisini köşeye sıkışmış hissederdi. Sıkıntıyla başını salladı. "Ah ulan Sevda!" diye inledi. Kahvesinden bir yudum daha alırken canı iyice sıkıldı, içi daraldı.

24
İste Şems olurum

Kabataş'tan bindikleri deniz otobüsü iki sevgiliyi Burgazada'ya kadar getirdi. Hemit deniz araçlarına alışık değildi. Hele ki ortası oyuk bu garip tekneye de ısınamadı. Tekne doğru dürüst dalga yemese de birkaç kez midesi ağzına kadar geldi. Ama yanında Sevda vardı. Her derde deva ilacıydı Sevda. Başağrısına, kas ağrısına, hatta yıllardır çektiği kalp ağrısına bile iyi gelmişti iki günde. "Geldi inşallah" diye geçirdi içinden. Omzuna başını yaslamış denizi seyreden Sevda'nın saçlarına bakarak. Nefesin geldiği yönü hesaplayan Sevda, Hemit'in kendisine bakmakta olduğunu anladı. Omzundan göğsüne doğru biraz daha sokuldu. Deniz otobüsü iskelede yalnızca ikisini bıraktı. El ele tutuştular, hemen sağdaki gazete bayinin önünden geçerek kendilerine çay verebilecek ilk bahçede durdular.

Çayı beklerken Sevda, sevgilisinin elini ellerinin arasına aldı ve sırtını Hemit'in göğsüne vererek o kocaman kürek misali sol elin ayasında parmaklarıyla gezinmeye başladı. Büyük bir maharetle, Hemit'in koltuk altına doğru kayarak sırtını erkeğinin göğsüne dayadığı için fala rahat rahat faça vermeden bakabilme olanağına kavuşmuş oldu.

İlk olarak hayat çizgisini arandı. Çizgi çok belirsizdi. Bu, her an ölüm tehlikesi demekti. Akıl çizgisiyle birlikteliği ise avucun ortasına kadar sürüyordu. Hemit, çok sinirli çok hassas bir karaktere sahipti. Her an ölüm tehlikesiyle yüz yüze yaşayan çok sinirli ve hassas bir karakter, genç adamın hayat kaydırağı olduğunu ayan beyan belgeliyordu. Üstelik hayat çizgisi gayet de kısa duruyordu. Ancak Jüpiter Tepesi'nin hemen üzerinden başlayan hayat çizgisi, bu genç adamın çok büyük bir hırs beslediğini gösteriyordu. Böyle insanların başarıya, servete ve şöhrete susamış olduğunu hatırladı. Amacına ulaşmak için en küçük fırsattan bile istifade ederlerdi. Acaba hayat çizgisi o amaca veya zenginliğe veya başarıya ulaştıktan sonra mı ulaşmadan önce mi son bulmaktaydı? Böyle düşündüğü için kendine kızdı. Gördüklerinden içinin yanması gerekiyordu daha çok. İçinde o yanmayı arandı. Buldu da... Gözleri kızardı. Hemit'se sevgilisinin parmaklarının el ayasında bile olsa dolaşmasından öyle mutluydu ki içi gıcıklanarak sevgilisinin saçlarına baktı.

Oturuş pozisyonları gereği gözlerini istese de göremezdi. Ama birkaç dakikadır sevgilisinin parmakları gezinmeyi bıraktığı için o da meraklandı ve "Eee, anten lazımdır görüntü almak için?" diye sorma ihtiyacı hissetti. Sevda'nın aşk oyununa hazırlık diye giriştiği el falının sonu hüsranla bitecek gibi görünüyordu. Ama kaçın kurası genç kadın böyle bir anda işleri berbat edecek tipte biri değildi. Vakit geçirmeden yeniden parmaklarını hem erkeğinin tenine dokundurarak hem dikkatini verirmiş gibi yaparak işaretleri yorumlamaya başladı ve konuştu: "Bak bu Venüs tepesi" derken başparmağın altındaki şişkin bölüme dokundu. Aynı zamanda kasık tüylerinin bulunduğu bölgenin de adı olan Venüs Tepesi, avuçta da başparmağın hemen altındaki geniş ve etli bölümü tarif etmekteydi. İki anlamı da aşktı; ve aşk zor anların maymuncuğuydu... Tepe çok geniş ve bariz görünüyordu. "Bu" dedi "her daim kuvvetli bir ihtiras ve kuvvetli bir bünye demektir. Hem çok ateşlidir Venüs Tepesi böyle olan insan." Hayat çizgisi ile ilgili bildiklerini kendine saklamayı tercih etti.

Sıra akıl çizgisindeydi. Sevda tecrübesiyle önce kendisi baktı. Ne söylemesi gerektiğini tarttı. Çizgi aşağıya, bileğe doğru akıyordu.

Hayalciydi; ama ideallerine bağlıydı Hemit. Doğru cümleyi seçti ve "Ara sıra sallıyorsun; ama şıpsevdi değil gönlün. Hedef ettiğin neyse ona bağlısın" dedi. Sonra ekledi: "Ama mesela bak çizgi küçük parmağa doğru kıvrılıyor. Öfkeli bir karakterin var. Sinirliyken cinayet bile işlersin sen." Hemit'in yüzü asıldı. Fakat belli etmemeye çalıştı.

Sevda akıl çizgisinden geri kalanları kendine saklamayı tercih etti. "Akıl çizgisi hayat çizgisinden uzaktı. Kendine güvenen, aceleci biriydi yani elin sahibi. Hayat çizgisiyle akıl çizgisi arasında mesafeye baktı. Aradan TIR geçerdi ele göre. Çok atılgandı Hemit. Hayat kaydırağıydı işte besbelli. Şimdi iyi bir şeyler bulması gerekiyordu. Ama bu elde iyi bir şey bulmak samanlıkta iğne aramak gibiydi. Bunu ister istemez akıl çizgisiyle hayat çizgisine bir kez daha bakarken düşündü. Çünkü her iki çizgi de yan yana ve birbirine paralel olarak avucu baştanbaşa kat ediyordu. Böyle insanlar aşık olduklarında bütün varlıkları ile sevdiklerine bağlanırdı. Fakat kinleri de aşkları kadar büyük olurdu. İçinden tekrar yineledi. Hayat kaydırağı...

Sıra kalp çizgisindeydi. Açıkçası çizgi normalde Sevda'yı hemen masayı terk etmeye zorlayacak bir görünümdeydi. Bir kere üzerinde kırıklar vardı ki bu sevgilinin kaybedileceğine işaret ederdi. "Ben hangisiyim?" diye düşündü. Aşağı doğru hareketi düş kırıklığı ve aşkta aradığını bulamayacağını gösteriyordu.

Çizgilerde aradığını bulamadı. Sıra tepelerdeydi. Jüpiterle başladı. İşaret parmağının altındaki oldukça şişkin bölüm Hemit'in aşırı kıskanç olduğunu gösteriyordu. Serçe parmağının altındaki Mars tepesi de hayli kabarık görünüyordu. Yani sinirli, kırıcı, gözü pek ve dik başlıydı. Hemit bir kez daha "hadi" dedi. Sevda yalan söyleyemedi: "Kırıcısın, dik başlısın. Gözü peksin. Kıskançsın."

"Hee gayet iyidir işte."

"Hemit saçmalama lütfen neresi iyi..."

"E sana bir şey yapan olursa ne olur sonu görürsün işte."

"Ha bak söylemedim; ama senin o büyük aşkın var ya en az o kadar da büyük kini olur senin gibilerin."

"E iyi sen de beni bırakırsan olacağı budur çünküm."

Sevda öfkelenmesi gerekirken söylenenlerin hoşuna gittiğini fark etti. Yine de yapmacık bir öfkeyle sevgilisinin elini itti ve Diyarbakır ağzıyla, "ha diyersen ki ya torpahtır sonim ya sen..."

"An itibariyle eledir essahtan"

Sevda bir şey söylemedi. Ama az önce ittiği eli alıp bu kez göğsüne koydu. Hoşuna gitmişti sahiplenilmek...

Hemit'se merak ettiği şeylerin hiçbirini öğrenememişti... Mesela geleceği parlak mıydı? Çocuk var mıydı? Sevda var mıydı? Fal bunlara cevap verirdi muhakkak. Ama Sevda cevap verir miydi bilmiyordu? Bu rahatsız etti genç adamı. "Eee" diye tekrarladı... Sevda "Hiç" dedi. Ve elini bıraktı. "Çay buz gibi olmuş zati... De haydi tepeye çıkalım" diye kısa kesti. Bu Hemit'i kesmemişti, "Ne gördün de hele?" diye üsteledi.

"Neyi merak ediyorsun ki?"

"Misal evlilik var mı?"

Bu soruya dürüst biçimde cevap veremezdi. Gelecek bile yoktu ki o elde... Değil evlilik olsun; çocuk olsun... Yalan söylemeyi tercih etti. "O kadar iyi değil benim falcılık." Ne var ki Hemit saf değildi. "Venüs menüs bilen çocuğu da bilir... De haydi ters bir şey mi gördün ki?"

"Yook"

"Yaw ne gördün de işte?"

Bir şeyler yumurtlamazsa Hemit susmayacaktı. Sevgilisinin elini yeniden avuçları arasına aldı çaresizce. "Bir evlilik var, ama çocuk yok. Evliliğin uzun sürmeyecek, bir daha aşık olmayacaksın..." dedikten sonra avuçları arasındaki eli bıraktı.

"Kiminle evlilik?"

"Kan grubunu da ister misin?"

"Dalga geçme."

"El falından evleneceğin kadını görmek isteyen sensin."

"Kadın sensin o kesin; ama uzun sürmez demeni beğenmedim."

"E n'olucak bırakırsın beni hevesin geçince..."

"Kim? Ben? Seni bıraksam nah bu tükürük bile yere düşmez kurur ateşten. Öyle yanarım yani!"

"Ha o kadar yani... Yarın başkasını görünce beni unutmayacaksın yani. Güç, para; beni unutmayacaksın yani..."

Hemit cebindeki kuponu bilse ne yapardı diye düşünmeden edemedi. Kendi yapıyordu ne yapılması lazımsa aşk adına o anda. Yine de kupondan bahsetmek için erkendi. Konuşmasını Sevda'nın yolundan sürdürdü; "Niye; zordur sana bağlanmak?

"He, bana bağlananları ben açığa çekerim orada bırakırım. Geri dönemezler de... Yok daha iyisi örümceğim ben. Karadulum. Yeni avımı beklerim ağımın orta yerinde ötekini yeyince."

"Saçmalisen ha!"

"A ben saçmalıyorum, sen böyle cetvel gibi dümdüz dosdoğru gidiyorsun yani... Bak, senden de çok var bu alemde benden de... Belki yanıltırsın beni; ama bende nefes var mı bilemem..."

"Benim gibisini görmemişsin bu bir; görsen zaten onun yanında dururdun şindi bu iki; senin nefesinin yetmediği yerde benim ciğerimin yarısı senindir aha bu da üç. Dersen ki Hemit, 'ver bi nefes bana.' Ben sana cigerimin yarısını verecem."

Bunu söylerken genç adam elinde bir bıçak varmış gibi akciğerinin sağ yanını kesme hareketi yaptı. Hareketi o kadar kesindi ki Sevda bile bir an inanacaktı neredeyse ciğerin yarısını az sonra eline alacağına.

Tutku böyle bir şey olmalıydı... Madam Anita'nın bahsini ettiği o tutku... Tehlikeli olan, hayat kaydıran, ocak söndüren, en fena mağlubiyeti bile kahramanlık hikayesine eviren o tutku buydu demek ki... Başına gelenin şanssız, gelmeyenin bahtsız bulunduğu o tutku, şimdi tam karşısında kocaman 1 metre 85 santim boyunda bir kütle halinde duruyordu.

Tutkunun ilacı yoktu. Tek çare vardı: Sonuna kadar gitmek. Tam uçurumdan düşecekken de şans varsa birazcık eğer, kenara çekilmeyi bilmek. Sevda yapabilir hissetmişti bugüne kadar. Ama şimdi karşısında o dururken kendini belki de ömründe imtina ettiği kelimeleri söylerken buldu: "Gidelim buradan."

"Hemen!" Hemit dünden razı görünüyordu. Ama nereye, nasıl, bir türlü canlanmıyordu kafasında... Hele cebindeki kuponun gerçek sahipleri belki de şu saatlerde peşine düşmüşken... Düşmüş olabilirler miydi? Bilmiyordu. Umurunda mıydı? Bilmiyordu. Ama bilmemek kesin olarak umurunda değildi. Fakat hemen şu anda kaçabilirdi; bunu biliyordu.

Sevda'ysa kendini hiç umursamadan aşkını umursamayı seçiyordu bu kez. Belki de tam Madam Anita'nın 90'da gol dediği türden bir hataydı onunki... Belki de... Yani kesin değil... Gerçi hiç mi hiç umrunda değildi. Bir martı yanlarından oldukça yakın biçimde geçerken Sevda'ya baktı ve çığlık attı. Sonra martı dik açı yaparak uzaklaşırken yine çığlık attı ve bir kez daha göz göze geldiler. Sevda ikisinde de martının "yapma" dediğini sandı. O anda Hemit'in sesini duydu.

"Yanımda yol parası vardır. Bankada hesap da vardır. Bugün Pazar hepsini çekmek zordur. Olanı çekelim önce, sonra uzayalım. Ben bilmem bu civarı, sen bilirsin neresi var saklanacak. Kim var saklayacak... Ama haklısan hemen kaçak...

"Olmaz..."

"Vış keleee... Nasıl olmaz?"

"İki adım gidemeyiz Hemit. Biz istesek de istemeyenler bulur bizi. Hemen bulur hem..."

Sevda'nın kaçamamak için en büyük gerekçesini Hemit bilmiyordu ve uzun süre de bilmemeliydi.

"Bulana kadar kaçarız. Allah yazmışsa karayazıyı belki bozar yazdığını... Bilirim sen elimde kötü şeyler de gördün. Gör. Bak sana ne diyecem, canımı almazdan evvel deseler ki 'değer miydi?' diyecem ki 'saçının tek teline bile değerdi! Vallah da billah da değerdi.'

Şeytansa şeytan, melekse melek insansa insan... Böyle dik dik bakacam gözüne öyle diyecem..."

Madam Anita, "Kamışı inmiş adam hala diyorsa ki seviyorum, işte orada muamma vardır. Deli değilse peşinden gitmekte mahzur yoktur, tabii ayıksa" demişti bir keresinde. Ayıktı, kamışının da dik olmasına imkan yoktu o geceden sonra... Mahzur yok muydu gerçekten de... Tüyosuz ganyandı oynadığı... Kendi düşüncelerinden sıkıldı. "Olsun lan ne olacaksa... Ben varım" diye söylendi martıya...

Hemit'in gözleri ışıldadı. "O varsa" boşluğa az önceki kelimelerin martıya söylendiğini bilmeden, "ben de varım" diye ünledi. Sahilden az ileride atlarıyla bekleşen faytoncular için yabancı değildi görüntüler. İçlerinden en tıfılı bile "Taze aşık" diye damgalayabilirdi, sevgilileri; ama taze aşkların hemen solduğunu görecek kadar uzun yaşamış da sayılırdı içlerindeki o en tıfıl arabacı dahi. Bu yüzden zahmet bile etmezlerdi mesele üzerine. Ama bu kez durum farklı gibiydi. Faytoncu Kadri, altmış yaşının verdiği tecrübeyle, genç çifte baktı ve "felek" dedi, "Sazının teline vurup dermiş ki bir iyiye bir kötü, bir güzele bir çirkin... Feleğin sazının teli koparsa bir gün o tamir edesiye güzel güzeli, iyi iyiyi bulurmuş alemde. Bu çocuklar da feleğin sazının teli kopukken görmüş birbirini sanırsam... Yakışmışlar birbirlerine" dedi. Esrarlı sigaradan kesik bir nefes çektikten sonra yanındakine zıvanadan teslim etti.

Sevda son birkaç saattir yaşadıklarına inanamıyordu. Aslında söylediklerinin hiçbirini söylemek istememişti. Ama ne olacaksa hemen olmalıydı; gerçi cesareti olsa da olanı karşılama gücünü kestiremiyordu. Kendini koruyamayacak kadar açmıştı içini. Geri dönemeyecek kadar uzağa gitmişti sanki... Yüzünden bir gölge geçti böyle düşününce. Hemit, hemen gördü gölgeyi, ağır ağır çıktıkları yokuşta sevgilisine bir kez daha sarıldı ve damara basan cümlesini kurdu: "Korktun di mi? İyi kork, ben de senden halliceyim yani. Ama ben senin yarın sabah pişman uyanmandan korkmaktayım asıl. Sen neden korkmaktasın onu bilemem. Sen de ihtimal seni bırakmamdan korkmaktasın, yakalanmaktan filan... Kork oglu kork yani. Ama haklısın, korkacak tonla şey var hayatta esasen. Ama işte herkeşin atladığı nokta şudur:

Sen korkarsan var o korkacak mevzu. Yok eğer dersen ki "korkmam ben" aha yarısi kaçıp gider o korkunun."

Sevda'nın aradığı cümleler bunlar mıydı? Cevap veremedi. İçinden cevap vermek de gelmedi. Hakikaten korkuyordu. Şimdi Hemit'ten de korkmaya başlamıştı. Aşkından, alevinden, hiddetinden, sevişmesinden... Hemit'in haklı olduğu tek nokta, gerçekten de korkacak tonla şey olmasıydı hayatta. En başta Hemit'in kendisi geliyordu.

"Demek korkmıyım? Eyi madem korkmıyım ben de... Kim korksun peki? Korkular kime kalsın?"

"Bana gassın, sen at sırtıma ben korkarım senin namına da"

Birden aklına Fırat geldi. Zaten neredeyse hiç göremediği oğlunu şimdi tamamen göremeyecek olmanın yarattığı iç sıkıntısıyla kıvrandı. Hazır mıydı gerçekten? Peki, ne zaman hazır olurdu insan? Şimdi olmadığı kesindi...

Hemit'se tam o anda, kendini hiç olmadığı kadar muktedir hissediyordu. Sevda da buna dahildi. Onundu, ötesi yoktu ve zaten düşünmüyordu bile ötesini... Kararını hemen verdi; akşam son kez işe çıkacaktı. Sonra Sevda'nın çok istediği bir eşyası varsa onu alacaklar ve kaçacaklardı buradan.

"Haydi dönelim Çavzer."

"Çavzer?"

"Sahne adın bu toprakta kalsın şu andan itibaren. Bak gemiye binecez ya. Geride kalsın o isim. Bu adaya da bir daha hiç uğramayalım. Çürüsün o isim. Zindanı bu ada ossun. Gemiye bir binelim hele hayırlısıynan görecen bak başka güneş olacak bu güneş bile. O dem, çiçekler de başka kokacak aha sana yemin. Rüzgar o bildigin rüzgar olmayacak. Sen de o eski sen olmayacan artık. Sevda olmayacan..."

"Sevda olmayım... Eyi... Ya sen ne olma bundan böyle?"

"Ne istersen o. Yemin kassem olsun. Sana bıçak verecem, en keskinini ha... Baktın dönmüşem sok ben uyurken kalbime!"

"İstemem bıçağını, hiç istemem bıçağını yanımızda... Var mısın? Tabancanı da istemem, tokadını, yumruğunu da istemem. Ekmek

bile kesme; istemem... Var mısın? Ben Sevda'yı bırakırım söz. Sen Hemit'i bırakır mısın?"

"Bırakmak... Kesip atarım iste."

Bırakırken bile kesiyorsun sen Hemit... Neyi bırakıyorsun?"

"Ağızdır... Bak yemindir bu... dönüşü yoktur..."

"Peki kendini bırakırsan beni böyle sevecek misin yine? Sakın sönmesin alevin Hemit gidince?"

Soru damardandı. Giydirilmiş kahramanlıkların eski elbise misali sokağa düştüğüne çok tanık olmuştu. Ama cevap kesindi.

"Hemit'i ben Hemit yapmışım. Hemit değilken de ben bendim. Şimdi Hemit'i yatırırım mezarına... İste Şems olurum."

"Şems kimdir?"

"Aşktır"

Sevda hepsinin koca birer yalan olduğunu iyi biliyordu. Hemit gibi birinin düzenli herhangi bir işte çalışması mümkün olamazdı. Paralar suyunu çekince yine işe çıkacaktı. Gasp yapacak adam kesecekti. Ama bunları konuşmak istemiyordu şimdi. "Nereden buluyorsun bu lafları?" diye toparladı. "Çıkar öyle ağzımdan... Bak neyse, sadede gelem, sana 'Korkma' diyemem. Kork; ama tek Allah'tan kork... De ki ona dua edirken "Rabbim beni yalnız bırakma bir başına bu dünyada."

Kollarını Sevda'nın boynundan aşağı sardırdı ve saçını öptü. Böyle sarmaş dolaş yürüye yürüye vapur iskelesine döndüler. Sevda, Fırat'ı düşündü tekrar. Belki de anneannesiyle yaşaması daha hayırlı olacaktı. Zaten ne doyasıya öpebilmişti bugüne kadar ne koklayabilmişti doğru dürüst... Arada bir kaçamak buluşmalar, sarılmalar... Ama bu kez hepten göremeyecekti kaçmak gerçek olursa... Kaçmak... Gerçekten çok zor görünüyordu. "istiyor muyum?" diye düşündü. Hep beklemişti, onu bu hayattan alacak bileti. Bu biletin Hemit'te olma ihtimali, daha doğrusu Hemit'in bilet olma ihtimali ürkütücüydü bir yandan da... "Sabah ola hayrola" dedi. Saate baktı; vapura yarım saat vardı. Sevda, iskelenin önündeki gazete bayiinin önünde durdu ve büfeciye, düzgün bir İstanbul ağzıyla, "Bir Marlboro light, bir su, bir de

kağıt mendil lütfen" dedi. Hemit, "Nereden biliyon sen böyle konuşmayı?" diye yeniden sorma ihtiyacı hissetti.

"Ne var ki... İnat etme iki günde senin de olur, cicim" diye kırıttı Sevda, sonra "hatta istersen hep böyle konuşayım, daha seksi gelecekse sana bir tanem" diye ekledi. Hemit, "Fark etmez" dedi, "İstersen dilsiz ol; ama sade benim ol." Sevda yanıt vermedi. Onun yerine böyle konuşmasına yol açan adamı düşündü. Medet'i bu kadar fazla düşünmesi normal değildi. Hatta Hemit ortaya çıktığı andan itibaren sanki Medet de gelip oturmuştu yanıbaşına. Hayır çökmüştü resmen. Hayatının özellikle Medet'li bölümlerini silmeliydi. Tek yolu da aklın yolunu değiştirmekti.

Hemit'in sorusu vapura binerlerken imdada yetişti. "Araba var mı?" diye sordu Hemit. Sonra ekledi, "Üzerimize değil ama... Ruhsat başkasının kalacak. İki dakkada okumayacak..."

"Yok; kiralayabiliriz. Benim sahte kimliğim var. Ehliyet... Adım Gülşen, soyadım Evren. Hem kimse bilmiyor. Sağlam kimlik."

"Nasıl sağlam?

"Her bir şeyi tutuyor anlayacağın. Bir resim farklı. O benim. Ama öyle bir kadın gerçekten var. Öyle mezarlıkmış, isimmiş düşünmüyorsun. Önce aynen sana uyacak fizikte birinin çantasını araklatıyorsun. Çantadan çıkan ne varsa kopyalayıp yarım saat sonra, birine telefon ettiriyorsun. "Kimliğinizi buldum" diyorsun... Seri numarası bile değişmiyor. Hatta dua alıyorsun. Benim kimliğini arakladığım kızı da Taksim'de çarptırdım benim balicilere, gazeteciymiş. Bir sevindi bulundu diye... zaten az parası varmış içinde. Ama en çok da cüzdana sevinmiş, geçmiş gün unuttum şimdi, babası mı ne almış. Bi sevindi ki sorma, öpecekti az kaldı. Hiç kullanmadım o kimliği, kızı da biliyorum hala arasıra görüyorum. Geçenlerde kayboldu birkaç ay, meğer hamileymiş, doğurmuş geziyordu."

"Niye takip ettin ki? Çalmışın bitmiş işte..."

"Olur mu? O benim can simidim güzelim. Her şeyi tamam yeni hayat için elzem o; su gibi. Şimdi o kimlikle ne istersen yaparım. Güvenli çünkü. Araştır, soruştur bulamazsın bir bokunu."

"Boku ne ki?

"Hahaha, bir keresinde bizimkiler bir kalantorun cüzdanı arakladılar, kimliğin de kopyesini çıkardılar. Her şey iyi hoştu da bir gün bunlar uygulamaya giriyor. Bir GBT çıkıyor ki lavukta sorma... Herif, aynalı keş çıkıyor, bir de davası varmış süren... Neyse paket ediyorlar tabii bizim enayileri. Biri yırttı; ama öteki, iki yıl yedi; evrakta sahtecilikten. Bu yüzden o kızı seçtim temiz diye... Pırıl yani."

"Valla senin her işin böyle taktik muhakematsa... yanmışız."

"Hah dakika bir gol bir. İlk lafınızı soktunuz bana beyefendiciğim; ben de altında kalırsam olmayacak; o yüzden diyeyim ki, senin gibi burnunun ucunu görmeden hep dikine gidenin yanına benden iki daha lazım."

Hemit, aşık olduğu kadına bir kez daha baktı. Hayır çok aşık olduğu kadına... O muktedir olma hissi yeniden başındaydı. Ancak, çalan telefon, gerçek dünyayı da beraberinde getirdi. Arayan Mahmut'tu... Hemit, akşam sekizde buluşmak üzere sözleşti. Telefondan sonra, "Evden bir şey lazım?" diye sordu.

"Evet; ama oradan değil" diye cevap verdi Sevda, sonra sordu, "Sen gidecek misin?"

"Gitmek lazımdır, eger akşam görürseler yarın akşama kadar aramaz hiçbiri; Sen akşam Turnacıbaşı'na git. İş bitince oraya gelirim. Sonra topuk! Sen de eşyan meşyan varsa onu ayarla."

"Ne yapacaz şimdi?"

"Önce banka, sonna araba, sonna, yol."

"O zaman ayrı yapalım bunları. Sen bankayı hallet, yol için ne lazımsa al, ben arabayı halledeyim. Birlikte görünmeyelim fazla."

"Tammam. Akşama görüşürüz o zaman..."

Vapur yanaşırken son bir kez bakıştılar; sonra ayrı yönlere yürüdüler. Hemit gözden kaybolur kaybolmaz Sevda cep telefonunu çıkardı ve annesi aradı; "Alo anne, eve geliyorum. Konuşacaklarım var hem..." Telefonu kapar kapamaz hemen bir taksi çeviren Sevda, "Beşiktaş" diye direktifi verdi.

Hemit, son bir kez sevgilisine bakmak için döndüğünde telefon ettiğini gördü; meraklandı. Önce gizlendi. Sevda uzaklaşınca da bir taksiyi durdurdu. Şoföre, "Köprüye" diye emir verdi. Nereye gideceklerini bilmiyordu. İçinden, "son bir kez arkasından bakam dedim, telefonu çıkardı birini aradı. Nedir?" diye geçirdi. Canı sıkıldı; bir kumpas daha kaldıramazdı. Öndeki taksiyi gözden kaybetmemeye çalışarak sıkıntıyla yola baktı.

25
Jübile lazım o zaman bize de...

Hemit, taksiye bindiği sırada saat üçü çeyrek geçiyordu. Polat'la Tırışka tam o anda ilk kurbanlarını belirlemiş, hareket geçmek üzereydi. Basılacak ilk yer, Fesat'ın Bağdat Caddesi'nde işlettiği bir döviz bürosuydu. İçerideki adamları temizlemek kolay olmayacaktı; ama Polat böyle bir başlangıcın nefes kesici olacağını düşünüyordu. İkinci olarak bir Milli Piyango bayii, üçüncüsünde de bir taksi durağına gireceklerdi. Polat'ın planına göre bu üç yere saldırı, polisin de dikkatini çekecekti ve Fesat rahat hareket edemeyecekti. Gözaltında olacağı için daha az bilindik yerlere gitmek veya oradan işlemek durumunda kalacağı için avlanması daha kolay olacak koruması da azalacaktı. Tırışka araya girerek "Pazar günü dövizci niye açık olsun ki?" diye sordu.

"Pazar öğlenden sonra gelirler. Hesaplara bakarlar."

"Açık yani."

"Değil; ama açık gibi."

"Nası ya?"

"Ya oğlım normalde kapalı. Bunlar hesap mesap temizlik felan yapmakta. Müşteri de yok yani."

"E amına koyam açık desen yeterdi zate."

"..."

Döviz bürosuna saldırmadan kısaca plan yaptılar. Kendi otomobillerini kullanmayacak, önce bir otomobil çalacaklardı. Kibar otomobili çalmaya giderken Polat da döviz bürosunu uzaktan göz hapsine aldı. Burayı biliyordu. On beş dakika sonra Tırışka, altında son model bir BMW ile Polat'ın yanında durdu. Polat otomobile binerken, "yazık olacak lan arabaya" dedi. Kibar güldü. "Neyse!" diye sürdürdü konuşmasını Polat, "Bak şimdi. Otomobili kapıya yakın durdurak. Hep müşteri gibi bir herif durur en soldaki vezne önünde. Ben ekserisini tanırım. Önce onu indirecem. Vezne camının önüne iki el bombası bırakıp fırlayacaz dışarı, patlayınca da dalacaz temizleyecez. Kaç kere içeri girdim. Kapı çeliktir. Dışarı çıkmak daha zordur içeri girmekten. Önce camları patlatacaz he mi?"

Tırışka için sorun yoktu. Polat önce kulaklarına tıkaç taktı. Aynısını Tırışka da yaptı. Sonra sırt çantasının içindeki iki Kaleşnikov'u çıkardı, eline önce iki el bombasını aldı. Ardından iki tane daha bomba çıkardı. Dört bombadan ikisini sağ birini sol cebine koyarken, sonuncusunu sol elinde bıraktı. Sağ eline de tabancasını almadan önce kar maskesini taktı ve BMW döviz bürosunun önünde durur durmaz, arabadan fırladı. Kapıdan girdiği anda, "haayt" diye bağırdı. Koruma hemen elini beline attı; ama geç kalmıştı. Göğsüne peş peşe üç kurşun yedi. Saldırgan, el bombasının pimini çekerek veznenin önündeki para çukuruna bıraktı. Sonra ötekini de cebinden çıkardı ve hemen pimini çekerek öteki veznenin önüne bıraktı. Sonra hızla dışarı çıktı. Üçüncü adımını atıp dışarıdaki duvarı kendine siper etmişken iki bomba da gürültüyle patladı. Patlayan bombanın şiddetiyle hem veznenin hem büronun camları tuzla buz oldu. Tırışka, elinde iki Kaleşnikov'la arabadan fırladı. Birini Polat'a fırlattı ve iki arkadaş birlikte büroya daldı. Polat içeriye doğru iki kez tüfeği ateşledi. Bir cevap gelmeyince bu kez veznenin önüne doğru hızla geldi ve içeriye baktı. Kimse görünmüyordu. Sağ cebindeki bombaları sırasıyla çıkarıp birini yine

çelik kapının bulunduğu tarafa doğru attı. Ötekini de sağa iki masanın arasına fırlattı. İki arkadaş eğildi. Birkaç saniye sonra kulakları sağır eden gürültüden pek etkilenmemiş halde ayağa kalktılar. Duman yoğundu. Buna rağmen Polat bankodan içeri atladı. Sol tarafta gördüğü ilk kıpırtıya ateş etti. Bu arada Tırışka da sağ tarafta bir karaltı gördü ve silahını ateşledi. Polat hızla arka odaya girdi. İçeride bir koruma ile sekreter kızlardan biri büzüşmüş halde yere oturmuşlardı. Koruma yalvaran gözlerle Polat'a baktı. Ancak saldırganın amacı giriştiği katliamı bitirmekti. Makineli tüfeğin namlusunu göğsünün hizasından aşağı dikerek korumayla sekreteri taradı. Yere düştüklerinde hızla yanlarına gidip bir kez de kafalarına doğru ateş etti. Sonra aynı hızla dışarı çıktı. Bu arada Tırışka da sağ bulduğu diğer sekreterin yalvaran bağırışlarına aldırmadan silahını ateşledi.

Katliamın ardından ikili hızla dışarı çıktı ve BMW'ye atlayarak olay yerinden uzaklaştılar. Otomobili, Selamiçeşme'ye kadar hızla süren Tırışka, burada Özgürlük Parkı'na sapacakmış gibi sağa döndü. Köprünün üzerinden geçerken önce yüzlerindeki maskeleri, ardından kulak tıkaçlarını çıkardılar. Polat, "Haydi şimdi başka araba çalıp piyangocuya" dedi. BMW'yi soldaki sokağa sokup bir boşluğa park eden Tırışka hemen yeni kurbanını belirledi. Genç bir kadın otomobilinden inmekteydi.

Kar maskesini takar takmaz hızla arabadan çıktı, belindeki tabancayı çekerek kadının önüne geçti ve "anahtar" dedi. Genç kadın korkudan büyüyen gözlerle bakarken, arkadaşına yetişen kar maskeli Polat, kadını itti ve hala elinde duran anahtarı koparırcasına aldı. Kadın omzundaki çantayı Tırışka'ya korku içinde uzatırken,"oğlum" diyebildi. Tırışka, çantayı kaptı ve ters çevirip yere boşaltırken, "anam" diye sırıttı. Polat sağ ön koltuğa otururken "haydee" diye ünledi. Tırışka hızla şoför koltuğuna oturdu. Polat'ın verdiği anahtarı aceleyle kontağa taktı ve arabayı çalıştırdı. Hızlı bir kalkışla kaldırımdan ayrıldı. Tırışka aynadan arkasında kalan yola bakarken kadını fark etti. Sokak arasında çılgın gibi arabanın peşinden koşuyor bir yandan da bağırıyordu. "Baksana karıya, peşimize düştü" diye sırıttı. Polat arkasını dönmesiyle birlikte bir çift mavi gözle karşılaştı. İki yaşlarında

muhtemelen erkek bir bebek merakla yüzüne bakıyordu. "hay amına" diye tısladı. Sonra "dur" diye emir verdi. Tırışka fren yaptı. Polat arabadan çıktı, arkadaki bebek koltuğunda oturan çocuğu kavradı. Ama emniyet kemeri gayet ilginçti ve çözemedi. Bu sırada kadın arabaya yetişti ve Polat'a hamle etti. Polat belinden tabancayı çıkarıp kadının suratına doğrulttu. "Al içerden, vurmayım ikinizi birden" diye bağırdı. Kadın komutla birlikte Polat'ı bıraktı otomobilin arka sağ kapısına seğirtti ve şaşkın şaşkın bakan çocuğunu koltuktan sökercesine kaptı. Polat o emniyet kemerinin nasıl uysalca çözüldüğüne şaşarak arabaya oturdu. Hırsızlar, hızla uzaklaştı.

Tırışka, dikiz aynasından, kucağında çocuğuyla dizleri üzerinde yere çöken kadına baktı ve "Karı kafayı yedi ha" dedikten sonra sırıttı. Polat iç cebinden çıkardığı iki sigarayı yakıp birini arkadaşına verirken "Bir daha çocuk var mı diye bak. El kadar bebeyle uğraşmak hoş değil" diye söylendi. Beriki güldü. Vitesi değiştirdi. Otomobil bir Polo'ydu. Güzel kaçıyordu.

20 dakika sonra ikinci hedef olan Milli Piyango bayiine vardılar. Yer Balmumcu'daydı. Bu kez yalnızca Polat kar maskesini takarak dışarı çıktı ve bayiin camına giderek önce gişeciyi, ardından arkadaki korumayı vurdu. O sırada arkasından üç el silah sesi duyarak kendini yere attı. Bir saniye sonra arkaya baktığında Tırışka'ın kendisine arkadan silah doğrultmuş üçüncü çalışanı temizlediğini gördü. Demek üçüncüsü de dışarıda duruyordu. Fesat taktiği böyleydi demek ki... Dükkanın dışından iki el bombasının pimini çekip içeri fırlattı.

Bombalar gürültüyle patlarken ikili Etiler'e doğru hareket etti. Alkent'in önündeki taksi durağı Fesat'a aitti. Polat, çantada kalan son dört el bombasını çıkardı ve ceplerine doldurdu. Kaleşnikov'ların şarjörlerini değiştirerek mekanizmalarını kurdu. Yedi dakika sonra taksi durağının önündeydiler. İki arkadaş maskelerini yeniden taktı. Tanınmak olmazdı. Polat cebindeki el bombalarından ikisinin pimini aynı anda çekererk hızla arabadan indi. Ofisin kapısından içeri doğru iki bombayı da fırlattı ve siper aldı. İçeriden yalnızca "Allah" diye bir ses duydu. Ardından bombalar gürültüyle patladı. Tırışka içeri daldı ve tüfeği rastgele ateşlemeye başladı. Şarjörü bitirir bitirmez dışarı çıktı.

Bu arada Polat da diğer tüfekle etrafı kolaçan ediyordu. Arkadaşının çıktığını görünce, tüfeği ona fırlattı ve cebinde kalan iki bombayı da çıkarıp pimlerini çekti. Sonra sırayla ikisini de durağın önünde park etmiş halde bekleyen otomobillerin içine fırlattı. Sonucu görmeden kendini kapısı açık bekleyen Polo'dan içeri attı. Tırışka da aynı anda arabaya bindi ve çalışır vaziyetteki otomobilin gazını kökledi. Henüz birkaç metre uzaklaşmışlardı ki gürültüyle patlayan bombadan çıkan parçalar Polo'nun arka camını tuzla buz etti. Durmadan hızla uzaklaştılar. Üç saldırı da tereyağından kıl çeker gibi kolay gerçekleşmişti. Polat iç cebinden iki sigara daha çıkardı. "Arabayı terk edek, ben eve kaçacam, sen git arabayı al karşıdan" diye arkadaşına yapması gerekenleri söyledi.

Tırışka, sırada neresi var? diye sordu.

"Bugünlük tamam. Fesat şaşıracak" dedi.

"Kaçını indirmişiz itlerinin?"

"Dur hele, en az beş dövizcide, üç piyangocuda, beş, altı tane de durakta. 14 etse, üçü gişeci, iki üçü de taksici olsa, nereden baksan 8, 9 tane indirmiş vaziyetteyiz."

"İyii."

"Dur daha yeni başladık. Kimse bilmez buralar Fesat'ındır. Küçük; ama pek bi önemli mekandır buralar. Misal taksi durağında kiralık katilleri vardır. On araba durur hep üçü dördü çalışır, kalanı katildir. Dövizci para aklar, piyangocu koko zulası. Zarbo o zulayı bulsun, hele taksicilerin GBT'si çıksın.

"Böyle sinema kibin seyret..."

"He!"

"Yarın?"

"Yarın bizimkiler gelecek. Ayakların tozuyla hastane bastıracam onlara. Sonra iki eve gireriz."

"E biri gelecek diye beklemeyecek mi bu davarlar?"

"Ma daha iyi. Çalıştığı yerden gelen soruyu bilemeyene ne yapar öğretmen? Kulağı çeker. O kulak uzar, can yakar. Fesat da kulak çekmek için ortaya çıkmak durumunda kalır."

"Neyle girecez peki?"

"Evlere RPG derim. He evlerden biri de bu Etiler'deki bizim evin yan sokağıdır ha...

"Ulaan yapma ha. Fesat anlar, anlayınca anamızı siker."

"Anlamaz, bizim zaten kol kanat kırık oğlum, yarın altı kişi saldıracaz. Ha hastanade Zazaca konuşacaz. Üç beş kelime yeter. Bingöllülerden bilir Fesat. Biz yine temiz... Ha, ben inem."

Polat ayrılır ayrılmaz, telefonla Medet'i aradı. Heyecanla bekleyen Medet, "Ne olmuştur?" diye sordu. Polat'ın cevabı üç kelime oldu; "Çektim kulağını keratanın." Medet'in yüzü ilk kez güldü. Telefonu kapattı. O sırada gözü salondaki dev ekran LCD'ye takıldı. Altyazıda "İstanbul'da dehşet günü: Mafya hesaplaştı, kan döküldü" yazıyordu. Spikerin anlattıklarına göre Polat'ınki kulak çekme olmamıştı pek. Olan katliamdı. Medet bu kadarını beklemiyordu açıkçası. Sırtından ter boşandı. Evet, Fesat'a bedel ödetmek istiyordu. Ama bu bedel değildi. Polat'ın yaptığı yok etmek, silmek için vurmaktı.

Belki Polat bile bilmiyordu bunu; ama olanlar bir romanın ilk sayfaları gibiydi tam olarak. Medet biliyordu bu senaryoyu. Kervan yürüyecekti. Aynı anda artık hükmünün kalmadığını düşündü. Acı acı gülümsedi ve "Dayak ilk işaretti. Öküz çıktın anlamadın. Şimdi el kadar çocuk deyiverdi işte. Hükmün geçmekte. O ki Fesat'ın da geçmekte. Sıra Polat'ın..." diye düşündü ister istemez.

Birkaç dakika sonra Medet'in telefonu yine çaldı. Bu kez Nabi arıyordu. Haberi verecekti kuşkusuz. Sesine biraz yorgun bir hava vererek "Vay Nabi'm" diye açtı telefonu. Nabi, Medet'e "Yanına gelecem bugün akşamüstü" dedi; ama niye olduğunu açıklamadı.

Bu hiç iyi olmamıştı. Medet, Polat'ın telefonunu çevirmeye hazırlanırken, adamı kapıdan sırtında çantayla girdi. Medet onu görünce, "hemen aşağı in, kapıyı kapat, sade tabanca al, biraz da tabanca

mermisi, yukarılara dağıt. Her şeyi kilitle, Nabi geliyor" diye talimatlarını sıraladı. Polat, on dakika içinde emirlerin tümünü yerine getirdi. Barut kokan silahları aşağıda bırakarak yeni silahlar çıkardı. Üst başını da çıkarıp orada bıraktı. Nabi'nin kan, barut veya olası başka ipuçlarını görmesini istemezlerdi.

Medet, Polat'ın emri alış biçimine, hızına ve itaatine baktı. Hala eski Polat'tı. Bu içini rahatlattı. Ama çok sürmeyeceğini de biliyordu. Demek ki sahneden kendi isteğiyle ayrılma şansı ayağına kadar gelmişti ve Medet bunu fark etmişti. "Jübile lazım o zaman bize de... Götü deldirmeden köşemize çekilmek lazım" diye düşündü. Saatine baktı. Dördü on geçiyordu. Bir şey olmamış gibi beklemeye başladılar.

26
Şüphe

Hemit, taksiden Polat ve Tırışka'nın döviz bürosuna saldırıya geçtiği dakikalarda Beşiktaş'taki Deniz Müzesi'nin önünde Sevda'nın ardından indi. Üst geçidin altında bekleyerek kendini gizledi ve sonra hızla güvenli bir takip mesafesinden sevgilisini izlemeye başladı. İzlerken bir yandan da içi içini yiyordu. Bu arada çarşıyı geçen Sevda, evlendirme dairesinin civarına kadar yürüdükten sonra, eski bir apartmandan içeri girdi. Hemit, hızla seğirtti ve apartman kapısından içeri süzüldü. Bu sırada birinci kattaki dairelerden birinin kapısı kapandı. Üst kata çıktı ve karşısında iki kapı buldu. Yaklaşıp dinlemek için önce sağdaki kapıya yanaştı, içeriden çocuk sesi geliyordu. Öteki kapıya seğirtti. Orada hiç ses yoktu. Kelebeğin sapındaki maymuncuk takımından gerekli parçaları çıkararak kilitle oynamaya başladı. Bir dakika kadar sonra kapı açıldı. İçeriden hiç ses gelmiyordu. Bıçağı önünde tutarak içeri kolaçan etmeye başladı. Ev boştu. "Ötekisi" dedi kendi kendine. Çocuk sesini hatırladı. Çocuğu vardı. Bütün orospuların olduğu gibi... Kaçınılmazdı esasen ve bütün korkaklığının altındaki neden de ihtimal buydu. "Kurşundan korkmadığı zaten aşikardı be" diye söylendi.

Peki çocuk? Gülümsedi, hiç fark etmezdi. Sessizce dışarı çıktı. Sırrı Sevda'ya bıraktı. İçi rahatlamıştı. Yine de "yalan atmasa iyiydi" diye geçirdi içinden, ama hemen sonra "atmayıp ne yapaydı!" diyerek kendine kızdı. Böylesi gerekti. "Ben kimim ki esasen? Niye söylesin ki böyle bir sırrı bana ki..."

Apartmandan çıkarken görülmemeye çalıştı. Aklına bir başka soru takıldı yürürken. Çocuk kimdendi? Bunu bilmek isteyeceğini sanmıyordu. Hatta bilmese daha da iyiydi. Çocukla kabul edebilir miydi? Yine gülümsedi kendi kendine, "Tek kolu, tek bacağı dahi kabulüm" diye geçirdi içinden. Aklına parlak bir fikir gelmişçesine bir kez daha gülümsedi, "Çavzer'in olan benimse, çocuk da benimdir" dedi. Fark etmeden girdiği ara sokaktan karşısına çıkan yokuşa sardı. Biraz yürüse iyi olabilirdi.

Yokuşun ardından karşısına çıkan caddeden sola döndü. Karşıdan karşıya geçecekken az kaldı bir taksici tarafından eziliyordu. Keyfini bozmayacaktı. Yalnızca bakmakla yetindi; ama bela yakındı. Taksici yavaşlayıp, camdan sarktı ve "Önüne baksana lan ayı" diye bağırdı. Eli bir an beline gitti. Sonra yeniden sakin kalması gerektiğini hatırladı; ama içindeki sokak köpeği yine de susmadı: "Yürrü". Taksici de gözü pek bir tipe benziyordu. Durdu ve arabadan inip elinde levyeyle Hemit'in üzerine gelmeye başladı. Bu kadarı fazlaydı. Kendini çok bile tutmuştu; aralarındaki üç metreyi koşarak geçti. Taksici üzerine koşarak gelen uzun boylu rakibinden korkmuşa benzemiyordu. Sağ elinde duran levyeyi ustaca savurdu. Hemit, taksiciyi soluna alarak levyenin darbesinden sıyrıldı ve yarım adım kadar arkasına geçtiği rakibinin elmacık kemiğine şiddetli bir dirsek vurdu. Ardından kendi etrafında dönerek darbeyle sersemleyen taksicinin başını saçlarından tutup aşağı iterken dizini de yukarı kaldırdı ve tam burnunun üzerine isabet sağladı. Kırılan burundan çıkan kandan korunmak için hala elinde duran kafayı geri itti. Taksici olduğu yere düştü. Bundan sonrası bir tekmeye bakıyordu. Tam pozisyon alacakken, olayı baştan beridir seyretmekte olan yaşlı bir kadın "Yapma oğlum" diye haykırdı. Hemit, yaşlı kadına baktı; "Yetti dersin yani" diye seslendi. Kadın, "Bağışla yavrum, almıştır dersini" diye yüksek sesle söylendi. Hemit,

sesini çıkarmadı. Trafik durmuştu ve kimseden çıt çıkmıyordu. "Selametle teyze" diye seslendi ve yeniden çıktığı sokağa yürüdü. Ağır adımlarla caddeyi geride bıraktı. Arkaya baktı. Biri yüzünü yıkaması için taksiciye su veriyordu.

Keyfi yeniden yerine geldi. Bir sigara yaktı ve önünden geçtiği bakkaldaki gençlere, "Saat var mı birader?" diye sordu. Çocuklar önceki kavgayı naklen izlemişlerdi. Güce tapınma yine devreye girdi ve içlerinden en zayıf görüneni "Dördü on geçiyor abi" diye tekmili verdi. Hemit kafasıyla selamlayarak gençlerden uzaklaştı; ama bu arada adımlarını da hızlandırdı. Bankaya gitmeliydi. On beş dakika sonra Beşiktaş çarşısının başlangıcındaki bankanın ATM'sinin önünde durdu. Farklı üç hesapta 17 bin lirası vardı. Önce ATM ardından kredi kartlarının nakit avanslarından 10 bin lira kadar para çekti. Gece yarısından sonra gelip bir miktar daha çekebilirdi. İzlerini kaybettirmeleri gerekiyordu. Parayla işleri olamazdı. Bu para küçük çaplı bir başlangıç için yeterliydi. Sonrasına bakacaklardı. Kadınını ve çocuğunu geçindirmenin tek yolunu biliyordu. Soymak. Kuponu hatırladı. Bir kez daha tedirgin oldu. Kuponu paraya çevirme konusunda hiç fikri yoktu. "Çavzer'in vardır" diye düşündü.

Cep telefonu çaldı. Ekranda Mahmut yazıyordu. "He" diyerek açtı. Karşısında biraz panik, biraz öfke, biraz da korkuyla konuşan Mahmut'u buldu. "Üç dükkana girmiş oruspu evlatları, tezgahı devirmişler, Agam herkeşi topla dedi. Senin için de gelsin dedi. O dağıttığın bar vardır ya, oraya gel."

İşler karışmış görünüyordu. Kim indirmişti, hangi dükkanlara girmişti? Hemit, bir iç savaşın ya da meydan savaşının ortasında kalmayı hiç istemedi. Çaresiz gidecekti. Çünkü an itibariyle Çavzer'e ulaşsa bile bir şey yapamazlar, üstüne üstlük olanlarla ilgili şüphe çekerlerdi. Cebinde paralarla mekana gitmeyi istemiyordu. Hızla geri döndü ve Çavzer'in apartmanına yürüdü. Kadını muhakkak yalan söyleyecekti ve bu yalanı duymak istemiyordu. Direkt kapıya dayanacaktı, durumu anlatacak. Parayı verecek ve... Sonrasını o da bilmiyordu.

Ne var ki karşılaşma apartmanın kapısında oldu. Sevda'nın hayatta görmeyi umduğu en son insan karşısındaydı. Bir adım geriledi ve "Ne

işin var burada?" deyiverdi. Gözlerindeki şaşkınlık, panikle birleşmek üzereydi. Hemit durumu kavradı, "Sakin" dedi: "Sen niye buradasın zerre önem arz etmemekte. Ama gel eve girelim iki dakka konuşalım."

Sevda için yapacak fazla bir şey yoktu. Anlaşılan takip edilmişti. Hemit, içeride ne olduğunu biliyor muydu? Bilmiyorsa bile öğrenecekti. Öğrenmemeliydi. "Hayır, gel dışarıda konuşalım, bu ev güvenli değil" diye koluna girmeye kalktı. Hemit sinirlendi, "Asıl dışarı güvenli degil. Mahmut aradı, masayı dağıtmış biri. Vurgun vurmuş. Herkeş toplansın dediler. Burası da anladığım oysa örgüt evi degil, senin evin... İçinde de bebeğin var." Sevda için yapacak fazla şey yoktu. Hemit konuşmasını sürdürdü; "Eyi madem. Mahmut aradı mı seni?

"Aradı"

"Senin ev de güvenli degil yani..."

"Değildir herhalde"

"Bu evi bilen var mı?"

"Artık var..."

"Ben önemli değilim. Mahmut sana kaybol dedi mi?"

"Yok seni sordu, bu anlattıklarını da söylemedi. 'Yanımda değil' dedim. 'Ayrıldık bir saat önce' dedim. 'İyi' dedi kapattı."

"O zaman senin evine dönmeni ister."

"Dönmemek ki lazım?"

"Kapı önünde durmayalım. Al şu paraları çıkar yukarı. Eyice saklasın kim varsa. Tam on bin var orada.

"Yok olmaz orada. Acil lazım olur bir daha gelemeyiz buraya."

"Dogru. Al sende dursun. Haydi taksiye. Sen Mahmut'u bir daha ara. 'Bir durum varsa' de. 'Eve girmeyim' de.

Sevda denileni hemen yaptı. Mahmut, renk vermedi. Bu durumda yapılacak iki şey kalıyordu. Ya hemen kaçacaklar, ya Sevda eve dönecekti. Hangisinin daha kötü olduğu konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Taksiye bindiklerinde Hemit sevgilisinin elinden tuttu ve "Hallolacak

korkma" dedi. Sevda'nın canı bir şey söylemek istemedi. Pencereden dışarı baktı. Hemit konuya uygun biçimde girmenin yolunu aradı, sonunda "Adı nedir?" diyerek girizgah yaptı.

"Ne yapacaksın adını! Unut sen orayı. O çocuğu."

Hemit tısladı, "Neyi unutayım seni mi? Boşgeç. Sen o çocuğu atacak mısın da 'unut' dersin? Koyun, kuzusundan ayrılamaz. Ayrılırsa kahır çeker. Bilirim. Kendini heder etme. Muhakkak bir yolu vardır benim için senin için onun için..."

Onun için... Sevda şaşkındı. Hemit'in ne yaptığına akıl sır erdiremeden baktı. Akaretler'den yukarı çıkıyorlardı. Kucağında çocuklarıyla bir çifte takıldı gözleri. Adam çocuğu kucağına almış, bir eliyle alttan tutarken, diğeriyle sırtını destekler vaziyette göğsüne bastırmıştı. Kadın çocuğun güvenliğinden emin görünüyordu. Rahat hareketleri ve adamın koluna giriş tarzı, gülerek anlattığı her neyse, Sevda'yı fena halde kıskandırdı. Hemit o çocuğu böyle sarabilir miydi? İkilemi canından bezdirdi. Oğlunun geleceği var mıydı? Ev, bankada kıt kanaat para. Anneanne elinde büyümüş bir çocuk... "Ya ben?" cevabı kendisi verdi; "Ne beni be! Sen kimsin... Adın bile yok."

Taksi, Talimhane civarında Sayısal Loto bayiinin önünde geçiyordu. Sevda'nın gözü cama takıldı. "Çıksa ya lan bir piyango da bana be... bir kere be" diye düşündü. 10 milyonluk çekiliş vardı dün. Kime çıkmıştı acaba? Onun yerinde olmayı çok istedi. Haydan gelenin huya gideceğini biliyordu; ama hay huy derken iki ev yapıp kenara koysa her şey farklı olurdu. "10 milyon!" diye düşündü. Yani 10 trilyon...

27

Allah istesin yeter sivrisinek bile Ezrail olur oğlım

Nabi, Medet'e gitmek üzere karar vermişken Telefonu çaldı. Arayan polis Akın'dı.

"Söyle koçum?"

"Abi bu senin adamı arabadan atanlara bak demiştin"

"Eee ne oldu?"

"Abi üç kişi buldum. Arabayı gören var plaka yok. Rengi tamam; ama markası yok. İki adam varmış arabanın içinde.

"Araba neye benziyormuş?"

"Abi kırmızı, jantı olmayan bir arabaymış. Hiç bilmedikleri marka. Tamponları uzunmuş, bir de arkada ekstra kelebek penceresi varmış. Onun altında da soğutma delikleri varmış. Ha bi de arka camı uzunmuş şu heçbek diyorlar ya ondan. Ama normalden uzunmuş. Bir taksici görmüş dedi ki 80-90 modeldir."
"Ha oldu! Ulan bu nasıl tarif!"

"Abi valla görmemişler öyle bir araba hiç."

"Git bak biraz daha; Adamları görmüşler mi bari?"

"Abi biri uzunmuş. Kısa saçlı, üzerinde beyaz gömlek varmış. Kumaş pantolonlu. Gaga burnu varmış yakışıklı bi tipmiş. Öteki çizgili gömlekli. Bıyıklı, beyaz saçlı... O direksiyondaymış."

"Bak biraz daha bak"

Akın'dan gelecek bilgi önemliydi. Kırmızı ve kimsenin daha önce görmediği bir arabayı kim bilebilirdi? Tabii ki Orhan. Orhan bir araba delisiydi. Hemen numarasını çevirdi. "Alo Orhan Nabi ben. N'aber?

"Buyur abi."

"Ya kardeş, bir araba arıyorum. Türkiye'de pek yokmuş. Uzun tamponu var. Heçbek; ama arka camı uzun, arka yan ekstra kelebek camı varmış. Altında bir yerde de soğutma delikleri varmış. 80-90 model gibi bir şeymiş."

"Saab olmasın abi?"

"Hadi ya o ne lan?"

"İsveç arabası abi. Uçak firması esasında Saab, 1937'de İsveç'te kurulmuş. Asıl uçak yapıyorlarmış. Otomobile de girişmişler sonra. II. Dünya Savaşı bitince 15 uçak mühendisi oturmuş 92001 diye bir model üretmişler. Süper arabadır abi. Aerodinamik yapıyı olumlu yönde etkileyen kanat profili şeklindeki bir gövde yapısı vardı o arabaların..."

"Dur, dur. Tamam yeter. Saab diyorsun yani."

"Abi tarif uyuyor. 87'den itibaren 93'e kadar üretti o modeli."

"Ulan Orhan büyük adamsın valla. Kulüpleri mulüpleri var mı?"

"Yok abi. Ama zaten bulsan bulsan 100 tane vardır memlekette."

"Hadi ya. Ulan bulurum onu o zaman. Eyvallah"

Telefonu kapar kapamaz bu kez Trafik Tescil Büro'dan Ramazan'ı aradı. Ramazan sessiz bir çocuktu. Eski bir özel harekat polisiydi. Ama girdiği çatışmada ağır yaralanıp bir de bütün gece silah seslerini dinleyince tabiri caizse tırsmıştı. Artık eline silah alamıyordu. Trafik Şube'ye vermişlerdi. Nabi'nin de uzaktan akrabasıydı. Numarayı çevirirken "İnşallah nöbetçidir lavuk" diye söylendi.

"Nabi Abi. Buyur abi"

"Ramazan'ım acil işim düştü sana kardeş. Nöbetçi misin?"

"Buyur abi."

"Kardeşim İstanbul'da 87'le 93 model arası kırmızı bir Saab arıyorum."

"Bakayım abi."

"Bak koçum. Nasılsın bu arada? Annen nasıl?"

"İyi abi seni sordu geçen. 'Hayırsız' dedi. Valla bak elçiyim ben."

"Haklı kadın lan. Yıl olmuştur görmeyeli."

"Abi üç araba var. Plaka mı lazım isim mi?

"İsim asıl."

"Selim Dürüst. Cevat Güneş. Kirkor Kasapyan"

"Kirkor mu?"

"He abi."

"Evi ne plakası ne?"

Nabi arabayı kenara çekti. Defterini çıkardı. Üç dakika sonra Kirkor'un adresini, telefonunu, arabanın plakasını almıştı. Eğer bu doktor Kirkor'sa işler karışacak demekti. Telefonu kapadı. Kirkor'u ziyaret etmeliydi. Medet bekleyebilirdi.

20 dakika sonra Tarlabaşı'nın izbe sokaklarından birindeki Kirkor'un evinin önündeydi. Ev, Tarlabaşı'nın Kürtlerin yerleşemediği birkaç Çingene mahallesinden birindeydi. Çingene mahallesinde kendini daha güvende hissetti. Kürtlerden korkmak gerekiyordu. Hele bir de birlikte ve kalabalıksalar... Ama Çingene mahallesinde de otomobilden emin değildi. Otomobili bu yüzden bir bakkalın yakınına parkettikten sonra yavaş adımlarla apartmandan içeri girdi. Adrese göre ikinci katta olmalıydı. Kirkor'un adını çok duymuştu. Muhtemelen beyaz saçlı ve bıyıklı olan Kirkor'du. Kapıyı çaldı. İçeriden gelen genizden çıkma inceltilmiş erkek sesine "Polis, kapıyı aç" diye kendinden emin bir ifadeyle buyurdu. Kapı yarım açıldı. Aynı

ses "Kimlik?" dedi. Nabi'nin bekleyecek vakti yoktu. Kapıya sıkı bir tekme vurdu... Fakat kapı açılmadı. Nabi'nin ayağı fena halde acıdı. Aynı ses, "Ulan puşt. Sen o bacakla git anana gir" diye ünledi. Nabi çok kızdı. Göğüs kılıfından 38'lik tabancasını çıkarıp "Sizin ananızı sikecem şimdi. Polisim lan yavşak ibne. Aç şunu" diye emirle karışık konuştu. Ses bir kez daha "Kimlik" dedi. Nabi çaresiz polis kimliğini dikiz deliğine yaklaştırdı. Kapının ardından bir kol demirinin ve sonra muhtemelen ikinci demirin yerinden çıktığını duydu. Sonra kapı yavaşça açıldı. Sesin sahibi bir travestiydi. "Ne vardı?" diye konuştu aynı genizden gelen inceltilmiş erkek sesiyle. .

"Kirkor evde mi?"

"Kim arar?"

"Anası! Sana ne lan. Polisim dedim ya."

"Sakin ol koçum."

Konuşmayı sonlandıran arka odalardan birinden çıkan beyaz saçlı ve bıyıklı adam oldu. Nabi direkt olarak hareketlendi ve Kirkor'un üzerine doğru gitmeye başladı. Paniğe kapılan Kirkor, çıkmakta olduğu odaya gerisin geri seyirtti ve kapıyı arkasından kapamaya çalıştı. Hızlanan Nabi, son anda ayağını kapının aralığına koyarak zorla içeri girdi. Kirkor, kapının arkasına koyduğu sandalye yere yuvarlanırken yarı açık duran pencereye seyirtti. Başarabilse pencereden atlayıp kurtulacaktı. Ancak Nabi, adamı belinden yakalayıp içeri soktu. Ufak tefek Kirkor fazla direnemedi. Nabi nefes nefese "Polisim lan ben" diyebildi. Bu Kirkor'u sakinleştirmeye yetmedi. Kapıdan içeri giren travesti Devran, "Kave içeeer misiniz?" diye sordu. Nabi artık çıldırmak üzereydi. "Kapa lan kapıyı!" diye ünledi. Kirkor biraz daha büzüldü. İpler Nabi'nin eline geçmek üzereydi. Kirkor'a "Otur" diye emretti. Doktor çaresizce emredileni yaptı. Nefesi düzelmeye başlayan Nabi, sehpanın üzerindeki kısa Marlboro paketinden bir tane çekti ve kendi çakmağıyla yaktı. Kirkor hala bekliyordu. Konuşan Nabi oldu:

"Dün akşam neredeydin?"

"Evde"

"Doğru konuş."

"Valla doğru amirim"

"Komiser yardımcısıyım. Sen de dün gece Saab'ınla bir yaralıyı Taksim İlkyardım'ın önüne atıp kaçtın."

Kirkor'un sararmış yüzü kireç gibi oldu. İz doğruydu.

"Şimdi incesine kadar anlat. Yalana başlarsan o kapıdaki travestiyle birlikte ikinizi de ayrı ayrı attırırım içeri. Sana da dönme muamelesi çektiririm şerefsizim. Okey mi?"

"Benim suçum değildi."

"Olsun sen anlat. Dönmenin adı ne?"

"Devran."

Nabi, sesini incelterek "Devraaan" diye seslendi.

"Buyur tatlişkoom."

"Kaaave getir bize hadi canım."

"Tamamm nonoşuum."

Nabi yeniden Kirkor'a dönerek bu kez polis sesiyle konuştu. "Bak, Devran'la ne güzel anlaştık. Şimdi sen dün gece arabanla Taksim İlkyardım'ın önüne Pezevenk Medet'in adamı Solak'ı attın. Yanında beyaz gömlekli uzun boylu bir lavuk vardı..."

Nabi anlattıkça Kirkor bu kez kızarmaya başladı. Fesat, Medet, Solak ve dün akşamki Hemit... Başı büyük beladaydı.

"Benim suçum yok. Vallahi billahi. Ben kurtardım onu. Ölmesin diye yaptım. Vallahi billahi."

"Ulan tamam. Sen yapmadın. Doktorsun biliyoruz. O yanındaki yaptı. Ben de onu arıyorum. Söyle bakayım kim o?"

"Tanımıyorum."

"Bana bak Kirkor; bu tabancanın kabzası var ya, temiz dört beş dişini döker. Yeminle bak. İstersen çakayım. Sonra sayalım. Sonra sen o halinle dışarı çık. Sonra sorsunlar sana 'ne oldu?' Sen de ki 'Polis geldi. Önce konuşmadım dişimi döktü. Sonra öttüm' de. Ya da ben çıkayım üç beş çakala diyeyim ki Kirkor'a bir çaktım ağzı yüzü

dağıldı lavuğun. Öttürdüm aynen. Ya da konuş zarar görme. Beni unut. Ben de seni unutayım."

Kirkor başını aşağı yukarı kaldırıp koltuğunda biraz daha dik oturdu. Fazla düşünmesi gerekmiyordu teklifi değerlendirmek için. Konuşmaya başladı. "Hiç görmedim onu buralarda. Medet'in eski sermayesi Sevda vardır; o çağırdı beni evine, Adı Hemit mi neyse öyle bir tip. Çok fena delmiş Solak'ı. Bıraksam ölecekti. Ben de aldım onunla birlikte Solak'ı hastaneye attım."

"Sevda'nın manitası mı bu it mi dir Hamit midir?"

"Hemit."

"Yok ya?"

"Vallaha komiserim. Öyle sanırsam, Solak'ı yatak odasında delmiş bu. Ya da öyle bir şey işte."

"Neredenmiş kimin nesiymiş?"

"Vallaha bilmiyorum komiserim. Uzun zamandır görmedim onun gibisini ben. Sevda'yı bul onu da bulursun esasen."

"Eh tamamdır Kirkor. Gelmedim ben buraya. Sen de görmedin beni. Devran'a da söyle kahveye gerek kalmadı" derken Devran kahvelerle içeri girdi. Nabi'nin vakti yoktu; ama oya işli altlıklarla tepsi içinde ince fincanda Türk kahvesi gelince durmak zorunda kaldı. Bir sigara daha yakıp kahvesini içti. "Eline sağlık Devran Hanım" diyerek travestinin gönlünü aldıktan sonra az önceki fırtınayı estiren o değilmiş gibi çıktı.

Kirkor, Nabi çıkarken, bu olay duyulduğu takdirde başına gelebilecekleri titreyerek tarttı. Sonra Devran'a döndü. "Kaç paramız var kız?" diye sordu; sonra aceleyle ekledi. "Kaçmamız lazım. Bunlar yaşatmaz bizi."

Nabi yürürken bütün gelişmeleri kafasında canlandırmaya girişti. Hemit, Medet'i delmişti. Hemit, Fesat'ın adamıydı. Düz mantıkla Fesat, Medet'i harcıyor demekti. Çakılmasın alem karışmasın diye de yolunu böyle bulmuşlardı. Hemit, ikinci olarak Solak'ı delmişti. Medet'i ortadan kaldırma operasyonunun ikinci adımı da buydu. Hemit kimdi?

Büyük ihtimalle kiralıktı. Kirkor, Hemit'i tanımıyordu. Ama bu yeni olduğu anlamına gelmezdi. Fesat ithal bir kiralık getirmişti. "Uyanık ibne" diye söylendi. Hemit'i harcasalar bile kimse Fesat'la bağını bulamazdı. Zaten ortada bir gasp, bir bıçaklama vardı. Bir de Kibar vardı tabii. Kuşkusuz devamı da gelecekti. Fesat'ın hayal gücü çok şaşırtıcıydı. Oysa Nabi, Medet'in sokaktan silinmesini istemiyordu. Peki, kupon neredeydi? Fesat'ta mı... Yoksa Hemit'te mi...

Bunları düşüne düşüne arabasının yanına geldiğinde canı sıkıldı. Sol tarafı boydan boya sert bir cisimle çizilmişti arabanın. Bakkalın önünde oturan dört kişilik gruba yöneldiği sırada telefonu çaldı. Şube'den Seyfi'ydi arayan. "Abi senin sokaklar karışmış" diyerek bekletmeden havadisi verdi Seyfi.

"N'olmuş lan?"

"Abi bu Fesat var ya. Onun üç yeri basılmış."

"Siktir hangi birim?"

"Ne birimi abi. Mafya hesaplaşması. Anasını sikmişler ortalığın."

"Hay amına koyayım. Var mı başka bilgi?"

"Ondan fazla leş var abi. Bombalı, Keleşli girmiş herifler."

"Nereler?"

"Bir döviz bürosu, bir piyangocu bir de taksi durağı."

Nabi piyangocuyu biliyordu. Orada uyuşturucu işi yürürdü. Diğer yerlerin özelliğini bilmiyordu. Seyfi'ye "Piyangocuya bakın. Orada kokain çıkar illaki" dedi. Sonra telefonu kapadı. Nabi, gençlere doğru yürümekten vazgeçip arabasına binmeye karar verdi. Ancak gençlerden biri, "Ep aklı çıkarım len ben; bak ne dedim... digin len bu" diye söylendi. Büyük ihtimalle kendisini kastediyorlardı. Altta kalmak istemedi. Döndü ve fuleli dört adımda gençlerin yanında bitti. Sonra sağda en yakında duranın dizinin içine şiddetli bir tekme attı. Kırılan kemiğin sesi duyulurken tabancasını çıkarıp soldakinin ağzına vurdu. Üçüncü, Nabi'nin üzerine atladı; ama kendisini boşlukta buldu. Nabi o sırada yana çekilmiş ve donmuş halde duran dördüncünün de şakağını kabzayla kanatmayı başarmıştı. Boşa atlayan üçüncü yeniden

harekete geçmeye hazırlanırken Nabi'nin 38'liğini ağzında buluverdi. Tabancanın küçük namlusu genç Çingenenin dişlerinin arasında boğazına doğru kaydı. Nabi yine nefes nefese kalmıştı. Buna rağmen konuştu. "Ulan şerefsiz şopar. Arabamı çizdiniz. Ses etmedim. Ama arkamdan niye laf atıyorsunuz lan!" Çingene cevap vermek istedi; ama ağzından yalnızca garip bir inilti çıktı. Nabi tabancayı ağzından çekince de "abe sana değildi be" diyebildi. Nabi yaptığı işin saçmalığını o an fark etti. Yavaşça geri çekilirken "Kimsenin arkasından konuşmayın" dedi. Çingene, "Abe kimsin?" diye sordu.

Nabi 'yim polisim. Arabamı kim çizdi?"

"Bilmez ben."

"İyi ama ben seni bilir. Çakoz? O arabamı çizeni bil, hatırla, bul... Bir daha gelecem buraya Anladın mı lan?"

"Anladı."

"Arabamı çizene de ki 'işi çıkmış. Ama gelecekmiş; onun anasını bulmaya." Aynen bunu de. Tamam mı lan şopar?"

"Tamam."

Nabi hala kendini toparlayamamış genç Çingenelerin arasından yürüyüp otomobiline ulaştı. Koltuğa oturdu. Bir sigara yaktı. Otomobili çalıştırdı. Az önce dövdüğü tıfılların yanından geçerken Fesat'ın mekanlarına yapılan baskını düşünmeye başladı. Bunları Medet yapmış olabilir miydi? "Yok ulan" dedi kendi kendine. O zaman kim olabilirdi? Fesat'a saldıracak? Ama arada Medet'i de götürecek? "Mantıksız denklem lan" diye söylendi. Aklına gelen tek isim vardı hala: Medet... Hemen hesaba girişti: "Eğer Medet böyle bir bok yerse ki yiyebilir de. Ona yol verecek miyim? Ona yol verirsem ne olacak? Çıyanlar ortalığa saçılacak. Fesat'ın bir kutuya koyduğu çıyanların hepsi. Bize iş çıkacak. Ama Fesat büyüklüğündeki bir çamur da suya karışacak. Ulan Medet diyelim sen yaptın? Becerebilecen mi lan?" Nabi, böylesine ciddi bir saldırıyı Medet'in yapmış olabilme ihtimalini bir türlü oturtamıyordu kafasında. Komplike, düşünülmüş taşınılmış bir iş gibi duruyordu.

"Kim kimdir lan bu oyunda?" diye düşünmeye başladı. Düşünceler sürdü: "Kurt kim? Kuzu kim? Çoban nerede? Köpek nerede? Sürü nerede? Hakikaten Medet olabilir mi? O kadar kapasitesi var mı ki. Ya varsa ve de bilmiyorsam; o zaman... Eh lan Medet, haydi bakalım ne olacaksa olsun" diyerek Medet'in evinin sokağına girdi.

Medet, bu sırada Fesat'ı ikinci kez çökertebilmenin planını yaparken "Beni akıl etmezler herhal. Pezevenkten bozma mafya Medet, koca Fesat'a bayrak açacak? Gülem götümle..." diye söylendi ve gülmeye başladı.

O sırada Nabi geldiğini cep telefonu ile haber verdi ve içeri girer girmez lafı açtı: "Medet, direk sorayım, sen de direk cevap ver. Alakan var mı?"

"Neyle Nabi'm?"

"Numara yapmayalım. Bugün ne oldu biliyor musun?"

"Ne bilem?"

"Fesat?"

"Aha televizyonda da cayır cayır dönmekte; başı ömrün yiyeler... amma varsa başka şey kısmetse senden duyayım."

"Benden duyacaksan mesele yok."

"E anlat bakalım. Neyi yanlış der televizyonlar, neyi doğru der?"

"Valla Medet, Fesat'ın üç dükkanını bomba, keleş uçurmuşlar."

"Vış kelee; nerelere girmiştir o hayınlar?"

"Bağdat Caddesi'nde döviz bürosu, Etiler'de taksi durağı, Balmumcu'da piyangocu. Hiç öyle kallavi yerler değil yani..."

Medet kaşlarını çattı ve "Hankısi kallavi degildir? diye sordu.

Nabi ipucunun gelmekte olduğunu fark etti: "Piyangocuyu biliyorum. Koko dönüyor orada. Ötekiler de mi paravan?"

"Oralar nereler hakkaten bilmemektesin yani sen?"

"Piyangocuyu biliyorum dedim ya. Ötekileri de sen..."

"He. Bak şindi, eğer dediğin yerler o yerlerse, Bağdat Caddesi'ndeki dövizci düz ayak, yanında da bir dönerci vardı eskiden. Orası Fesat'ın paralarını yıkadığı yerdir. Ben diyeyim deve sen de kervan yükü ilen para döner orada. İçerde sinek yoktur, yüz müşteri o anda iş yapmış gibi gösterirler."

"Nasıl ya?"

"Parayı aklamanın en güzel yoludur. Dövizci aç, TL ver döviz al, döviz ver TL al. Maliye, kayıtlara baksa da bir şey bulamaz hepsi yerli yerindedir. Ma bir hafta yat kapısında; görürsün meseleyi. Sonra neresi dedin?"

"Etiler'deki taksi durağı."

"Bu Akmerkez'in karşısından girince düz gidersin; ora mı?"

"Farz et ora."

"Hah orası en muhkem yeridir. Sen şoförlerdir sanırsın; ma yarısı katildir orada oturanın. Fesat, hepsine birer taksi plakası almıştır emeklilik ikramiyesidir. Sus payıdır. Bunlar durakta bekler. İşe de çıkar canları istese. Ama asıl işleri o taksilerle can taşımak değil, can almaktır gereğince."

"Eee yani birisi saldırdı ve bunlara nokta atışı yaptı ha! Peki, herkes bilir mi oraların nereleri olduğunu?"

"Say de sayam sana en az yüz kişi. Bu yüz, köpek sahibi yüzdür, ha köyden geldim şehre hırto degil."

"Yapma ya. Ulan; e Medet bunlar madem ayan beyan, 'Neden bizim teşkilat bilmez bunları?' diyecem ama sen 'Bana ne diyecen teşkilat benim değil ki!' sen de haklısın..."

"Yoo bilmesem de bilirim" dedi ve işaret parmağı ile başparmağını birbirine sürterek para işareti yaparken konuştu: "Cümlesi rüşvet yemekte çünküm. Herkeş, deveyi hamuduyla götürmekte, Nabi'm. Sen kendin gibi sanma devleti."

"Niye be?"

"E Fesat gibileri içeri at bakam ne olur?

"Ne olacak; başka Fesat'lar çıkar?"

"Yannış. O tezgahı kurması zaman alır; sade kendine çalışır yeni gelen. Fesat en az bin kişinin karnını doyurur. Aldığını dağıtır. Rüşvet verir. Payını alan gider. Kimsenin de kimsede hesabı kalmaz. Anladın mı Fesat gider ise ne olur! Çöker hepsi. Git teşkilata kimin çocuğu nerede okur, kızı nerede evlendirir bak."

"Yuh be Medet Abe, ulan tamam var yiyen de; herkes yemiyor lan! Yani evet yiyenlerin sayısı belki çok ama... hay amına lan!"

"Ha yere giresen... Nabi'm devletten muhkem mafya vardır bu hayatta? Ben deyim aslanıma, yok. Gözlerimi bir ovuşturam, kırk bir tane de alçak gelir oturur çapak niyetine üzerine."

Nabi'nin canı fena halde sigara istedi. Medet Abe haklıydı da... "Bak Medet" dedi, sigarasından derin bir nefes aldıktan sonra. Benim babam derdi ki, 'Memleket bütün namuslu adamlarını bir Çanakkale'de bir Sakarya'da tüketti. Biz kalanların, savaştan kaçanların, cephede tam siper altına dolduranların, savaş vurgunculârının ahvadıyız. Bu hale düşmemiz normal.' Ben de biliyorum söylediklerini. Ama bu namus meselesinde durum budur. Bu yüzden namuslu adam azdır. Ama bak 'Az' dedim. 'Yok' demedim."

"Mübarek adammış baban. Eli öpülesi. Vallah!"

"Yok değildi. Neyse netice itibariyle dediğim gibi bu namuslu adam altın değerindedir memlekette. Her yerde bulmak zordur. Biz işimize bakalım. Sen bunları bana anlattın. Niye anlattın? Bana şunu söyle, senin parmağın var mı bu işte?"

"Yok."

"Doğru mu?"

"Cigerim agzımdan gele ha! Yaw Nabi'm, bunca yıllık arkadaşız senlen, nereden bulsun benim gibi pezevenkten bozma mafya o kadar bombayı... Dedi ki televizyon uzun namlulu varmış işin içinde. Keleştir o herhal. Nereden bulam ben onları da atam. Hem niye atam?"

"Valla benim aklıma senden başka kimse gelmiyor."

"Ele mi diyersen?"

"Hemit diye birini biliyon mu?"

"Yok. Kimdir o?"

"Seni gasp eden herifin adı"

"Ne diyersen kurban oldugum!"

"Yeni öğrendim. Solak'ı da bu harcamış. Kirkor var ya. Onunla hastanenin önüne atmışlar birlik olup."

"Ulaaaann kırolar vulaaaaa geliin."

Polat ve Tırışka içeri hızla girdi. Medet bağırıyordu; "Hemit ulan Hemit. Beni soyan, Solak'ı şişleyen vardır ya.:. Adı vardır artık."

"Abe hemen bulalım indirelim" diye konuştu Polat.

"Yoh olur mu oğlum hemen değil? Önce alsak, misafir etsek. Kimin nesidir, neyin fesidir öğrensek..."

"Fesat'ın iti. Ben söyleyeyim." Konuşan Nabi'ydi.

Medet Abe, sağ yumruğunu sol avucunun içine vurdu. "Bilidim lan" diye nara attı. Sonra Nabi'ye döndü: "Hay ağzını öpem senin" diye sevinçle sırıttı.

"Yok öpme... Neyse ben kalkayım gideyim bu işi etraflıca bir tartayım. Sen ne yapacaksın bu arada?"

"Ne yapam Nabi'm enik gibi saklanmışım köşede kuytuda beklemekteyim. Beni habarsız bırakma ha."

"Yok yok bırakmam. Bana bak bir halt da karıştırmaya kalkma ha. Hele o Hemit midir nedir: kafaya takma ha. Okey mi?"

"He okey."

Nabi, Sevda'yı işin içine katmayı uygun bulmamıştı. Ayrıca Medet'in böyle bir durumda ne yapacağını da kestiremezdi. Bir de kupon meselesi vardı... On milyonluk kuponun Medet'te olmadığı kesindi. Fesat'ta olma ihtimali de düşüktü. Evet hala Hemit'in elindeydi... Nabi, kapıdan çıktığında bu hesabı yaparken Polat da Medet'e yarının planını anlatmaya başlamıştı bile: "Allah'ın izniynen malul edecez Fesat'ı işallah."

"Hemit. Hemit'i bulun önce. Ya da ikisini bir arada bulun. Fark yok. O yavşağı kendi ellerimle deşecem. E o zaman yarın sana tokatların tokadını çakacam ben!"

"Abe zannımca bu Hemit iti nasısa düşecek ortaya. Bu şerefsiz evladını okuyalım. Fesat'ın kulağına kar suyu kaçıralım. 'Polis Hemit'i takipteymiş' diyelim. Fesat kıllansın. Kıllanınca deşmeye başlasın. Böylecene o itin deliğini bozsun. İt ortaya çıksın. Biz de tam o delikten çıkarkene enseleyelim?"

Medet, keyifliydi. Duydukları keyfini artırdı. Ancak zekanın ve parlak fikirlerin sınırları iyi çizilmeliydi. Polat da bunu bilmeliydi. Plan akıllıca gözükse de bunu nihayete erdirmek için gereken zaman ve imkana sahip değillerdi. Dolayısıyla bazı durumlarda fazla zeki olmamak daha evlaydı; çünkü zehirleyebilirdi sahibini... Diyarbakır ağzını diline dolayarak anlatmaya başladı:

"Ulen Polat, senin bu zekan da pek keskin; ama bil ki hayatta çok zeki olmak da iyi değil ha. Zeki olunca başka şeyler çıki altından. Deli oli insan. Diyecahsan niye? Diyerem canım cigerime. Şimdi senin kafa çalışi ya, aynen motor bu. Çalış çalış yerinde sayarsa su kaynati neticede. Ğayir etmi. Misal bizim eskilerden Çavuş var idi. Tophaneli fırtına gibi oglandi. Ama bilisen zehhir zehhir. Ama delirdi bu. Bir gün kavede dört kişi vurdu. Bunnar acan olmiş diye diye vurdu. Sonra duyduk hepiste acından ölmiş. Çünküm sanir ki bu, herkeş zehir atir yemağa."

"E abe deli işte herif"

"Yok, deliri diyecen oğlım. Sonra kahveden Yavuz Abe vardı o dedi. Doktor demış ki; bu tip adamlar demış, esasta büyük beyinlidir. Ma dümenleriyin başinda dümenci yohtır. Velhasıl kelam, her şeyin fezlası zarar bu hayatta. Onu diyerem sana."

Kuşkusuz erken bir konuşmaydı. Ama Medet bugünkü performansından çok etkilendiği Polat'ın önünde sonunda havalanacağından emindi. Bu iki yönlü risk ihtiva etmekteydi. Birincisi Polat boyunu aşan suda yüzmeye tevessül edebilirdi. İkincisi diyelim yüzdü; o zaman Medet, kendi durumunu düşünmeliydi. "Ya becerir ya batar. iki türlü de bana zarar getirme ihtimali vardır. Esas olarak da o durumda bana

acil cübile gerekir. Kıça pamuğu tıktırmadan hem..." diye düşündü. Asıl... Medet yeniden devrinin geçmekte olduğunu düşündü. Fesat'ın bile devrinin geçtiği bir yerde, kendisinin geçmemesi düşünülemezdi. "Emeklilik zamani geldi dediğım gibi. Burada postu deldirmeyek sonra ağır ağır emekli oluruz, gideriz Şile'ye yerleşiriz... İşleri hayırnısıynan devrederik. İşallah Polat'a veririk" diye planını netleştirirken aklına Sevda geldi. O da gelse ne iyi olurdu Şile'ye... "Gelir mi ki?" diye söylendi kendine. Aynı anda salona giren Polat soruyu kendine yöneltilmiş sandı, "Kim abe?" diye meraklandı.

"Ha?"

"Kim gelir?"

"Sevda!"

"Nere gelsin abe?"

"Buraya değil. Şile'ye gelir mi?"

"Şile'ye niye gelsin ki abe?"

"Hay eşekoglı eşek. Ben gidecem çünkü emekli olup."

"Niye emekli olacan ki?"

"Artık yaşlanıyoruz Polat. İhtiyar itin hükmü olmaz sokakta. Yok, yani itlerin öyle huzur evi. Hani şansı varsa mahalleli yemek verir. Karabaş yapar, emeklilik geçer gider. Ama misal genç it gelir geçer mahalleden hırlayamaz ihtiyar it."

"Yani abe..."

"Yani Polat'ım yakın zamanda bize gitmek düşer."

Cümleler, Medet ağzından hızla dökülüyordu. İşlerin devri plansız biçimde gelişiyordu. Medet bunca yıldır ayakta kalmasını sağlayan "his"leriyle hareket ediyordu.

"Abe bizi bırakacaksın madem niye kıydık bu kadar cana ki! Senin için kıydık abe! Kim bizim başımızı tutar? Sen yoksan kim çobanımız olur abe..."

"Peki de ki ben çobanım, siz de çoban köpeği. Peki koyunlar nerde oglım? Hani inekler? Süt hani. Yün hani, et hani? Gençsin,

sanmaktasın ki kavgaların galibi olur? Ben diyeyim sana olacağı. İki geyik kapışır. Ya boynuzu dolanır birbirine öle ölüp gidirler, ya boynuzu kırılanın havası biter.

"Yoh abe bitmeyecek. Yarın benim çocuklar gelecek. Bunnarın kuyruklarından tutup yere çalacaz. Sora abeme söyleyim, Fesat'ın balıkçısı var ya yeniden alacaz orayı, bizim balıkçımız yapacaz. Fesat'ın olan her şey bizim olacak bundan kelli. Abeme yamuk yaptılar madem, biz de onlara kesecez cezayı."

"Aha işte esas bu yüzden emekli olmam gerektir Polat'ım. Bak sen vurmaktasın, kırmaktasın, böyle vuruş kırış işlerine benim nefesim yok artık. Ne dedin iki dakika önce kendin duymadın de mi? 'Benim çocuklar' dedin. Bizimkiler demedin. İşte dedigim budur. Artık tezgah senin olacak Polat. Bugün diploma aldın. Ben de gidecem Şile'ye, gelirse Sevda gelmezse tek başıma oradan sana akıl verecem bundan böyle. İş de sana emanet olacak artık..."

"Abe 'ben sizin evinizim' demiştin. Ev yok yani artık he mi?" "Vardır. Baba evi vardır..."

"Oldu mu ya?"

"Oldu işte Polat'ım, esas olarak Turnacıbaşı'nda oldu ne olduysa. Medet Abe bi kopuktan yer miydi eskiden o zumzugu ha? Yemezdi. Sonra iki adamını çizdiler. Medet Abe gidip dağıtmaz mıydı o dükkanı, soyu sopu götürürdü daha yok mi derdi? Ne oldu? yapamadı. Kardaşıma diyeyim, eger bir köpek gelip de senin kemiğe sulansa iki yolun vardır. İlki kemigi verirsin. Öteki köpegi döversin. Bu da üçüncü yol: Genç köpeği çağırırım. 'nah benim kemigi alan genç it şuradadır. Kemiğimi al ondan, ama bana getir; ben kemirem.' Pek hakkaniyetli değil zannımca... Helbet değil. Çünküm öyle olmaz bu işler. Kemiği kim alır ötekinin ağzından sahibi odur kemiğin."

"Fesat işe mi çıkar sanmaktasın Abe? Hangi baba çıkir gider kan döker. Vurur kırar!"

"Ben Fesat değilim. Olmam, olmak istemem. Benim büyük suçlarla işim yoktur. Neyse. Bunları daha çok konuşurıh. Gidersem yarın sabah demedim. Ama olacak bu. Senden bir şey isteyecem yalnız.

Beyazı satma, garibana vurma. Benim oğlum ol, rahle'i tedrisimden geçtin, beni unutma..."

Polat'ın gözleri yaşarmıştı. Kuşkusuz herkes gibi bir gün içinde durup eşelendiği çöplüğün horozu olmayı o da istemişti. Amcaoğulları da gelince İstanbul'u yeniden yapacaklardı."

"Sevda'yı unutma bir de benimle gelmez ise ha! Ona dokunma, dokunana geçit verme. Nabi'yi de üzme. O iyi bir adamdır. Kendimi bildim onu bildim. He polistir. Güvenilmez çokça; ama polis var polis var."

"Abe sanki yarın gideceksin. Hem belki yarın beni vuracaklar! O zaman ne olacak misal?"

"Çüş de. Deldirme o zaman postu. Yelek tak misal. Ben eski zamanda kitap sokardım belime. Bıçaktan korusun diye. Tabaka taşırdık kalbin üstünde. Bileklik takardık, bileği korusın diye."

"He abe. Aşagıdaki depoda vardır?"

"Hepsi vardır. Beş tane vardır. Yarın ne vardır?"

"Hastağane basacaz."

"Fesat uyanıktır şimdi. Hazırdır vuruşmaya? O da vurir."

"Biz de vururuz abe. Ben Allah nesib ederse bu Fesat kevaşesine bağlı en kale gibi mekanları vardır ya oraları vuralım derim. Polis sorsun o zaman... Desin ki 'Ne yaptınız da sizi vurmaktalar böle?' Başı sıkışsın. Millet desin ki 'bele bir yigit çıhmıştir Fesat'in beline beline vurir!' Fesat'ın mekana giden desin ki 'Vula çoh fena vurmişlar, çizmışlar buni.' Bunu Fesat da duysin. Biz vurdukça Fesat yerin altına insin."

"Aha oglım. Peki hiç düşündün Fesat zayıflar ise ne olur?"

"He, ağaç devrilince herkeş odun toplamak için gelirmiş. Aha o elleri de kıralım bir. Sonna kimse duramaz karşımızda vallah da billah da."

Tecrübeyle sabitti ki zorla gelen akılsızlar yine zorla gidiyordu. Medet, bir kez daha Polat'ı uyarmak ihtiyacı hissetti:

"Ne olacaksın? Suçun imparatoru mu olacaksın? Niye ki?"

"Nasıl abe?"

"Bu hesabın kırtasiyesi boldur evladım. Kendini kırtasiyeye boğma, bırak birileri kovalasın dursun o kırtasiye işini. Birileri kursun o evi sen git içinde yaşa. Sana ne ev yapmaktan yoksa?

"Abe vallah anlamadım?"

"Oğlum, sen niye buradasın?

"Abe sen buradasın?"

"Yoh ulan, hedefinde ne vardır? Büyük baba misal. Eee oldun. Bak Fesat'ı boyuna bakmadan çizme planı yapmaktasın. Ama Fesat da bunu yaptı. Geldi, durumu gördü tepedekini yedi. Herkeş bunu yapmakta. Ama güç hayatımızı elimizden almakta esasen. Güç bizi mahpus etmekte. Biz daha 'nedir?' diyemeden. Sonra ne olmakta bilir misen? Ben diyerem kardeşime başka biri gelecek seni devirecek. Ama ben ne demekteyim? Bak postu deldirmeden, iki çizik bir iki darbeyle ayakta kalmışken gitme hesabı yapmaktayım. Ama bu mahalde de kalamam. Niye diyeceksin... Çok köpek ısırdım ben de. Hepsi borca binaen bir defa ısırırsa etim kalmaz kemiğimde."

"Zamanı gelince sen de bırak dersin yani."

"Hemen bırak esasen. Bir kız bul misal. Evlen çocuk yap. İş kur."

"Abe bu kaddar işe bulaştık. Başka hankısi bizi doyurur ki..."

"Vış kelee. Gavat, ben diyorum sanki puşi tezgesi aç. Boynun kopa. İşinizi kurun namusunuzla yaşayın gidin."

"Niye namusunla dedin abe? Biz namuslu değil miyiz?"

"Hassiktir. Uğursuzun namusu mı olur lan! Ne namusu... Biz kendimizi biliriz oğlum. Hiç baktın mı sen bize misal o haracını yediğin dükkancının gözünden. Misal uzağa gitme Nabi'nin gözünden baktın hiç? Bakmadın. Ananın, babanın gözünden baktın? Bakmadın. Bize normal yani. Değil yoksa... Şişkolara şişkoluk, zayıflara da zayıflık normal gelir lan. Kendini gelmiş ama gitmeyeceklerden sanma, mutlaka gidecen. Ama katiyetlen önemlisi şudur: Günahsızın canını yakma. Adil ol. O zaman zayıf da şişko demez sana, kardeşime diyeyim."

"Ne bilecez abe kim günahlı kim degil!"

"Bilecen aslanım. Öğenecen. Koklayacan. Yemin olsun kokar günah. Günahlının kokusunu bi kilometreden alırım ben. Çünküm havada gezer günahın kokusu. dumanaltı gibi girecek burun arar. O burunu bulur hemen direğini gıcıklar. Cigaradan dumanaltı olmak gibidir yanim bu. Sen çekmediğini sanırsan; ama ortam dumanaltı olmuştur çoktan. Senin kafa da iyi olur. Bilmezsin sen. Sonra dersin içmedim... Ama keyif çoktan kapıyı tıklatir; 'Ben gelmişeem Helloo' demiştir. Sen daşkafasındır artık. Ehliyetin bitmiştır. İşte böyle. Gelirken senin günahınırn demez haliynen. 'Keyfinem' der. Ama bu kadardır hükmü esas. Şeytan dürter derler ya inanma. Dürtmez şeytan."

"Vallah beni dürter arada abe."

"Allah herkeşin içinde bir küçük şeytan bulundurmakta zannımca. Yani demem o ki herkesin şeytanı içinde. Ama kilitli bir kapı berisine koymuş Allah onu. Mahpus yatar. Allah koymuş onu oraya; ama gardiyan etmiş ademoglunu da. Çıkarırsan, geri koyamazsın onu o zindana haberin ola. İşte zannımca günahın kokusu da o mahpusun kapı kilidi.

"E abe madem yoktur büyük şeytan da o dumanı kim saldı ortaya. Misal ben cigara içecem ki sen dumanaltı ol... Kim o?"

"Allah. Hepsini Allah yapmakta. Meleği de Allah yapmakta, şeytanı da Allah yapmakta. En büyük şeytan da o en büyük melek de. Günahı da o yaratmakta, sevabı da..."

"Tevbe abe. Allah şeytan olur?"

"Bak şimdi, Allah'ın meleği degil mi esasen bu şeytan? Ama şeytan. Yani Allah katında kötülüğün timsali. Ama melektir aynı anda şeytan. Allah yaratmış şeytanı yani değil?"

"He"

"E o zaman muaf değildir şeytandan?"

"Abe o zaman şeytan da Allah'ın suretidir?"

"Gibi... O kötülüğün de sahibidir esas. Hem kötülüğün sahibidir, hem iyiliğin. Ama der ki 'siz ademler benim kötülüğümü alırsaz, bozuşırıh. İyiliğimi alacaksız' Anladın?"

"E abe dedin ki şeytan içeride. Yani kötülük var içinde ademin. Melek nerde peki? İyilik nerede?"

"Yok sanırsam o içimizde. Ama onu öğrenmek lazımdır işte. İyi olmak bu sebepten zor. Yürümek gibi yani. Bebe sürünir başta. Sonra öğrenir yürümeyi. O hesap. Kolayı sürünmek. Kötü olmak yani. Yani en has hali insanın kötülük timsali.

"Abe bebeler melektir ama. Günahsızdır onlar."

"De hassiktir. Bebeye öğretme bakem iyiligi ne çıkir ondan? İyiliği öğretirsen bebe iyi olur. Yoksam seyreyle gümbürtüyü."

"Yoh be abe Misal benim dede. Melek gibi adamdı. Gençligini, çocukluğunu bile bilenler vardı. Vallahi pirüpakmış. Namaz kılmış, niyaz etmiş. Kimseyi üzmemiş. Ben vurdum, kırdım. Ne oldu şimdi?"

"Bah o mesele pek puslu... O defteri görmemişem. Bilemem. Allah bilir onu."

"Ben can almışam. Dede tavuk kesmemiş. Bir fark olmalı değil?"

"Belkim Allah emretti vurdun onları. Ne bilirsen? Belkim Allah dedi ki 'Oglım Polat seni Ezrail tayin etmişem. Vadesi dolmuştur o gavatın. Git al canını.' Allah istesin yeter sivrisinek bile arı bile Ezrail olur oğlım. "Bu... Bah biz bir o olmaktayız bir bu. Kilidi açtık şeytan olduk, kapıyı bulduk melek olduk. Fena biri çıktı misal karşımıza Allah'ın da sevmediği... Bir şey bizim kulağa fısıldadı. Dedi ki 'vur'. Vurduk. İşte o zaman da Azrail olduk. Yahut misal bir muhtaç gördük. Bizim kulak fısıltısı dedi ki sadaka ver. Cebrail olduk. Sonra o koku geldi şeytan serbest kaldı. Bah birinde fısılti var sankim, ötekinde koku. Güzel bu. Camide hoca olsam ya ben... Yani senin günahın yoktur belkim. "

"Yani hepimiz cennete yani..."

"Vallah dedim ya orası puslu... Sanki cennetimiz de bura cehennemimiz de bura. Eğer ki var o zaman bir cehennem vardır o kadar. Biz ademoğlunun layık olduğu tek mekan cehennemdir zira..."

28
Karıncaya bin belini incitme

Fesat çıldırmış vaziyette odasındaki tüm eşyaları tekmelemekle meşguldü. Bir aralık sigara yakmak için durdu ve ayakta bekleyen oğluyla yakın korumasının suratına bakmadan konuştu, "Kim ulan; kim vurur lan. Kim bilir oraları? Oraları gizlidir lan? Burayı vursalar olur. Normal. Ama oraları vurdular. Kaç ölü var?"

"11."

"Yuh. Peki elleri niye armut topluyormuş bizim puştların. Üç yere giriyorlar lan. İki iki saldırıyorlar. 11 adam götürüyorlar, kıllarına zarar gelmiyor. Kim ulan bunlar?

"Valla baba, bunlar örgüt deyecem; ama niye onu bilemem."

"Niye örgüt?"

"Bomba var, Keleş var, gözü karalık var. ne ararsan var. Ama örgütün hepsine zaten vergimizi tastamam vermekteyiz..."

"Ne vergisi. Haraç veriyoruz puştlara. Üç kuruş kazanıyoruz beş yediriyoruz. Onlar olamaz!"

"E kim o zaman? Sen diyordun demin. Bizim adamların bile yarısı bilmez buraları."

"Vurmak lazım."

"Kimi?"

"Hemen adamları çıkar, bütün kameraları toplasınlar. Ne var ne yok getirsinler. Hepsini izleyin. Polisten önce ne bulsanız kar."

Dilawer telefonla yakın adamlarından bir bölümünü güvelik kamera görüntüleri bulmak üzere görevlendirirken, Fesat sükünetini tamamen kaybetmiş vaziyette bağırıp çağırmaya ve ortalığa tekmeler savurmaya devam ediyordu. Hem zamansız hem anlamsız saldırılardı üçü de. Kimin saldırdığını bilmemek daha da kızdırıyordu büyük patronu. Hiddetle telefonla konuşmakta olan oğluna döndü, "Söyle adamlarına. Kim iz bulursa, karınca izi bulana araba var. Kimse uyumasın, kimse dinlenmesin. Bulun o itleri bana."

Telefonu kapatan Dilawer'in iyi haberleri yoktu; "Polis kıllanmış baba; bir sürü soru sormaya başlamışlar. Avukatla konuştum; diyor ki, 'Baba kızmasın; ama iş uzayacak' Ayağımızı biraz denk atmamız gerekmiş bu aralar."

"Ne ayağı ulan! Nasırımıza basmış, tırnağımızı çekmiş; canımızı yakmışlar! Suçlusu biz nasıl oluyoruz? O gavat avukata söyle, bir polis bile getirirse kapıma yerim onu. Hale bak lan, maymunu mu olacaz lan üç buçuk puştun!"

Fesat istimini almıştı. Artık kırıp dökecekti. Dilawer toplantı yapmak için izin istedi ve yan odaya geçti.

Hemit, aynı anda türkü bardan içeri girdi ve büyük sıkıntıyı fark etti. Korumalardan biri Hemit'i hemen gizli kapıdan içeri aldı. Geniş bir odada toplanan 20 kişilik kalabalığın ortasında Dilawer ayakta duruyordu. Kalabalığa başıyla selam veren Hemit, köşede bir yer seçti ve oraya doğru hareketlendi. Dilawer konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Başımıza bir iştir geldi. Üç yerimiz peşpeşe basıldı. Görenler hep 'İki kişi' der. Giyim kuşam aynıymış hep. Yani bunlar aynı takımın adamları. Ama kimdirler nedirler bilmiyoruz. Daha kimseyle

konuşmadık. Kim saldırdı bilmiyoruz. Ama ayağımızı denk almak gerektir. Sizi buraya topladık, çünkü sert bir karşılık vermek gerektir. Kime diyecekseniz bunun için bir miktar bakmak gerektir. Polis bizi arayacaktır soracaktır. Şimdi hepinize birer telefon dağıtacağız, Mahmut, telefonu alanın ismini yazacak. Siz benimle yahut Mahmut'la konuşurken bu telefonları kullanacaksınız. Diğer telefonlar da açık kalacak. Normal konuşmayı oradan yapacaksınız. Dörderli beşerli gruplar olabilirsiniz. İlla da tek derseniz olmaz. Hiçbirinizi yalnız bırakamayız. Kıyamayız size... En az iki kişi." Bunu söylerken Hemit'e bakan Dilawer, "Sorunuz varsa Mahmut cevaplar. Şimdi, Hemit gel sen benle. Siz de Mahmut'tan telefonları almaya başlayın"

Birlikte Fesat'ın odasına geçtiler. Adamların karşısındaki o kendinden emin Dilawer'den eser yoktu burada. Fesat biraz sakinlemişti. "Görüyor musun Hemit, başımıza geleni?" diye karşıladı yeni adamını.

Hemit, gözleriyle Fesat'ı takip ederken, "Nasıra mı bastı, bıçak mı batırdı?" diye sordu. Fesat'ın gözleri kurnazlıkla ışıldadı, Dilawer'e baktı, kafasını salladı; "Esasen nasırımıza bastılar diye görünüyor; ama bıçak batırmışlardır. Bizi bilen biridir. Bilmeyen yapamaz bu kadar. İçimizden olma ihtimali büyüktür" dedi.

Hemit cebinden sigara çıkarırken, "Polis ille çözer düğümü. Senin canın gene yanar. Yapan akıllıdır besbelli" diye yorum yaptı. Sonra sordu; "Var mı elinizi temizleyecek durum? Seni aklayacak bir numara?"

"Yok."

"O zaman hemen gidip saldıralım. Kaç saat olmuştur?"

"Nasıl saldıralım?"

"Bombaynan düz edelım oraları. İz kalmasın."

Dilawer burada söze girdi. "Cesetlerden GBT yapar polis. İyice temizleyelim." Planı beğenmişti ve destek olmak niyetindeydi; "Parmak izi lazım, daha olay yeri vardır. Hemen gidip sileriz."

"Bana söz düşer mi?" Hemit sigarasından kısa bir duman aldıktan sonra bekledi.

"De!"

"Bana kalsa, gerilla vursun. Fesat Ağa'ya da gözdağı olsun."

"Yani?"

"Yani, ille belli olur gerillanın yapmadığı. Vuran 'Benım' diye çıkmak durumunda sayar kendini. Çıkmaz ise anlarsın ki niyet başkadır. Bunun için zaman lazımdır. Bomba o zamanı verir."

Fesat, planı beğenmişti. Dilawer'e, "toz kalmasın içerde" dedi.

"Polis"

"Onları da uçursunlar. Gerilla gibi yapsınlar ha. Hemit haklı. Polis de zıplamasın. Dilawer hemen çıktı. Fesat, koruma ve Hemit yalnız kalmıştı. Ağa, korumadan viski istedi. Hemit'e de sordu, ama yanıt olumsuz oldu. Sonra "De bakalım" diye söze başladı, "Ne yedin çocukken de senin kafan bu kadar çalışır?"

"Çok dayak yedim, Zayıftım, plan yapmayı öğrendim. Sonna gördüm plan yetmez. Düşman bir değil hem, hem bir gelse arkası da gelmekte. Benim bir pir vardı çok afedersin 'Karıncaya bin belini incitme' derdi."

"İyiii. Sen burada kal, Sokağa çıkma."

Bu Hemit'in işine gelen bir cümle olmamıştı. Ama yapacak bir şey yoktu. Genç adam bir sigara daha yakarken önce Sevda'yı sonra bu baş döndürücü yükselişinin tadını çıkarmanın ne kadar keyifli olacağını düşündü. Ama Sevda vardı; ve bunun keyfini artık Fesat olmak bile karşılamazdı. Dilawer, on beş dakika sonra talimatlarını vermiş ve keyfi yerine gelmiş halde içeri girdi. Babasına, "hepsini gönderdim. Onar kişi basacak. Herkesi inderecek."

"Ne verdin yanlarına?"

"Bizim tank mayınından bozma bombaları verdim. Beşer tane verdim. Yetmez diye iki adam da TNT götürecek. Yarım saate bitecek. Bizimkilerden vurulan olursa geride bırakmasınlar ne pahasına olursa olsun alsınlar dedim. İki kişi de ayrı bir arabadan gidecek arkalarından. Hepsinde çelik yelek olacak."

Hemit, karşısındakinin dudak uçuklatacak bir organizasyon olduğunu tam olarak anladı. Fesat'ın düşmanı olmak iyi değildi, burası kesin biçimde anlaşılıyordu. Cebindeki kuponsa kendisini o hedefte olmayı hiçbir zaman istemeyeceği düşmanlardan biri yapıyordu. Bir sigara daha yaktı. Bu kez kendini ve tabii Sevda'yı nasıl kurtaracağını düşünmesi gerekiyordu. Saat 17:30 civarı ilk haberler gelmeye başladı. Döviz bürosu ve piyangocuda işlem tamamdı. Aynı zamanda olay yeri inceleme de hala olay yerinde bulunduğu için deliller de karartılmış oluyordu. Saldırı eğer taksi durağını da kapsayabilseydi büyük bir başarı olabilirdi; ama oradaki işi polis çabuk bitirmişti. Ne ki o katillerin hepsinin sahte kimliği vardı. Dolayısıyla bulunmaları zaman alacaktı. Hepsi PKK tarafından öldürülmüş koruculardan seçilmiş kimliklerle dolaşıyordu. Korucular ölmüştü; ama yaşıyor gösteriliyorlardı. Şimdi gerçekten öldürülmüş oluyorlardı o kadar. Tehlike çok büyük değildi artık. Ama kimin yaptığı meselesi halen sırdı.

Haberi veren Dilawer, "Yarınki manşetleri görelim hele, polisten iyi bilir o şerefsizler" dedi. Fesat "televizyonu aç da görelim?" diye adamına seslendi.

Neredeyse bütün haber kanallarında bu olay daha doğrusu ikinci saldırı vardı. En küçük bir ipucu olmadığından söz ediliyordu. Hemit yeniden söze girmek ihtiyacı ihssetti. "Gaseteci vardır?"

"Niye?"

"Senin adın çıkarsa bir yerde lazım olur sonra."

"Çıkar mı?" Fesat sorduğu sorunun ardından kendi saflığına güldü. Çıkardı tabii ki... Er geç çıkardı. "

"E diyelim çıktı adımız. Ne diyelim?"

"De ki PKK vurdu de. Gerilla vergisi de. mazlum bile çıkarsın ha... Ergenekon falan var de istirsen.

Fesat gevrek gevrek güldü. Ama hemen ciddileşti; "Sence kim peki gerçekte?"

"Düşman çoktur, ama düşman netice itiberiyle senin omzuna basıp yükselmek derdinde filan değildir zannımca. Zannımca yukarı çıkmak gibi derdi yoktur. Seni aşağı çekmek ister sanki."

"Yani diyorsun ki biri intikam alıyor?"

"İhtimal. Senin yerine geçemeycek bunu bilmekte. Bu hesapla seni indirmek intikamını almak derdinde. Çok tehlikeli yani"

"Niye tehlikeli?"

"Kaybedecek bir şeyi yoktur çünkü. Farzet köşeye sıkışmış bir cardın var. Karşında durmakta. Vallah fena tırmalar. Isırır, yaralar."

Fesat, Hemit hakkında aklındaki son kuşku kırıntılarını silmek üzere sordu; "Bizim işler battı ama Hemit kardaş... O ne olacak?"

"Agam yerin altında yaşamaktasın şimdi. Aha bu kapıdan işadamı olarak çıkma lüksün dogmuştur artık"

"Anlat hele?"

"Paran var; işin de çok. Hele parayı yıkarken bir sürü iş yapmaktasın. Hepsini hakiki iş yap. Mafyaymış. Kim der bunlara? İsterse desinler; ne bulacaklar? Yok mi seni televizyona çıkaracak biri. Çık konuş. De ki böyleyken böyle. De ki 'Kürdüm, koruyanım yok. Sevenim yok' Ne bileyim ben, de işte."

"Ulan aslında fena değil ha fikir. Dur hele. Ben olmam belki; ama Dilawer çıksın. O desin. Ben de babası olayım. He 'Ünlü işadamı Fesat Bey...' Saldırının moral bozması gerekirken yükselen kaba kahkalar, kurşun ve ses geçirmez odadan yayılmadı.

Bu arada Dilawer'in kafasına takılmış bir soru daha vardı. "E peki PKK 'Biz yapmadık' derse ne bok yeriz? PKK adını niye kullandırsın ki bize bedavadan"

"Yoktur eski gerilla? Sokakta şimdi mafyaya dalmış. İndirin üçünü Aha işte PKK'nin Ergenekon'u.

"Sen bu Ergenekon'a ne iş? İkide bir sallayıp duruyon?"

"Modadır agam..."

Fesat, Dilawer'e döndü ve "Gerilladan kaçak iki hergele bul. Ölüsünü ver. GBT'lerinde PKK çıksın ama muhakak ha. Araya iki tane de hakiki mafya at."

Hemit, kısa okul hayatı sırasında öğretmeninden çok önemli bir bilgi edinmişti. "Kişiler taneyle sayılmaz. Armut taneyle sayılır" demişti öğretmen. Şimdi Fesat "tane" diyordu. Ha armuttu Fesat için ha insan... Hepsinin taneyle olması tesadüf olabilir miydi? Galatasaray'daki Atkuyruk ilk kez samimi geldi. Atkuyruk gözüne ilk anda zengin görünmüştü; ama cüzdanı fakirdi. Kendi de fakirdi. Ne demişti tam olarak: "Zenginler kazanır fakirler ölür diye... Sen ölürsün ben ölürüm diye.... Zenginler daha da zengin olur bu sayede diye..." Fesat da zengindi. Taneyle adam sayıyordu bu yüzden. Atkuyruk'u bulup mallarını vermeyi istedi. İçinden de "Nah ölürüm yolunuza" diye geçirdi.

Üstelik cebinde kuponu vardı. Kupon meselesi er ya da geç ortaya çıkacaktı. O zaman Fesat'la Medet'in dövüşmesi gerekliydi. Herkes köşeye sığınmış vaziyette kaldığında daha doğrusu kıpırdayamayacak kadar fena durumdayken ve kimsenin onlarla ilgilenecek hali yokken ortadan kaybolmaları daha bir mümkündü. İşi öncelikle Fesat'ı savaş fikrine alıştırmaktı. Bir sigara içimi düşündü ve konuşmaya başladı:

"Agam, başka faydası da vardır. Millet der ki 'Fesat Ağa'nın da sözünün geçmediği kolunun uzanmadığı yer varmış."

"Ee ne faydası olacak ki bana?"

"Böyle senin İstanbul'un efendisi olmadığını düşünecek ya herkes. İlk düşünen ilk hareket edecek demektir. Kim çullanır sizin bölgeye ilk olaraktan hemen bak, Hankısi üzerine gelir hemen bak. Böyle böyle elersin düşmanı"

"Yaw Hemit, sen gaspçı değil de starteji uzmanı olsan olurmuş vallaha ha. Dur şu hengame bitsin, seninle uzun uzun konuşuruz. Sen şimdi ortalıkta fazla dolaşma. Sevda'nın yanında kalıyorsun nasıl olsa, orada oyalan. Ha şu dilini de düzelt biraz. Artık İstanbullusun. Biraz düzgün konuş seni yanımda taşırım. Git şimdi. Yolun açık olsun. Ha en fazla bir saat uzakta ol."

Hemit başını eğdi. Demek ipin uzunluğu bir saat olacaktı. Kapıyı kapatmadan önce, Fesat tekrar seslendi; "Haa Hemit, araba sürebiliyor musun sen?"

"Sürerim ağam."

"Mahmut sana bir araba ayarlasın. Sonra söyle bana da baksın."

Hemit başıyla selamladı, kapıdan çıktı ve barda oturan Mahmut'u buldu. Mahmut, telefonla konuşuyordu. Ama Hemit'i görünce bıraktı ve "Gel kardaş, bir şey iç" diye yanında yer gösterdi. Hemit gösterilen yere otururken, "Araba lazımdır. Fesat Ağa söylemiştir." dedi. Mahmut'u şaşırtmadı emir. Hemit'teki yıldızı önceden tespit edip Dilawer'e anlatmış olmaktan gururlu, "Kolay o, sana acayip bir beyaz verecem. Martı şerefsizim. Uçuyor, uçuyor. Ne içersin?"

"Rakı. Ha seni de istedi ağa."

"E söylesene yaw. Oğlım rakı ver abeme."

Hemit uzaklaşan Mahmut'un arkasından kısa süre baktı, sonra önüne rakı ve meze çıkarmaya çalışan garsonla göz göze geldi. Garson, "Abe bugün sakinsen degil?" diye sordu. Önceki gün çıkan kavga sırasında buradaydı demek ki. Ama yüzünde iz gözükmüyordu. Bu da meseleye karışmadığını gösteriyordu. Hemit özellikle iz bırakmaya gayret ederdi. Böylece sonrasında iz sürmesi daha kolaydı. Barmene baktı; ama konuşmadı.

Barmen konuşmak istiyordu buna karşılık, "Abe sen dagıttın ya burayı. Herkes arkandan kırk efsane çıkardı ha."

"Ne kibi?" konu Hemit'i ilgisini çekmişti.

"Gerilla diyen de oldu dövüş hocası diyen de."

"Ee sen ne dersin peki; neyim ben?"

"Vallaha abe insansın; ama sevilmeyeninden pek.

"Niye ki?"

"Nasıl diyem, faça bıraktın çocuklarda. 'Ayıp etti' diyorlar."

"De onlara, 'Bir adama on kişi saldırmak ayıp değildir', he mi?"

Barmen bıyık altından gülümsedi. Buradaki çakal sürüsü gibi değildi bu. Ömrü çok olmayacaktı o zaman. Arkasını dönüp işine baktı. Hemit'e de Mahmut'u beklemek düştü. Bunlar olurken içeride kısaca

göz gezdirdi. Karşıdaki aynalı duvarın önünde iki kişi oturuyordu. Birisinin kafasında, dikiş olduğunu gösteren küçük bir gazlı bez, ötekinin de gözünde hafif bir morluk vardı. Hemit, içindeki sokak köpeğine "Dur" dedi. Rakısını içmeyi sürdürdü. Bir saldırıya daha uğramayacağını biliyordu. O sırada gelen Mahmut, Hemit'in koluna girdi, birlikte ayağa kalktılar.

Mahmut, kapıya doğru sürüklediği Hemit'e cebinden çıkardığı yeni telefonunu verdi. "Al, bununla konuşuruk. Kendine mukayyit ol. Araban dışarıdadır. Ruhsatı torpidoda. Seni arayana kadar göynünce eğlen. Ama tek şart var. En çok bir saat uzakta olasan."

Hemit eliyle bir eyvallah çekti; kapıdan çıktı. Motoru çalışır vaziyette beyaz bir Jeep Cheroke onu bekliyordu. Bindi ve gaza bastı. Beyaz 4x4 köşeyi dönerken, Mahmut Fesat'ı aradı. "He ağam bindi şimdi. Var ağam hem takip cihazlıdır hem dinlemeli. Şıp diye bulurıh. Arabada ne konuşir hemen duyarıh. Merak etme ağam. Her şey andır kontrol. He Ağam İngilişçedir. Kontrol altında yani. He ağam, konuşman İngilişçe bi daha. Selametle ağam" dedikten sonra telefonu kapattı. Gerçekten her şey kontrol altında mıydı? Mahmut hiç emin değildi durumdan. Banka hesabını düşündü. Bardan içeri girdi.

Hemit, uzaklaşırken dikiz aynasından kendisine bakan Mahmut'u kesti. Her şeyin bu kadar kolay ve yolunda gitmesi hiç mantıklı değildi. "Dur, destur" diye kendi kendine söylendi. Sigarasını yakarken kendi cep telefonundan Sevda'yı aradı.

"Gülüm toparlan, akşam evde yokuz. Seni alam bir yerden. Bilemem bu sokakları ben. Araba var altımda..."

"Ne oldu?"

"Yok bir şey, çıkak bir otelde kalak."

"iyi madem. Nereden?"

"Ne bileyim gülüm, hastane var ya hani gavurların neydi o?"

"Alman mı?"

"He. ne zaman gelirsin?"

"20 dakika."

"Tammam."

Genç kadın telefonu kapatır kapatmaz, bu kez başka bir telefona yöneldi ve annesini aradı. "Çocuğu al, kardaşının evine git, bir iki gün dur" diye talimatını verdi. Özellikle şu anda oğluna bir şeyler olmasını kaldıramazdı. Hemit'in evi bulması iyi bir ders olmuştu. Eğer Hemit bulduysa başkaları da bulmuş olabilirdi. Bir sigara yaktı. Oturma odasındaki koltuğa çöktü. Gözü sehpanın altındaki tahta kutuya ilişti. Eğilip kutuyu aldı. İçinde bir miktar kubar biraz ot, sigara kağıdı, zıvanalık kartvizitler vardı. Uzun zamandır içmiyordu. Hiç sırası da değildi şu anda. Ama kendine engel olamadı ve bir cıgaralık hazırladı. Hazırlık bitince konik kağıdı kısa süre inceledi ve sigarayı yaktı. İlk duman gözlerine vurdu. Göz çevresindeki hafif karıncalanmayı ağzı takip etti. "Kuvvetli olmuş... İçersem sıçtım" diye düşündü.

Televizyonun kumandasını aldı, hemen bıraktı. Sigarasından iki kesik bir uzun nefes çekerken bu kez cep telefonuyla oynamaya başladı. Otomatik hareketlerle telefon rehberine girdi. Numaraları taramaya başladı. İlk anda amaçsız bir iş yapıyordu. Sonra sisler arasında Medet'in numarası belirdi. Burada biraz durakladı. Parmağı "Yes" tuşuna gitti. Sigaradan derin bir nefes daha çekti. Esrarlı sigaranın etkisiyle, gözlerinin önünde ilk olarak Medet'in gülen yüzün canlandı. Gülen yüz çok geçmeden satan yüz haline geldi. Sevda'yı ilk müşterisine hazırlarkenki gülümsemeye dönüşen yüzden nefret etti. Sonra yüz, sinirli bir Medet'e dönüştü. Duyguları gidip geldi. "Ulen Medet, az şey yaşamadık seninle ha" diye söylendi. Ekrandaki numaraya doğru parmağını sallayarak konuşmaya devam etti; "Ama bu nereden baktığına bağlı tabii. İyi tarafından alırsak beni ölümden kurtarmış olabilirsin. Sokaktan kurtarmış olabilirsin. Ama bu arada hayatımı sikmiş de olabilirsin. Sen şimdi "Nassı sikmişem?" diye sorarsın utanmadan bir de. Dur ben söyleyeyim, diyelim ben yavru pissiktim. Sokakta yağmur yağıyordu. Sen aldın beni, kuru bir yer buldun, oraya koydun. Ama o kuru yerde bin tane kedi geçti üzerimden. Kendimi koruyamadım ben. Şimdi sen kıyak mı geçmiş oldun? Bizim travesti Gamze vardı ya. Ben söylemiştim senin için. 'Beni kurtardı' demiştim. 'Antenlik yapma da

dinle' demişti, kızmıştı bana. Sonra bu eniğin hikayesini anlatmıştı. Ha hala sokakta olsam ölür müydüm? Ne bileyim. Bugüne bakayım peki... Yaşıyor muyum? Yaşıyor muyuz? Medet Allah belanı versin."

Sinirle sigaralıktan iki kısa bir uzun nefes daha asılırken sanki bir kuvvet parmağına bastırdı ve tuş aşağı doğru hareket etti. Telefonun ekranında "bağlanıyor" yazısı çıktığı anda da ne yaptığını anladı. Kapatsa hiç olmazdı. Medet bütün gece arayabilirdi karşılık olarak. Kendine kızdı. Dumana kızdı. Ama yapacak bir şey yoktu. Zaten üçüncü çalışta telefon açıldı.

"Gülüm?"

"Medet yanlış oldu esasen."

"Niye gülüm yanlış derken başka Medet vardı da mı yanlış oldu? Yoksa yanlışı baştan yaptıydın da şimdi akıl başa geldi?"

"Amaan felsefe çekemem şimdi."

"Ben seni yıllardır çekmekteyim gülüm bir iç sızısı olarak. Ağır ağır sızaraktan içimden de kaçmaktasın ayriyetten..."

"Medet vallahi seni niye aradığımı bilmiyorum."

"Oy, bu İstanbul kızı lisanıynan konuşunca bir fena oluyorum ben yaw. Yapma ha."

"Niye fena oluyorsun? Sen istedin ben öğrendim Medet."

"Ben istedim de bana de demedim mi!"

"Ha bu orospu dili. Sen öğrettin. Daha çok kazan diye değil mi?"

"Kırıcı olmaktasın ki çok fena. De bakalım ne içtin?"

"Ne içeyim ulan! Niye içeyim? İki dakika gerçekleri konuş Medet tüysün. Medet hep eski Medet vallahi. Niye pekmez gibi akıtmamışlar kafanı şaşırdım."

"Ne diyorsun sen yaw!"

"Ne diyeceğim yediğin sopadan bahsediyorum. Duydum merak etme. Herkes duydu. Ben mi duymayacağım. Kırk yılın orospusu Sevda mı duymayacak!"

"Ne içtin sen gülüm?"

"Bak hala gülüm diyor ya! Ulan insan gülünü elletir mi hiç ellere. Ne biçim gülmüşüm lan ben. Ona koklat buna koklat. Ama iş lafa gelince gülüm. Oldu..."

"Yaw gülüm..."

"Bak hala gülüm diyor; ulan pezevenk on yıl aşık yaşadım ulan sana. Senden büyük tanımadım lan ben. Kızlığımı aldıydın ya ilk seferinde. 'Seeni seviyem' dediydin ya lan o gece. Sonra ne yaptın? Sattın lan beni. Yalandı di mi lan pezevenk Medet? Yalandı di mi sevgin?"

"Tamam mı, bitti mi?"

"Bitmedi. Bitemez."

"Bak gülüm, bugün çoh fena şeyler oldu. Gözünü seveyim ayağını denk al. Evinden çıkma. Kendine mukayyit ol."

"Niye azdın mı? sen mi gelecen?"

"Yok Sevda'm yok. Çoh fena şeyler hakikat."

"Eee söylesene be adam."

"Fesat'ın başına gelenleri duymadın o vakit?"

"Ha onu diyorsun. Eski haber Medet. Bende yenileri var..."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Medet yeniden heyecanla konuştu; "Allah'ı sevisen nedir? Misal bunları kim yapti?"

"Bunu bilmeyecek ne var güzelim. İki yıllık stajyer orospu bile anlar bu işin altındaki fanfinifinfonu..."

"Eee"

"Eee'si Fesat'ın günü geldi artık. Artık Fesat'ın hükmü geçmeyecek bu sokakta."

"Ya kimin geçecek?" Medet soruyu sormuştu; ama gelecek cevaptan da korkuyordu.

"Sen değilsin, baştan söyleyeyim Medet. Ama ben tanıyorum onu. Bu olanları kim yaptı bilmiyorum. Ama kim başa geçecek onu biliyorum."

Medet'in içi hala rahat değildi. Telefonda ürkütmeyecek kadar sakin davranmaya çalışarak yine sordu?"

"Kimin hükmü geçecek bundan kelli?"

"Medet kafam güzel oldu benim be..."

"Aldırayım mı seni gülüm hemen?"

"Kime aldıracan beni Medet?"

"Dur bekle, nerdesin?"

"Kime aldıracan dedim, Solak'a mı aldıracan misal? Çok geç... Sen de bitiyorsun yavaştan Medet."

Telefonda yine sessizlik oldu. Nabi anlatırken eksik anlatmış olabilir miydi? Hemit denilen gavat Sevda'nın bünyesine sirayet etmiş olabilir miydi? Medet'in baktığı yerden öyle görünüyordu. Fesat nereden nasıl vuracağını iyi bilirdi. Peki, Sevda'nın bu kiralıkla ne işi olabilirdi. İşte bunu merak ediyordu. Onu da kiralığı bulduğu zaman kendisine soracaktı.

Fakat her türlü melanete karşın Medet en azından düşmanın kimliğini bu şekilde bir kez daha doğrulamış olduğunu düşünerek rahatladı. Arkasına yaslandı ve konuştu; "Yok gülüm adam çok. Onlara bir şey olmadan bana da olmaz."

"Onlara bir şey olmadan bana da olmaz" cümlesi Sevda'nın dumanlı kafasında yankılandı. Medet'e ciddi bir şey olmasından o anda korktu. Fırat'ı gözünün önüne getirdi. Şimdi söylese Medet'e "Fırat var" dese "Senin oğlun o" dese, "Benim de oğlum" dese... Biliyordu ki Medet yedi kat yerin altında olsa bulur onları. Yedi kat cehennemden çıkartırdı yüz yıl da geçse. Hayatta en çok istediği şeyden mahrum bırakarak cezasını müebbede çevirmeyi planlasa da bir an Medet'in artık bu dünyada bulunmama ihtimali karşısında kaygısını gizleyemedi. Ağzından nedensiz biçimde "Korkma" çıktı; "Korkma, sana bir şey olmasına izin vermem."

Medet Abe bu cümlenin ardından iyice işkillenmek gerektiğini düşündü. Gerçekten de tehlikeli bir duruma işaret ediyor olabilir miydi Sevda? "Neredesin gülüm aldırayım mı seni?" diye yeniden sordu.

"Yok Medet. İyiyim ben. Sen kendine mukayyit ol."

"Ne diyorsun sen gülüm, ciddi gibisen ha!"

"Medet! Öküz Medet. Anlamıyorsun değil mi?"

"Neyi be?"

"Oğlum Fesat giderse sen kalacağını mı sanıyorsun bu alemde! Forsun geçecek mi sanıyorsun bir daha. Yedirmezler ki sana bu alemi aslanım."

"Kim yedirmez lan!"

"Bilemem. Ama sen değilsin o..."

"Kızım kafan güzel, abuk sabuk konuşmaktasın. Söyle la? Kimin hükmü geçecek sanırsın? Benim bilmediğim neyi bilirsin?"

Telefon kapandı. Medet sinirden kudurmuş halde Sevda'nın numarasını çevirdi. Uzun uzun çalan telefon Medet'in içini oydu. Sonunda açılan telefondan küskün bir "Alo" çıktı.

"Yaw gülüm niye kapattın?"

"İşin olunca dakika sektirmiyon sen de Medet Abe. Orada mıyım burada mıyım diye aramadığın zamanlara bakınca göt korkusuyla daha bir şefkatli mi oldun ne?"

"Ne diyersen kızım sen be!"

"Ne diyecem Medet Allah belanı versin diyorum. Ben bu filimi yemiyom artık, gülüm ayaklarını yemiyom Medet... Ha senin işe gelince; asıl meselemize yani, senin için büyük planlarım yok Medet. Merak etme kimsenin yok. Hani televizyonunu değiştirirken sehpanı da atarsın ya, yenisini alırsın. Aksesuar yani Medet. Hani gavurlar diyor ya filmlerde, 'Kişisel bir şey değil' diye... Öyle bir şey yani Medet."

"Kim beni eski televizyon yaptı lan? Kim modası geçti dedi lan?" "Televizyon değil Medet, sehpa dedim, sehpa."

"Kim kızım bu!"

Sevda'nın gözünün önündeydi tek tek bütün resimler. Ama isimler dilinin ucuna gelemedi bir türlü. Asıl olarak "Hemit" diye bağırmak

istedi. Ne ki karşıdan gelen "Hemit'tir?" Sorusunu duyduğunda ayıldı; fakat artık çok geçti. Sanki küçük çocuk çişini söylerken altına da kaçırmıştı.

"Hemit?"

"He Hemit dedin ya gülüm. Kim o?"

"Yok Hemit filan Medet"

"Kızım hasta etme beni. Hemit dedin demin."

"Demedim."

"Dedin lan. Ama ben bilirem o iti? Yeni de mi? Tetikçi de mi?"

"Yok Medet kafam güzel saçmaladım ben."

Sevda düzeltmesi olanaksız bir hata yapmıştı. Hemit'in kimliğini ortaya çıkarması iyi olmamıştı.

"Kızım, haberliyim merak etme... Anladım. Merak etme gülüm, ben seni korurum sonuna kadar."

"Medet amına koyayım neden bıraktın lan beni?"

"Gülüm sen de habire başa sarisen be... bozuk teyp gibi ha!"

"Allah belanı versin pezevenk!"

"Oruspi!"

"Sen yaptın eşşekoğlueşşek!"

"Ya dur şimdi gülüm; bu Hemit sana bir şey yaptı mı?"

Sevda'nın tam ağzının içindeydi söylemek istedikleri gerçekten ama söylemeyecekti. Kendine inanamadı sonra daha doğrusu ağzından çıkanlara; "Hemit senin Azrail'in Medet... Ben yolladım onu sana..."

"He sonra da beni aradın de mi? seni vurduracağam deye..."

"Aynen öyle!"

"Ulan aşk böyle olmaz. Kin desem o da değil... Nesin sen be?"

Sevda uyuşturucunun etkisini hiç hesaba katmamıştı. Son on beş dakikayı hayatının belki de en yaşanılmayacak anları yapan dumana

lanet etti... Esrarlı sigarayı tablaya bıraktı arkasına yaslandı. Karşıdan Medet'in sesi geliyordu hala. Nerede olduğunu soruyordu...

"Ne oldu bumun mu düştü Medet. Eskiden şıp diye bulurdun beni... "Kokundan bulurum" derdin. ne oldu o kadar erkek geçti üzerimden kokuları mı karıştırdın Medet?"

"Ayıp etmektesin ki dizi aşar bu Sevdam."

"Ha ben ayıp ediyorum. Siktir git lan Medet siktir git!"

"Dur kapama gülüm."

"Niye? Ha öğrenemedin Hemit'i değil mi hala? Peki bak diyeyim sana Hemit'i uzun boylu, gözlerinde ölüm dolu... Seni arıyor Medet... Alacak lan bütün intikamımı. Söyleyeceğim ona ağır ağır kessin ama seni... Ah be Pezo Medet, beni niye terk ettin..."

Medet'in kafası fena karışmıştı. Bu telefonun kendisi için piyango olup olmadığını düşündü. Piyangoysa eğer bu Hemit adlı şerefsizin izini tam olarak bulmuştu artık. Piyangoyu duyunca başındaki bütün belaların yine piyangodan geldiğini düşündü acaleyle. Güldü... Bir sigara yaktı. Hemit'i merak etmiyordu artık. Hattın öbür ucunda Sevda hala bir şeyler söylüyordu... Son cümle tanıdıktı; "Niye terk ettin?"

Medet sigarasından derin bir nefes çekti ve "Dur anlatam sana..." dedi. Sevda sustu... Medet konuştu: "Sen benim şu hayattaki tek zayıf yerimdin. Seni keserlerdi ben kanardım. Ama pezevenktim lan. Bugün olsa dört elle sarılırım lan sana; ama Sevdam çok sular aktı o köprünün altından. Bilemedim seni sevmeyi... Cigerim ağzımdan gele bilemedim. Böyle lan kızım. Bilemedim yeminle... O Hemit vurdu beni zatan Sevda'm. Ha beri taraftan sensiz kalmışım lan ben ölüm ne eder ki bana! Kapat hadi amına koyam... Hep dedim ama sen hiç anlamadın. Şimdi Ezrail demektesin. Benim Ezrail'im sensin lan esas. Ne Ezrail'i kim o? Gel sen gel vur beni... Başkası vuramaz. Kanatamaz beni lan. Canımı yakamaz. Sen yaparsın tek... Gel bir dokun ölim ben..."

Medet son cümlesiyle birlikte telefonun kapalı olduğunu fark etti. Ne kadar zamandır boşluğa konuşuyordu peki? Yeniden aramadı. Gözünden yaş geldi. Silmedi. Bıyığına kadar süzülmesine izin verdi.

Bıyığın arasında kaybolup gidecekti nasılsa gözyaşı... Erkekliğin gölgeleri arasında bir damla yaşın lafı mı olurdu... Sigarasını yakarken bir damla daha akıttı...

Fakat kendini çabuk toparlaması gerekiyordu. Polat'a seslendi: "Sevda'yı takibe alın; sükunetli alın ha!"

"Demesen de öyle olur Abe.

"Neden vula?"

"Misal 'öldür' de Abla'yı; ne o yürek var bizde ne cüret ne istek."

"Niye lan deyyus?"

"O Sevda Abla abe. Senin yumuşak karnın o. Onu kesseler seni kanatırlar. Dersin hep 'Kendim kesemediğim adamı size kestirmem' diye... Sen kendin kesemezsin ki. Bize 'Kes' de...

29

Şimdi ben de mi gideyim dağa yahu!

Nabi'nin cep telefonu çaldığında Süper adlı mekana daha yeni oturmuş, ezmeden ilk çatalını almak üzereydi. Arayan amiriydi. Sinirliydi ve Nabi'yi hemen görmek istiyordu. Telefonu kapatırken önündeki rakı kadehini kavradı; sonra bıraktı. Cemaatçi diyorlardı amir için. Hayatta en az sevdiği şey alkollü polis memurlarıydı. Rakıyı bir dikişte ağzına boşalttı. Hesabı ödemeden kalktı. Garsonlar alışıktı duruma. Ayaktayken ağzına bir çatal peynir, biraz daha ezme attı. Ekmek dilimine de biraz daha peynir döküp ikiye katladı ve çıktı. Ağzı rakı kokuyordu muhtemelen. "Ağız kokusu böyle bir şey işte amir efendi. Muhtaçsan çekersin" dedi kendi kendine. Süper'den aşağı yürüdü ve Tarlabaşı Bulvarı'na çıkınca sola döndü. Kısa süre sonra Emniyet'ten içeri girdi. İçeride telaş vardı. Pek anlam veremedi. Nabi ikinci saldırıları henüz bilmiyordu. Bu saldırılarda 12 polisin öldüğünden de haberi yoktu. Amir'in odasından içeri kapıyı çalmadan girdi. İçeride Terörle Mücadele'den iki polis oturuyordu. Nabi onları PKK operasyonlarından tanıyordu. "Serçava Hewal" diyerek selamladı onları. Polisler espriyi memnuniyetsizce karşıladı. Amirin yüzü de fena halde asıktı.

Nabi bu kez, "Peki TEM buradayken benim de burada olmamın tek sebebi olur. Kürt mafyası PKK'nın eroinini mi iç etti? Ne oldu?" diye rahat bir tavırla sordu. Terörcüler aynı oranda rahat değildi. İriyarı ve her yanından Karadenizlilik akan, her halinden de şef olduğunu hissetirmeye çalışan gri ceketli Aydın adlı amir, sıkıntıyla kıpırdandıktan sonra, "Bu Fezat denilen itin bölücülerle alakası ne kadar?" diye sordu. Nabi, çalıştığı yerden gelen sorunun keyfini süren öğrenci gibi gülümsedi; cebinden sigarasını çıkarırken kendi amirine kısa bir bakış fırlattı.

Sigarasını yakarken "Hem var hem yok" deyiverdi. Diğer üç polis de aynı anda aynı şaşkın ifadeyle Nabi'ye baktı. Umursamadan konuşmasına devam etti; "İçinde PKK'liler var. Ama eski militan bunlar. Artık mafya. Fesat da örgütle arasını iyi tutar, vergisini verir. Fazla bile verir. Kimi zaman örgütün yeraltına kestiği vergileri de toplar. Ama kimseyi saklamaz, siyasete bulaşmaz. Akladığı paralar da kendi parası gibi. Bildiğiniz mafya yani; Ama hangisi tehlikeli derseniz; Fesat derim o başka".

Son cümle Aydın'ın ilgisini çekti. "Niye?" Nabi terörcülerin kendilerini her zaman abarttığını düşünürdü. Eline bunu yüzlerine vuracak bir fırsat geçmişti işte. Kaptığı topla 18'e inen futbolcu hızıyla konuştu; "Uyuşturucuyu kendisi satmaz. Uluslararası şebekenin transit geçişini sağlar. Yakındır gerçi şehirde de satması. Ama haraç keser, adam öldürür, kamu düzenini bozar. Verdiği zarara kıyas devlet nişanı almadığı kalmış bir de... Çetesi de var ki PKK MKK hak getire. En az kırk kişi var. Bildiğiniz ordu. O kadar vahşiler ki anasının karnındaki bebeyi vururlar kirpikleri bile oynamaz. Siz PKK diyorsunuz, ama bu on PKK."

"O niye o?" soru Aydın'ın ağzından gayriihtiyarî çıkmıştı.

"PKK'ye katılmaya bir kişi gelirse, buna üç geliyor."

"PKK'yı niye bu kadar zararsız görüyorsun ki anlamadım ben?" Nabi, tipik terörcüyle karşı karşıyaydı. Siniri oynadı. Amir de durumu fark etmiş; ama adamını susturmakta geç kalmıştı. Nabi çoktan konuşmaya başlamıştı bile;

"Kimsenin PKK'yi filan iplediği yok. PKK kimseye para kazandırmıyor. Altına BMW çekmiyor, koluna sarışın süper gacıyı takmıyor. Bu yüzden Fesat'ın piyasası daha yüksek PKK'den."

"E bu PKK'yı daha tehlikeli yapmaz mı?"

"E amirim onu da sen söyle o zaman?"

Aydın, eline koz geçmiş acemi oyuncu saflığıyla sırıttı ve konuşmaya başladı, "Bu PKK'yı daha tehlikeli yapar. Çünkü sadece inanmış, beyni yıkanmış teröristlerden kurulu hale getirir. Onlar da her türlü eylemi yapacak kadar kendilerinden geçmiş yaratıklardır. Yani PKK daha çok can yakar." Cümlesini bitirdikten sonra onay için kendi yalakası komisere bakan amir Aydın, önündeki çaydan iri bir yudum çekti.

Nabi, bıyık altından gülümsedi, kendi amirinin sert bakışlarına karşın yine konuştu; "O öyle değil amirim. Şimdi bakın bu sizin söylediğiniz PKK'yi bir terör örgütü yapar. İçinde her tür adam bulunursa, örgütün piyasası tavan yaparsa o zaman adı halk hareketi olur engellenemez. Terör örgütü basit. Vurursun sopayı beline düşer. Arkasında destek yoktur çünkü. Halk hareketinin arkasında halk olur genelde. Oyarlar bizi tek tek. Bu hesapla PKK'nin sizin o tehlikeli dediğiniz militanları kolayca yakalanır, vurulur, başları ezilir. Kimse de bir şey diyemez."

"Sen niye pe ke ke diyorsun?"

"Türkçe amirim Türkçe"

"Nasıl Türkçe?"

"Doğru Türkçe, güzel Türkçe, o harfler ince sesli ile telafuz ediliyor amirim. 'pe" gibi 'ke' diyoruz. 'Ka' demiyoruz. İş PKK'ye gelince 'ka' oluyor. Ama amirim ben yolunu buldum. Bu 'ke'yi uzatıyorum. Misal Kürtler kısa ve kesin 'pekeke' diyor. Ben 'pe kee kee' diyorum. Fark var yani yine."

"Nabi Bey, sen politikaya atıl vallahi. Lafın belini iyi kırıyorsun."

"Eyvallah" Nabi hakareti görmezden geldi. Aydın da ısrar etmedi. Az daha konuşursa bu dili kemiksiz polisin karşısında madara olma

riskini göze almak istemiyordu. Bu yüzden sohbeti yine Fesat'a çekti; "Peki bu Fezat'ı nerelerde buluruz biz?"

"Üç yeri zaten basıldı. Beyoğlu'nda bir türkü barı var. orada takılır. Etiler'de inşaat şirketi var, Şişli'de kumarhanesi var. Evi İstinye'de. Ama baskın için ordu gerekir. Saldırmak için Amerika olmak gerekir.

"E madem bu kadar ayrıntılı biliyorsunuz bu adamı, niye almıyorsunuz kardeşim?" Kuşkusuz kışkırtıcı bir soruydu ve doğru cevap siz "Apo'yu onca sene niye alamadınız?" olmalıydı. Nabi serinkanlı biçimde yanıt vermeyi tercih etti; "Hiçbiri kendi üzerine değil. Oğlu var Dilawer, o da esasında çulsuz. Bunların görünürdeki işleri döviz bürosu işletmek, otobüsçülük yapmak. Taksi durağı işletmek, taksi plakası kiralamak. Bir iki de restoranı filan var... Gidip alırsan rezil olursun. Çünkü hiçbiri bunun değil."

"Ama hepsi bunun."

"Aynen."

"E nasıl becermiş ki kuyruklu Kürt bunları."

Nabi'nin siniri tepesine çıktı; ama belli etmedi. Teşkilatta da bir sürü Kürt vardı. Aydın bunu bilmiyor olamazdı. Az kaldı senin gibiler sayesinde diyecekti, yine vazgeçti. "Hukuk" dedi. "O sizin kuyruklu Kürtler artık kuyruğu atmış durumda."

"Yok ya, ne yapmışlar o kuyruğu?"

Nabi artık tutamadı kendini ve "Boynuz yapmışlar, sana bana takıyorlar" deyiverdi. Ortam birden buz kesti. Ama tahmini dışında kendi amirinin gülümsediğini gördü. Aydın kızardı. Ayağa kalktı, amire döndü, "Bir şey olursa haberleşiriz" dedikten sonra Nabi'ye döndü ve "Görüşelim" dedi. Nabi "Her zaman" diye cevap verdi. Aydın böylece Nabi'yi defteri dürülecekler bölümüne kaydetti ve kapıdan çıktı.

Amir, terörcülerin iyice uzaklaştığıdan emin olunca "Bir daha benim makamımda insanlara hakaret etme" diye yapmacık bir sinirle emrini verdi. Nabi "Emredersiniz" diyerek emri aldı ve selam vererek çıkmak üzere kapıya döndü. Amir "Dur bakayım" dedi Sonra "Gel

otur, soluklan" diye buyur etti koltuğa. Sonra yekten sordu; "Kıstırabilir miyiz bu pezevengi Nabi?"

"Valla biz kıstırırız amirim. Ama o kısar mı bilmem?"

"Kısar ne be?"

"Ne bileyim amirim ağzıma geldi söyledim. Yani demem o ki, o herif kaplan. Biz elinde tek tabanca avcı. Kıstırırız tabii bir köşede kuytuda. Ama o zaman ne yaparız işte onu bilmem amirim."

"Niye koruyanı filan mı var?"

"Muhakkak var. Sırtı da göğsü de sağlamdır onun. Bizim değil. Bunun tek ilacı var bana sorarsanız amirim?"

"Nedir?"

"İndireceksin kim vurduya gidecek."

"Çüş!"

"Niye çüş amirim?"

"Ulan mafya mıyız biz?"

"Niye Kürtleri dağda vururken terörist kılığına girmiyor mu bizimkiler! İşte bu da o hesap. Bir pislik eksilecek dünyadan..."

"Nabiii. Bu sözler ayıp sözler. Hukuku var memleketin. Bulursun delilini tıkarsın içeri."

"Amirim; Delil yok. Bulanı da yaşatmazlar. Okuyanın hiç şansı yok yedi sülalesi gider. Kürtler gaddardır amirim. Acımazlar."

"E sen demin dedin hukuk diye..."

"Onlara var amirim hukuk; bize yok. Bak sen iki bas damarlarına hemen Kürtlere baskı var diye çıkmazlarsa eşek gibi anırırım Taksim Meydanı'nda."

"Fesat'tan konuşuyorduk. Ne zaman Kürtlere geçtik yahu? Sen de mi Kürtleri sevmiyorsun Nabi?"

"Yoo amirim. Aksine bir kavgaya gireceksem yanımda mutlaka Kürt isterim. Savaşa gideceksem de öyle. Ama beni sevmeleri şart. Sevmezlerse iki dakikada gırtlağımı keserler."

"Benim annem Kürt'tü. Karım da Kürt. Hiç bizim tarif ettiğimiz dışarıdan bildiğimiz gibi değiller biliyor musun?"

"Amirim, anladım. Ama hakikaten vahşi yahu bazıları. Ne bileyim, sizin hanım, anneniz medenisidir belki. Ama sokakta görüyorum her gün. Ben böyle gaddar millet görmedim desem yeridir yani."

"Ben araştırdım. Okudum Nabi. Birincisi o dediğin doğru benim hanım medenisi. Ama niye biliyor musun? Şehirde doğmuş, büyümüş, ailesi okumuş, onlar da şehirde yaşamış. Bu senin Fesat'ın itleri mağarada doğmuş, aşiretin, şeyhin, ağanın elinde büyümüş. On kardeşi var herifin. Ortada bir tencere çorba. Acımasız olacaksın ki o çorbadan en fazla sen iç. Yok zaten başka yemek. Kendi kardeşini bile itmek zorunda. Kakmak zorunda. Ölüyor bunlar, anneleri adlarını zor hatırlıyor yahu. Ben şahit oldum bizzat Van'da. E fakirlik desen diz boyu. Bir de bunlar başka dil konuşuyorlar doğduklarında. Başka milletten insanlar yani. Sonra okula başlıyorlar bir bakıyorlar ki ne o dil var ve ne o millet. Sen şimdi travmaya bakar mısın 7 yaşında 8 yaşında bebenin... İngiliz asilzadesinin oğlunu al o mağaraya koy sonra yaşat bakalım oradan. Ne oluyor?"

"E amirim bizi de eziyorlar yani. Şimdi ben de mi gideyim dağa yahu!"

"Aradaki farkı görmüyor olamazsın Nabi. Sen ezildiğinin farkında değilsin ki. O farkında. Sana özgürsün diyorlar. Onun dili bile yasak, bırak dilini çocuğuna isim koyması yasak. 'Ne biçim özgürlük lan bu!' diyor haliyle. Ama sen senden aşağıdaki Kürtleri görüyorsun kendini özgür sanıyorsun. Sana kimse bir şey de söylemiyor. Biliyorum bu lafzı. 'Çorumlular niye ayaklanmıyormuş?' Hadi lan. Aptallar o yüzden ayaklanmıyorlar. Ulan amına koyuluyor sen 'Ne oluyor?'bile demiyorsun. E az o zaman o sırtına vurdukları sopa. Götüne sokmaları lazım demek ki. Ne diyeyim. Bir de git Çorum'a herkesin bir dönüm iki dönüm toprağı vardır. Sekiz on hayvanı, bağı bahçesi vardır. Yarıcılık yapar en garibanı. Adı üzerinde yarıcı. Var yine geliri. Ulan bu Kürtlere koruculuk yaptırıyor aşiret ağası, devletin verdiği o parayı bile elinden alıyor. Bedava çalıştırmak ne kelime; bedava öldürtüyor.

Çorumlunun hiç olmadı umudu var. Fazlasını ister o yüzden yola düşer. Kürdün hiçbir şeyi yok. Hepsi aşiretin, ağanın... O da istiyor haliyle. Ama yapacak gücü yok. Çalışmayı da bilmiyor bunların pek çoğu. İstiyor. Olmayınca çalıyor."

"Amirim valla Kürt uzmanı gibi konuştun ha. Tek bir şey diyeceğim. Geçende uygulama yaptık, ayaküstü vallahi... Bir kapkaca denk geldik. Aldık hemen lavuğu. Kürt çıktı tabii. Ama müdürüm var ya nasıl biliyor musun, dökülüyor üstü başı. Bir de cüzdan çıktı piçin üzerinden. Bildiğin kapkaççı işte... İnan sorgu bile yapmadık. Öylece deliliyle beraber çıkardık savcının karşısına. Yaprak gibi titriyor it... İçim acıdı o an vallahi."

Konuşmanın burasında sustu. İlgiyi tarttı. Amirin ilgisi yüksekti. Nabi devam etti; "Sonra ikinci duruşmaya çağırdılar bizi. İşkence yapmışız hayvana suç duyurusu varmış hakkımızda. Neyse gittik biz Akif'le beraber. Amirim yemin ediyorum tanımadım herifi. Gitmiş o pejmürde gelmiş sanki avukat. Şerefsiz bir de demesin mi 'Hakim Bey, Kürt kökenliyim diye beni kıskaca aldılar. Cebimden bir cüzdan çıktı doğrudur. Ama ben onu yolda buldum. Sahibi kimse arayacaktım. Ne yapsaydım sokak ortasında öylece bırakamadım cüzdanı. Yakın bir dükkana vereyim dedim, ona da güvenemedim. Ben Kürdüm merdim. Bu polisler mert değil. Bana tuzak kurdular Kürdüm diye...' Amirim var ya benim sırtımdan ter boşandı Akif buz kesmiş. Biz böyle kızarmış dondurma gibi oturuyoruz orada. Hakim baktı bize yan yan. Sanırsın biz zanlıyız. Sanırsın değil hatta; olduk bir anda. Neyse bereket akıllı adammış hakim, iki üç soru sordu dağıldı lavuk. Demem o ki hepsi öğrendi sistemi kullanmayı neticede. Ha hepsi tamam anlattıklarınızın imzamı atarım altına. Ama sadece çalmıyor çalmanın da hukukunu yopıyor bunlar şimdi ezilme edebiyatıyla."

Amir gülümsedi. Nabi'nin de kalkması gerekliydi artık. "Gel ara sıra konuşalım. Sevdim senin sohbetini. Ha dur bir dakika. Şimdi bu Fesat'ın peşine adam takmak lazım. Bir şeyler yapmak lazım. Bunun açıklarını yarın sabaha kadar rapor istiyorum senden. Nereden yaklaşırız nereden vururuz, ne yaparız filan..."

"Emredersiniz." Çıkar ayak işi kilitlemişti amir. Nabi içinden küfrederek yürüdü. Bir sürü işi vardı. Sevda'yı bulmalıydı. Hemit'in yerini öğrenmeliydi. Medet çaktırmıyordu; ama savaş onunla Fesat arasındaydı muhakkak. Medet hakikaten o saldırıları düzenleyebilir miydi? Bu hayatta her şey olasıydı.

Nabi bunları düşünürken yalaka komiser, terör amiri Aydın'a yaranmak için "Bu Nabi tekin numara değil amirim" diye girizgah yapıyordu. Amir Aydın'ın siniri, Nabi'nin adının geçmesiyle yükseldi. "Dur sen" dedi. "Dur ben onu zıplatacam. Hem Fezat'ı hem o Nabi itini. Sen bi bak şunun yamuğu var mı? Organizeye de sor ha. Kim vardı lan orada adam sıfatından?"

"Emin komiser var. Bulurum ben Nabi'nin girdisini çıktısını."

"Sinirimi bozdu konuşup konuşup. Pe kee kee'ymiş Dalga geçiyor lan bir de. Bak bu şerefsizde Kürtlük mürtlük var mı?"

"Amirim Kürt'lükten ne çıkar ki! Teşkilatta bir sürü Kürt var."

"Bırak lan. Onlardan adam çıkmaz. Teşkilatın en büyük hatası o Kürtleri almak zaten. Niye 30 senedir sürüyor lan bu savaş? Bu hainler yüzünden. Bak git teşkilatı harmanla bir. Bu Kürt polislerin kaçının sülalesinde terörist var. Bak ben Diyarbakır'da iki sene çalıştım. Bir tanesini sokmadım yanıma Neymiş? Kürtçe biliyormuş. Bu Kürtlerin hepsi hain olur oğlum. İstersen MİT'in başına getir. Gider satar seni iki dakkada. Sen baktır, baktır şu Nabi'ye. Kesin bir Kürtlük var o pezevenkte."

"Yoksa amirim?"

"Daha kötü lan yoksa. O zaman iki kere hain demektir. Kendi milletine de ihanet ediyor demektir. Kürt yalakası yavşak."

"Amirim Fesat'ı ne yapalım?"

"Lan bak Nabi'ye takıldık Fezat'ı unuttuk ha. Şu Nabi de söyledi ya zaten. O ibnenin çetesinde PKK'lılar var ya. Ordan tutacaz ilk."

"Bunlar konuşmaya takılmıştı ya amirim."

"Hangisi lan?"

"Ya var ya dinlemeye takılmıştı geçen sene. Bu Fesat'ın oğlu PKK'nın İstanbul sorumlusuyla konuşuyordu. Bir de PKK'cı bir kadın gazeteci var ya. Onunla da sıkı fıkıydı bu."

"E oğlum niye orda dürtmedin lan beni. Yok neyse iyi oldu esasen. Bu yavşak satabilirdi de bilgiyi. Yok dur şimdi. Sırayla hepsi. Sen PKK'cı istihbarat elemanlarını bir yokla bakalım. Şu Fezat'a kayan militanlar nerede? Ne iş? Takarım oradan ben. Verecekler elime yetkiyi bak ne yaparım? Bu ibneler var ya oğlum. Bu ibneler hem mafya, hem terörist, hem katil, hem hırsız, her bok bunlarda lan. Ama bak ne diyorum dikkat et. Hepsini birden yapıyor bu yavşaklar. Bir mafya oluyorlar, bir terörist. Sonra gidip birini vuruyor, arada cüzdan çalıyor. Atacan bunları Hakkari'ye geri. Sonra bir de duvar çekecen şerefsizim. Yesinler birbirlerini. On yıl sonra girecen bakacan. Sağ kalanı var mı... Onları da sen temizleyecen. Oh sen sağ ben selamet..."

30
Geçmiş peşini bıraksa...

Fesat ne yapacağını bilmeden oturuyordu. Bu kadar zaman sonra iktidarın elinden gitmesinin an meselesi olduğunu dehşet içinde fark etmişti. Saldırılar değildi bunun nedeni... Saldırılara gösterdikleri tepkiydi. Daha doğrusu önce gösteremedikleri sonra ellerine yüzlerine bulaştırdıkları tepki çok rahatsız ediciydi. Cep telefonunu çıkarıp Dilawer'in numarasını çevirdi. Hemen biat resmi gerekiyordu. Dilawer telefonu meşgule düşürür düşürmez kapıda göründü.

"Evladım" diyerek yekten konuya girdi Fesat; "Kaç tane adamımız var? Bizim adam değil; ama bizim için çalışan... Onların kaç adamı var? Kimdirler, nedirler ipin ucu sende mi?

"He baba bende."

"İyi bir biat resmi yapalım... Tek tek yapalım; tek tek görüşelim hepsiyle. Yeni bir şeyler isteyelim hepsinden. Alacağımız varsa onu isteyelim, yoksa yeni bulalım. Verecekler mi bakalım. İlk vermeyenin, yan çizenin de götünü keselim."

"Diş gösterelim!"

"Yanlış evladım gidip önlerinden kemikleri alalım. Bakalım veriyorlar mı yoksa hırlıyorlar mı? Hırlayanları dövelim kemiğini saklayanı katledelim. Bir tane yeter... Hem gücümüzü kuvvetimizi denemiş oluruz hem temizlik yaparız. De hadi gidin..."

"Kimden başlayalım baba?"

"Kim... Kim... Medet olsun... Nasılsa ortağız de mi? Hemen buluşma iste. Buluşmada kuponu da iste. Bakalım ortak bize kazık mı atacak yoksa verecek mi?"

"Yaw Medet'i severim esasen. Vermezse vurursak üzülürüm ha..."

"Ulan Allah'ın pezevengine ne üzülüyorsun! Bildiğin pezevenkti bu oğlum! Ben aldım adam ettim, Medet Abe yaptım onu. İki rakı muhabbetini sevdin diye hemen adam sınıfına koyma evladım bunları. Bunlar bizim için varlar anladın?"

"Anladım baba emrin olur."

Dilawer çıktıktan sonra Fesat oğlunun söylediklerini düşündü. Evet Medet belki de en sevilesiydi şu alemde tanıdıkları arasında yıllar boyunca. Kuzuyu seviyordu; ama kuzu etini de seviyordu. Medet'in sevdiği kuzu eti mi kuzu mu olduğunu tarttı kafasında. Kuzu eti ağır bastı. Yemeklik seviyordu Medet'i

Dilawer çıkar çıkmaz Mahmut'a işmar etti; "Yanına iki adam al. Medet'in mekanlarına bakın. Durum ne? Bir de buluşma var. Balıkçıda. Pusula ilet. Akşam sekizde balıkçıda. Siz de tertipli gelin. Arıza olursa temizlik vardır akşam. Ona göre gelin."

"Emrin olur agam."

Mahmut yanına iki çam yarması alıp hemen çıktı. Arabaya bindiklerinde "Kuruçeşme balıkçıya" diye buyurdu. Başlarına gelenlerle Medet Abe'nin ilgisi olabilir mi diye yol boyunca düşünüp durdu. Zor görünüyordu. "Bizim Medet Abe... Yok lan..." diye söylendi. Otomobili kullanan çamyarması "Pezo Medet'i mi diyon Mahmut Abe?" diye sordu. Soru sorma biçimi Mahmut'un hoşuna gitmedi. Çamyarması haklıydı. Neticede Pezo Medet'di o... Başkası olamazdı. "Niye olmasın lan" diye söylendi kendi kendine. Çamyarması üzerine alındı;

"Buyur Abe?" "Yok sana değil" diye geçiştirdi. Mahmut bir dönmeye aşıktı. Hem de orospu bir dönmeye... Dönme orospu... Kelimeleri böyle arka arkaya sıralayınca pek hoş durmuyordu hakikaten. Mahmut, Medet'in pezevenkliğini silerse kendi dönmesi Sabah'ınkileri de sileceğini düşünüyodu. Ama görüldüğü gibi hiç kolay değildi bu. "Elbise lekeleri çıki da insaninkiler niye çıkmi amına koyayım" diye söylendi bu kez. Çamyarması üzerine alınmadı. Bu sefer Mahmut üstelədi; "Ha Hüseyin de hele... Niye çıkmi lan bu leke insanın üzerinden bir kere sürüldü mü?"

"Hangi leke Abi?"

"İnsan lekesi amına koyam. Katilsen, orospusan, pezevenksen, mesela niye hep ele kalisen. Artık kimseyi öldürmek istemisen mesela, yani an itibariyle bir bebe kibisen. Ama hala katil diyerler sana misal. Niye?"

"E vurmuşsun ya Abi..."

"E tamam vurdık. Vurmirem gayrı..."

"Ne belli?"

"Ulan sen hiç vurmadın senin ne belli?"

"Haklısın esasen de ne bileyim. Kolay herhal. 'Sarı' derim misal bizim Selman'a. Herif katil... Ben ona sarı diyorum. Katil ama beni vurmadı. Neticede bana değil..."

"Sarı?"

"He..:"

"E neye Pezo Medet dedin o zaman..."

"Abi hata mı ettim?"

"Yok ula boynun kopa senin de ha. Kağıt hatalı dağılmiş. Masa karışık o yüzden... Niye Pezo dedin onu söyle..."

"E Abi o Pezo Medet..."

"Yoktur yani bunun başka numarası?"

"Nasıl Abe?"

"Yani oğlım, Selman'a sarı diyersen. Katil degil? Sen dedin..."

"Abi katille pezevenk birdir?"

"Ha suçlu olanlar bi tek pezevenkler bi tek orospular yani..."

"E abe öyle..."

"Ulan herif mafya. Fesat Ağamızın bir küçük boyu o kadar...

"O zaman Küçük Medet deyem mi Abi?"

"Peki lan karşısına çıktin Medet'in pezevenk diyer misen ona... Selman'a sarı diyersen ya misal... Medet'e pezo diyer misen... N'aber pezo Abe misal?"

"Yok."

"Arkasından konuşisen yani..."

"Sarı başka pezo başka..."

"Bak arkadan konuşisen işte..."

"..."

"Konuşma. Önüne demediğını arkadan deme. Racona ters bu..."

"Ama pezevenk."

"Hakkaten tam sığırsin ha; pezevenkti... Başka biri o artık. Kuyrık mı lan bu; onunla mı doğdı bu herif? Hayır; o zaman niye pezevenk aşağı pezevenk yukarı... İnsan değişır lan... Misal eskiden orospu... Bıraktı orospuluğu; artık kuaför mesela... E kuaför mü orospu mu şimdi?

"Yapmıyor de mi Abi artık orospuluk?"

"Yapmi!"

"Valla bilirsem orospu olduğunu eskiden... yine orospu o Abi..."

"Niye işte niye lan? Değişti işte!"

"Kim?"

"Ne kim?"

"Kim değişti Abi?

"Kimse değişmedi lan. lafın gelişi..."

"Sen esasen Sabah abla için diyon bunları Abi, degil?" Bilmeyen yoktu Sabah'ı... Mahmut terledi. Bozuntuya vermeden konuşsa bile işler sarpa saracaktı... Sinirle sigarasını yaktı.

"Sabah'ı ağzina alma" dedi sadece. Çamyarması sustu.

Tabii ki haklıydı çamyarması. Hem de katil, pezevenk, orospu değil bayağı bayağı dönmeydi. Orospu bile dönemiyordu geriye bu hayatta ki dönme hiç dönemezdi. Mahmut'un kafasına acıyla dank etti ki o an, Sabah hep dönme olacaktı. Katil bile kaçamıyordu katillikten, orospu, orospuluktan, pezevenk, pezevenklikten... Bir dönme nasıl kaçabilirdi ki... Dönme... Mahmut'a göre kadın ama...

31

Yavaşlatırız o zaman gülüm durdurmayız

Sıraselviler Caddesi'ndeki Alman Hastanesi'nin önü Pazar olmasına karşın anababa günüydü. Sevda, Hemit'e de yokuşun sonuna doğru büyük çınarın oradaki kahvede beklemesini söyledi. Hemit, ilk turda park edecek yer bulamadı. Büyük çınarın altındaki kahveyi hızla taradı. İnsanlar mutlu görünüyordu. Oturulabilirdi. İkinci turda park edecek yer buldu. Bu, Hemit'in sinirlenmesi gereken bir durumdu; ama yer bulduğu için kendini şanslı hissetti. Sonra bu duruma kendi de şaşırdı. Mutluluk Hemit için dünе kadar yalnızca anlık keyiflerden oluşan küçük zaman dilimlerinden ibaretti. Hemit bir insanın genel olarak mutlu olma ihtimali konusunda pek umutsuzdu. "Löp et gibi hayat mı var lan?" diye tarif ettiği bu durum nedense ikinci gün itibariyle üzerine yapışmış oturuyordu. Kendini mutlu hissediyordu. Öte yandan biri 'tarif et' dese yapamazdı. İçinden geçenleri tarif etmekte zorlanması bir yana bilmiyordu bile. Çok beğendiği bir yemek vardı önünde. Tarif et deseler edemezdi yani. Adını dahi bilmediği bir tabağın başında oturuyormuş gibi hissetti kendini. Akşam güneşinin gözleri yormayan ama sıcak ışınlarını sırtında hissetti. Kendini herhangi

bir haz aracı olmadan keyifle etrafa bakarken buldu. "Bu mudur mutluluk yoksa?" diye düşündü. Belki öyleydi belki değil. Sonra aklına takıldı "Sevda olmasaydı ya?"

Cevap belliydi; "Bu güneşten bile Sevda var diye zevk aldım şimdi. Bin yıldır var güneş ben şimdi zevk aldım. Niye? Sevda var diye... Ötesi... Yemişim ötesini. Ne kadar Sevda o kadar mutluluk..."

Çay bahçesine oturmak üzere karşıya geçmeye yeltendiği anda yediği omuz darbesiyle ilk anda sarsıldı. Fakat kendini çabuk toparladı ve çarpıp yürüyene dönüp "Önüne bak lan" diye diklendi. Beriki durdu ağır ağır dönüp Hemit'e baktı. "Ne diyon oğlım lan?" diye diklenip gerisin geriye iki adım attı. Bu yaptığı ilk hata oldu. Çünkü Hemit daha rakibi üzerine gelirken pozisyon almıştı bile. Kafasını önce hafif geri attı; sonra son derece hızlı ve sert biçimde öne doğru salladı. Kırılan burundan yükselen kemik sesi karşı kaldırımdan bile duyuldu. Hemit burnunu tutan rakibine ikinci kez saldırmayı ihmal etmedi. Sağlı sollu iki ağır tokatla sersemleyen omuzcu, diz çöktü. Hemit fırsatı kaçırmadı ve karaciğere doğru bir tekme savurdu. Bu omuzcunun boylu boyunca yere kapaklanmasına yol açtı. Hemit, kısa süre etrafa göz gezdirdi. Kimse yoktu. Sonra hızlıca rakibinin üzerini yokladı. Cüzdana dokunmadı ama sağ cepte duran falçatayı çekip çıkardı. Başka bir silahı yoktu. Falçatayı önündeki mazgala attı. Karşıya geçti. Masalardan en kuytuda ve boş olanına oturdu. Buradan yerde yatanı da görebiliyordu. Garson hemen damladı; "Buyur" diye saygıyla sordu. Kavgayı herkes görmüştü. Bu arada ayaklanan omuzcu burnunu tutarak uzaklaştı.

Bekleyen garsona "Çay" dedi; sonra kendinden emin bir sesle ekledi. "Bayatsa açık getir." "Sana bayat olmaz beyim" dedi yaşlı garson. Dönüp gitmeden önce de "Eline sağlık" diye usulca teşekkür etti. Birkaç meraklı göz, Hemit'in üzerinde usulca gezindi. Rahatsız edici bakışlar değildi. Ses çıkarmadı, gözlerini dikmedi. Karnı doymuştu. Şimdi inine bir kuzu bile girse yiyemeyecek kadar toktu. Hakkaniyetli biriydi Hemit. Karnı doyunca fazlasını istemez, isteyeni sevmezdi.

Aklına Sevda geldi hemen ve gülümsedi. Çayı geldi. Garson yavaşça masaya bırakırken eğilmesini işaret eden Hemit'le göz göze geldi.

"Buyur?"

"O omuz atan lavuk kimdir?"

"Ha... O buraya yeni dadandı. Bize bulaşmamıştı daha; ama yakındı. Haraca kesmek için dolanıyor ortada. Ama şimdi façası bozuldu. Gelmez buralara."

"Tek mi dolanır?"

"Biz hep tek görüyoruz."

"İyi bir daha gelirse de ki bizim haracımız artık Adil'edir. 'Hangi Adil?' derse senin falçatayı alan de."

"Yaşlı adamın gözünden bir ışık geçti."

Hemit güldü. "Yok. Benim yolum başka."

Garson bu kez gülümsedi. "Eyvallah" dedi.

Hemit'in telefonu çaldı. Arayan Sevda'ydı. Evden çıkmış caddeye doğru yürümekteydi. Hemit garsonu durdurup "Burası nere?" diye sordu. Sonra yeri Sevda'ya söyledi. Bilinen bir yerdi. "20 dakikaya oradayım" dedi Sevda.

Bu arada Polat da Taksim'e varmak üzereydi. Otomobili Alman Hastanesi'nin karşısındaki katlı otoparkın kapısında bıraktı. "Gelirim şimdi. Uzağa çekmeyin" diyerek postayla karışık emrini verdi. Otoparkçıların Polat'a diyecek bir lafları yoktu. Olsa da söyleyecek durumları olmazdı. Binanın içinde kurt sürüsü gibi olsalar da Polat onlara göre kaplan ebadındaydı.

Turnacıbaşı'na doğru girerken köşeyi dönen Sevda'yı gördü. Şanslıydı. Sevda elinde valize benzer bir çanta taşıyordu. Medet'i aradı. Telefon açıldığı anda da "Abe Sevda Abla sokakta elinde valiz var." diye raporunu verdi.

"Et, takip et. Elinde valiz dedin... Ne biçimdir bu valiz? Uzağadır yakınadır?"

"Küçüktür... Yakın gibi Abe..."

"Yakın demek? Vay! Seni görmedi ya?"

"Yok Abe."

"Eyi madem bak bakalım. Buluşursa o Hemit itiyle gene takip et. Bulaşma. Çatışma. Habersiz bırakma."

"Tamam abe."

Polat sakin biçimde yürümeye başladı. Görünmeden takip etmesi gerekiyorsa Medet Abe'nin bir bildiği var demekti.

Sevda omzundaki çantaya kendisi için elzem ne varsa toplamıştı. Bir daha geri dönmek nasip olursa da aynı eve dönmesini gerektirmeyecek kadar önemli ne varsa çantasındaydı şimdi. Göründüğü kadarıyla kendisini o eve bağlayan pek de fazla bir şeyi yoktu bu hesapla... "Ah ulan Hemit. Girdim bir yola bindim bir alamete... Uydum sana... Haydi hayırlısı" diye söylendi kendi kendine. Sıraselviler'den aşağı yürüdü. Polat da peşinden gitti.

Sevda Çınaraltı'na vardığında kısa bir göz gezdirmeyle Hemit'i arandı; ama bulamadı. Köşedeki eczaneye girip ağrı kesici almaya karar verdi. Oysa Hemit onu çoktan görmüştü. Hatta eczaneye girdiğinde arkasında oyalanan ve aynı hatta bekleyip Sevda yürüdükçe yürüyen bekledikçe bekleyen ceketli gözlüklü takipçinin de farkına varmıştı. Sevda biliyor muydu acaba? Daha önemlisi kimdi? Dost olmadığı açıktı. Ama hangi taraftan bir düşman olabilirdi? Hemit, bu yüzden kalkıp karşı kaldırıma geçip bankanın aralığında vakit geçirmeye başlamıştı bile.

Sevda gelip kahveye oturdu ve beklemeye başladı. Polat ne yapacağını bilmez halde, köşede bir yere sığınmaya çalıştı. Hemit telefonu çıkarıp Sevda'yı aradı. "Peşinde biri var. Hemen bakma, Şimdi caminin araya döndü. Ceketi var gri. Gözlüklü, özel timci gibi. Şimdi bak. Gördün? Tanış mı?"

Sevda bir an ne yapacağını bilemedi. Polat'ı hemen tanımıştı. Ama Hemit'in onu öldürme ihtimali artık fazlaydı. Hemen kafasından bir plan yaptı. Ve "Fesat'ın adamı. Beni kontrol ettiriyordur. Yapar böyle Fesat. Atlatalım bunu" deyiverdi.

Hemit, ismi duyunca yapacak bir şey olmadığını anladı. Atlatmaları iyi olmayabilirdi öte yandan. "Sen kalk, taksiye bin. O kahvaltı yediğimiz yere git. Ben peşinden gelirim."

"Bir delilik yapma gözünü seveyim. Fesat'ın her yerde kulağı gözü vardır."

"Yavaşlatırız o zaman gülüm durdurmayız."

"Bak!"

"Yürü sen işte."

Sevda çaresiz ayağa kalkarken Hemit de karşı yönden harekete geçti. Sevda bir taksi çevirdi. O sırada Polat'la gözgöze geldi. Yalnızca kaşıyla olmaz işareti yaptı kısacık bir an. Polat hareketi gördü; ama anlam veremedi. Zaten fazla düşünecek vakti de olmadı. Yediği omuzla sarsıldı. Fakat şu anda omuzdan daha önemli bir meselesi olduğu için umursamadı. Ters yöne yürümeye çalışırken sol omzunu tutan pençeyle yavaşlamak zorunda kaldı. Aldığı dövüş eğitimini hatırladı. Krav Maga dedikleri bir yakın dövüş tekniğiydi bu. Geriye doğru sola yarım adım atarken sol kolunu kaldırdı ve omzunu tutan eli koltuk altına alıp sağ yumruğunu çekiç yapmak suretiyle rakibine indirdi. Hemit darbeyi beklemiyordu. Polat hızla bir tane daha vurdu. Sonra çelme takıp rakibini yere itti. Hemit yerde yuvarlandı. Polat hızla "Acelem vardır. Polat de beni tanırlar" diyerek hızla uzaklaşmaya çalıştı.

Ne var ki Hemit'i hesap etmemişti. Ayağa fırlayan hasmının tekmesinden zor kurtulurken Sevda'nın bir taksiye bindiğini gözucuyla gördü. Plakadaki harfleri zorlukla okudu. Tam o anda kulaktozuna aldığı darbeyle dizleri üzerine düştü. Bu Polat'ı çok kızdırdı. Belinden tabancasını çekip hızla arkasını döndü; ama kimseyi bulamadı. Sanki bir gölgeyle boğuşmuştu. Elinde tabanca bir sağa bir sola dönerken insanların kaçışmasına neden oldu. Öfkeyle küfür etti. Taksi çoktan uzaklaşmıştı. Harfleri tekrar içinden geçirdi. Hızla Cihangir'e doğru yürürken Aksaraylı Fındık'ı aradı ve plakayı söyledikten sonra "Lazımdır bana. Acil; vakit yok. Çok acil" diye bağırdı. Gelen soru üzerine de "Ne bileyim len nerenin arabası. Sıraselvilerin dibinde duruyordu. Yok görmedim şoförü. Ne bileyim duraktır değildir..."

Elinde duran tabancaya kızgınlıkla baktı; hemen beline soktu. Yoldan geçen ilk taksiyi durdurup Sevda'nın gittiği yöne doğru hareket

emrini verdi. Fındıklı'ya iniyor olabilir miydi? Bilmiyordu. Şansını deneyecekti. "Fındıklı" dedi.

Hemit bu arada caminin içine girip kaybolmuş, Sevda'nın uzaklaşmasına fırsat verirken saklanmayı seçmişti. Eğer Fesat'ın adamıysa öldüremezdi. Ama en kısa zamanda hesaplaşması gerekiyordu. Çekiç gibi yumruk elmacık kemiğini hayli acıtmıştı. "Ulan üç günde iki defa sopa yedik. Bir at kuyruk şimdi bu kılkuyruk. Hayırlısı bakalım" diye düşündü. Fakat dert edecek durumda değildi. Birkaç dakika daha bekleyip kafasını sokağa uzattı. Gözlüklü gitmişti. Demek ki gerçekten Sevda'nın peşindeydi. Fesat'ın yanında görürse adamı, omuz atma yüzünden arıza çıktığını söyleyebilirdi. Sevda'yla alakası olmazdı. Fesat yer miydi? Gargara bile yapabilirdi.

Polat şoföre Fındıklı'dan Dolmabahçe'ye doğru dönmesini söyledi. Telefonu çaldı. Almanya grubu gelmişti. Hem de tahmin edilenden erken... Sevindi. Etiler'deki evi bir kez daha tarif etti. Üstelik sürpriz de vardı. Ekip 12 kişiydi. Polat "12 aç kurt. Bütün köyü yer" dedi... Gülümsedi. Sigarasını çıkardı. Taksici "Abi yasak" diyecek oldu. Polat gözlüklerini indirip "Vurdum o yasağı öldü o vakit" diye terslendi. Taksici ses çıkarmadı. Polat'ın beklediği ikinci telefon sigaranın bitmesine yakın geldi. Sevda'yı taşıyan şoförün adı İsmet'ti. "İyi" dedi Polat. "Şimdi nere gidiyor acilen öğren. Çaktırmasın müşteriye."

Bir dakika sonra Sevda'nın arabasında şoförün telefonu çaldı. Şoför "Abla nereye gidiyoruz? Duraktan sorarlar. Müşteriye yönlendirmek için" dedi.

"Rumelihisarı."

"He Abi Rumelihisarı. Eyvallah Abi."

Polat diğer telefondaki sesi bekledi ve Rumelihisarı cevabını hemen kendi şoförüne iletti.

Hemit de arabasını aldı ve Rumelihisarı'na doğru yola çıktı.

Polat yolda Medet Abe'yi arayıp yeniden tekmil verdi. Rumelihisarı... "Bekle" dedi Medet Abe... Sonra Sevda'yı aradı.

"Ne var Medet?"

"Gülüm kötü kapattık az önce. Gelip alam seni? Neredesin?"

"Bilmiyor musun ulan. İtin söylemedi mi?"

"He Cihangir. Sonra atlatmışın... O maksatlan sordum zati."

"İyi kalsın o Cihangir'de. Bana bak Medet! Çek itini kuyruğumdan. Vallahi bu sefer bozuşuruz."

"Niye Gülüm? Dur bak gelip alam seni. Ya da de yerini Polat getirsin... Bak ayı kızgın sacın üstüne çıkacak; iş kızışacak burada gülüm. Sokakta dolaşma."

"Ulan Medet... Neyse... Merak etme sen beni. Ben başımın hal çaresine bakarım. Hep baktım. Sen rahat ol. Ama kendi paçana mukayyit ol. Bak kala kala Polat'ı göndermeye başlamışsın adam takip etmeye..."

Peki gülüm nasıl istersen... Anladım ki Hemit'e daha bir güvenmektesin. Ama o Hemit'in etini kemiginden sıyırmam yakındır ha! Na böyle bil. Seni de davet edecem Hemit'i yemeğe."

"Sen Hemit'in nesini yersin yesen yesen biliyor musun Medet?"

"Bah kırıcı olmaktasın yine gülüm. Alo; alo... Kapattı oruspu."

"Ha Polat oradasın de mi... Ha kardaşım bak şimdi izle. Rumelihisarı'na yaklaşma sakın. Yanına Hemit gelir ihtimal. Kim? He Almanya... Tamam canım. Ha geldiler demek... Eyi eyi... O zaman sen takip et oraya kadar sonrası havale et kim kaldıysa etrafımızda. Bak ama muhakkak Hemit'se gör iti..."

Sevda gayriihtiyarî etrafına bakındı. Polat'ın otomobilini arandı. Bulamayınca bir parça rahatladı. Rumelihisarı'ndaki kahvenin önünde indi. Üç dakika kadar sonra da Polat geçti hisarın önünden. Kafelere bakarken Hemen Sevda'yı seçti. Taksiciye sağdaki park yerlerinden birine girmesini söyledi. Şansa iyi de bir yer buldular. Hem Sevda hem yol açık biçimde görünüyordu. Zaten çok beklemesi gerekmedi. Bir sigara içimi sonrasında Hemit'in kullandığı beyaz Cherokee gözüktü. Polat beyaz aracı görünce İster istemez aklında Fesat uyandı. Bu yüzden gayrıihtiyari bir dikkatle aracı süzerken içindeki Hemit'i fark etti. Bu az önce ona omuz atan lavuktu. "Vay"

diye fısıldadı kendine. Nitekim beyaz sağa yanaşır yanaşmaz, Sevda çıktı ve ön koltuğa bindi. Bu kadarı yeterli görünüyordu.

Medet Abe'yi aradı. "Eger ki Sevda lazım değilse dönem. Al getir desen vuruş kırış olur baştan diyeyim."

Medet şaşırmış görünmedi. İşin içinde neler olduğunu çok merak ediyordu. Ama Sevda'nın da nereye gideceğini bilmek istiyordu. Polat "Tamam" dedi. Sonra taksiye beyaz arabayı gözden kaybetmemesini söyledi. Bu arada telefonundan güvendiği arkadaşlarından birini aradı. Gayrımeşruda yaşamayan, arasıra yardım eden, karşılığında da korunan arkadaşları vardı Polat'ın.

Herkesten emeği kadar alıp herkese emeği kadar veren biri olduğu için kendine çemberler oluşturmuştu. Bu işin altından Serdar kalkabilirdi. Serdar dövüşemezdi; ama iyi takip ederdi. "He alo. Kardaş çok acildir. İyi. Bak şimdi ben Rumelihisarı'ndan Sarıyer'e yoldayım... Taksideyim. Sen in Hacıosman'dan bekle oralarda. Tamam." Beyaz araba bu arada Baltalimanı'ndan Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'ne doğru gider gibi bir rotaya girmişti. Polat tekrar Serdar'ı aradı. Yeni talimatı verdi. On beş dakika sonra Şile yolunda beyaz Cherokee'yi Serdar'a teslim etti. Sonra şoföre "Sıraselviler" dedi. Her şey hallolmuş görünüyordu.

Sevda'nın yanındaki tipi merak etti. Hemit olmalıydı. "Sevda okumadıysa beni nasıl enseledi? Demek ki Sevda buna işmar etti. Sonra beni toparladı. E bu Fesat'ın arabası. Haliyle o da Fesat'ın adamı. Sevda, Fesat'ın adamının arabasında bana kumpas kuruyor" diye düşünerek hesaba girişti.

Çıkan tek sonuç vardı. Sevda da bu oyunun içindeydi. Bu arada Hemit'in fiziksel tarifini bir kez daha aklından geçirdi. Aslında bütün saldırılara, Medet Abe dahil uyuyordu. Yani bu herif vurduysa bütün takımı, Fesat'ın arabasını kullanıyorsa, Sevda'nın da yanındaysa... Polat öfkeyle sağ yumruğunu sol avcuna vurdu. Hırsla bir sigara daha yaktı. Taksici işin ucunu bırakmış bir an önce bu belalı müşteriyi sepetlemek için can atıyordu. Sıraselviler'e geldiklerinde. Polat otoparkın önünde indi. Taksimetre 140 TL yazmıştı. Polat cebinden

çıkardığı 300 doları ön koltuğa bıraktı. Taksicinin gözleri az kaldı yerinden fırlayacaktı. Ve sonra en yumuşak ses tonuyla taksiciye, "Bak kardaş, eyi yol arkadaşı oldun. Ama bura kadar. Ben bu arabaya heç binmedim. Beni de görmedin. He ama ben seni gördüm. Eğer beni duyduğunu gördüğünü, bugün yaptığını bir yerde anlat... Kulağıma gelir. O parayı bu sefer iki aç ite veririm. Seni afiyetle yediririm."

Taksici için gayet netti. Polat bununla da yetinmedi. "Ver bakem telefon numaranı sen... He adını da de. İyi, bak plakanı da yazdım. Yeminlen seni bulurum." Dedikten sonra taksiden indi. Otoparkın çalışanları hızla taksiye doğru seyirtti. Taksici günü kurtarmış olmanın keyfi, az önceki söylevin korku dolu tesiri ve bir an önce uzaklaşma hevesiyle gaza bastı. Polat, otoparkçılara, "İyi bakın. Lazım gelise kullanın. Bahşişi eksik etmeyin" dedi. Sonra kendi arabasını aldı ve çetesini küçük bir orduya dönüştürmek üzere Etiler'e doğru yola çıktı.

32
Yarın bugünden belli: Meçhul

Hemit, yanında oturan kadınına baktı. Tarif üzerine hareket ediyordu. Köprünün üzerindeydiler. Sevda bakışa gülümsemeyle karşılık verdi. Bu yine de içindeki korkuyu silebildiği anlamına gelmiyordu. Polat'ın canını kurtarmış olmanın verdiği sevinçse çok bir şey ifade etmiyordu şu an. Medet'in başına bu kadar belanın aynı anda gelmesini haksız buluyordu. Ayrıca soğukkanlı düşününce çocuğunun babası olan bir adamı sırf çocuk için bile desteklemek zorunda olduğunun farkındaydı. İçinden bir ses "Sade çocuk mu?" diye sordu. Soruyu duymazdan geldi. Boğaz'ın Karadeniz çıkışına doğru bakarken kısaca iç geçirdi. Her şey Hemit'le başlamıştı. Onunla sürüyordu. Sakin garantili bir hayatı vardı. Şimdi belirsiz bir geleceğe doğru yol aldığını biliyordu. "Allah belanı versin" diye düşündü. Küfrü kendineydi.

Hemit'se bu sırada kuponun sıcaklığını düşünüyordu. Aksi takdirde peşpeşe iki kavgaya girmezdi. Girilmezdi daha doğrusu Hemit bunu biliyordu. Kendini alamıyordu o kadar. Her şey bir anda oluveriyordu. Bunun iyi olmadığını biliyordu bilmesine ama umursamıyordu. Umursadığı tek şey Sevda'ydı. "Bir de çocuk" diye düşündü.

Hemit'in çocuklarla sorunu var mıydı? Bugüne kadar olmamıştı. Sevda kabul ederse o zaman belki bir de kendisinin olurdu... Olur muydu? Niye olmasındı...

Hemit, otomobil asfaltın üzerinde kayarken hayatının aldığı yönü iyice merak etmeye başladı. "Her sabah başka bir zamana uyanır insan. Sabah tekrar uyandığında dün iyidir. Yarın bugünden belli: Meçhul" derdi Yangeç. "Yarın bugünden belli: meçhul..." diye mırıldandı. Yeniden sevgilisine baktı. "Sana bir şey anlatacam" dedi. Sevda sevgi sözcükleri çekemeyecekti. Aklı Fırat'taydı. Yine de "De yiğidim" diye cesaretlendirdi.

Hemit yekten konuya girdi: "Bende bir Sayısal kuponu vardır. Üstünde de 10 trilyonluk numara."

"Hadi be!

"He vallah. Ama durum karışıktır biraz. Kaçak dedim. İşte budur nedeni. Kimse bulmasın istedim. Bir yere sığınalım dedim. Şerefsizim halledecem. Alacaz oğlanı da, gidecez. Söz bak..."

Sevda ne diyeceğini bilemeden öylece yola bakıyordu. 10 trilyon... Yani 10 milyon... Yavaşça "Büyük para bu" dedi.

"Ne dedin gülüm?"

"Büyük para bu Hemit. Çok büyük para..."

"He vallah öyle..."

"Niye bana söylüyorsun o zaman? Alıp niye gitmedin?"

"Kızım anlamadın? Vurulmuşum ben vallaha da billaha da lan. Gözüm yok senden başkasında vallaha da billaha da"

"Hemit?"

"He gülüm."

"Bir şey sormam lazım sana. Medet'i sen mi vurdun?"

Hemit Sevda'nın turnusolunun Medet olduğunu o an anladı.

"Bilemem kimi vurmuşum. Ne zaman olmuş?"

"Cuma akşamı. Benim evin sokağında."

Böyle bir şeyi saklaması olanaksızdı. "Senin sokakta Cuma akşam birini vurdum doğru. Ama bilemem Medet'dir değildir. Ha çok istersen sağlamasını yapmayı. Aha bak bu tabaka bir de bu tabancadır ondan çıkan."

Sevda tabakayı değil; ama tabancayı görünce içinin cız etmesini engelleyemedi. Hemit vurmuştu.

"Ne oldu gülüm?"

"Olmaması lazım esasında. Ama Medet'i tanırım biliyorsun. Tanıdığın biri artık sevmesen de böyle düşerse hoş olmuyor."

"Artık sevmesen de değil... gülüm?" Hemit'in sesinde kuşku yoktu. Daha başka bir şeydi o sesteki tonun adı. Daha kan dondurucu bir şey... Sevda istifini bozmamaya çalışarak "Sevmesem de" dedi. Doğru mu yalan mı düşünemedi. Neticede çocuğunun babasıydı. Çocuğu günün birinde büyüyüp gerçek babasını sorarsa "Onu vuranla ben yatıyorum" diyecek miydi? Kuşkusuz büyük sorundu. Ama az sonra duyacaklarını biliyor olsaydı. Bu kadar uzak bir geleceğe dair endişelendiği için kendine gülerdi.

Sevda bunları düşünürken Hemit, "Bu Medet'in cebinde bir de kupon vardı esasen" diye söze girdi. Genç kadın korkuyla bakıp "Deme; kupon o kupon deme" diye konuştu.

"Odur."

"Medet biliyor mu bunu?"

"Bilmektedir. Tahminim o ki Medet şimdi itin götüne bile bakmaktadır. Bulasıya kadar da durmayacaktır."

Sevda ne diyeceğini ne yapacağını bilemez halde bakınıyordu. Belki de en iyisi saatte yüzkırkı bulan hızla ilerleyen bu jipten kendini atmaktı. Daha az zarar görürdü. Yapmadı. Jip yoluna devam etti.

Jipte bunlar konuşulurken Fesat'ın karargahında beyaz Çeroke'nin gittiği yol ve arabada konuşulanlar teker teker kaydedediliyordu. Mahmut'un özel talimatı vardı. Önce o bakacaktı konuşmalara. Dikkatini çeken bir şey olursa da Dilawer'e dinletecekti. Ancak o an Mahmut orada değildi.

33
Askerdir bu adam

Polat, her işi yoluna koymuştu; en azından kendisini bu yönde emin hissediyordu. Ancak Kuledibi otoparkından gelen telefon canını sıkmaya yetti. Fesat'ın iti Mahmut gelmişti. Medet Abe'yi sormuşlar, Fesat Ağa'nın selamını iletmişlerdi. Mahmut başkaca bir şey söylememişti. Zaten söylemek için gelmediğini Polat biliyordu. Bu Mahmut'un başka bir şeyler için geldiğini gösteriyordu. Tek anlamı olabilirdi. Kolaçan... "İyi ettin gavat" diye küfür etti arabanın içinde. Yaktığı sigarayı hırsla içine çekti.

Polat, birden kendilerinden şüphelendikleri hissine kapıldı. Bir hata bir iz bir delil... Yok, hiçbirini bırakmadıklarından emindi. Zaten kendileri de saldırı altındaydı. Fesat değil feriştah gelse Medet Abe'nin parmağı olduğunu söyleyemezdi. Otomobili sağa çekti. Mahmut'un numarasını rehberden buldu ve numarayı çevirdi. Mahmut telefonu "Hele Polat'ım" diye açtı.

"Yaw Mahmut, gelisen haber etmisen ki sofra kurak ağırlayak!"

"Polat'ım geçidim uğradım. Akşama her şey tamamdır değil?"

"Akşam, hankı akşam?"

"Bu akşam için pusula getirdım. Dilawer Bey'imden Abe'ye."

"Emri olur. Medet Abe'nin telefonu açıktır."

"E nerede Medet Abe?"

Sana ne ulan gavat diyemezdi. Haliyle yalan söyledi. "Vallah Fındıklı dediydi en son. Bir bakem ben yine de ararım seni."

"Tamam kardeş. Malum pusula bu. Vermek lazım. Fesat Ağa'm, Dilawer Bey'im bana kızar sonra"

Pusula meselesine aşinaydılar. Fesat arasıra pusula gönderirdi. Telefon dinlemeye karşı en emin yol olarak bunu görüyordu. Zaten pusulalarda fazla bir şey yazmazdı. Fesat eski tip bir mafya babası gibi davranıyordu kimi zaman. Eski kafalı olmamakla birlite eski yöntemleri kullanmasını seviyordu. Denenmiş olanın meçhul yöntemlerden daha fazla işe yaradığını biliyordu.

Pusula demek buluşma demekti ve yer de belliydi: Arnavutköy'deki balıkçı. "Ben Medet Abe'yi alıp gelem. He..."

"E iyi madem."

"Eyvallah."

Polat'ın kafası aynı anda bir makine gibi çalışmaya başladı. Dikkat çekmeden bir saldırı daha yapmanın olası olduğunun farkındaydı. Kendisi ve Medet Abe balıkçıda yemek yerken yeni ekip de yeni yerler basabilirdi. Hızla Etiler'deki eve sürdü.

Bu sırada Mahmut da Dilawer'i arayıp pusulanın iletildiğini bildirdi. Mahmut, bir arıza çıkacağından emin biçimde cep telefonundan takip arabasındaki adamlardan birinin telefonunu çevidi. Balıkçıya gidecez. İki araba daha lazım. Makinalar cebinizde ossun." diye talimatını verdi.

Polat hemen Medet Abe'yi aradı ve durumu kısaca özetledi. Zaten sokağın başındaydı. Ama ilk fırtınayı böylece savuşturmayı umuyordu. Nitekim haklı olduğunu eve girer girmez anladı. Ekip bir köşeye oturmuş Medet Abe'nin öfkesini meraklı gözlerle izliyordu. Polat,

kuzeni Kemal'i görünce hemen yanına gitti. Sıkıca sarıldılar. Çocukluklarından bu yana hep sıkı sarılırlardı. Kazık atmadan kavgada sırt sırta verebilecekleri birkaç kişiydiler birbirleri için.

Medet Abe, Polat'ı görünce "He gel la anlat. Ne der o puşt Mahmut?" diye sordu. Anlatacak bir şey yoktu fazlaca. Buna rağmen Polat yeniden ve özetlemeden ne konuştularsa anlattı. Medet Abe "Vay ibnetorlar. Ulan bunlar beni aramakta böyle sokak sokak deme!" diye söylendi." Polat, "Abe isteren biz gidelim. Biz oradayken Kemal'ler de iki yeri daha uçursun. He mi?"

Medet Abe fikri beğendi. Polat Allah bilir işin orasını da düşünmüştü. "He lan nereyi?" diye yekten sordu. "Abe ben derim ki bu Fesat'ın Şişli'de kumarhanesi var. Gitsinler bir orayı dağıtsınlar. Saklı yeridir. Fesat'ı çok kızdırır bu. Bir de Gassaray'daki mekana kurşun atarız.

"Çüş"

"Abe vallah olur ha. Şimdi bak biz yemekteyik. Mahmut'un Dilawer'in yanında. Sakince... Baktık bir terslik oldu bizimkiler zaten uçuracak ya ortalığı bize tüymek için fırsat olur..."

"Yok" dedi Medet. "Bunlar ne yapacak belli olmaz. Herkeş balıkçıya gessin. Oradan dağılınır olmaz ise.

Polat'ın diyecek bir şeyi yoktu. Hemen plana geçtiler.

Kemal, ilk soruyu sordu; "Abe gırtlak mı kesecez, yumruk mu atacaz?"

"Gırtlak."

"He eyi..."

Medet Abe soruşturmanın kısa olmasından rahatsız biçimde "E bu mu?" dercesine Polat'a baktı... Polat mesajı aldı ve Kemal'e çıkışır gibi yaptı, "Ula kevaşe insan sorar de mi kimdir? Nedir? Kaç kişidir?

"Ey unutmuşam kaç kişidir?"

"Ulan korkmisen heç?"

"Neden?"

Medet Abe karşısında Polat'tan daha çılgın birisinin olduğunu gördü. Kafası makine gibi işlemeye başladı. Acaba Polat'a zararı dokunur muydu? Biliyordu ki Polat'ın başına iş gelirse kendi emekliliği de güme giderdi. İpini sağlam kazığa bağlama ihtiyacıyla en uygun zamanda Polat'ı kenara çekmeyi düşündü. Bu arada Polat da yerleri ve özelliklerini anlatıyordu. Bir saat sonra planı çatmışlardı. Kemal ve ekibi balıkçıdan sonra ikiye bölünecek eş zamanlı saldırıyla Fesat'ın mekanlarını uçuracaklardı. Yalnızca Galatasaray'daki mekanın önünde iş yapacaklar içeri girmeden halledeceklerdi. İçerisinin cehennem olduğunu biliyorlardı.

Bu arada Kemal'in de bir sürprizi vardı. Medet, Polat ve Tırışka'ya yanında getirdiği çantadan çıkardığı üç takım elbiseyi verdi.

Polat "Sırası mı vula? Sonna" dese de Kemal hediyelerin hemen giyilmesi konusunda ısrarcı oldu. Açıklaması da basitti: "Bu elbise pek muhkemdir. Kevlar diye bir malzemedir bu. Kurşun geçirmi. Kumaş bildiğin; ama çelikten 15 kat sağlam ha. Şimdi elbisesini getirdim. Ama bi daha sefere, yelek, palto, şapka, don bilem yaptırırım Abe'me kardeşime".

Medet Abe, memnun gülümsese de elbiseyi giymekle uğraşmadı bile. O göbeğini böyle bir elbisenin içine sığdıramazdı. Bunun yerine Kemal'e dönüp, "Kurban bah benim çelik elbisem aha burasıdır ha" diyerek göbeğini gösterdi. Sahne herkesi güldürdü. Kalanlar giyindikten, yer tarifleri yapıldıktan ve Kemal'in İstanbul'u iyi bilen adamlarına kaçış yolları bir kez daha hatırlatıldıktan sonra hep birlikte çıkıldı. Savaşın boyutunu kimse kestiremiyordu.

Yol boyunca Medet Abe konuşacak uygun zamanı bekledi. Ortaköy'te trafik sıkışınca bu fırsatı yakaladığını düşündü ve konuşmaya başladı; "Polat'ım sen iyi tanır mısın Kemal'i?"

"He abe hayırdır bir yamuk gördün?"

"Dikkat et sen. Bu tür adamlar tehlikedir ha. Askerdir bu adam. Savaş vermez isen o kendi bulur savaşı..."

"Nası yani abe?"

"Yeniçerileri bilin... He çeri baktı ilkbahar sefer yoktır. Hemen isyan etti. Ganimet para ziynet kesinkes önemli; ama ben inanırım ki hepsi savaşa esaretlıydi esasta. Savaş insanın içini böyle hoş eder bildin? Böyle kafasını iyi yapar. Böyle yüksekten düşmek, arabayı hızlı sürmek felan gibi..."

"He abe; demektesin ki Kemal'i savaştır; müsait yerde de össün."

"Vallah o kendi bilecegi iştir yeğenim. Ölmez yaşarsa işe yarar; çok da muhkem olur. Ama bunu kavun kibin yatır vallah da billah da seni keser ikinci gün. Bunun gözü göz değil... Bak bi de balıkçıda çatışma çıkar vuruşma olur. Dilawer'in canıyı sakın almayın. Yaralansın gavat. Ama sakın ve kesinkes diyerem bak. Öldürmeyin lavuğu. Öldürürseniz hayatımız kayar. Canı almadan vurursak, tırsık olur neticede. Fesat'a zararı daha büyük olur."

Polat, Abe'nin gözlemlerine güvenirdi. Kısaca söylenenleri kuzeniyle olan geçmişiyle karşılaştırdı... Gerçekten de kavgayı başlatan hep Kemal olurdu çocukluktan bu yana. Kavgasız, marazasız gün geçmezdi onunla birlikteyken. Medet Abe yine haklıydı yani. Polat ne olursa olsun Medet Abe'nin yakınında olmasını bir kez daha diledi. Ve kuşkusuz Dilawer konusunda da haklıydı. Fesat'ı yenmek oğlunu öldürmekten değil yaralamaktan geçiyordu. Bu yolla verilecek mesaj daha sarihti. Kemal'a mesaj atarak Dilawer'in durumunu özetledi.

34
Ölmüş eşek kurttan korkmaz

Mahmut, Dilawer'in de katılmasıyla kalabalık bir ekiple balıkçıda bekliyordu. Adamları son kez kontrol etme hissiyle ayağa kalkarken kapıda Medet'le Tırışka'yı gördü. Bu kez onlara yöneldi ve iki eliyle Medet'in elini kavradı; ama eğilmedi. Eskiden eğilirdi. Bu Medet'in de Tırışka'ın da gözünden kaçmadı. Mahmut, "Polat nerde Medet Abe?" diye hal hatır bile sormadan lafa girince, Medet kızdı; "Niye koca mı lazımdır gece gece! Sana ne nerdeyse nerde!" Mahmut, bozulduğunu belli etmemeye çalışarak "Yok abe kızma hep yanındadır, o bakımdan" diye geveledi.

Aynı anda kapıdan içeri giren Polat gerginliği fark etti. Medet, Polat'a bakmadan, "Koca lazım herhal buna. Seni sorup duri" diye yine yüklendi. Kapı önündeki muhabbet Dilawer'in gelmesiyle son buldu. Mahmut, iki adım geri çekildi. Dilawer Medet'in omuzlarından tutup iki yanağından öptü. "Medet Abe, özletme bu kadar" dedi sonra. Polat kendi masalarına doğru ilerlerken müşteriye benzemeyen üç masa saydı. Sağdakinde iki kadın bir erkek, soldaki iki masada da ikişer erkek olmak üzere 7 kişi oturuyordu. Demek ki Mahmut ve Dilawer ve sayılmayanlarla birlikte 10'dan fazla adamla gelmişlerdi.

Polat cep telefonunu çıkardı. Çaktırmamaya çalışarak yes tuşuna iki kez bastı. Son aranan numarayı tekrar aradı. Bir kez çaldırdı kapattı. Bu dışarıdaki arabada bulunan ekibe yaklaşın demek içindi. Fesat ekibi kalabalıktı. Ama Diyarbakırlıların sürpriz saldırısıyla her şey değişebilirdi.

Masaya oturdular. Dilawer ve Medet baş başa dipteki masada yerlerini aldıktan sonra Polat, Tırışka, Mahmut ve Fesat'ın bir adamı daha hemen arka masaya yerleşti. Polat otururken diğer masaları görebilecek şekilde pozisyon aldı ve sırtını Medet Abe'ye vererek oturdu. Dilawer bütün salonu görebiliyordu. Mahmut sayıca ezici üstünlükleri yüzünden son derece rahat davranıyordu. Hemen donatılan masadan aldığı karidesi zevkle ağzına attı. "Yav bu da böcek; ama zevkle yirih. Aha belki hamamböcegi de bele zevkli bi şiy. Ama onu yemirih. De hele Polat'ım ne diyersen bu işe?"

Polat'ın daha büyük sorunları vardı. Bu lokantadan sağ çıkabilmenin hesapları içindeydi ve işlerinin zor olduğunu gayet iyi biliyordu. Gelen telefon içini rahatlattı. Kemal, dört adamını içeri göndermişti. Kalanlar da camlardan net olarak görebiliyorlardı. Balıkçıya yakın bir otoparka konuşlanan ekibin iki üyesinde dürbünlü tüfek vardı. İçeri girenlerde ise Mikro Uzi de denilen makineli tabancalardan ikişer adet bulunuyordu. 30 mermi kapasiteli şarjörleriyle yakın mesafade son derece ölümcül olan bu silahın 20 santimlik uzunluğuyla fark edilmeyecek boyutlarda olması büyük avantajdı.

Bu arada Dilawer'le Medet Abe'nin masasında konuşma hayli yavaş ilerliyordu. Medet'in tipik neşesinden hiç eser yoktu. Dilawer de gerginliğin farkındaydı. İlk kadehi tokuşturmadan az evvel Dilawer "Ortaklığımızın büyümesine" dedi. Medet ses çıkarmadan kadehini uzattı. Ancak her aman yaptığı gibi kadehini altta tutmadı. Bu dikbaşlılık Dilawer'in dikkatinden kaçmadı. Rakı kadehinin dibini ötekinin kadehinde birkaç santim üstten vurarak içmek üstün sayma göstergesiydi. Bugüne dek hep Medet Abe, kadehini alta vurmuştu. Duruma canı sıkılan Dilawer fazla beklemeden bombayı patlattı.

"Medet Abe, Sayısal yanında mı?"

Medet heyecanlıydı. Diyarbakır ağzı heyecanını belli etti" Hankısi?"

"Ne demek hankısi? Bizim kupon."

"Belki ele belki degil."

"Yanında mı degil mi?"

"Onu ben babanla almışam. Sana ne düşer sormak?" Medet'in dikbaşlılığı hakikaten can sıkıcı olmaya başlamıştı, Dilawer yine de sükuneti elden bırakmadan konuşmaya çalıştı, "Abe zati babam istiyor."

"Kuponu mu istir Fesat?"

"He!"

"Niye?"

"Valla onu; babama sor. Ben senden istemekle mükellefim."

"Vermezsem ya?"

İşler sarpa sarıyordu. Sükünetini ilk kaybeden taraf silahını çektiği andan itibaren kan gövdeyi götürebilirdi. Fakat an itibariyle bu olası kayıplar kimsenin umurundaymış gibi gözükmüyordu.

"Al dedi babam."

"Bağa bak Dilawer ne iş? Sizi bugün benzettiler diye şimdi biat resmi mi yapisiz la Allah'sız kitapsız?"

Medet onca yılın kaşarı olarak durumu hemen analiz etmiş sonucu da hakaretle karışık net biçimde ortaya koymuştu. Fakat Dilawer bunu bir tespit değil hakaret olarak algıladı.

"Medet Abe, severim seni. Ammavelakin arada babam var. O benim baş tacım. Şimdi sana diyorum ki güzellikle kuponu ver. Ama sen yan çizmektesin?"

Bu cümleler kılıçların çekildiğini ortaya koyarken arka masalarda da hareketlenme başladı. Dilawer'in yüksek çıkan sesi gibi Medet'in rahat tavırları da dikkate değerdi. Medet belki de bu rahatlıkla kuponu kaybettiğini söylemeliydi.

"Bah Dilawer kardeşim. Ölmüş eşek kurttan korkmaz. Cumadan beridir önce ben, sonra Solak sonra Kibar... Sen beni salak sanisen. Şimdi de kuponi istisen. Ben salak degilem vaka."

"Bi dakika bi dakika bizim cenahta kimsenin haberi yok o işlerden!"

"He kimin vardır?"

"Ne bileyim? Bize saldıran kim peki? Sen misin?"

"Bizim cenahtan kimsenin de habarı o işlerden yohtur!"

Tartışma alevleniyordu. Medet, son cümleyi bilhassa Dilawer'inkine benzeterek söylemişti. Dilawer'se aynı dakikada babasının talimatını düşünüyordu. "İndir..." Görünen o ki Medet bayrak açmaya hazırdı veya çoktan açmıştı. O zaman daha fazla konuşmanın alemi yoktu: "Medet Abe, şimdi o kuponu veriyor musun vermiyor musun?"

"Kuponu bana degil, itize sor!"

"Ne iti?"

"Hemit iti"

"Ne alakası var bunun Hemit'le?"

"He sizin adamız degil?"

"Ne olmuş?"

"Hay boynun kopa beni de Solak'ı da delen odır. Kibar'a da o bulaşmıştir Allah bili. Nereden bilir elin kiralığı da gelir biner tepemize. Senin adamın, bir kiralık, bana saldıri. Ne oli Dilaweerr! Sen mi bindirttin tepemize o kiralıgi. Kupon o ibnede mi sende mi dorgi söyle ha?"

Dilawer, bir şeylerin tamamen ters gittiğini o an anladı. Ne diyebilirdi ki! Hemit'i bulup kazığa oturtmak geçti aklından. Hemit'in kimin adamı olabileceğini düşünmeye başladı sonra. Ardından cep telefonunu çıkarmak için elini ceketinin iç cebine atı. Fakat bu hareket o anda yapabilecekleri içinde en kötü tercihi oldu. Medet, hareketi sanki silah çıkarmış gibi algıladı. "Silah" diye bağırdı ve elini beline atarak hızla 38'lik bir tabanca çıkardı. Dilawer'in bir şey yapmasına vakit kalmadan halen iç cepte duran kola ait sağ omzuna iki kurşun sıktı. Önce ne olduğunu anlayamayan Dilawer; "Anam" diyebildi ve

yüzünü acıyla buruşturdu. Sonra gürültüyle yere düştü. Kurşun öldürmeyecek biçimde atılmıştı. Medet Abe, masanın altına girdi; 38'liği Dilawer'in burnuna dayadı. Can acısıyla kıvranan Dilawer, burnunun hemen önündeki tabancaya nefretle baktı. Kıpırdamadı.

Silah sesi üzerine Medet Abe adına dürbünlü tüfeklerin ikincisini kullanan Şevket de tetiği çekti. Kurşun Mahmut'un omzunu delip geçti. Birinci dürbünlü tüfek ise hemen hemen aynı anda Mahmut'un karşısında oturan adamın göğsüne nişanlanmış namlusundan ölüm kustu. Bundan sonrası ise tam bir katliam oldu. Polat 14'lüsünü çıkarıp yaralı olan Mahmut'un boynuna dayadı ve "Kıpraşma" dedi. Tırışka yanında getirdiği iki mikro Uzi'yi aynı anda çekip en yakınlarında bulunan sağdaki masada oturanlara yöneldi. Masadakiler silahları çekmeye vakit buldu; ama henüz ateşleyemeden iki silahtan fırlayan toplam 45 mermiden nasiplerini alarak yere yığıldılar.

Kemal'in ekibinden dört kişi ise ikişer ikişer paylaştıkları soldaki iki masada oturan korumaları ellerindeki çifter mikro Uzi'lerle adeta kalbura çevirdi. Bu masalarda da direnebilen tek koruma silahını çekip iki el ateş edebildi. Fakat bu iki merrni de hedefi bulmaktan uzaktı. Böylece karşı tarafın sadece iki kurşun atabildiği operasyon tamamlanmış oldu. İçlerinde bir tek Mahmut ve yaralı olan Dilawer yaşıyordu. Polat, Mahmut'a "Fesat'a de ki bu defa lokma boğazızda kaldı. Aha bak Dilawer Bey'inin de canını bağışladı Medet Abem, senin de. Ama bu tek seferlik şanstır. Bir dahakinde kıçıza pamuğu tıkarlar" dedi. Korkudan büyümüş gözleriyle Mahmut, daha on dakika önce mağrur biçimde oturduğu sandalyesinde kaykılmış vaziyette rakibine bakıyordu. Polat, yanağına yavaşça iki tokat atarken "Ha demin sordun ya hamamböceginin tadı diye. Ben yedim bilirim. Aha bu masadaki daha nefasetlidir. Hamamböceginin tadi mayhoştur. Hele canli yersen boğazını gıcıklar" dedi. Mahmut'u masada bıraktı.

Lokantanın garsonları kenarda büzüşmüş bekleşiyordu.

Polat yanlarına gitti ve "Kamera kayıtları nerdedir?" diye sordu. İçlerinden en yaşlı olanı yavaşça büzüldüğü yerden kalktı ve birlikte Müdüriyet yazan kapıdan içeri girdiler. Kapının arka tarafında bir oda daha vardı. Kayıtlar oradaydı. Polat, "Çıkar" dedi. Fakat garson bu

işten hiç anlamıyordu. Sinirlenen Polat, Hemen iki adam çağırdı ve ne varsa toplamalarını söyledi. Dört dakika sonra kayıt cihazları toplanmış ve arabalardan birine yüklenmişti. Garsonlara "Çıkın!" talimatı verdikten sonra Kemal'in getirdiği iki benzin bidonundan birini aceleyle içeri döktüler. İkinci bidonu da Dilawer'in bulunduğu yere doğru bıraktılar. Mahmut, yarı ölü durumdaki Dilawer'le birlikte kendini balıkçı lokantasının camından dışarı zor attı. Kemal, belki kaçmasını beklemişti, belki denk gelmişti; ama ikisi de pencereden atladığı sırada benzini tutuşturdu. Yangın saniyeler içinde alevlendi ve üç dakika içinde ikinci bidona erişti. Gürültüyle parlayan bidondan çıkan alevler ortalığı bir anda cehenneme çevirdi.

Mahmut zorlukla Fesat'ı aradı. Telefona çıkan Fesat'a "Agam hepimizi temizledi hayınlar" diyebildi. Fesat'ın aklı oğluna gitti; "Dilawer?"

"Agam yaralıdır."

Uzaktan siren sesleri geliyordu. Fesat, ulur gibi bağırdı: "Medeeet sen misin lan oğlumun katili!"

Polat garsonlara döndü ve "Ağzınızdan tek kelime çıksın evvel cocuk, sora karınızı yakarım siz seyredersiniz." diye gözdağı verdi. Garsonlar başlarını öne eğerek bekledi.

Arabalara doğru yürürken o ana kadar susmuş olan Medet, Polat'a dönüp, "İpneye bak göz göre göre çekip vuridi az kaldı ha. Dilawer ölmemiştir degil?" diye sordu.

"Vallahi abe sen vurdun. Son baktım ben ölü gibi degildi."

Aceleyle olay yerinden ayrıldılar. Medet arabada bir sigara yaktı. Cep telefonu çalmaya başladı. Arayan Fesat'tı. Medet telefonu açar açmaz, "Ulan kahpenin dölü, Neredesin lan? Ciğerini söküp köpeklere yedirmezsem Fesat değilim ben ulaaan" diye bağıran Fesat'la karşılaştı.

"Konuşma" diye bağırdı o da; ve devam etti: "Oglunun canını almamışam bilesin. Yaralıdır. Hemen git kurtar benimle cebelleşme şimdi. Ha bak sana şunu da diyerem. Kupon var ya kupon o kuponu da

alacağam senden; ya senden alacağam ya itinden alacağam. Habarın olsun" diye ünledi.

Polat'a döndü ve "Fesat harekete geçer beklemez. Artık hemen vurmak lazımdır. Yoksa bitirir bizi şerefsiz" dedi. Polat hak verir gibi gözleriyle onayladı ve "Kemaller gitsin abe" dedi. Bu arada Tırışka, "Abe bunların Tarlabaşı'nda bir binaları var. Kapısında otel yazar. Evsiz adamları orada kalır. En az 15-20 iti vardır orada. Galatasaray iyi de orayı bassak ya asıl. Temizlesek. Nasılsa Fesat'ın yeri belli. Hem Gassaray'da bara giremeyiz, girsek zaiyat fazla olur."

Medet fikri beğendi. "Ulan kıro, helal ha. Tamam Gassaray'ı sade tarasınlar. İki kişi ha fazla degil. Kalanlar da kumarhaneyle Tarlabaşı'na gitsin. Biz de Nabi'yi bulalım. İki kadeh rakı içirelim kadeşime. Zarbo alakamız yok sansın."

Medet, polis arkadaşının numarasını çevirirken Polat da hemen Kemal'i aradı. Yeni planı anlattı. Kuzeninin gözlerinin parladığını hissetti. "Tamam biz hallederiz. Tırışka'yı verin ki yeri göstersin Tarlabaşı'nda" dedi. Altı dakika sonra Tırışka yeni arabaya geçti. Medet de Nabi'yi olabildiğince uzağa Kuzguncuk'a Melahat'ın koltuk meyhanesine davet etti.

Arabalar yeniden paylaşıldı. Dört dakika sonra içinde Kemal, Tırışka ve dört adamın daha bulunduğu otomobil Tarlabaşı'ndaki barınağın önünde durdu. Şoför mahallinden Kemal, arka kapıdan da Apo adlı adamı çıktı. Kapıda duran iki korumaya selam vererek yanlarına yaklaştılar. Korumalar gelenlerin tipini beğenmese de Kürtçe konuşarak yanlarına yaklaşanlara dikkat etmekte geç kaldılar. Bu, hayatlarına mal oldu. Kemal belinden çıkardığı dengeli baltayı karşısında duran korumanın kafasına iki metre mesafaden tüm gücüyle fırlattı. Balta kafatasını kolayca kırarak gömüldü. Adam hemen öldü. İkinci koruma sadece "lan" diyebildi. Çünkü Apo elindeki dengeli bıçağı aynı anda korumanın boynuna atmıştı bile. Gırtlağa giren bıçak korumanın sesini de nefesini de kesti. Saldırganlar bu arada arabadan inen üç kişiyle birlikte hızla içeri daldı. En önde içeri giren Kemal, elindeki kanlı baltayı bu kez resepsiyonda duran genç adama fırlatırken Tırışka da elindeki susturuculu 14'lü ile resepsiyonun arka tarafında kalan koltuklarda

oturan iki kişiyi vurdu. Sonra ellerinde ikişer mikro Uzi taşıyan iki kişiyi yanına alarak aşağı indi. Yemekhane ve TV izleme salonu olarak kullanılan bölümün kapısını açtıkları anda yukarıdan ilk silah sesi geldi. Kapıyı açarak içeri giren üç saldırgan silahlarını hemen hemen aynı anda ateşledi. Mikro Uzilerden seri atışla fırlayan toplam 120 mermi ve Tırışka'nın ondörtlüsü içeride oturan sekiz kişiyi kalbura çevirdi. Tırışka şarjörünü değiştirirken yaşayan var mı diye kontrole gitti. Kesif barut kokusundan genzi yanarken yaşayan son kişinin de kafasına bir kurşun sıktı. Balıkçıda kullandığı Uzi'nin tadının damağında kaldığını düşündü. Uzi'yi kullandıktan sonra 14'lü kesmemişti.

Bu sırada Kemal, silah sesleri üzerine aşağı inenleri temizlemekle meşguldü. Fazla vakitleri yoktu. Bu yüzden üst katlara kadar çıkamayacaklarını bilen Kemal, adamlarından birini bagajda bulunan benzin bidonlarından sonuncusunu getirmesi için gönderdi. Bu sırada Tırışka ve beraberindekiler yeniden lobiye varmıştı. Kemal, "Toplu yerleri var mı başka?" diye sordu. Bir de çatı vardı; ama oraya çıkmaları çok zaman gerektirecekti. Kemal, gelen benzini aceleyle lobiye ve özellikle merdivenin bulunduğu bölüme dökerken herkese çıkma talimatı verdi. Ardından bidonda kalan son benzini kapıya doğru bir hat oluşturacak şekilde dökerek geriledi. Artık iş çakmağa kalmıştı. Zipposunu çıkardı ve eğilerek benzin hattının ucunu tutuşturdu. Hızla ilerleyen benzin bir dakikaya kalmadan ortalığı cehenneme çevirdi. Alevlerin iyice büyümesini beklerken aşağı inip alevleri geçmeye çalışan iki kişiyi daha vuran Kemal ve adamları bu arada hiç hesap etmedikleri biçimde ateş atında kaldı. Otelin pencerelerinden aşağıdaki arabaya doğru hatırı sayılır biçimde atış yapılıyordu. Kemal "Arabayı bırakın saçak altından aşağı yallah" diye komut verdi. Arabalar çalıntıydı ve içinde önemli veya ipucu olabilecek hiçbir şey yoktu. Ancak saldırı Kemal'i kızdırmıştı. Alevler birinci kata ulaşırken iki adamını orada bıraktı ve sadece beş dakika kalın diye uyardı. "Biz aşağıda bir araba çalıp sizi nah şu sokağın önünde beklicez."

Adamlar başlarıyla emri aldıktan sonra beklemeye başladılar. Kemal, Tırışka ve Apo da o sırada pencerelere üşüşmüş izleyicilerin meraklı bakışları altında ilk sokaktan sola dönerek gözden kayboldu.

Kemal, adamlarını bırakmakla iyi etmişti. Binanın birinci katı yerden dört metre kadar yüksekteydi. Bu atlanabilir bir yükseklikti ve en gözüpek üç gangster ellerinde Kaleşnikov'lar olduğu halde aşağı atladı. Kemal'in bekleyen adamları tarafından avlanmaktan kurtulamadıkları gibi sokak ortasında öldürülmeleri üst katlardakilerin de gözünü korkuttu. Aradan beş dakika geçince anlaşıldığı gibi aşağıdaki sokağın köşesinde bir otomobil farı belirdi. Kemal'in adamları kendilerini sakınarak hızla otomlobile doğru ilerledi. Otomobil son yolcularını da alarak hareket ettiğinde toplamda 12 dakika geçmişti. Tırışka son ölenlerin de bilgisini alarak "Kaba hesapla 19" dedi.

Kemal sırıttı: "Allah bereket versin" diye yaanıtladı. Otomobil hızla uzaklaşırken itfaiye ambulans ve iki de polis arabası sokağa girdi. Ancak otelin önünde delik deşik olmuş vaziyete duran otomobil trafiği fena halde kilitledi. Yangın bu arada binanın ikinci katına da sıçradı. Saldırıdan hayatta kalanlar çatıya kadar çıkıp komşu binaların çatılarından kaçmaya başladı. Orada bulunmayı kimse istemezdi. Saldırıdan kurtulsalar bile polisin sorularından kurtulmaları çok zordu. Kendilerine öğretilmiş kaçış yollarından uzaklaşmadan önce en üst kattan da ciddi bir yangın çıkarmayı başardılar. Polisi olabildiğince uzak tutmak ve az delil bırakmak için başka çareleri yoktu. Zaten saldırıdan hayatta kalan altı kişi vardı.

Bu saldırının başlamasından yaklaşık altı dakika sonra Şişli'deki kumarhanenin önünde duran ikinci otomobilden aşağı inen dört kişi tarif edilen mekanı elleriyle koymuş gibi buldu. O gecenin şifresini de bildikleri için kapının açılması zor olmadı. Kapı açıldı. Öndeki iki koruma tanımadıkları bu misafirleri içeri buyur ederken ellerinde parlayan sustalıları son anda gördü. Sustalılar işlerini çabucak bitirdi. Sonra sıra Kemal ve adamlarının alameti farikası Mikro Uzi'lere geldi. Dört saldırgan ellerindeki sekiz Uzi'de bulunan 240 mermiyi hemen hemen aynı anda ev kumarhanenin salon bölümüne boca etti. Şarjörler değiştirildikten sonra bu kez sıra ince temizliğe geldi. İç odalarda, hatta tuvalette bulunan kim varsa tek tek öldürüldü. Ancak bu kez direniş vardı ve bir saldırgan, vestiyer olarak da kullanılan bölümde saklanan korumalardan biri tarafından vuruldu. Sürprizlerle dolu Kemal'in

adamlarının üzerindeki kevlar malzemeden imal kurşun geçirmez giysi gangsterin hayatını ilk anda kurtarsa da işini sağlama almayı bilen koruma bir el de kafaya ateş edince yapacak bir şey kalmadı. İşin sonunda kendilerine ait cesedi yanlarına alan saldırganlar, arkalarında müşteri, hizmetli ve korumalardan oluşan toplam 26 kişilik bir mezar bırakak uzaklaştılar. Bu 26 kişinin arasında Fesat'ın adamlarının sayısı ise sadece altıydı. Kalan 20 kişinin tek suçu yanlış zamanda yanlış yerde bulunmaktı. Bu aynı zamanda Fesat'ın mekanlarının da güvensiz olduğunu göstermesi bakımından önemli bir hareketti. Ya da daha sonra Fesat dosyasını inceleyen Emniyet müfettişlerinin gözünden böyle görünecekti. Buradaki operasyonun tamamlanması ise yaklaşık altı dakikayı buldu. Bu hesapla otel ve kumarhane baskını hemen aynı anda bitmiş oldu. Baskınların bu kadar çabuk bitmesi Kemal'in yeni bir hedef aramasına yol açtı. Tırışka'ya "Başka neresi var kurban?" diye sordu. Gözleri parlayan Tırışka, "Hastahana vardır" dedi. Kendi de akıllı olduğunu göstermek ihtiyacındaydı. Kemal'in öyle bir derdi yoktu. O öldürmekle ilgileniyordu yalnızca... "Gidek" dedi sadece...

Öte yandan Galatasaray'daki türkü bara giden saldırganlar, meslektaşları kadar şanslı değildi. Aslında belki şansları eşitti. Ancak adamlar, Kemal'in emirlerini dinleyip dışarıdan taramak ve gözdağı vermek dururken içeri girip mekanı iyice dağıtmaya kalkıştı. Bu da sonlarını hazırladı. Şan kazanmak dururken canlarından olan saldırganların birinin katli ötekinin de yaralı olarak ele geçirilmesi olayı şöyle vuku buldu. Saldırganlardan İsmail olanı Kerim'le Hasnun Galip'e dönerken, "Harcarız lan alayını" dedi. Kerim vücuttaki kortizol hormonunu artıran ve kişiyi korkusuz kılan cesaret hapının etkisi altındaydı ve zaten İsmail "Ay'a gidelim" dese ona da itiraz etmezdi. Sakince başını salladı ve "Makinaları ne yapak?"diye teknik bir soru sordu.

"Haklısan ha. O zaman ben yaklaşaram onları vururam. Sen hızla içeri dalıp başla ateşe. Ben de yetişerem ortalığı dağıtırıh. Sonra ben iki de bomba sallaram içeri amına koyarıh alayının"

Kerim'in fikre itirazı yoktu. Üzerlerindeki kevlar giysiler kendilerini ilk mukabeleden koruyacak kadar güçlüydü. Planı hızla uygulamaya koydular. Fakat türkü barın kapısında her zamankinden fazla koruma

vardı. Çünkü saldırı ilk andan itibaren iletilmişti. Bu da Fesat'ın kalesi sayılabilecek mekanın son derece iyi korunmasını gerektiriyordu. Bu yüzden İsmail iki yerine beş korumayı karşısında bulunca işler karıştı. İsmail yine de iki koltukaltına sakladığı iki mikro Uzi'den sol elindekini kapının kendine göre solunda duran üç korumaya diğer silahı da sağda duran ikisinin üzerine boşalttı. Korumalar her ne kadar hazırlıklı görünseler de bu kadar profesyonelce ateş altında kalabileceklerini hiç hesap etmedikleri için ilk kurşunlarla yere düştüler. Burada silahın müthiş atış gücü kadar İsmail'in silahları kullanış biçimi de etkiliydi. Silahlardaki otuzar mermiyi birer daire oluşturacak şekilde kurbanları üzerinde gezdiren İsmail böylelikle hepsini vurmayı başardı. Sonra ikili hızla içeri daldı. Fakat içeri daldıkları anda büyük bir sürprizle karşılaştılar. Vestiyeri geçtiklerinde karşılarına çıkan kapı bir türlü açılmadı. Saldırıyı güvenlik kamerasından gören korumalar dışarıdaki beş ve vestiyerdeki iki arkadaşlarını feda ederek kumpası hazırlamayı seçmişlerdi. Karşılarındaki kapıyı duvar gören iki saldırgan geri dönüp şanslarını bombayla denemeye karar verdikleri anda ise yeni bir sürprizle karşılaştılar. Çünkü girdikleri ve yaklaşık beş metre arkalarındaki kayan kapı da kendiliğinden kapandı. Böylece bir güvenlik bölgesinde izole edilen saldırganların yapacağı bir şey kalmadı. Ani bir kararla vestiyere yöneldiler ve İsmail birkaç dakika önce öldürmüş oldukları korumalarden birini kendisine ikinci siper yapıp dış kapıya doğru bir el bombası fırlattı. Kapının önünde gürültüyle patlayan el bombası kapı üzerinde sesi kadar etkili olamadı. Bu son derece moral bozucuydu. Fakat halen hapın etkisi altındaki iki kafadar, şarjörlerini yenileyerek beklemeye başladı. Bekleyiş uzun sürmedi. Bar tarafındaki kapının iki yanında açılan küçük kapaklardan içeriye iki makineli tüfek namlusu uzandı. Kameralarla yönlendirilen; ancak iki arkadaşın nasıl çalıştığını asla öğrenemeyecekleri bir düzenekle idare edilen makineli tüfekler önce Kerim'in ardından İsmail'in üzerine ölüm kustu. Kevlar giysiler ilk saldırıyı etkisiz kılsa da canlarını çok yakan kurşunlar yere düşmelerine yol açtı. Kevlar giysiden habersiz olan Fesat'ın adamları türkü bara dönük ağır kapıyı çabucak açarak düşmanlarının yanına vardı. İsmail daha iri yapılıydı ve kendini nispeten kurşunlardan daha iyi korumuştu. Bunu fırsat bilip açılan kapıdan içeri daldı ve elindeki iki

makineli tabancayla hedef gözetmeksizin ateş etmeye başladı. İsmail'in cezası kafasına yediği üç kurşun oldu. Kafası adeta yerinden kopan İsmail hızla yere kapaklandı. Kerim de tam bu anda ayaklanıp İsmail'in yardımına gitmeye çalıştı; ama korumalardan birinin çenesine vurduğu sert sopayla kendinden geçti. Sesi dışarı veren mikrofondan Fesat'ın haykırışı duyuldu: "Canlı lazım; canlı lazım." Barda, Kemal'in adamı yine hedef gözetmeden ateş etmiş ve dört müşteriyi vurmuştu. Panik içindeki müşterilerin kaçışmasına izin verdikten sonra Fesat'ın adamları ellerindeki ganimetle gizli kapıdan geçerek kayboldular. Polis bir sokak ötedeydi; ancak olay yerine gelmeleri yaklaşık on dakika sürdü. Bu son derece uygun bir delil saklama süresiydi.

Nitekim öyle oldu. Öldürülenlerden biri hariç hepsi ortadan kaldırıldı. Kamera kayıtları yok edildi. Kurşun delikleri içeriden getirilen ekstra panolarla kapatıldı. Polis on dakika sonra geldiğinde bir sarhoşun bar fedailerinden birini vurduğu ve panikten yararlanarak kaçtığı bir senaryoyla karşılaştı. Kaçışan müşterilerin sonradan anlata anlata bitiremeycekleri hikayeler ise aslı astarı olmayan, sarhoşluk ve panikle üretilmiş efsaneler olarak kalacaktı. Ölen müşterilere gelince onları da İstanbul'un farklı yerlerine atmak zor değildi. Güvenlik kayıtlarından kimin kimin yanında olduğu bulunarak ölen bir çift eşleştirildi ve birer otomobil feda edilerek bırakıldı. Üçüncü müşteri yalnız bir kadındı. Onun cesedi de ormanlık bir alana bırakıldı. Dördüncü müşteride problem vardı. Ölen bir erkekti ve yanındaki kadın ortada yoktu. Bu kadını bulmak gerekiyordu. Kadını bulup onu da vurmaları için aldıkları talimatlar doğrultusunda üç kişi görevlendirildi. Fesat'ın çetesi her türlü darbeye rağmen ayakta kalacak şekilde organize edilmişti. En azından hayatta...

Fesat bütün bu olan bitenin ardında her geçen saniye şaşırarak ve öfkeden kudurarak kotluğunda hop oturup hop kalkıyordu. En büyük tesellisi oğlunun yaşıyor olmasıydı. Medet, oğlunu öldürmediği için müteşekkir omalıydı. Bunun farkındaydı. Demek ki Medet, bir kuyruk acısını işaret ediyordu. Bu kuyruk acısı da o Sayısal kuponuydu. Ne demişti Medet; "Kupon var ya kupon o kuponu da alacağam senden; ya senden alacağam ya itinden alacağam. Habarın olsun" Kupon

kendisinde değildi. Peki, Medet'in kastettiği iti kimdi? Bunu bulmak ve onu karşısında görmek için sol kolunu verirdi. Medet'e de sormayı istemedi. Bu kadar yıkımdan sonra artık katli vacipti. Dilin işi bitmişti. Mesai sırası Keleş'teydi.

Fesat oğlunu görmek üzere koltuğundan kalktığında ilk rapor eline ulaştı. Üç baskında kırka yakın kayıp vardı. Bir bölümü de kumarhane ve bardaki müşterilerdi. Kendisi de hayli ağır kayıp vermişti. Ancak Fesat her akıllı generalin yaptığı gibi ihtiyat kuvvetlerine önem verirdi. Medet'in tüm gücüye saldırdığından emindi. Acaba kaç kişiydiler? On... On beş... Peki, Medet nasıl bu kadar gizlice örgütlenebilmişti? Fesat her akıllı generalin yapması gerektiği gibi istihbarat yapamadığını fark etti. Demek ki ipin ucu kaçmıştı. Medet'in biletini kestikten sonra istihbarata daha da önem vermesi gerekiyordu demek ki... Bu işten Dilawer sorumluydu. Dilawer'in vurulması da demek ki kendi suçuydu. Böyle düşündüğü için kendine kızdı. Hayattaki tek oğlunu kendi işlerinden uzak tutmak için çaba sarfetmesi gerektiğini biliyordu. Kendine biraz daha kızdı.

Kendine kızması bitince Muhammed'i çağırdı. "Dilawer'e bakarım biraz. Polis telefon melefon dinliyordur şimdi. Gideyim kulağımla duyayım ağzımla dinleyeyim olanı biteni. Medet telefonda 'Kupon' dedi, 'Senin itin' dedi. Kimmiş o it merak içindeyim. Telefonda söyletip polise mal vermeyelim şimdi. Sonra depoda buluşuruz. Esiri uyutmayın, su vermeyin, yemek vermeyin, ikide bir girip dövün, bir şey sormayın. Sakın öldürmeyin, kendisini öldürmesine mahal bırakmayın. Aşirete haber sal, yarın buraya 30 korucu göndersinler. Gözleri pek ve keskin olsun. Yarın burada olsunlar ha. Bir otobüs bulsunlar içine doldursunlar getirsinler. Hastaneden de Medet'in adamını çıkarın, getirin; getiremiyorsanız gebertin orada." Muhammed hepsini akılda tutacak kapasitede bir adamdı. Fesat ayrılır ayrılmaz aşireti aradı. Talimatları iletti. Esirin yanına yollanırken hastanede yatan Kibar'ı getirmeleri, olmadı işini bitirmeleri için iki adama talimat verdi.

35
Hastane

Fesat, hastaneye doğru yol alırken intikam yerine oğlu Dilawer'i düşünmekten alamadı kendini. Kuşkusuz bir aşk meyvesi değildi. Sevdiği kadının ablasından olmaydı Dilawer... Ama neticede biricik oğluydu. On yıl yüzünü görmeyip sonra ilk sarıldığı andan itibaren bir daha bırakamadığı oğlu... Dilawer'in annesi de iyi bir kadındı neticede. İyi olmak yetseydi Fesat da mutlu olabilirdi belki... Yetseydi... Ama Dilawer onu mutlu etmişti. Yanına aldığı günden bu yana hiç ayırmamıştı gözünün önünden. Hiç uzak tutmamıştı. Şimdi hastanede yaralı yatıyordu. Babasının bir tanesi... Bunu ona hiç söylemediğini o anda fark etti Fesat. Hayattaki tek oğlunu sevdiğini bile söylememişti o güne kadar. Hüzünle düşündü... Gözlerinin önüne Dilawer'in on yaşındaki korku dolu gözleri geldi. Kapısının önünden geçerken gizli gizli "Anam" diye ağladığını duyardı. Doğru, anasından ayırmıştı oğlunu. Ama çok sevmişti. Peki, bunu söylemiş miydi? Hayır. Peki, bunu belli etmiş miydi? Ona da hayır. Demek ki sevmiş sayılmazdı.

Fesat sinirle yaktığı sigaranın dumanını üflerken içindeki sıkıntının da böyle kolay çıkıp gitmesini istedi. Ama tabii ki gitmedi. Duman

kaybolduğunda bile sıkıntı hala ilk andaki gibi içindeydi. "Babam da bana sarılmadı. Ben oğluma sarılmadım. Oğlum da oğluna sarılmayacak. Niye?" diye söylendi. Göz pınarlarında yaş biriktiğini fark etti. Sol gözünün kenarındaki tek damlaya sağ elinin işaret parmağıyla yavaşça dokundu. Parmağın üzerine konan küçük bir yağmur damlası ebadındaki ıslaklığa hayretle baktı. Ter olabilir miydi? Kuşkulu bir ifadeyle karşısında oturan korumasına baktı. Çamyarması başka yere bakıyordu. Görünen o ki gözyaşını gömüştü. Fesat gözyaşının görünmesine sinirlendi. Şoföre "sıcak oldu burası ter döküyoruz la burada" diye bağırdı. Korumanın kaşı hafifçe oynadı. Onun yüzü kuruydu. Zaten Fesat'ın da gözpınarları dışında her yeri kuruydu.

Oğluna kesinkes borçluydu... Başka birilerine borçlu muydu? Hiç böyle düşünmediği için borç hesabı da yapmamıştı kafasında. Borçluydu muhakkak. Asıl olarak da Dilawer'in teyzesine... Yani asıl olarak sevdiği kadına. Hayatta sevdiği tek kadına... Belki de hayatta "Seni seviyorum" dediği tek kadına; ne kadını insana... Karşılık bulamadığı için vurduğu rivayet edilen hikaye tekrar aklına dolandı. Hiç sırası değildi; hem de böyle ciddi bir savaşın ortasında; ama dolanmasına mani olamadı; daha doğrusu olmadı.

Usare'ydi adı. Nasıl çiçeğin usaresi varsa o da adı gibi aşkın usaresiydi. Bütün güzel huyların, en güzel ağzın, en güzel burnun, en güzel gözün, en güzel tek bedende hayat bulduğu Usare... Usare'yle aşıktılar birbirlerine. O zaman kendi adı da Fesat değildi. Evlenmelerine olanak yoktu. Komşu aşiretin kızı olması bir yana beşik kertmesiyle başı bağlıydı. Fesat'ın gücü ise aşkını söküp almasına yetmiyordu. Birlikte kaçmaya da ne mecalleri vardı ne yetenekleri ne de cesaretleri... Hayır bir dakika Fesat'ın vardı da Usare'nin yoktu. Daha doğrusu Fesat öyle sanıyordu. Yanıldığını o son gün her zaman buluştukları şelalede anlayacaktı. Usare tam olarak şöyle konuşmuştu şelalenin suları arasında bir kez daha kadını olduktan sonra: "Haftaya gelip alacaklar beni. Sus bir şey deme. Gitmem onlara. Ama sana da gelemem. Gelemem. Beşik kertmesini kan davası bitsin diye yapmışlar 16 sene evvel. Bütün herkes ölür eğer ben gitmezsem. Gidersem de ben ölürüm. O zaman orada öleceğime şimdi senin yanında senin kollarında sen öperken ölürüm..."

Sonra daha ne olduğunu anlamadan yattığı yerden o incecik bedeniyle uzanıp Barabellum'u kaptığı gibi göğsünün ortasına dayayarak tetiği çekivermişti. Sonu tam tarif ettiği gibi sevdiği adamın yanında, onun kollarında ve gerçekten de tam o öperken olmuştu. Fesat bu acıya katlanamayacağını bildiğinden Usare ölür ölmez tabancasını kendi şakağına dayamış ve tereddüt etmeden ateşlemişti. Artık eli mi titremişti, Allah mı böyle istemişti bilinmez kurşun şakağın ucundan girip sadece kemiği bir parça zedeledikten sonra kafasından geçip gitmişti. Beyni değil; ama kuşkusuz aklı zedelenmişti o günden sonra. Sevgilileri yan yana bulduklarında Fesat'ın yaşıyor olması onu direkt katil yapmış, 17 yaşında girdiği mahpustan on sene sonra 27 yaşında çıkıp doğru İstanbul'a gelmiş ve aradan geçen 35 senede kentin en önemli suç örgütünün lideri haline gelmişti. Bu aşk yüzünden birbirine giren üç aşiret, çıkan kan davaları ve ölen 19 insan da bu aşkın hem lanetlenmesine hem Fesat'ın aşiretinin mecburen göç etmesine yol açmıştı. Ve tabii göç eden yerinden yurdundan edilmiş bir aşiretin aç erkeklerinin büyük şehirde gaspla tanışmaları gayet kolay olmuştu... Sonrası da zaten koca bir suç imparatorluğuydu...

Dilawer'e gelince, Usare'nin ailesinin aşiretten sürgün edilerek sokakta kaldığını öğrenen Fesat, ablası Nadire'yi istemiş, aileye de Van'da kendi aşiretinin yerleştiği yere yakın köylerden birinde toprak, hayvan ve ev bağışlamıştı. Nadire de çaresiz gelin gittiği ablasının katiliyle sadece iki kez beraber olduktan sonra Dilawer'e hamile kalmış ve zaten bir daha da kocasını görmemişti. Tek bir kez o da Dilawer'i almaya geldiğinde kapı aralığında göz göze gelmişlerdi. Nadire'nin hala nefretle baktığını gören Fesat, oğlunu alıp gitmişti. Belki Nadire'yi de alırdı; ama yapamazdı o bakıştan sonra, yapmamıştı da... Rahatını sağlayarak vicdan muhasebesine girmemeye çalışarak yılları böylece geçirmişti işte...

Aracın hastaneye varması toparlanmasına yardımcı oldu. Geride kalanları koruma vaktiydi. Binada korumaların artırılmış olduğunu gördü. Muhammedin işiydi muhakkak. Yıllardır Dilawer yüzünden hep geri planda tuttuğu amcası yine de en sadık adamı olarak çalışmayı sürdürüyordu demek ki. Muhammed'in amca olmasına karşın

bir gün bile kendisine saygısızlık etmediğini biliyordu. Ağa, Fesat'ın babasıydı ve o ölünce de Fesat'a geçmişti doğal olarak. Muhammed Fesat'ın yanında hem bir lala hem bir yardımcı bazen de yatakçı olarak yer almıştı.

Bu düşüncelerle hastaneden içeri girerken ana girişteki camların yerinde olmadığını fark eti. Bununla birlikte içerideki olağanüstü durum da gözünden kaçmadı. Korumalar lobide panik halinde hareket ediyor, ortalarındaki Muhammed'in oğlu Serhat etrafa emirler vererek dizginleri elinde tutmayı bir şekilde başarıyordu. Fesat durumu görünce önce kendisine amca diye hitap eden Serhat'ın yanına gitti. Fesat da bu saygılı amca oğlunu "Gözüm" diyerek ödüllendirirdi. Bu kez de öyle oldu.

"Nedir gözüm?"

"Amca, baskına geldi şerefsizler."

"Ey?

"Şimdilik püskürttük. İki arabaynan geldiler. Öndeki taradı. Ama bereket bizimkiler çelik yelekliydi, geceki baskınlardan sora. Bu sayede daha arabadan inemeden bizimkilerden biri hakladı orospu çocuklarından birini. Kafasına sıkmış şerefsizin. Bunlar öyle ölüyor amca. Suratına atmazsan kafasına sıkmazsan gebermiyor itler."

"Niye zombi mi bunlar gözüm?"

"Vallah bilemem. Ha diyeceksin ki lan kafayı mı yedin?. Yok. Daha demin babamla konuştum. Türkü barda da gebertememişler pezevenkleri öyle kolayca. Demem o ki zombidir değildir bilemem; ama kesinkes keklik degildirler öyle at, vurursan insin aşağıya."

"E peki son durum nedir?"

" Camdan taradıklarıyla kaldılar o kadar."

"Plaka eşkal filan var mı bilgi hiç?"

"Kameradan bakıyor bizimkiler. Sen çık Dilawer abimin yanına. Biz getiririz ne bilgi bulursak."

"Gene gelirse o pezevenkler dikkat kesilin ha!"

"Merak etme amca. Demirleri kaldırttım yolun karşısına bir de bahçe kapısının önüne iki araba koydurttum. İçeri girerse bir tanesi aha onu da evelallah çıktığı yere sokacak kadar cephanemiz vardır ha."

"İyi gözüm. İyi. Nerde benim hayta?"

"Üçüncü kattaki hademe odasına yatak attırdım. Yatıyor. Kapısında iki koruma olan odaya girme yem orası. İçerisi boştur."

"Eyvallah gözüm."

"He amca, Mahmut da ikinci kattaki hademe odasında."

"Aferim len. Sen büyümektesin gözümde git gide ha."

"Dua et yeter amca. Gerisi evelallah gelir."

Fesat, adamlarıyla birlikte önce ikinci kata çıktı. Bu katta yem yoktu. Ayrıca öyle bir saldırı sonrasında bile hastane son derece sessizdi. Fesat bunun nedenini merak etti. Hemşire bankosunda yaprak gibi titreyen genç hemşireye yöneldi ve "Nerde hastalar?" diye yekten sordu.

Hemşire tahtada çalışmadığı yerden soru gelmiş öğrenci gibi ileri geri sallandı. Fesat'ı tanıyordu. Ağzını açtı sesi çıkmadı. İmdadına hemşire odasından çıkan genç doktor yetişti. Doktor da aşiretten birinin oğluydu; Fesat çıkaramadı kim diye..."

"Ağam. Dilawer Bey'le canımız yanınca, Serhat Bey hastaneyi boşalttırdı. 23 hasta vardı. Başka hastanelere gönderdik"

"Ne dediniz de boşalttınız be hastaneyi?"

"Bulaşıcı hastalık tespit edildi. Hastaneyi baştan sona temizlemek zorundayız dedik. Bu tür durumlarda karantina ilan edilir. O yüzden rahatız."

Serhat akıllı çocuktu. Dilawer'in eğer ki kurtulursa gelecekteki yardımcısı bu Serhat olacaktı anlaşılan. Fesat, gece boyunca neredeyse kendini ilk kez hisarında güvenle oturan bir bey gibi hissetti. Durumdan memnun vaziyette Mahmut'un yattığı odaya daldı. Mahmut TV seyrediyordu. Elindeki uzaktan kumandaya sürekli basarak bir şeyler arıyordu. Kapı açılıp Fesat içeri girince utançla doğrulmaya çalıştı. Fesat yaklaşırken elini sakin ol dercesine sallayarak gülümsedi.

"Ağam vallah kalabalıktık. Vuruştuk da ağam" diye lafa başladı. Fesat eliyle sus işareti yaptı. Adamının başını şefkatle okşadı. Hisleri oğlunu bu Mahmut'un kurtardığını söylüyordu. Bu yüzden de şefkati hak ediyordu. Hastaneden çıkar çıkmaz Mahmut'u ve Serhat'ı ödüllendirmesini söylemeliydi Muhammed'e. Sonra konuştu: "Olan oldu. Şimdi aciliyetli olan mevzu bu Medet pezevenginin bana söylediği. Kupon dedi. Senin adamında dedi. Nedir bu duydun mu?" "Vallah ağam Medet, Dilawer Bey'ime bir isim söyledi sanki. Fakat tek oturidiler. Hani balıkçıda duvarın ordaki köşe masa vardır ya. Oraya sıkıştiler. Sade bir aralık Medet bir isim söyledi sanki. Vallah duymamışam ama kimdir nedir."

"Ama Dilawer duydu?"

"He ağam. O duydu. Zaten sonra çatırtı başladı. Dürbünlü vardı ellerinde ağam. Ha bir de bu Uzi tabancalar var ya. Onlarla taradılar sonra. Tam tekmil katil bulmuş Medet nerden bulduysa."

"Nerden bulmuş biliyor musun?"

"Vallah tek kelime etmediler çatışmada. Fekat sanırsam o garsonlar bir numaralar biliydir. Göz ucuynan baktım yerdeyken bu Polat iti bir şey diyodu garsonlara."

"Ne desin ağzınızı sıkı tutun diyecek. Ama bak biz unuttuk onları. Dur Serhat aldırsın onları da getirsin."

"Agam heç bir TV'de yoktur bunlar. Bakirem bulamirem."

"Eyi ya daha eyi. Gözümüz mor dolaşmayız sokakta bu sayede." Fesat elini tekrar Mahmut'un başına koydu. "Hadi uyu sen şimdi. Dinlen. Muhkem adam lazım daha" dedi. Kapıdan çıkmak üzere hareketlendi. Bu sırada Mahmut "Kemal"dedi.

Ne Kemal'i lan?"

"Ağam bu Polat ağzından Kemal diye bir isim dedi. Bunnar bizi vurdi sonna tam yakacahlardı. Bu Kemal de ateşe verecahtı benzini. Polat o sıra bağırdı Kemal dedi."

"Nerelidir bunlar?"

"Bizim oralıdır tiplerine kalırsa. Uzi kullanılerdi. Ama hiç görmemişem İstanbul'da birini bile. Vallah bilmem."

"E iyi haydi."

Fesat'ın ikinci durağı Dilawer'in odasıydı. Mahmut'un yanından çıkarken yanındakilerden birine "Serhat'ı bul. Bu balıkçıdaki garsonları toparlasın. Onları da alsınlar bardan kopardığımız itin yanına götürsünler. Ama dövüp sövmesinler. Nezaketli konuşup davransınlar" talimatlarını verdikten sonra hızla üçüncü katın merdivenlerine yöneldi. Sıra Dilawer'deydi.

Odadan içeri girdiğinde karşısında yayılmış halde yatan oğlu Dilawer'i bulmayı pek beklemiyordu. Oysa Dilawer yayılmakla kalmamış evinden meşhur postunu getirtip sermişti hasta yatağına. Odadaki kebap kokusundan da az önce mükellef bir akşam yemeğini mideye indirdiği görülüyordu. Ancak Dilawer de babasını beklemiyor olacak ki karşısında görünce irkildi. Aceleyle toparlanmaya çalıştı. Fakat burada işler biraz karıştı. Önce serum kancasından kurtulup yere düştü. Dilawer tutmak için hamle yapınca da ikinci ve üçüncü problemler doğdu. Yaralı omzunu acıttı. Hamle turnikenin fırlamasına yol açtı. Aslında o kadar sarsak ya da aptal biri değildi. Bazen böyle boşluğuna geliyordu.

Fesat ne gördüklerine öfkelendi ne ortadaki karışıklığa... Oğlunu görmeye gelmişti. Daha kötü olduğunu düşünüyordu. Karşısında biraz delik olmakla birlikte canlı görünce de gevşemesi normaldi. Kenardaki sandalyeye oturdu. "Geçmiş olsun" dedi.

Dilawer, babasının gözünde ilk kez böylesi bir ifade görüyordu. Eğer aşina olsaydı kuşkusuz şefkat derdi bu bakışa. Ancak bilmiyordu. Tarif etmesi de imkânsızdı. Çok da üzerinde durmadı. Vurulduğu dakikadan bu yana kulaklarında çınlayan "Hemit" kelimesini anlatmak istiyordu. Bu nedenle soruya cevap vermedi ve hemen konuya girdi:

"Hemit nerededir?"

"Niye?"

"O puşt açmıştır başımıza bunca belaları baba."

Fesat, böylece Medet'in cümlesinin anlamını kavramış oldu. "Kupon değil mi?" diye sordu.

"He nerden biliyon?

"Medet dedi. Sen vurulunca aradım bunu. Öyle dedi. Ne yapmış peki?"

"Yok. Ne ki bu puştun o Cuma gecesi Medet'i deviren hergele olduğu kesin. Bunu soydu. Kuponu da aldı. Sonra siktir oldu gitti. Bize de yarası kaldı. Baba Medet'i bırak şimdi. Bu Hemit'i bulalım. Vallah bir uyanırsa birileri madara oluruz billahi."

"Olmaz Medet'e vurmak lazımdır. En sertiyle hem. Ne ki dediğin gibi o şerefsizi de ele geçirmek gerekir."

"Vallah o biraz zor baba. Bunu Sevda'nın yanına vermiştik. Karı buna lavman çeker, nedir ne değildir bize der diye koyduk yanına. Yok ikisi de. Baktırttım az evvel evin de kapısı kırık. Yerde bi dolu kan görmüş bizimkiler. Sevda sanki öylece bırakmış çıkmış. Elbise dolabında bile bir sürü eşya varmış. Evin girdisini çıktısını sormuşlar. Bizim Hemit'e benzeyen lavuk dışında iki tip daha girmiş dün gece. Biri genç öteki yaşlıymış. Genci bilemedim: ama yaşlı olanın tarifi kimdir sence?"

"Sen biliyorsun yani."

"Dur bak beyaz saçlı. Bıyıklı. Takım elbiseli. Elinde siyah bir zenbil var."

"Kirkor mu?"

"Nasıl bildin?"

"Ne işi varmış gavatın orada ki?"

"Ben de merak ettim. Hemen gönderdim birilerini; ama kapı duvar. Kirkor bir de yanında dönmesi toz olmuşlar acilen. Mahalledekiler. 'Polisim' diyen bir lavuk görmüşler evinde. Sonra polis midir her ne sik... Afedersin baba, her ne işse işte mahallenin gençlerine sağlam sopa atmış. Hani Nabi vardır ya. Bu Medet'in kafa tokuşturduğu zarbo. O gibi geldi. Arabası, tipi falan. Yani babam, sıfıra sıfır elde var sıfır. Ha bi tek yediğimiz tekmeyi bilmekteyiz. O da fena yani."

"Sevda karısı sır yani. Hımm" diyerek çenesini sıvazlayan Fesat birkaç saniye sonra parmağını şaklatıp "Dur ulan dur" dedi. Hemen korumalarından birini Mahmut'u getirmesi için yolladı. Anlamaz gözlerle bakan Dilawer'e de "Bu Hemit gavatına yararlık gösterdi diye Çeroke verdim. Mahmut'a da tenbih ettim. Dinlemeli takipli olsun dedim. Eğer ki arabadan kurtulmamışlarsa buluruz yerlerini." Fesat rahatlamış görünüyordu. Hevesle "Ulan o Sevda karısını da var ya Medet'e şan olsun diye kesmezsem bana da Fesat demesinler. Medet'i ağlatacam o derece yani..."

Konuşmayı Mahmut'un odaya girişi bitirdi. Mahmut, şaşkın ama emir almaya hazır ağasının yanına ilerledi."

"Vula Mahmut; Bu Hemit gavatı var ya... Nerede o şimdi?"

"Bulurıh ağam. Arayam hemen."

"Yok yok dur arama. Yeri belli mi?"

"Vallah büroda olsam şıp diye bulurum. Sordurtam?"

"Sordurt. Ama sade sana desin. Sen de sade bana de."

"Emrin olur agam. Hayırdır? Desem..."

"Hayırdır Mamut hayırdır. Ama bize hayırdır. Ona değildir. Öğrendik ki arkamızdan iş çevirmekteymiş. Şimdi sessizce gidip ininden almak lazımdır onu. Bunun dövdüklerinden kim var burada şimdi. Hemen takım yap onlardan sağ getirsinler, konuşabilsin yeter. Ama konuşması lazım. Bak ona göre. Ölüsü gelirse senden bilirim Mahmut."

"Başım gözüm üstüne ağam. Bir saat geçmez bulurum yerini. He arabaya bir halt yapmadılarsa tabi."

"O zaman buldukları yerden iz sürsünler. İzci de alın!"

"Başım gözüm üstüne ağam."

"De haydi git."

"Agam bu belaları bu Hemit açtı diyersen başımıza he mi?" "Öyle gibi... Niye ki..."

"Bunu Diyarbakır'dan bize gönderen Yangeç'tir. O bunun barsağı nereye döner bilir misal. Buyur, gitsin Diyarbakır'dan iki korucu. Sorsunlar ne iş?"

"Olur olur. Hem hemen olur."

Mahmut'un tekerlekli sandalyesi aceleyle odadan çıktı. Fesat da ardından korumalara "Çıkın odadan" diye buyurdu. Bir dakika sonra baş başa kaldılar. Fesat ilk anda düşündüğünü yapsın mı diye ikircikli kalsa da son anda kararını verip oğluna yanaştı. Kollarını iki yana açıp boynuna doğru becereksizce sarıldı. Dilawer şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi. Sarılsa mıydı? Sarılmasa daha mı iyi olurdu? Babası hayatında bir iki kez başını okşamak dışında belki de ilk defa bu kadar yakın durmuştu oğluna. Oğul 35 senelik babasının kokusunu ilk kez o anda duydu. Sağlam koluyla babasının omzunu kavradı. Başını da aynı omza doğru yasladı.

Bir dakika kadar böyle kalan baba oğul; neredeyse anlaşmış gibi aynı anda geri çekildi. İlk konuşan Fesat oldu. "Oğlum" dedi gözünün kenarındaki ıslaklığı yine tek tek işaret parmakları ile toplayarak: "Bunu tek sefer konuşurum sana. Bugün 'Vuruldu' dediler. İşte o zaman dedim 'Benim bir oğlum var.' Vallah billah o zamana da kadar ne yapmışım, seni sevmiş miyim? Ne hissetmişim aha sana yemin olsun hiç farkında değilmişim. Evet, severdim muhakkak. Ama akşam başka oldu vallah billah. 'Vuruldu' dediler; şöle şuradan yüreğimden bir kaya koptu; gitti yuvarlandı tam başımın ortasına düştü. Oğlum ben o an anladım ki seni hiç sevmemişim. Hatta kimseyi öyle sevmemişim..."

"Usare'yi de sevmedin mi yani?"

Başından aşağı kaynar sular dökülen Fesat, kendini toparlamaya çalıştı; ama beceremedi. Kısık sesle "Sen nereden biliyorsun Usare'yi?" diye sorabildi.

"Baba, benim ana tarafında herkes bilir teyzemle aşkınızı. Niye öldüğünü de bilir herkes. Senin niye kaçmadığını da... Niye anamı aldığını niye dedeme arazi bağışladığını da bilir herkes. Siz; o Romeo Jülyet midir nedir var ya onu bilmezler. Sizi bilirler orada. Ha yeri geldi diyorum bunları. Öyle ikide bir konuşulmaz hattızatında. Sen beni

almaya gelmeden bir gece önce dedemle anam konuşmuşlardı mesela bir odur. Ama sonra sordum soruşturdum herkes bilirmiş."

"Ne konuştu dedenle anan?"

"Beni konuştular baba. Sana vermeyi konuştular."

"Ne dediler?"

"Sen onları sokağa atarsın diye konuştular. Korkuyorlardı senden. Ellerinden her şeylerini alırsın diye. Kendilerini çok çaresiz saydılar o gece. Sonra beni sana verdiler bütün o toprağın, çiftin çubuğun diyeti niyetine."

Atar mıydı? Kuşkusuz atardı. İntikam bile almaya kalkardı. Kendinden utandı. Utancını Dilawer'in sözleri susturdu.

"He bana kalırsa bu kadar korkulan büyük mafya adamın yanına gitmek çok iyiydi yani. Nitekim bana da sordulardı. Ben 'He giderem' dediydim. Büyük şehir, televizyondaki vuruşmalı filimler, o mafya babalarının masa kadar büyük tabaklarda yediği yemekler... Benim için eyiydi."

"Anan bana pek düşmanca baktıydı o gün. Niye peki?"

"Anamın asıl derdi... Teyzeme baktığın gibi ona bakmadın ya hiç. Oydu meselesi. Yoksa bir keresinde anamla küçük yengem konuşurken duyduydum. Sana varmayı o da istemiş. Anam yani. Usare'yi öyle büyük aşkla seven adamın kendini de seveceğini sanmış. Sen sevmeyince de yıkılmış."

"Kardeşini vurdum nefret etmiyor; vuracak kadar sevdim diye bana aşık oluyor. Kardeşinin üzerine onu almamdan değil de onu kardeşi kadar sevmediğimden kelli nefret ediyor?"

"Tastamam öyle baba. Kadın aklı işte. Böyle çalışıyor."

"Sen beni sevdin mi Dilawer?"

"Hala sevmekteyim baba. Sen benim babamsın, atamsın..."

"İnsan olarak peki?"

"Seni hiç insan olarak görmedik ki baba. Misal iki çocuğum var benim. Biri oğlan biri kız. Hiç bir dede gibi oynamadın sen onlarla.

Kucağına aldın sevmedin. Ha birer kez aldın. Doğduklarında. Allah razı olsun, bugün ölseydim gözüm arkada kalmazdı evlatlarım için. Karınlarını doyururdun en alasından. Ha onları da analarından alır mıydın orasını bilemem mesela. İyi mi ederdin böyle yapmakla onu da bilemem. Ama bakar, büyütürdün. Kendi kendine severdin de belki; ama onlar bunu bilemezdi hiç."

"Niye?" Aslında cevabı biliyordu... Nitekim beklediği cevap aynen geldi.

"Ben de bilemedim baba. Beni sevdin mi ne kadar sevdin? Hiç bilemedim. Senden pek korkardım. Hala korkarım. Şimdi de korkuyorum. Ama üç dört saat önce ölüm geldi omzuma oturdu şerefsiz. Dedim ki kendime; 'Ölmezsem de babamla konuşacam punduna getirip'. Allah razı olsun sen açtın. Ama böyle işte baba. Ha yeri mi zamanı mı bilemedim şimdi; ama anam da burada İstanbul'da. Bizim evin yakınında hizmetçili şoförlü bir ev aldım ona üç yıl önce. Getirttim buraya."

"Hala nefret etmekte mi benden?"

"Yok baba. Sana dua eder sık sık ama."

"Niye öyle çok iyilik etmedim ki direk ona?"

"Zaten iyiliklerin değil baba; şifa bul, adam vurma, can alma, ah alma diye dua eder. Bunları yaparsan da Allah seni affetsin diye dua eder. Dine taktı son on yıldır anam. Habire Kuran okuyup din ilmini bileyliyor."

"E sen de adam vuruyorsun; sana bir şey demiyor mu?"

"Bilmiyor baba."

Konuşma Mahmut'un odaya girmesiyle bölündü. Belki uzun bir süre daha konuşmayacaklardı bu konuyu; ama en azından bir kez açılmıştı. Gerisi de nasıl olsa gelirdi. Şimdi sahne sırası Mahmut'taydı. Tekerlekli sandalyenin izin verdiği hız ve nezaketle odaya giren Mahmut, "Agam Çeroke Ağva'dadır" diyerek müjdeyi verdi. Fesat Ağva'yı biliyordu. "Eyi madem" dedi. Gidin alın getirin. Kuponu da unutmayın ha..."

36

Elbise, Almanya, anana soracan

İstanbul'da kan gövdeyi götürür insanlar birer tavuk gibi boğazlanırken Medet, Polat bir de Nabi, Melahat'in kalem gibi sarılmış zeytinyağlı dolmalarını, tel tel dökülen patlıcanlı salatalarını, acısı üzmeyen gavurdağıyla üzerine tereyağı eritilmiş humusu mideye indirmekle meşguldü. Medet'le Polat deliler gibi yiyordu. Nabi'yse daha çok içmekle alakalıydı. Tıkınmaları uzun süre aç bırakılmış çocuk kıvamındaki ikiliye tiksinmeden; ama biraz da olsa garipseyerek baktı. Az önce cep telefonuna gelen mesaj Hemit'in daha doğrusu Sevda'nın yerini bildirmişti. Polis arkadaşlarından birinden cep telefonu takibi yaptırması bilinen bir yardımlaşma şekliydi. Sevda'nın telefonunu bulursa Hemit'i bulacağını da biliyordu. Peki, kupon yanlarında mıydı? Bilmiyordu. Muhtemelen öyleydi. Babasını tekrar düşündü... Değecek miydi? Değer miydi?.. Bilmiyordu... Üstelik şu an bunları kafasından silmesi gerekiyordu. Bunun için Medet'e takılmayı seçti. "Kıtlık mı oldu be? Nefes alın bir!" Masayı yakın takibinde tutan Melahat fırsatı kaçırmadı; "Nabi kumserim, bilirler ağızlarının tadını da o yüzden öyle yutarlar ikişer ikişer."

"Yani biz bilmiyoz şimdi. Lan Arnavut haspası yavaş yeseler yine 'Ağızlarının tadını biliyolar o yüzden ağır ağır yiyolaaar' diyecen. Yemez senin bu kumser okey mi?"

Konuşma sürerken Polat'ın telefonu çaldı. Arayan Sevda'nın peşine taktığı Serdar'dı. "Abi Ağva'da bunlar. Bir otele girdiler. Dur, adını söyleyim sana biraz bekle. Ha girdiler yerleştiler. İster bekleyim ister gideyim ister girip yatayım ne dersen..."

Polat konuşmasının doğru olmayacağını düşünerek geçiştirdi. "He tamam ben ararım. Sen bekle. Haydi..." Serdar halden anlar çocuktu. İşini de en uygun tavrı da bilirdi. Medet o sıra Nabi'yle atışmasını bitirmemişti. Polat da keyifle konuşmaya dahil oldu. Yarım saat sonra kalktılar. Hepsinin işi vardı neticede...

Benzer zaman dilimi içinde Fesat da oğlunun yanından ayrılarak ismi Kerim olan esire doğru hareket etti. Arada Muhammed'i aradı ve Ağva'ya ayrıca üç kişilik bir ekip gönderilmesini emretti. Ekip sadece izleyecek Mahmut'un gönderdiği adamların işlerini yapıp yapmadıklarını kontrol edecekti. Herhangi bir aksilik anında müdahale edecekti. Fesat'ın en az Hemit belki ondan da önemli sorunu makamına atılan façanın intikamını almaktı. Bunun için de esirin sorgulanması gerekliydi. Özellikle bu zombilerin nereye kadar ölmeyeceklerini, bunun sırrını çok merak ediyordu.

On beş dakika sonra Alibeyköy sırtlarında adam kaldırma ve işkencehane olarak kullanılan depoya geldiğinde doktorun çoktan işe başladığını gördü.

Doğru söyleme ilacı olarak bilinen sodyum pentothal iğnesini yiyen esir, yarı uyur yarı uyanık vaziyette bekliyordu. Doktor, Fesat'ın deyiş yerindeyse cehennemde bile karşılaşmak istemeyeceği biriydi. Hakikaten tıp okuduğu için insan vücudunun tüm sırlarına malikti doktor. Eski bir gerillaydı. PKK kamplarında uzun zaman doktorluk işkencecilik ve askerlikle uğraştıktan sonra sıkılarak İstanbul'a geldi ve akrabası da olan Fesat'ı buldu. Fesat, doktor sayesinde tahsilat işlerinde kaba dayak veya şiddet içeren herhangi bir eylemi kullanmaz oldu. Borçlular, düşmanlar, hainler ve bir şekilde bilgi alınması

gereken her tür zevatı Doktor'un mahir ellerine teslim etmeye başladı. İşte bu esirin de şanssızlığı buydu.

Fesat içeri girerken "Nassın doktor!" diye bağırdı. Doktorun tek büyük kusuru ağır işitmesiydi. Kamplarda kaldığı sıralarda saklandığı mağaraya atılan bir bazuka canını değil ama kulaklarının bir bölümünü aldığı için iyi duyamıyordu. Fesat'ın sesini belli belirsiz duyduğunda arkasına döndü, gülümsemeden baktı. Ters giden bir şeyler vardı. Doktor mutsuz biçimde konuştu. "Ya ilaç kesmemiş bunu. Ya herif kafayı yemiştir. Tık yok daha. Sanırsam eski modele dönecez." Eski model, işkence aletlerini kullanmaktı. Aletler, konuşturmak kadar üzerinde kullanıldığı kişiye hayatı zindan etmek hususunda da işe yaraması için vardı.

Doktor sıkıntıyla baktı ve "Böyle bir hastayı ilk görirem" dedi. Fesat, "Sen işini bilirsin. Öttür şu kekliği; ama acil" diye komutunu yineledi. Esirin konuşması girecekleri çatışmalar bakımından çok önemliydi. Kaç kişiydiler, niye ölmüyorlardı ve en önemlisi de nerede saklanıyorlardı... Sorulara cevap bulunması gerekliydi. Hemit Ağva'da bekliyordu. Medet'e dersinin verilmesi gerekiyordu. Ayakta olduğunu yeniden ispat etmesi gerekiyordu. Bu gayrımeşru hayatındaki 35. yılıydı. En az on pay kapma savaşından galip çıktığı için de bugün burada Fesat olarak oturabiliyordu. Bundan sonra oturmak için de ne gerekiyorsa yapacaktı. Bu dakikadan sonra kendi için değil oğlu ve torunları için kral kalmak zorundaydı. Doktor, bu arada esirin karşısında işkence aletlerini açmakla meşguldü. Aslında aldığı cesaret hapının bileşiği ile doktor'un bilinci bulandıran ve konuşturan ilacı birbiriyle ters tepkimeye girdiği için bu durumdaydılar. Doktor esirin kortizol hormonunun salgılanmasını artıran ve kişiyi korkusuz kılan cesaret hapı aldığını bilmiyordu. Fakat esirin ufaktan cin gibi duran hali sinirine dokunduğu için de acele bir kararla işkenceye geçmek üzere hazırlıklarını tamamladı.

Doktor ilk hamlesini her zamanki gibi koltukaltı sinir düğümüne yaptı. Bu, 5. servikal omur ile 1. torakal omur arasında kalan 5 sinir kökünün katılımı ile boynun her iki yanından koltuk altı bölgesine uzanan sinir topluluğuydu. Buradan çıkan sinirler omuz ve kol

kaslarını donattığı için sinirlerin tutulduğu bölgeye yapılan müdahale kolda kısmi veya tam felç, kol kaslarında erime, his kaybı yaratabiliyordu. Dehşet verici bir acıyla birlikte...

Bu yüzden iğnenin sinir düğümüne girişi esirin kelimenin tam anlamıyla böğürmesine yol açtı. Böğürme doktorun midesini bulandırdı. Eski usül ameliyatları ki burada işkence anlamına gelmekteydi özlemediğini fark etti. Sonra birden bire iğneyi sinir düğümünün üzerinden çekti. Esirin böğürmesi aynı anda durdu. Doktor aynı noktaya iğneyi bir kez daha soktu. Esir yine böğürmeye başladı. İğneyi geri çekmesiyle birlikte böğürme de bitti. Doktor sonra esirin kulağına eğilip "Konış, sen bağırisen ben hasta olurem. İşkence ettirisen zorla kendine. Sevmirem ben işkence etmeyi. Ma bunun gibi altı nokta daha bilirem hepsine tek tek iğne sokaram boğazın patlar. Sana yemin ölemezsin o zaman bile." Esir, sanki doktor kendisine konuşmuyormuş gibi acısı geçtiği anda küfür etmeye başladı. Doktor küfürleri daha fazla duymak istemedi ve elindeki iğneleri bildiği düğümlerin üzerine saplamaya başladı. Esir, dayanacak hali kalmayana kadar bağırdı. Yaklaşık üç dakika süren bu seansın ardından iğneler çekildiğinde esir konuşmaya tam olarak hazırdı. Doktor, genç kurbanın üzerine eğilerek kokladı. Sonra yüzünü kötü koku almış gibi buruşturdu ve "Fena sıçmışan ha. Çok kötü koki. Şindi ağam soracak. Heç kıvırma tastamam ve de tosdoğru de he mi?"

Esir, yalnızca başını onaylar gibi bir aşağı yukarı salladı. Sonra Fesat yaklaştı; esirin kulağına eğildi ve konuştu: "Şimdi üç soru soracam. Niye ölmüyorsunuz? Nereden geldiniz? Kemal kim? Konuş"

"Elbise, Almanya, anana soracan..."

Fesat böyle bir cevabı beklemiyordu. Ama yine de bozmadı. Dördüncü ve sona saklamış olduğu soruyu Kürtçe sordu? "Nerede bu Kemal? Bir yer biliyorsundur muhakkak. Sen söylemezsen ben söyletirim. Vakit kaybettirirsen çok fena yaparım. Anam avradım olsun bütün etlerini koparttırırım tek tek."

Esirin böyle bir tehditten korkacak durumu yoktu. Baştan kaybettiğini biliyordu. Yaptığı tüm hamleler birkaç dakika daha kazanmaya

yönelikti. Geri çekilmek ve ağlamak yerine Kemal'den korkmalarını sağlamak, en azından korkulması gereken bir Kemal olduğunu öğrenmelerine araç olmak ve belki bunun nedenini de bilme ihtiyacı hayatta kalmasına yardım edebilirdi. Bu da yaşamak için fazladan biraz daha zaman demekti. Acılarla dolu olsa bile bu zamana ihtiyacı vardı. Şimdi de önünde iki seçenek vardı. O ikincisini kullandı. Birincisi konuşmaya başlamaktı ve esir biliyordu ki konuştukça konuşması gerekir sonra hemen öldürülürdü. Olmadı bir de yol tarif etmesi istenirdi. Bunlar olmamalıydı. Ağzından laf çıkmadan öldürülmeyeceğini biliyordu. İkinci yol soru sormaktı. Direkt sordu; "Saat kaç?" Bu hengamenin ortasında saati sorması kimsenin dikkatini çekmedi... Fesat hariç.

"Ne yapacaksın be saati?"

"Merak."

"Etme o vakit!"

"Sen de edisen?"

"Ben saati söyleyeyim. Sen Kemal'in yerini söyle..."

"Peki."

"Peki?"

"He!"

"On bir buçuk."

"Gecedir."

"He gecedir."

"Eyi birazdan gelir."

"Kim?"

"Mam Kemal..."

"Mam Kemal..."

"He Mam Kemal."

"Sen Mam Kemal'in adamısın?"

"He."

"O niye geldi İstanbul'a?"

"Belli degil?"

"Nesi belli?"

"Sizin canızi almaya geldi Mam Kemal... Kevaşesi yapacah lan seni. Oldu mi?"

Fesat, "Gelsin" diye söylendi; ardından belinden Glock'u sıyırıp kabzasıyla Esirin kafası, omzu, yüzü, özellikle de burnu ve gözlerinin üzerine peşpeşe 7 darbe indirdi. Sekizinci için gücü kalmadı ve nefes nefese durdu. Tabancasını beline soktu. Fakat bu güç gösterisinin altında ilk anda yaşadığı panik, özellikle doktorun dikkatinden kaçmadı. Doktor Mam Kemal'i daha önce duymasa da işlerin gerçekten ters gitme ihtimali olduğunu düşünmeye başladı. Mam Kemal kimse onunla iş yapması mümkün olur muydu? Fesat'ın konuşması düşüncelerini böldü: "E bu gavatlar niye ölmüyor doktor?"

"Vallah agam giydikleridir sebep."

"Çelik yelek mi?"

"Ağam çelik elbise esasen."

"O nedir?"

"Balistik elbise."

"Koyacam şimdi balına malına;"

"Agam gavurda yapiler en çok. Kevlar diye bir malzeme vardır. İplik bu. Bundan elbise yapiler."

"Sonna?"

"Kurşun geçirmi..."

"Nasıl?"

"Polietilen diye bir şey bu. Plastik esasen. Yapısıyla oyniler. Lif gibi ince hale geliyor. Çelikten 15 kat sağlam. Lifi alıp iplik yapiler. Kumaş oli. Gömlek, elbise, yelek, palto ne istisen yapıli.

"Yuh."

Fesat "Yuh'un ardından belinden çıkardığı Glock'u esirin iki dizine doğru peşpeşe ateşledi. Esir haykırarak oturduğu sandalyede sallandı. Ama gerçekten de dizlerden kan akmadı. Ne ki esirin haykırışları kulak tırmaladı. Fesat doktora dönerek "Ne öğrendik bu minvalde?" diye sordu.

"Delmir ama yakından kemik kırır agam"

"Peki, hangisi deliyor? Çıkarın lan makinaları. Tutun elinizde"

Emir üzerine o anda depoda bulunan doktor ve Fesat hariç 17 kişi de silahlarını çıkardı ve beklemeye başladı. Fesat, "Doktor ben çıkıyorum. Önce deneyin silahı mevzuatı. Hangisi deliyor bu elbiseyi öğrenin. Sen öttür bunu sonra. Sonra Muhammed'i ara. De ona bunun dediklerini. Sonrasını sen bilirsin..."

Fesat kapıdan altı adamıyla birlikte çıktı. Kalan 12 kişi esirin karşısına dizildi. Doktor, hemen silahların çaplarına göre bir sıralama yaptı. 38 kalibre, 9 mm, 45 kalibre olarak sıralanan silahların sahipleri ortalama çatışma mesafesi olacak 5 ila on metre arasında dizildi. Doktor, aynı silahtan birden fazla bulunduğu için bazılarını beş bazılarını on metreye yerleştirdi. Sonra herkese bir numara verdi. Numarayı alanlar doktorun emrini beklemeye başladı. Sırtını dönmeye zorlanan esirse olacakları beklerken canının çok fazla yanacağını bildiği için bağırarak şarkı söylüyordu. Hengame içinde doktorun sesi duyuldu "1" 10 metre kadar uzakta duran 38'lik tabanca tok bir sesle patladı. Esir şarkının arasında "Ah" diye inledi. Doktor sonra "2" diye bağırdı. Ardından on beşer saniye arayla "3" "4" "5"... Bu "12"e kadar böylece yaklaşık dört dakika boyunca sürdü. Esir her kurşunda bağlandığı demir sandalyeyi sarsıyordu.

Ortalığı kaplayan barut deponun içini de kokutmuştu. Kapalı ortamda ateş etmek zorunda kaldıkları için herkesin kulakları fena halde uğulduyordu. Sonuçsa gerçekten tatmin edici değildi. Doktor, kurşunların vücutta yaptığı tahribata bakmak için esiri soymalarını emretti. Her yeri acıyla kavrulan esir, artık şarkı söylemeyi bırakmıştı. Pek de özen göstermeyen biçimde soyulurken korumalardan biri esirin kolunu da kırdı. Genç adam acıdan bu kez bayıldı. Bu

Doktor'un işine geldi. Kimi mor, kimi kırmızı 12 izi de kolayca tespit etti. Vücutta dört kırık vardı.

Elbiseye hayran hayran bakan Doktor, arkasına döndü ve "Keleş vardır?" diye sordu. Arabalardan birinde vardı. Koruma arabaya gitmek üzere hızla kapıya yöneldi. Doktor, bu sırada esiri bir parça amonyakla uyandırdı ve konuştu. "Keleş deli mi lan?" Esirin korkuyla büyüyen gözlerinden cevabı bulduğunu anladı. Cep telefonunu çıkardı. Muhammed'i aradı. Telefonu yorgun bir sesle açan Muhammed, Doktor'dan gelecek bilgiyi bekliyordu. Bu yüzden bekletmeden "Nedir?" diye sordu. "Vallah Mehemmed Baba, 5 metreden de attık, on metreden de attık. Daha yakın denemedik çatışma meselesi vardır ortada. Zaten o kadar yakınsan sık kafasına düşsün lavuk. Neyse benim babam; 38, delmi, 45'lik delmi, 9 milim delmi. Fekat zannımca Keleş delir. Aha bir de yanımızda yohtur; amma sanırsam bu 44'lük Magnum'lar vardır ya aha onlar deler sanırsam. Ama iki dakka sonra gelir bir Keleş. Atarıh anlarıh. Ha? Yer mi? Yok babam, daha yeni kurşun testini bitirmişiz. Ha bak yakından atisen kemik kıri ama. Demem odur ki yakından kemiğe 45'lik atarlarsa kırılı, ama pezvengin evladına biz 12 el sıktıh. İki de ağam çaktı dizlerine gavatın. Bi anırdı hani yüreğ dayanmaz. He? He tamımam benim babam. Geli şimdi Keleş. Atar, diyerem sana." Doktor daha telefonu kapamadan arkadaki korumalardan biri "O ne la" diye bağırdı. Doktor arkasını dönerken yeraltındaki deponun dışarıya açılan kapısı için kullanılan merdivenlerden bir kellenin yuvarlandığını gördü. Doktor pratik zekalı biriydi. Telefona baktı. Hala açıktı. Bağırışları duyan Muhammed de telefonu kapamamıştı. Doktor, aceleyle konuştu "Babam baskın yemişiz. 11 bir de esirle ben 13 kişiyik. Tabanca vardır tek. Hakkını helal et." Muhammed, telefonu kapamadan hemen yanındaki adamlardan birine Alibeyköy'deki depoya koşturmalarını emretti. Aldığı yeni bilgiyle "Keleş götürün. Sırf Keleş atın" talimatını verdi. Bulundukları Beyoğlu'ndan Alibeyköy'e gitmeleri yol olarak en az 10 dakikaydı. Bu hesapla depodakilerin çıkış, tertibat alış derken en az on beş dakika dayanmaları gerekiyordu. Telefonda bekleyen doktora "On beş dakika dayanın" dedi. Doktor "Zor" dedikten sonra "Bi dakka bi şey konuşir gavat" diyerek telefonu kulağından uzaklaştırdı. Gerçekten

de kapının bulunduğu bölümden "İçerdekiler" diye bir ses ikinci kez ünledi. Doktor, oradaki en yetkili kişi olarak "Ne!" diye bağırdı.

"Esir sağ mıdır?"

"Sana ne?"

"Sağ degilse bomba sallayacaz içeri. Sağsa yarınız kurtulacak."

"Yarınız derken?"

"Yarınızı canlı bırakacam."

"Nasıl yapacan onu?"

"Esiri taşıyıp getirenler kurtulacak. On kişi varsanız içerde beşiniz taşıyıp gelsin. Kalanları vuracam."

"De hadi siktir git..."

"Eyi sesini tanıdım senin götün gidecek ölmeden evvel."

Konuşma böylece bitti. Bir dakikalık gergin bekleyişin ardından Merdivenden aşağı genellikle güvenlik güçlerinin kullandığı balistik zırhlarla korunan altı kişi adım adım inmeye başladı. İlk şaşkınlık aşağıdakilerden dördünün kısa Uzi'lerle vurulmasına yol açtı. Doktor ve adamları kendilerini toparlayıp harekete geçtiyseler bile kalkanlara karşı ellerindeki silahlarla yapabilecekleri bir şey yoktu. Doktor ve iki adamı daha esirin üzerinden çıkan ceket, gömlek ve yeleği giyerek birkaç dakika daha dayanabildi. Ne var ki kalkanların ardındakiler hem attıklarını vuruyor hem yara almadan hedeflerini kolayca belirleyebiliyorlardı. Çok geçmeden kalkanlarla ilerleyenler dışında merdivenlerin başında dürbünlü tüfekle nişan alan biri daha belirince Fesat'ın adamları için az olan umut iyice tükendi. Operasyon yaklaşık altı dakika sürdü. Fesat'ın adamlarının tümü yere serilince Kemal'in talimatıyla üç kişi yerde yatanların kafalarına birer kurşun sıkarak iki dakika içinde bu işi de hallettiler. Ama doktora dokunmadılar. Doktor üzerinde esirin ceketi elinden silahını atarak teslim olmuştu. Kısa süre esirle konuşan Kemal, adamlarının arasından sıyrılarak doktorun yanına geldi. "Dedim götün gidecek diye. Keşke o ceketi filan giymeyeydin de seni tanımayaydık. Belki iki kurşunla vururduk seni. Ölürdün. Şimdi ölmen zaman alacak" dedikten sonra pis pis sırıttı.

Doktor hayatında ikinci kez çok korktu. Gözlerini kapadı, diz çöktü ve yalvarmaya başladı: "Ne istisiz anlataram. Evlerini, ailelerini bilirem. Tek tek gezdirirem sizi. Kıymayın."

"Seni şerefsiz. Biz hepsini buluruz zaten. Senin bilgilerinin önemi yok. Ama sağ kalacaksın. Çünkü Fesat'a bir laf götürmen lazımdır. Ha sağ kalman hoşuna gidecek mi bah orasını garanti edemem. Şimdi mesaj. O Fesat'a söyle tasını tarağını toplayıp yarın akşama kadar İstanbul'u terk etsin. Etmezse şimdi sana ne yapacaksam ona da aynını yapacam."

Kemal böyle dedikten sonra adamlarına dönüp "Yatırın" diye emir verdi. Doktor işe yaramayacağı için direnmeye kalkmadı. Sonra Kemal "Örtün" diye ikinci emrini verdi. Adamlar hemen battaniyeye benzeyen bir örtüyü Doktor'un üzerine serdi. Ardından Kemal, Doktor'la bir kez daha konuştu: "Senin adamlar gelir az sonra. Bu sebepten acele etmek lazım kusura bakma."

Kemal, adamlarına dönerek "davranın" dedi. Adamlar yanlarında getirdikleri teleskopik demir coplarla örtünün baş ve boyun hariç her bölümüne şiddetli darbeler indirmeye başladı. Üç dakika kadar sonra doktorun vücudunda darbe almamış nokta kalmamıştı. Kemal acıdan kendinden geçmek üzere olan doktorun kulağına eğilip son sözlerini söyledi: "Üzerinde çok iz bırakmamışız. İnşallah gelenler seni kaldırmaya kalkmaz. Eğer ki kaldırırlarsa o zaman seni bir daha kimse toplayamaz. Belki bilirsin. Belki bilmezsin. Eğer ki yerden kaldırırlarsa mesajı da iletemezsin fena olur. Bu nedenle üzerine not yapıştırdım. Neyse haydi eyvallah... Ha unutmayım. Bi de çanta var. Orada merdiven altında. Bir saat sonra bum... Anladın?.."

Kemal ve adamları oomobillerine binip hızla sokağı terk ettiklerindeyse aradan geçen süre on beş buçuk dakikaydı. 17. dakikada ise Fesat'ın adamları altı arabayla deponun bulunduğu sokağa girdi. Ekibin başında tecrübesi fazla olmayan biri vardı. Deponun kapalı kapısı karşısında içeride ne olduğuna karar veremedi. Önce sesleri dinlemeye çalıştılar. Bu arada geçen dört dakikada Kemal ve adamları çoktan uzaklaşmıştı.

Aradan 7 dakika geçtikten sonradır ki kapıyı kırmayı akıl ettiler ve paldır küldür içeri girdiler. Eğer Kemal'in adamları halen aşağıda olsaydı, bu girişle aşağıya doluşan on beş kişiden neredeyse tamamı yok edilebilirdi. Korumalar gördükleri manzara karşısında dehşete düşmüş vaziyette bakınırken doktor can havliyle "İmdat" diyebildi. Sesin geldiği yöne doğru koşuşturan üç genç koruma daha bir şeyler söylemesine fırsat kalmadın adamı kaldırıp çevirmeye çalışınca olan oldu. Doktor bir kukla gibi ellerinin arasından kayarken son nefesini de dua yerine küfüre harcadı. Korumalardan biri neden sonra yerdeki notu buldu. Notta "Yerinden oynatma" yazılıydı.

Şef olan, Muhammed'e telefon etti ve doktor hariç herkesin kafalarına birer kurşun sıkılarak infaz edildiğini belirtti. Doktorun durumu ise iç bulandırıcıydı. Hem idrar ve dışkıları vücudu terk ettiği için etrafı saran kesif koku hem bozuk bir kukla gibi duruşu durumun perişanlığını anlatıyordu. Şef bu yüzden doktorun durumunu anlatırken kendini biraz daha kötü hissetti. Muhammed telefonu kapamadan önce "Bir şeye dokanmayın. Ben geliyorum" diye talimat verdi. Yol boyunca da Fesat'ın tarif ettiği Almancı Mam Kemal'in nasıl biri olabileceğini hayal etti. Yaptığı yolculuğun asıl amacı Fesat, kendisi dışında Serhat ve Dilawer'den başka kimsenin bilmediği gizli kameraydı. Kameradan kimsenin haberi yoktu; çünkü burada yapılan sorgu, adam kaldırma gibi işlerde kendi adamlarının satışına gelmek tehlikesi de mevcuttu. Haftada bir kez Muhammed veya Serhat gelip izledikten sonra görüntüleri yok ederdi.

Muhammed yola çıkışının on dokuzuncu dakikasında vardığı depodaki gizli kamera görüntülerini metanetle izledi. İzlerken doktoru neden sevmediğini bir kez daha düşündü. Ölmesinden garip biçimde rahatlama duyduğunu da fark etti. Önünde sonunda bir gün doktorun karşısına kendi soyundan birinin çıkma ihtimalinden hep korkmuştu. Videonun sonlarına doğru doktorun diz çökerek yalvarması, saf değiştirmeyi teklif etmesi ve yine kadınlar ve çocuklardan oluşan aile lelerinkiler de dahil tüm adresleri teklif etmesi Muhammed'i hiç şaşırtmadı. Ancak Kemal'in bunlara prim vermeden işine bakmasından hem ürktü; hem düşmanına ilk kez saygı duydu.

Doktor yere yatıp üzeri örtülürken Kemal'in kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü. Doktor artık yaşamıyordu. Bunu öğrenemeyeceklerdi. Fakat dövülme sahnesi Muhammed'te aptalca bir acıma hissine de yol açtı. Bu arada dikkat ettiği bir başka nokta da Kemal'in yüzünün fazla görülmemesiydi. Yine de en az üç kişinin yüzü net biçimde seçiliyordu. Bunları Almanya'daki bağlantılarına sorup Türkiye'de yaşayan akrabaları aileleri var mı araştırması gerekiyordu. Belki onlara ulaşıp kalkan olarak kullanabilirlerdi. Videoyu daha ayrıntılı incelemesi Fesat'la buluşup olanları anlatması gerekiyordu. Ağva'ya gönderilecek ekip yola çıkmıştı. Mahmut'un ardından kendi de ekibe Hemit'le Sevda'yı canlı yakalama emri vermişti. "Canlı" aralığı değişkendi. "Ne kadar canlı?" diye soran ekibin liderini de bu yüzden "Bizim sorulara yanıt verecek kadar" diye yanıtlamıştı. Muhammed kendini bir kez daha çok yorgun hissetti. Üstelik sadece gecenin hızı değil 68 yaşının da etkisiyle bacaklarının yaşlı bedenini taşımaktan ziyadesiyle şikayetçi olduğunu düşündü.

Bu işten sağ salim çıkabilirlerse emekli olmalıydı. Bu düşünce kendisini biraz rahatlattı. Videonun son saniyelerinde kaçanların merdivenin altına bir şeyler bıraktığını gördü. Bu tahmin ettiği şey olabilir miydi? Saatine baktı. Videoyu izlerken yaklaşık on beş dakika geçmişti. Kaseti alıp hızla merdivenlere yöneldiği sırada eski model tepesinde iki çanı bulunan çalar saatlerden birinin çaldığını duydu. Artık çok geçti. Zil sesinin bitmesiyle neler olacağını tahmin edecek kadar tecrübeliydi. Etrafındakiler ise aynı şansa bile sahip değildi. Muhammed içinden Kelime-i Şehadet'e başladı. Daha yarısındayken zil sesi sustu. Bir saniye sonra da odukça güçlü bir bomba çok büyük bir gürültüyle patladı. Depoyu kapıya bağlayan merdivenin altından çıkan basınç dalgası Muhammed'i az önce çıktığı odanın duvarına adeta çiviledi. Muhammed son olarak büyük bir beton parçasının üzerine gelmekte olduğunu gördü. Beton parçası hızla çarparken, bomba asıl etkisini göstermeye henüz başlamıştı. Kısa bir zelzeleden sonra üst katlarda oluşan hasar yüzünden binanın deponun da kapısına bakan kısmı gürültüyle çöktü. Üst katlarda yaşayan birkaç berduş zaten ilk silah sesleriyle topukladığı için Fesat'ın adamlarından

başka kimse bu patlamada zarar görmedi. Tek bir gecenin sonunda Fesat böylece 65 adamını kaybetmiş oldu. Medet Abe ve adamları ise yalnızca 2 kayıpla geceyi atlatmayı başardı. Depodan kurtarılan esirin durumu da ciddi olmakla birlikte ölmesi pek muhtemel görünmüyordu. Bu arada Fesat'ın emrettiği gibi garsonlar da Alibeyköy'e getirilmiş; ama binanın yerle bir olduğunu gördüklerinde aldıkları talimat üzerine hepsini gerisin geriye bırakmışlardı. Çünkü artık kim kimdir, hepsi biliniyordu.

37
Artık sevmesen de degil? Gülüm...

Aynı dakikalarda Ağva'da otellerin kıyısına sıralandığı nehrin tatlı şıpırtısı Sevda'yı mest etmiş vaziyetteydi. Yanında getirdiği esrarlı sigarayı kimsenin bulunmadığı boş bahçede, hamakta uzanıyorken keyifle yaktı. Bunun için susuzluğuna yenilen sevgilisinin birasına ilaç atması gerekmişti. İki kısa bir uzun nefesle birlikte gözleri karıncalandı. Karıncalanan gözlerini kapatırken aklında beliren ilk hayal Fırat oldu. İçinden "oğlum" dedi. "Benim güzel oğlum. Söz bitecek... Hepsi bitecek" diye devam etti.

Nasıl biteceği konusunda ne yazık ki hala bir fikri yoktu. En yakın ihtimal olarak gördüğü Hemit'ten, yoldaki konuşmanın ardından hiç de hedefinde olmayan bir şekilde için için soğuduğunu hissetti. Çok iyi hatırlıyordu; "Bir şey soracam sana. Medet'i sen mi vurdun?" diye sormuş sonra gerisi çorap söküğü gibi gelmişti. Sevda adını koyamasa da hayattaki turnusolunun Medet olduğunu o dakika anladı. Hep "gömdüm" dediği betonda değildi demek ki Medet. Hiç olmamış mıydı? Betonu mu kırmıştı? Önemli değildi. Önemli olan Hemit'e arabada yalan söylemiş olmasıydı. O anı hatırlamaya çalıştı:

"Ne oldu gülüm?"

"Olmaması lazım esasında. Ama Medet'i tanırım biliyorsun. Tanıdığın biri artık sevmesen de böyle düşerse hoş olmuyor."

"Artık sevmesen de degil? Gülüm..."

"Sevmesen de..." işte yalan tam burasıydı. Sevmesen de... Yalanın başladığı yer de içinin cız ettiği andı.

Peki içi niye cız etmişti? Düşmüşlüğünden... Geçmişten gelen hukuktan... Çocuğunun babası olduğundan... Hala sevdiğinden... Sevda öğlen saatlerinde yine esrarlı kafayla Medet'i aradığını hatırladı. Şişman mı şişman bir dolunayın ışıttığı geceye baktı; hamakta gerindi... Esrarlı anlar değil gevşediği anlarda arıyor olabilir miydi? Gevşekken Medet... Sertken Hemit... Hemit... Onu düşünmek bir anlığına Medet'e ihanet gibi geldi. Belki bir süreliğine... Kısa bir süreliğine... Buraya Hemit'le gelmişti. Hemit, onun biletiydi. Durumunun geri dönülmez bir biçim almış olabileceğini ilk defa o anda idrak etti. Bu, cevabı bulmasına yaradı. Güvenlik... Kendini güvende hissetmediği her sefer, Medet'e yazdığını sıkılarak yine kendine itiraf etti. Mevzubahis olan ne çocuktu ne aşk...

Biliyordu ki başı beladaysa Medet onu muhakkak bulur, ne yapar, eder kuyunun dibinden bile çıkarırdı. Bu sefer de isteyecek miydi? Acıyla güldü. Medet'in başındaki belanın yanında kendi dertlerinin ebadını hesaplamaya çalıştı. Medet "Sen girip girmediğine bak; girenin ebadına bakma; büyük yahut küçük; neticede giriyor mu girmiyor mu?" derdi. Evet; ama şimdi her ikisine gireni karşılaştırdıklarında Medet'e haksızlık yapıyormuş gibi geldi. Medet'e hakikaten kamyon kadar girmişti. Kendi durumuyla onunki de bu yüzden kabili kıyas değildi. Tekrar gündüz jipte yaptıkları konuşmaya döndü. Hemit, "Bu Medet'in cebinde bir de kupon vardı esasen" diye söze girmiş, Sevda da gayrı ihtiyarı kafasını çevirip "Deme sakın; kupon o kupon deme sakın" demişti.

Sevda Medet'e yardım etmeliydi. 10 milyonluk bir kuponu kaybeden eski pezevengi, çocuğunun babası, her sıkıştığında bağlanacağı güvenli limanı... Şu hayatta tutunduğu ilk ip... Evet kesin yardım etmeliydi. Kaldı ki Medet'e Hemit'in çaldığı kupon yüzünden bir şey

olsa bunu en başta kendine; ama en önemlisi oğluna açıklayamazdı. Kendini yeniden "Evet oğlum, baban bu adam yüzünden öldü. Ben de onunla yaşayıp seni büyütmesine izin verdim..." derken düşünmeye çalıştı. Yine düşünemedi.

Yaktığı sigarayla birlikte hamakta uzunca bir süreden ilk kez gözlerini açtı. Dolunayın önünden geçen bulutlar sayesinde gecenin havayı yumuşak bir örtü gibi sarmasını keyifle izledi. Esrarlı sigaranın etkisi geçince de böyle düşünecek miydi? "Kırıntısı bile yeter" diye düşündü. Madam Anita, esrarın lanetli olduğunu söylerdi. "Lanetlidir; içindeki hissiyat neyse onu ikiyle çarpar. Bazen üçle..."

Sevda, bu cümlelerin altındaki anlamı fark ettiğinde çok şaşırmadı: "İçindeki hissiyat neyse..." Bu meret demek ki içinde olmayan bir şeyi yaratmıyordu. Demek ki içinde hala bir miktar Medet vardı. Medet... "İçimdesin lan hala demek ki; o beton meton hikaye yani." diye söylendi... Peki yukarıdaki? Evet, yukarıda bir civan yatmaktaydı. Ama o civan tek bir hareketiyle bütün İstanbul'u birbirine kattıktan başka Medet'e dolayısıyla Fırat'a zarar vermiş oluyordu. O zaman böyle olmamalıydı. Sevda bunları düşünürken aklında Hemit'in de bulunup bulunmadığını tekrar gözden geçirdi. İyice aradı, içindeki en ufak deliğe bile baktı. Çekmeceleri döktü, dolapları karıştırdı, yatak altlarına, kapı artlarına baktı. Hemit yoktu. Medet'se göbeğinin tüm haşmetiyle aklının oturma odasında bağdaş kurmuş vaziyette beklemekteydi. Kararını verdi. Aklının evinde o anda kim duruyorduysa ki şu anda bu kişi Medet'di, ona gidecekti. Peki Medet'e gidecekti de Medet onu kabul edecek miydi? Bunu hiç düşünmemişti. Hamakta uzandığı bir saat boyunca hep peşin bir kabul üzerinden hareket ettiğini fark etti. Bu akşam çok şeyi fark ettiği gibi... Öğrenmenin tek yolu vardı. Cep telefonunu çıkardı. Medet'in numarasını buldu. Yes tuşuna basmakta bir an tereddüt etti. Durdu, bir kez daha yokladı içini... Kararı kesindi. Bu fırtına geçtikten sonra Medet'e Fırat'ı da anlatmaya karar verdi. Varsın Sevda'yı istemesin. Böyle bir durumda kendisi ne yapardı? Aniden öfkelendi; "Kevaşe. Sanki 30 senedir planla geçti hayatın" diye söylendi. Telefonun rehberinde tekrar Medet'in adını buldu ve Yes tuşuna bastı. Üçüncü çalışta telefonun karşı ucunda Medet'in sesini duydu.

"Gülüm hayırdır?"

"Hayır mı bilemem Medet. Ağva'dayım. Gel beni al."

"Ağva'dasan he... Gelip seni alam... Olur gülüm, gelirem."

"Yok sen birini gönder... Ben tarif ederim yeri sana."

"Yok gülüm estağfurullah. Sevda'm 'gel' demiş, 'beni al' demiş, ben gelemesem elim gelir gülüm. Kolum gelir, gözüm sağ kalsın tek, gözüm gelir gülüm. Ne kelime birini gönder..."

"Sahi mi lan Medet? Sahi hala o kadar gelir misin lan?"

"İste Diyarbekir kadar gelirim gülüm sana?"

"Tamam lan. gece yarısını çeyrek geçe Ağva'daki derenin üzerinde bir köprü var. Gelirsen beni oradan al Medet."

"Sen iste gülüm seni yerin altından alam."

"Medet..."

"Buyur gülüm..."

"Yok bir şey Medet..."

"Sen iste gülüm... Her şey yok olsun..."

Sevda telefonu kapadı. İyi mi yapmıştı kötü mü hala bilmiyordu. Ama artık dönüşü olmayan bir yola girmişti. Sonraki on beş dakikasını üç sigara ve bir plana harcadı. Ardından kendini toparlayıp yukarı çıkmaya hazırlandı. Odaya çıkarken bardan küçük bir tepsi hazırlattı. Garsonun "Biz getiririz" teklifine kulak asmadan küçük birkaç mezeyle iki duble rakıyı alarak odaya çıktı. İçeri girdiğinde Hemit'in bıraktığı şekilde uyuduğunu görünce içi rahatladı. İlaç işe yaramıştı. Her ihtimale karşı yanında getirdiği rakının içine de bir tablet attı. Sonra usulca yatağa girdi. Hemit'in kokusu hemen ıslanmasına yol açtı. Yaptığı planın boşa gitmesinden korktuğu halde genç adama sokuldu. İlacın etkisiyle her şeyi hayal meyal hatırlayacak olsa bile Hemit de Sevda'nın kokusuyla uyanır gibi oldu. Yarı aralık gözleriyle kadınını yanına çekti. Yakınlaşan koku Hemit'in erkekliğine çok kısa bir zaman diliminde ulaştı. Sevda kabaran erkekliğe buruk bir iştahla baktı. İçinden "Son defa" diye geçirirken üzerine yaslanan ağırlığın

etkisiyle bir an nefessiz kaldı. Kurtulmaya çalışmadı Kendini kabaran dalgaya bıraktı...

Sevda seviştikten sonra yanında getirdiği rakı kadehini Hemit'in ağzına yaklaştırdı. Genç adam az önceki performansının ardından buzlu rakıyı iştahla içti. Bu onu en az altı saat daha uyutacak son hareketi oldu. Rakı kadehini Sevda'ya verirken ağzının içinden "Sevdiğim" diye geveledi. Kuşkusuz zihninin bir yerlerinde o anda tam bir cümle kurmaktaydı. Ancak tabletin etkisiyle etinden parça koparılsa karşı koyamayacak kadar büyük bir ataleti bedeninin her zerresinde hissetmekteydi. Bu yüzden zorlukla "Ben uyudum" demeye çalışırken uykuya daldı. Sevda saatine baktı. Giyinip hazırlanması gerekiyordu. Ama önce kuponu bulmalıydı. Medet'e yalnız gitmeyi istemiyordu. Yok, bunun adı diyet değildi kuşkusuz. Olsa olsa Fırat'ın geleceği için ufak bir hediye olabilirdi... Pek ufak değildi gerçi; hoş Medet'in oğlu olduğunu öğrendiği takdirde zaten çekinmeden bütün dünyayı o çocuğun ayakları altına sereceğine emindi. Bunları düşünürken kuponu da buldu. Hemit, aslında her akıllı hırsız gibi çaldığını fazla gizlemeden saklamayı seçmişti. Sevda, kupona baktı. Olanların tümünden haberi yoktu. Giyindi. Kuponu önce bir torbaya ardından hep yanında taşıdığı prezervatiflerden birinin içine soktu ve vajinasından içeri doğru kaydırdı.

Karanlık odanın içine süzülen dolunayın ışığı Hemit'in alnındaki terin ışıldamasına yol açtı. Sevda, sahneyi kapıdan çıkmak üzereyken gördü ve bir dakika kadar seyretti. Seyrederken son bir kez daha düşünmeli miydi? Cevap olumsuz oldu. Kapıyı açtı ve karanlık koridora ilk adımını attı. Attığı anda da bir erkek eli ağzını kapayarak üzerine abandı. Sevda böyle durumlarda ne yapılması gerektiğini bilirdi. Tereddüt etmeden adamın kasıklarına doğru sağlam bir diz çıkardı. Dizini indirirken saldırganın ayakkabısının üzerine şiddetli bir de topuk darbesi vurdu. Adamın kafasında kar maskesi vardı. Bu yüzden yüzünün şeklini göremedi. Ancak dudaklarının arasından yarı fısıltı yarı haykırmayla çıkan "Ananı..." lafı Sevda'nın hedefi bulduğunu ispatlıyordu. İspatlıyordu; ama bu iki savunma darbesi Sevda'nın kurtulmasına yetmedi. Bu yüzden henüz kapatmadığı kapıdan içeri doğru

savrulması ve tahta zemine düşerek kafasını çarpması yalnızca birkaç saniye sürdü. Hayal meyal kapının yeniden kapandığını ve kar maskeli heyulanın da iki büklüm olmakla birlikte ayakta ve kapıyla arasında durduğunu seçti. Bu hesapta yoktu. Sevda zorlukla kendini toparlamaya çalıştı; ancak düşerken yere fena çarpan omzundan büyük bir acı yükseldi. İkinci kez kalkmaya çalıştı; ne var ki acı hareketi engelledi. Panikle ne yapabileceğini düşünürken kar maskeli adam yanına yaklaştı ve "Bir daha numara çevirmeye kalkarsan anam avradım olsun kafandan önce 13 yerine daha sıkarım. Okey mi?" diye fısıldadı ve 14'lü Browning marka tabancasıyla Sevda'nın elmacık kemiğine orta sertlikte bir darbe vurdu. Canı çok yanan genç kadın umutsuzca etrafına bakındı. Hemit, baygındı. Medet, onu köprüde bekleyecekti. O da bir kurban olarak otel odasının zemininde yatmaktaydı. İlk önce zaman kazanması gerektiğini düşündü. Ama ne için ve ne kadar sorularının cevabı yoktu. 14'lü bir Browning'in nelere kadir olduğunu bildiği için direkt atağa da geçemeyecekti. İçinden "Yani... buraya kadar" diye geçirdi. Düşünmesi maskelinin konuşmasıyla kesildi; "Tatsızlık çıkarmadan konuşacaz şimdi. Okey mi?" Sevda başıyla evetlerken aklı "Okey mi?" lafına takıldı. Daha önce de duymuştu bunu. Ama kim... Maskeden yüz hatları belli olmayan saldırganın hala iki büklüm olmasından dolayı bedensel bir tanım yapmak da mümkün görünmüyordu. Sevda muhtemelen olası bir tek hakta ne yapacağını düşünerek beklemeye başladı. Saldırgan, elindeki tabancayı eski bir dosta sarılırcasına rahat tutuyordu. Yani silahlara alışkındı. Sinirlerine de hakim olabiliyordu ki bu da onun profesyonel olduğunu gösteriyordu. Sevda, böylece bu "profesyonel"in kimliğini çıkaramasa da neyin peşinde olduğunu kavradı.

Yapılabilecek tek şey vardı: İçindeki o değerli kağıt parçasını kaptırmadan buradan çıkmak. Ses düşüncelerini bir kez daha böldü. "Bana kerize yatma. Lavuk zıbarmış; sen tüyüyordun. Demek ki sende. Şimdi ses çıkarmadan ver. Ben de ses çıkarmadan gideyim. Okey mi?"

"Neyi?"

"Biliyorsun; asabımı bozma."

"Abi valla midem kazındı. Aşağı inecektim. Sen bastın."

"Ben de yedim. Ulan kızım harcarım seni."

"Abi ne aradığını söyle yeminle bildiğim bir şeyse hemen yardımcı olurum. Valla billa abi!" Sevda son iki cümleyi ağlamaklı bir ses tonuyla döktürürken elini uzatıp muhtemel Azrail'inin kolunu tutmaya çalıştı. Biraz korku, biraz panik, biraz teslimiyet, ama ille de dokunuş..." Böyle derdi Madam Anita. "Dokunmadan bir erkeği ikna etmeye çalışma, edemezsin. Dokun."

Ne var ki Sevda'nın maskelinin kolunu tutarak ağlama planı şiddeti artırılmış bir tokatla son buldu. Bundan sonraki bir dakika içinde de Sevda gerçekten acı çekti. Maskeli, beklemekten sıkılmış görünüyordu. Yine de Sevda'ya tam olarak hınç çıkarmak için vurduğu söylenemezdi. Bunlar daha çok iknaya yönelik ısınma turları gibiydi. Sevda kolayca kurtulmanın mümkün olduğu fikrinden uzaklaşmaya başladı. Yeni bir taktik belirlemesi gerekiyordu. Maskeli, en azından kuponu alasıya kadar onu öldüremezdi. Ama bu arada öldürmekten beter de yapabilirdi. Bağırmayı düşündü. Ama hem herhangi bir yardımın gelmesi zor görünüyordu; hem o yardım gelene kadar canı çok fena yandıktan başka bu profesyoneli kızdırmış da olurdu. Kızdırmak, istenmeyen sonuçlara yol açabilirdi. Acaba saat kaçtı? Medet daha ne kadar bekleyebilirdi? Sevda'nın ümidi de tam burada suya düştü. Zira nerede olduğunu söylememişti Medet'e... Bu, kurbanı ani bir kararla pazarlık etmeye yönlendirdi. Bu nedenle maskeli bir kez daha usta işi bir darbe vurmaya hazırlanırken Sevda, "Dur abi" dedi. Maskeli durdu.

Abi kupon bende yok; ama yerini biliyorum."

Maskelinin huzursuz biçimde kıpırdanması işlerin Sevda için yolunda gittiğini gösteriyordu. Bu yüzden bulduğu damardan ilerlemeyi seçti; "Abi bu yataktaki kuponu saklamış abi. Ceketinde bir anahtar var abi. O anahtar bir posta kutusunu açıyor abi. Dur bak vereyim sana" Sevda son cümlesiyle birlikte ayağa kalkmaya yeltenirken Maskeli tabancayı doğrultarak kısık sesle gürledi. "Dur." Sevda olduğu yerde dona kaldı. Maskeli kendinden emin konuştu; "Ulan kaltak. Kimbilir ne var o lavuğun cebinde... Şimdi sen çekil kenara ben bakarım. Sen çekil şöyle camın ordaki duvarın köşesine git." Sevda camın önünden geçip duvara giderken aşağı baktı. Oda birinci kattaydı ve

aşağıda çakılla örtülü bir alan vardı. Pencereden aşağı atladığı takdirde fazla uzağa gidemeden yakalanma ihtimali yüksekti. Öte yandan dışarı kapağı attığı takdirde bu profesyonelin ardı ardına cinayet işleyebileceğinde de emindi. Yine de son şans buysa olası bir fırsatta değerlendirmek üzere aklına yazdı. Sonra duvarın dibinde beklemeye başladı. Maskeli de bu arada ceketin yanına gelmiş ve eline alır almaz olağandışı ağırlığından iç cepteki metalin farkına varmıştı. Maskenin altından sırıtarak, "Vay kevaşe vay..." diye söylendi. Elinde tuttuğu 38'liğe bakıp kısık sesle "Takdiri ilahi" diye söylendi. Sonra Sevda'ya dönüp, "Bununla beni delecektin yani..." dedi. Sevda karşısındakini sinirlendirmesi mi sakinleştirmesi mi gerektiğine karar veremedi. Sessiz kaldı. Ne var ki asıl olarak kadının sessizliği profesyonelin sinirine dokundu. Kadın sessiz kalıyorsa bunun mutlaka bir sebebi olmalıydı. En yakın ihtimal de zaman kazanmaya çalışmasıydı. Peki, niye zaman kazanmak istiyordu? Çünkü birini bekliyordu. Acele etmeliydi. "Vay kevaşe" diye söylendi. "Aklı sıra beni oyalayıp vurduracak. Demek ki sertleşme zamanı geldi." Hızla Sevda'ya doğru yöneldiği sırada kadının cep telefonu çaldı. Yükselen Fırat Ağıdı kimin aradığını Sevda'ya söyledi. Demek zaman gelmiş de geçiyordu ve Sevda köprübaşında değildi. Maskeli, "Kimi bekliyosun?" diye dişlerini sıkarak konuştu. Sevda, "Bakarsam öğrenirim" diye karşılık verdi. Sonra elini cebine attı. Ancak maskeli az önceki tabanca deneyimini unutmuşa benzemiyordu. Yeniden "Dur!" diye emir verdi. Sonra genç kadının yanına yaklaştı. Elini cebine attı, telefonu çıkardı. Ekranda Medet yazıyordu.

Maskeli sesini çıkarmadı. Ancak artık sorularla zaman kaybetmemesi gerekliydi. Telefonu koltuğun üzerine fırlatıp Sevda'yı saçından tuttu ve yatağa doğru sürükledi. Kadını yatağın ayakucuna sıkıştırdı. Sonra üzerine abandı ve tabancasını tam şakağına dayadıktan sonra konuştu: "Buradan anca iki şekilde çıkarsın hayatım. Biri ayaklar önde. Biri yürüyerek. Şimdi o kuponu bana ver; ben de toz olayım. Sonra ne halin varsa gör okey mi? Al sana on saniye zaman. Bir, iki..." maskelinin saymasını kesen bahçeden gelen silah sesleri oldu. Saymak yerine "N'oluyo lan?" diye söylenerek Sevda'nın üzerinden doğrulup camdan aşağıya göz attı. Bahçede değil; ama hemen dışından gelen silah seslerine bakılırsa büyük bir arbede var demekti.

Maskeli hesap yaptı. Sonra Sevda'yı boynundan yakaladı ve son kozunu oynadı: "Söylemeyim diyordum. O Fırat piçini biliyorum. Onu alırım Allahı'ma kitabıma! Şimdi sakın sesini çıkarma. Kuponu ona kadar sayarken ver. Okey mi?"

Sevda beyninden vurulmuşa döndü; ama yapacak bir şey yoktu. Güçlükle konuştu: "İzin ver çıkarayım." Maskelinin çelik pençeli elleri gevşedi. Sevda elini eteğinin altına kaydırdı. Vajinasından prezervatifi çıkardı ve o haliyle maskelinin eline verdi. Adam biraz iğrenerek; ama çokça da keyifle baktı. Sonra Sevda'nın üzerinden kalktı ve cebinden çıkardığı çakıyla prezervatfi kesti. İçinden çıkan naylon korumaya baktı. "İşte budur" dedi.

Maskeli, kupona bakarken, arkasından gelen "Gülüm..." sesiyle irkildi. Hızla geriye döndü. Hemit hala uyanamamış olsa da yatakta yarı doğrulmuş karanlıkta neler olduğunu anlamaya çalışırken bulutların arasından kısa süreliğine çıkan dolunayın ışığında parlayan tabancayı gördü. Sonra tabancanın sahibi maskeliye baktı. Ardından Sevda'nın yalvaran gözlerini seçti. Kararını hemen verdi. Tabanca yerine zihnine kazılı tek silah olan modifiye kelebeğini almak için elini yastığın altına sokmak üzere harekete geçti. Ne var ki daha altı saat uyuması gereken biriydi o. İçinde bulunulan durumda gözleri açık olsa da bedeninin emir dinleyecek hali yoktu. Maskeli bu durumu bilmiyordu. İlk bakışmadan sonra karşısındakini uyarma gereği bile duymadan tetiğe bastı. Gürültüyle patlayan silah ince bir alev satırı çizerek odayı bir flaş hızıyla aydınlattı. Hemit, ortalık yeniden kararmadan ve eli yastığı altına gidemeden geriye duvara yapıştı. 9 mm'lik merminin açtığı delikten önce ince bir duman, ardından kan sızdı. Hemit, ikinci kez kolunu kaldıramadı. Sevda'ya baktı. O an ilk kez bir başka aksiliğin olduğunu fark etti. "Giyiniksen gülüm?" diye sordu. Ne var ki sorusuna yanıt alamadan ölmek üzere kendinden geçti. Buna karşın gözleri açık kaldı. Maskeli aradan geçen on saniye kadar zamanda tam üç kez "Hassiktir" diye ünledi. Bu hesapta yoktu. Arkasında duyduğu hışırtının farklı bir soruna işaret ettiğini düşünerek Sevda'ya döndü. Genç kadının, parmaklarının arasına duran ince ve uzun bir cisimle hızla üzerine geldiğini gördü. Aklından geçen "bıçak" kelimesi ani bir

refleksle tabancayı doğrultmasına ve tetiği ikinci kez çekmesine yol açtı. Sevda da tıpkı Hemit gibi göğsüne yediği mermiyle sırtüstü uçtu. Yaralı bedeni pencere pervazına çarptı ve yere kapaklandı.

Maskeli panik halinde bir kez daha "Hassiktir" diye ünledi. Ardından kapıya yöneldi. Bir yandan da "Niye... Niye katil ettiniz lan beni dallamalar. Allah belanızı versin" diye söylenmeyi sürdürdü. Bu arada aşağıdaki silah sesleri azalmıştı. Bu da maskeliye hemen kaçması için en önemli uyarıydı. Kapıyı açtı. Aceleyle koridoru kontrol etti. Merdivenlerin aksi yönüne ilerledi. Sondaki odalardan birinin kapısını tekmeyle açarak içeri girdi. Kapıyı ardından sandalyeyle desteklerden Koridordan Medet'in sesini duydu. "Gülüm, Sevda" diye haykıran Medet'in sesine karşılık bir inleme duyuldu. Maskeli, maskesini çıkarırken "Yaşıyor" diye düşündü. Bu, içini rahatlattı.

Düşünecek fazla vakti yoktu. Pencereye yaklaştı. Tahmin ettiği gibi dere tarafına bakan bir odadaydı. Camı açtı etrafı yeniden kolaçan etti. Ardından kendini birinci katın penceresinden aşağı bıraktı. Eğitimini aldığı üzre yere çarpmasıyla birlikte attığı hızlı iki takla ile yarasız beresiz biçimde ayağa kalkarak koşmaya başladı. Yapmış olduğu hesaba göre kurtulmak için en az beş yüz metre koşması gerekiyordu.

Maskeli bunları yaparken Medet hırsla ve düşüncesiz biçimde Sevda'nın yattığı odaya daldı. Bulutların arasından yeniden sıyrılan dolunay yarı karanlık odayı aydınlattığı sırada Medet'in gördüğü ilk şey Hemit'in kanlar içindeki bedeni oldu. Tabancasını hemen Hemit'e doğrulttu. Ancak açık gözlerin ardında duran ölümü hemen tanıdı. Yerde yatan Sevda'yı gördü. Herhangi bir önleme takılmadan hızla genç kadının yanına çöktü. "Gülüm" diye seslendi. Medet'in sesini tanıyan Sevda gözlerini zorla yarıya kadar araladı. "Medet" diyebildi. Medet genç kadının göğsündeki deliğin çap hesabını yaparken gözleri yaşardı. Sevda'nın bu haliyle on dakikadan fazla yaşamayacağını biliyordu. Peşinden odaya dalan Polat'a "Ambulans lazım" diye emrettikten sonra yeniden Sevda'ya döndü cevap verdi:

"He benim gülüm."

"Sana geliyordum Medet."

"Bilirem gülüm. Bildiğim içindir ben geleyim dedim. Yorulma dedim."

"Güldürme lan."

"He gülme sakın. Güldükçe kan sızar vallah. Kim yaptı bunu sana gülüm?"

"Az kaldı çıkaramayacaktım. Sonra lavuk "Okey mi?" deyince tanıdım. Sen de tanıdın mı? Okey mi... Okey mi..." Medet, baktı. Sonra aniden beyninde bir şimşek çaktı. Bu lafı o kadar çok duyardı ki... Hırsla "Nabiiii" diye bağırdı. Bağırırken Sevda'yı da sarstı. Genç kadın sarsılmadan ötürü inledi. Bu Medet'i daha fena yaptı. Sevda zorlukla konuşmaya çalıştı.

"Kupon var ya Medet. O kuponu sana getiriyordum lan. O yavşak olmasaydı şimdi kuponla İstanbul'a gidiyorduk Medet..."

"O kupon; hayatımızı bitirdi o kupon gülüm."

"O kuponu sana getirecektim; ama olmadı Medet."

"Bırak kuponu gülüm be. Sen kendine bak. Ambulans geliyir."

"Yaram derin di mi Medet?"

"Eh. Amma velakin kurşun delip geçmiştir. Kan dursa kurtuluş ümidi yükektir. Yorma yeter ki kendini. Sıkma kasma... He mi?"

"Medet cep telefonum var orda koltuğun orda. İçinde Fırat yazıyor. O numarada senin oğlun var Medet. Ben ölürsem Medet, bul onu; iyi bak tamam mı?"

"Gülüm... Fırat... Ne? Çocuk... Benim?"

"Senin elbet! Öküz müsün Medet? Senin olmayan bebeyi niye sana kakalıyım lan ölüm döşeğinde!"

"Yok gülüm. O açıdan değil de... Essah mı lan?"

"He essah... Ah Medet canım yanıyo lan. Çok yanıyo şerefsiz. Sen yokken yanmıyordu ama biliyor musun... Geldin çöktün yanıma. Canım yanmaya başladı nedir bu Medet?"

"Gülüm tamam aşığınam. Kurbanın olam sus bi. Sakin ol. Yaşatacaz seni evelal... Gülüm... Kapama ama gözlerini. Kapama... Kapama lan... Ölme laann!.."

Polat yaklaşan siren seslerinden bulundukları mekanı terk etme zamanının geldiğini haber vermek için Medet'in yanına sokuldu. "Abe" dedi "Gitmek gerek" Medet'in daha önce kendisine hiç öyle bakmadığına şaşarak duraladı. Gözleri kan çanağına dönmüş patronu sanki delirmiş gibi bakıyordu. Polat aceleyle parmağını Sevda'nın boynuna koydu. Sonra Medet'i sarstı. "Abe nefes alır abla. Biz yakalanmayalım. Gidek ha..."

Medet, adamının "Nefes alır" demesiyle yeniden normale döner gibi oldu. Birkaç saniye düşündükten sonra "Siz gidin. Tabancamı alın. O Nabi puştunu bulun. Yer yarılsa bulun. Siz gidin. Ben kalırım." Kapıdan bakan Kemal, Polat'a seslendi. Sonra odaya girdi. Kararlı biçimde Sevda'nın yanına çömeldi. Genç kadının sırtını çevirdi. Sırttan yayılan kan göğüsten fazla olmasına karşın cebinden çıkardığı bir poşetteki tozu Sevda'nın önce sırtına sonra göğsüne döktü. Şaşkın şaşkın kendisine bakan Medet'e döndü ve "Kurşun çok yakından atılmış. İçerde patlamaya vakit bulamadan dışarı çıkmış. İki delik var anlayacağın. Bu kötünün iyisidir. Toz, yapışkan, zamk gibi bir şey. Kanamayı yavaşlatır. Ama kan içerde birikir. Ambulans müdahale ederse diye tozu bırakıyorum; gösterirsin. Biz gidiyoruz. Sen kal. Allah yardımcın olsun Medet Abe." Kemal yanına Polat'ı da alarak hayalet gibi uzaklaştı.

Nabi bu sırada silah sesleri geride kaldığı arkasında da herhangi bir ses duymadığı halde planladığı mesafe kadar koştu. Nefes nefese durunca bir ağacın arkasında siper alarak yeniden etrafı kolaçan etti. Peşinde kimse yoktu. Elini hızla çarpan kalbinin üzerine koydu. Bu sırada telefonu çaldı. Hiç sırası değildi. Ama işten arıyorlar kuşkusuyla eline aldığı telefonun ekranında Medet ismini görür görmez fena oldu. Açmadı. Ancak ikinci kez çaldı. Belli ki üç, dört, beş olacaktı bu aramalar. Sonunda açtı.

"Efendim Medet"

"Niye babam?"

"Kusura bakma Medet. Oldu bir kere."

"Ben Zehra Yenge'yi vuram mı şimdi?"

"Medet..."

"Ne!"

"Haklısın Medet şeytana uydum bir kere. Dönüşü olmayan yola girdim. Girdim artık çıkamam. Beni bulursan vur. Ama kurbanın olayım Zehra'ya dokunma."

"He mi? Öyle de mi... Zehra'ya dokanma... Bah Nabi. İntikamım acı olacak. Kaç kaçma, Aha sana yemin önce Zehra Yenge vurulacak. Sonra sen... De bu kadar. Ulan Nabi bene atsan yeminle affın olurdu lan. Affederdim seni. Yemin lan sana. Ama gittin tek çiçeğimi kopardın lan sen. Kopardın lan!"

"Peki Medet bulursan vur. Helal olsun lan sana o zaman."

Nabi bunu söyledikten sonra telefonu kapadı. Nehrin diğer tarafına geçmek için kullanacağı deniz bisikletini sakladığı yerden çıkardı. On dakika sonra otomobiline oturdu. İçinden sevinmek gelmiyordu. Hayatında kendine kalkıştığı ilk gayrimeşru işte ardından iki ölü, intikam almak isteyen bir mafyöz sevgili ve muhtemelen bu mafyözün bulup buluşturacağı onlarca katille uğraşmak zorunda kalacaktı. "Alışmadık götte don durmazmış. Haklıymış bizim peder" diye söylenirken bir yandan da gözünden akan birkaç damla yaşı sildi. Gözyaşları konusunda hiçbir fikri yoktu. Kaderine mi dökülmüşlerdi... Medet'e mi...

Her ikisi de fenaydı. Kontağı çevirdi; yola koyuldu. Bu arada cep telefonunu açtı ve Zehra'yı aradı. Kapalı anonsunu duyunca küfür etti. Bu hep yaptığı bir şeydi Zehra'nın. Elektromanyetik dalgaların beynine zarar vermesini önlemek için telefonunu yatarken muhakkak kapardı. "Elektromanyak karı" diye her zaman yaptığı esprisini tekrarladı. Sonra evin telefonunu çaldırdı. Ona da telesekreter çıktı. Telefona "Evden hemen çık. Ama otele filan gitme. Varsa güvendiğin ve seni iki saat koruyacak bir arkadaşın hemen onu bul. Ben iki bilemedin üç saat sonra gelecem. Yükte hafif pahada ağır ne varsa yanına

al" diye bir çırpıda emirlerini sıraladı. Aslında bu telefon kaydını eve vardığında yine kendisinin sileceğinden adı gibi emindi. Zehra top atsan uyanmayacak kadar ağır uykusuyla hayatta kalkıp da yapmazdı söylediklerini... Ancak açılmayan telefon, Nabi'nin eve gitmekle gitmemek arasında yapmak zorunda olduğu seçimi netleştirmiş oldu. Evde kendisi için gerekli olan pek çok da malzeme vardı. Tehlikeyi göze alarak eve gitmeye karar verdi.

Nabi, otomobilini hızla sürerken bir yandan da çılgın gibi geçen son birkaç günün muhasebesini yapmak istedi; başarılı olamadı. Fakat neticede cebinde on milyon liralık bir kuponu vardı. Peşinde de kendisini on milyon parçaya bölmek isteyen bir sürü it... Savaşmalıydı. İşte bu da eve uğramak için bir başka nedendi. Eve uğrayıp zor zamanlar için sakladığı iki tabanca ve bir pompalıdan oluşan silahlığını alması gerektiğini biliyordu.

Tahmininden daha çabuk, yaklaşık bir saat sonra eve vardı. Polis gözleriyle etrafı kolaçan etti. Pusu belirtisi yoktu. Üçüncü kattaki penceresine baktı. Herhangi bir iz yoktu. Zehra'nın çıkmış olmasını çıkarken de gerekli önlemleri almış olmasını diledi. Otomobili bir sokak öteye park etti. Hızlı adımlarla eli silahında ilerledi. Apartmanın girişine kadar herhangi bir engelle karşılaşmadı. Girişte, katlarda da kendisine saldıran kimse yoktu. Ne var ki evinin kapısı önüne geldiğinde işler değişti. Güvenlik amacıyla her zaman çıkarken kapıyla pervaz arasına yerleştirdikleri kağıt parçası yerdeydi. Anlaşılan Medet, Ağva'dan çabuk çıkmıştı. Önünde iki seçenek vardı. İçeri girecek hepsini vuracak sonra polisi arayıp devletin korumasından faydalanacak ya da çekip gidecekti. İkinciyi yaparsa aşağıda kendisini bekleyenlerin olması gerekiyordu ki bu da yeterince kötüydü. Fakat içeride de Zehra olabilirdi. Böyle bir çatışmada kadının hayatta kalması zor görünüyordu. Yine de içeri girmeye karar verdi. Ancak Zehra üzerindeki riski en aza indirmek ve çatışmayı kendi lehine sonlandırmak için bu girişi başka bir yolla yapabilirdi. Yan dairedeki komşusu Hadi Bey'in telefonunu çaldırdı. Sabaha karşı bir saatte telefon almaya alışık olmayan yaşlı adam başta epey korktuysa da Nabi'nin kararlı sesi sayesinde rahatladı. Ardından emre uyarak kapıyı açtı. Şimdi

Hadi Bey'in iki şey yapması gerekiyordu. Önce Nabi'nin pencereyi açıp kendi dairesinin balkonuna sessizce geçmesini bekleyecek ardından Nabi'nin anahtarıyla kapıyı açmak üzere anahtarı kilide sokup ses çıkaracak, hatta ilk anda tepki gelmezse kapıyı açıp itecekti. Kapı kilitlerinden muhakkak açılırdı; eve gelme saatleri belli olmayan Nabi yüzünden ne zincir takmak ne kapıda anahtar bırakmak mümkündü.

Nabi son talimatını Hadi Bey'in kapıyı açtıktan sonra hemen kendi evine geçip kapıyı kapatması yönünde verdi. Hadi Bey'e bir şey olmasını istemezdi. Hadi Bey, biraz ürkse de yaşayacağı heyecanı ve televizyon karşısında onlarca kez hayalini kurduğu maceralardan birini yaşamak dürtüsüyle kendisinden isteneni yapmaya hazır olduğunu bildirdi. Ardından operasyona geçildi.

Hadi Bey kendisinden istendiği gibi anahtarı kilide ağır ağır soktu. İçeriden bir tepki gelmediğini görünce bu kez kilidin içinde iki tur çevirdi. İçeriden yine bir hareket gelmedi. Yaşlı adam bu kez cesaretle anahtarı bir kez daha çevirdi ve kapıyı sonuna kadar itti. Fakat heyecandan hemen gerisin geriye evine kaçmayı unuttu. Belki de olacakları görmek hevesi buna engel olmuştu; bilmiyordu. Bu arada kapı ardına kadar açılıp yanan apartman otomatiğinin ışığı hole dolduğu anda Nabi de camdan filmlerdekini aratmayan hızlı bir giriş yaptı. Fakat ev boş görünüyordu. Kendi kendine gülümsedi. Ağrıyan sırtını ovalayarak kapıya yürüdü. Kapıyı kapatmak üzereyken put gibi bekleyen Hadi Bey'i gördü. Yine güldü. Teşekkür etti. Yaşadığı heyecan fazla gelen yaşlı adam bir şey söylemeden evine girdi.

Nabi kapıyı kapattı. Tabancasını kılıfına soktu. Bir sigara yaktı. Bundan sonrası kolaydı. Evden eşyalarını toplamak, çıkmak, bir daha da dönmemek... Babasının "değecekse" dediğini hatırladı. "Değdi baba be değdi" diye düşündü. Yatak odasına geçti. Zehra uyur gibi görünüyordu. Odayı aydınlatmak için eli elektrik anahtarına uzanırken bir başka el yüzünü kapadı ve aynı sahibe ait öteki el de bir bıçağı boğazına dayadı. Nabi'nin başından aşağı kaynar sular dökülürken muhtemel katilinin fısıldamasını duydu. "Beni arıyomuşun. Baktım gelmedin, ben geldim. Adım Aayan. Arkadaşlarımı arcarken ayıp ettin. Senin arabacığını ben cızdıydım. Ayıp ettin be. Dövdün el kadar

bebeleri, sona siktir olup gittin. Gitmeyeydin ya beş dakka daa. Ben gelirdim çabucak. İş buraya kalmazdı. Yenge de arcanmazdı pisipisine valla" Nabi "Yenge" lafıyla birlikte edindiği tüm tecrübeyi kullandı. Önce sol eliyle katilinin boğazında duran bıçaklı elini sıkıca tuttu; bunu yaparken de çenesini olabildiğince aşağı bastırıp bıçağın boğazını kesmesini engelledi. Ardından sağ eliyle sol yanında duran tabanca kılıfına uzandı. Tabancanın namlusunu arkasına çevirdi ve vakit kaybetmeden tetiği çekti. Arkasından gelen "Yandım" çığlığı merminin hedefini bulduğunu gösterdi. Fakat Nabi düşmanının birden fazla olabileceğini hesaplamamıştı. Arkasına bakarken böğrüne giren sustalının içini önce deldiğini sonra yardığını sonuna kadar hissetti. Önüne döndüğünde artık çok geçti. Tabancayı kaldıracak takati bulamadı. Dizleri üzerine çöktü. Göğsünden çekilen bıçak ucundan kan damlayarak önünde duruyordu. Son kez havada parlayan çeliği seçti. Sonra boğazının şah damarından başlayarak kesildiğini hissetti. Gözlerini kapadı. Aklından geçen son cümle "Yedirmezler oğlum tek başına" oldu. Yüzükoyun yere kapaklandığında birkaç saniyelik canı ancak kalmıştı. Üzerinin araştırıldığını cüzdanının, not defterinin, muştasının, kuponun, parmağındaki şövalye yüzüğünün tek tek alındığını göremedi. Sabaha karşı komşu Hadi Bey'in evden hiç ses çıkmaması üzerine çağırdığı polisler sabıkalı hırsız Şopar Ayhan'ı vurulmuş, Nabi'yi bıçaklanmış, Zehra'yı ise telle boğulmuş halde buldu. Nabi'yi öldüren bıçak ve Ayhan'ı vuran tabanca ortada yoktu. Olay hırsızlık olarak başlamış, cinayete uzanmıştı. Polis de ölümleri kayıtlara bu şekilde geçirdi.

Dosya bir şekilde Terör Amiri Aydın'ın da eline geçti. Nabi'nin ölüm şeklini fazla sorgulamadı. Yaptığı araştırma, Nabi'nin daha derinde bir yerlerde yüzdüğünü gösteriyordu; ama öldüğüne göre sorun yoktu. Yine de işi kendi bitiremediği için bir parça canı sıkıldı. Sonra Nabi'yi unuttu.

38
Dediydim di mi

Roman Rıza akşamüstü kahvesinin gelmesini beklerken keyifle elindeki kupona baktı. "Çoook canlar yaktın be cancaazım" diye mırıldandı. "Kimseye yedirmezler" derken sonunda gele gele kendi eline gelen kupona bir daha baktı. Ve kuşağının arasına soktu. Bunu okutmadan önce kumpası iyi kurmalıydı ki sonu peşinde koşanlara benzemesin...

Doğan kaminetonun kısık ateşinde demlendire demlendire pişirip köpüğünü yükselttiği kahveyi ince kenarlı porselen fincana dökerken yine son derece dikkatli davranmasına karşın sıçratmayı başardı. "Tuu alla belanı versin" diye söylendi olayı içeriden gören Rıza. "Ulan Duvan, gene mi döktün be şopar?" diye ünledi. Sonra ekledi; "Dökme bigün tek gün bile dökme şerefsizim o gün başbakan çıkardığı gün olur cıganların ba..." Doğan sesini çıkarmadı. Cevap vermeye kalkarsa kahvenin daha büyük bir bölümünü dökeceğini biliyordu. Dikkatlice getirdiği kahveyi Rıza'nın serildiği sedirin önündeki bakır bir tepsiden devşirme sehpanın üzerine bıraktı. Sonra hasır taburelerden birini aldı ve Rıza'nın karşısına oturdu.

Rıza son zamanlarda aldığı kilolar nedeniyle her zamanki gibi kahvesine yine zorlukla uzandı. Höpürdeterek aldığı ilk yudumun ardından uzun bir "Oh" çekti. Kahve köpüksüzdü; ama her zamanki gibi nefisti. Rıza ikinci yudumdan önce kuponu yeniden kuşağından çıkardı ve "Dediydim di mi?" diye sordu. Cevap beklemediği sorulardandı ve Doğan da bunu bilirdi. Sesini çıkarmadan Rıza'nın kendi sorusunu cevaplamasını bekledi. "Dediydiiim. Ben dediydiim. 'Tek başına yedirmezler' dediydim. 'Kimse öyle kolaycana yiyemez' dediydim... Boyundan büyük işlere kalkışmaacan dediydim. Derin sulara kulaç atmadan evvel bakcan dediydim. Kimse dinledi mi beni? Yok. Ama bak kim aklı çıktı. Ben çıktım haliynen. Bu işler birlik işidir. Bak ne anlatacam lan Duvan sana sen iç ekmeeini bölüşmeyen lavuğun hikayesini duydun mu?" Duymamıştı. Rıza kahvesinden iştahla ikinci yudumu alırken Doğan'ın gözü kirli camlarından ardından Haliç'in üzerinde batmakta olan kan portakalı güneşe takıldı. Güneş aynen dört gün önceki gibi bütün dünyayı kızıla boyamış gibi geldi Doğan'a. Kostümcünün havada asılı duran tozlarından süzülüp gelen kan portakalı renkli güneş ışıklarına bir süre daha baktı. Gözünü yormayan; ama dokunduğu her yeri büyüsü altına alan kan portakalı ışık demetleri hakkında Rıza'nın söylediklerini düşündü: "Angi cıgan görür bu güneşi yaştır onun işi..."

Nitekim geçen Cuma da böyle bir halde batmıştı güneş. Neticede Şopar Ayhan hakkın rahmetine kavuşmuştu. "Aklı be Rıza Baba. Gitti caanım cıgan. Mis gibi baro Ayaan" diye mırıldandı Doğan. Sonra merak etti. "E bu sefer kime çıkcak piyango be?" diye yeniden mırıldandı. O sırada hikayesini bitirmiş ve elindeki pilli radyodan haberlerin olduğu bir kanal bulmaya çalışan Rıza soruyu duydu; cevap vermedi. O da bilmiyordu... Yine de bir şey söylemeye niyetlenirken Doğan'ın keskin kulaklarını dikip kapıyı dinlediğini gördü. "N'oldu be şopar?" diye sormadan edemedi. Doğan, "Biri vardır kapıda. Apşırdı demin sankim" diye yanıtladı soruyu; ve bakmak üzere ayağa kalktı. Binanın ikinci katının merdivenlerinde uygun saldırı anını yanındaki dört kişiyle bekleyen Kemal, hapşıran adamına kötü kötü baktı. Sonra sol elinin başparmağını havaya kaldırdı. Bu bir demekti. Ayhan'ın bağlı olduğu çeteyi ve Çıgan Rıza'nın yerini öğrenmişlerdi. Kemal'in çete üçüncü parmakta harekete geçmeye hazırlandı.

39
Derin sularda yüzmenin de raconu vardır

Medet, yörenin dondurmalarıyla ünlü pastanesinde oturmuş karşısında neredeyse suratı kadar büyüklükteki dondurmayı tırtıklayan çocukla arasındaki benzerlikleri bulmaya uğraşırken telefonu çaldı. Arayan Polat'tı. "He gurban" diye açtı telefonu.

"Abe nasılsan?"

"He iyiyim; iyiyiz yani."

"Vallah özlemişem abe?"

"He ben de özlemişem."

"Bir ihtiyacın vardır?"

"Yok. Zatan Solak yapmakta ne lazımsa evde. Ben de keyif çatmaktayım."

"Fırat?"

"Karşımda vallah; Böyle kafası kadar bir dondurma ısmarlamıştır yiyemiyor bile kocamanlığından."

"E Abe hasta etmeyesan oglanı ha?"

"Hee. He? Yok be hasta eder miyim oğlumu ben... Etmemm. Sen nasılsın kurban? İyi midir Caddeyi Kebir'in deyyusları?

"Vallah Abe, pek bıraktıgın gibi degildir etraf. Biraz karışıktır. Gazanta bakisen? Duymadın olanları?"

"Neyi? Yok benim babam duymamışam. Gazeteye vakit yok ki Fırat'tan. Böyle her Allah'ın günü oğluma bakmaktayım ben. Ne olmuş ki?"

"Dilawer'i aldılar geçen hafta."

"Kim?"

"Polis aldı. PKK diye almışlar hem. Bu yeni var ya KCK mi ne? O dalga işte. Hem de örgütün kasası diye. Vallah yıkıldı ortalık burada ha. Bi dolu gazanta yazdı vallah. Böyle nal gibi de resmini de bastılar. Televizyonlara filan çıktı.

"Niye ki?"

"Vallah abe, bu lavuk kayış yaktı zannımca baba gittikten sonra. Hani Fesat gittiydi ya öte tarafa seyahata. Ele kendi başınan gittiydi hani..."

"He... Biliyem. Kim yaptı, o hain mafyayı azalttı böyle... Vallah eline koluna saglık."

"Hehehe. Alemsin Abe. Ha merak etmiyesan telefon güvenlidir. Rahat konuş."

"Nası güvenli vula?"

"Yaw sen merak etmiyesan. Neyse işte o Fesat gidince Bu Dilawer var ya. Sen git örgüte yanaş. Göt tatlı Abe. Vallah tam tepesindeydıh. Aha bir baktıh. Dilawer örgüt olmuş. Biz geri durduk haliynen. Örgütle ne işimiz olur bizim Abe."

"Yapma ya? Vah vah. Ee Polat'ım sonna?"

"Vallah Abe, bizim Mam Kemal'a geldi bilgi ilkin. Almanya'dan geldi. PKK, demiş, 'Dilawer bundan kelli örgütün malıdır' demiş".

"Ey?"

"Bizim içerden bir adamımız var Abe. Bu eski hastane polisi vardı Aydın. He. Bizim Kibar'a filan çok yardım ettiydi bu hastanadeyken. Aldık bunu iki istihbarat mistihbarat derken namlı zarbo yaptıh altı ayda. Neyse. O anlattı bir miktar. Meger bu lavuk Dilawer'i dinliymiş terör. Çoh felaket bir amiri var. Dur. Ha onun da adı Aydın'dır. Rizeli bu. Yavşak, esasta Kürtlere toptan düşman ha. Bizi bile sormuş Kürdüz diyerekten. Neyse Abe'me söylim. Bu Dilawer'i dinliyomuş bunlar zatan. Aha böyle örgüt mörgüt girince de paket etmişler denyoyu. Çöktü haliynen. Aşiret geldi; karısını çoluğunu çocuğunu aldı, sahiplendi. Ama ne fayda. Gitti gider demekte bizim polis Aydın. Çıkamazmış daha bir zaman.

"Eee Polat'ım, boyundan büyük işlere kalkışmayacan. Derin sulara kulaç atmadan evvel bakacan... Zatan o babayı kaybettikten kelli kar etmediydi. Bak aradan geçti nerdeyse bir yıl. İnsan kaçar, kaçamazsa saklanır, saklanamazsa gelir el öper di mi? Eee. Yapmadı hiçbirini. Ne yaptı? Boyundan büyük suya girdi. Derin sularda yüzmenin de raconu vardır. O yüzemedi. Hem de babasının yemediği haltı yedi. Teröriste kucak açtı. E alır devlet o zaman paçanı. Hem gayrimeşru yapacak hem yer altı. Yok öyle. Her ipte oynar cambazı sevmez devlet. Tek ipte oyna bilsin seni. Sen yürü işinde gücünde. He aman Polat'ım. Sen de mukayyıt ol ha takımına. Dinleme falan dedin. Canımsan."

"Yoh abe evriting is andır kontrol."

"O ne vula?"

"İngilişçe Abe. Mam Kemal mecbur tuttu. Öğrenmekteyiz. Dünyaya açılmak için. Bu Mahmut derdi ya andır mandır. O işte. Kontrol altında demek yani."

"Mahmut ne oldu vula?"

"Kaçtı. Bunun travesti vardı bi tane. Beraber kaçmışlar. Fesat nalları dikince. Bu aynen vınn."

"Yaw İngilişçe ha. Tebrik ederim hakkaten. Ben bıraktığımda sade Kürttün. Şimdi kaymaklı Kürt olisen. Lan bah bi kerre daha girdin ha gözüme."

"Yok Abe halan Kürdüz evelallah. Onu unitmirıh. Öyle artıh ezemezler bizi kolayına Kürdüz diye. Vallah binerıh tepelerine hepsini ezerıh."

"Aman mukayyıt ol ha kendine. Bak öyle 'Kürdüz mürdüz' dedin. Dilawer'i anlattın az evvel. Bak dikkat ha."

"Abe vallah dikkat halindeyiz ha. Hiç merak etmiyesan."

"Vula deyyus. Merak etmeymiş. Sen Kürt degilsin oğlım. Sen mafyasın ha. Mafyanın Kürdü, Türkü olmaz ha. Senin işin vur kır. Sana ne Kürtten Türkten yaw. Hasta etme beni. Amman bana ne ha. Telefonla akıl mı olur? Gel hele sen bir buralara da rakı içek. Ama dedim bak sana. Kendine mukayyit ol. Neyse... Sizi ilgilendirir bu işler artık bilirsin. Ben emekliyim."

"Abe Solak nası?"

"Solak? Ne bilem gavat ne yapar? Böyle kaybolur itoğlu it arada. Baktım geçen gün namaz kılarmış gizli gizli. Götü kaybetti Allah'ı buldu."

"Abe'm kapatiyem şimdi. İş çıktı. Var mı bi emrin?"

"Ne olsun. Haydi öperem gözünden."

Telefon kapandıktan sonra birkaç dakika Polat'ı düşünü. "Kürt mafyası ha..." diye söylendi. Sigarasını yakarken "Lan mafya mı olur millete göre? Başını belaya sokacak vallah. Kürt mürt diyerekten..." diye bir miktar daha söylendi. Sonra... Sonra gözü hala dondurmayla boğuşmakta olan oğluna takıldı. Sevgiyle karışık bir merakla bakarken dünyanın geri kalanı her zamanki gibi aklından silindi.

Gerçi oğlunu yanına aldığı 11 aydan bu yana her gün bir şekilde karşısına alıp yine böyle saatlerce bakıyordu. Hem bakıp aralarındaki benzerlikleri bulmaya uğraşıyor hem eserini seyrediyordu. Bu kez de öyle yaptı. Ancak her zamanki gibi yine aynı noktada kaldı. Kaşlar, alın ve bir de çene çukuru... Kalanı tamamen eserin öteki sahibi Sevda'ydı. Batan güneşe doğru bakarken gözleri yaşardı.

SON

Geleceği parlak, İstanbul'a yeni transfer gaspçı Hemit...
Arka sokakların dilberi Sevda...

Yıllarını Beyoğlu'nun karanlık sokaklarında tüketmiş, pezevenkten bozma mafya babası Medet ve büyük patron Fesat...

Onları buluşturan üç ortak yan mevcut: Kürtlük, sokaklar ve suç...

Tabii bir de Nabi var. Kürt değil; üstelik polis. Kral biri; ama neticede bir aynasız...

Bu meşum beşliyi aynı belaya bulaştıran 10 milyonluk bir Sayısal Loto kuponu...

M. Enis Tayman, ikinci romanı Şans'ta, işte bu Sayısal Loto kuponunun etrafında gelişen olayları, Türkiye gerçekleriyle harmanlayarak aktarıyor.

Yazar, ilk romanı *"Bin Delikli Ev"*de ara sokaklarını anlatmaya başladığı Beyoğlu'nda okurunu, bu kez yeraltına indirirken İstanbul'da suç âleminin yeni efendisi Kürt mafyasını da tüm derinliğiyle resmediyor.

NOTA BENE

9 786055 513788

Şans

M. Enis Tayman